CLIVE CUSSLER

ve DIRK CUSSLER

KUTUP YOLCULUĞU

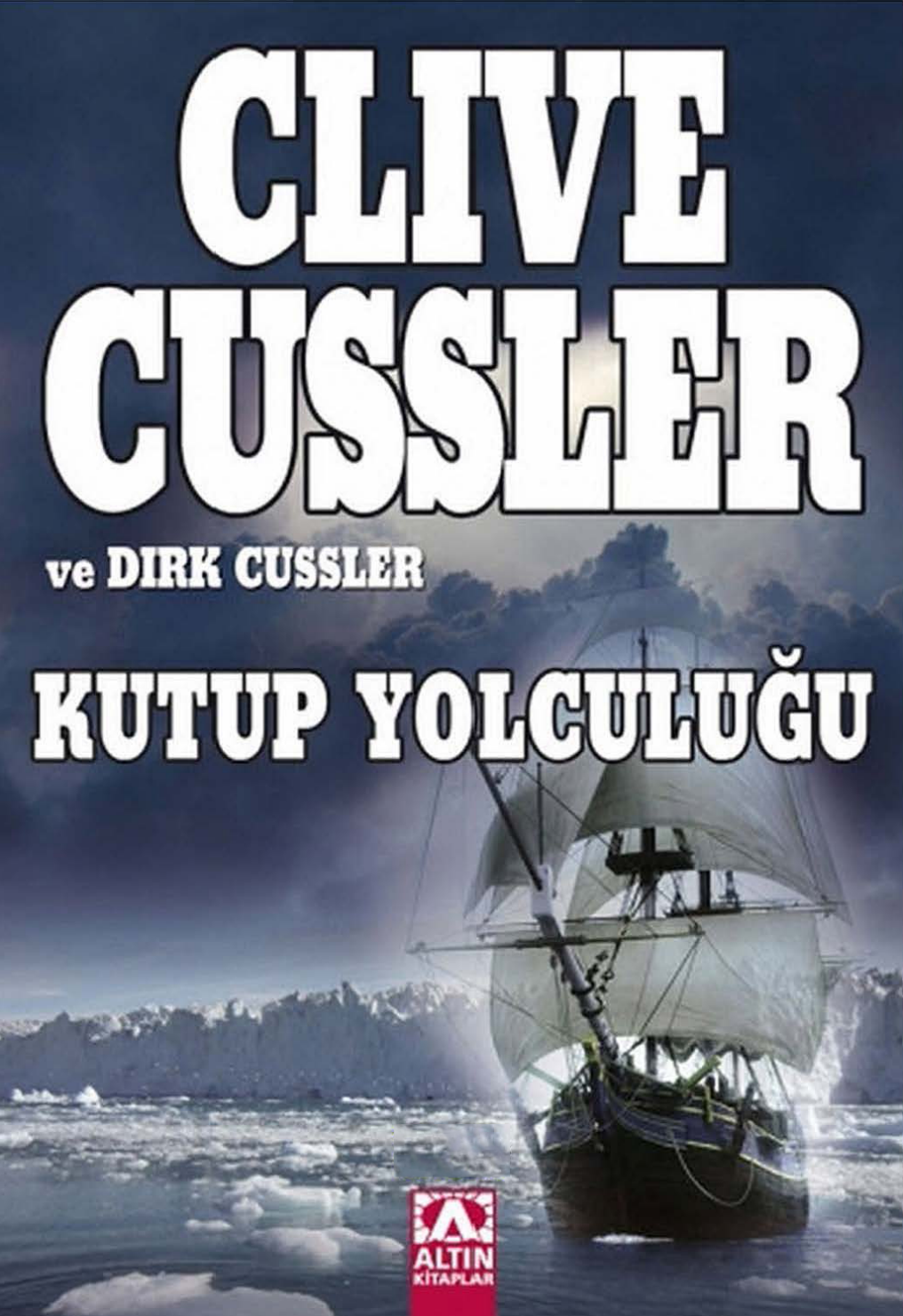

ALTIN KİTAPLAR

ALTIN
KİTAPLAR

KİTABIN ORİJİNAL ADI

ARCTIC DRIFT

YAYIN HAKLARI

© CLIVE CUSSLER & DIRK CUSSLER
SANDECKER, RLLLP
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

HARİTALAR VE
İLLÜSTRASYON

ROLAND DAHLQUIST

BASKI

1. BASIM / EKİM 2012
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 1562 - 0

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Yayınevi Sertifika No: 10766

Tel.: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

ALTIN
KİTAPLAR

CLIVE CUSSLER

ve DIRK CUSSLER

KUTUP YOLCULUĞU

TÜRKÇESİ
SÜLEYMAN GENÇ

ALTIN KİTAPLAR

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

KÖR DALIŞ
GİRDAP
BUZDAĞI
ENKAZ
BATIK
ŞEYTAN DENİZİ
KISKAÇ
SAHRADA AYAK SESLERİ
MAVİ VURGUN
ŞOK DALGASI
KÜKREYEN DENİZ
YILAN
ATLANTİS BULUNDU
MAVİ ALTIN
BUZ ATEŞİ
VALHALLA'NIN YÜKSELİŞİ
DENİZ AVCILARI
BEYAZ ÖLÜM
ALTIN BUDA
TRUVA HAZİNESİ
KAYIP KENT
KUTSAL TAŞ
CENGİZ HAN'IN HAZİNESİ
İSKELET SAHİLİ
KILAVUZ
KUTUP KAYMASI
KARANLIK TAKİP
KUSURSUZ PLAN
SABOTAJCI
SPARTA ALTINLARI
KIYAMET GEMİSİ
KRALLIK
KARA FIRTINA

Leigh Hunt'ın anısına...

Ve evet, gerçekten de bir Leigh Hunt vardı.

Çok sevdiğim dostum, ehli keyif, zeki, şehirdeki her erkeğin onu kıskanmasına neden olacak kadar kadınlarla arası iyi olan delişmen Don Juan.

On Dirk Pitt kitabımın başlangıcında onu öldürdüm. Her zaman hikâyelerde daha fazla yerinin olmasını isterdi; ama asla şikâyetçi olmadı, çünkü şöhreti hoşuna gidiyordu.

Şimdilik hoşça kal eski dostum, tarifsiz şekilde özleniyorsun.

Kuzey Buz Denizi
KUZEYBATI GEÇİDİ
Alaska
Parry Adası
Beaufort Denizi
Banks Adası
Tuktoyaktuk
Victoria Adası
Yukon
Kugluktuk
Kuzeybatı Toprakları
İngiliz Kolombiyası
Alberta
Saskatchewan

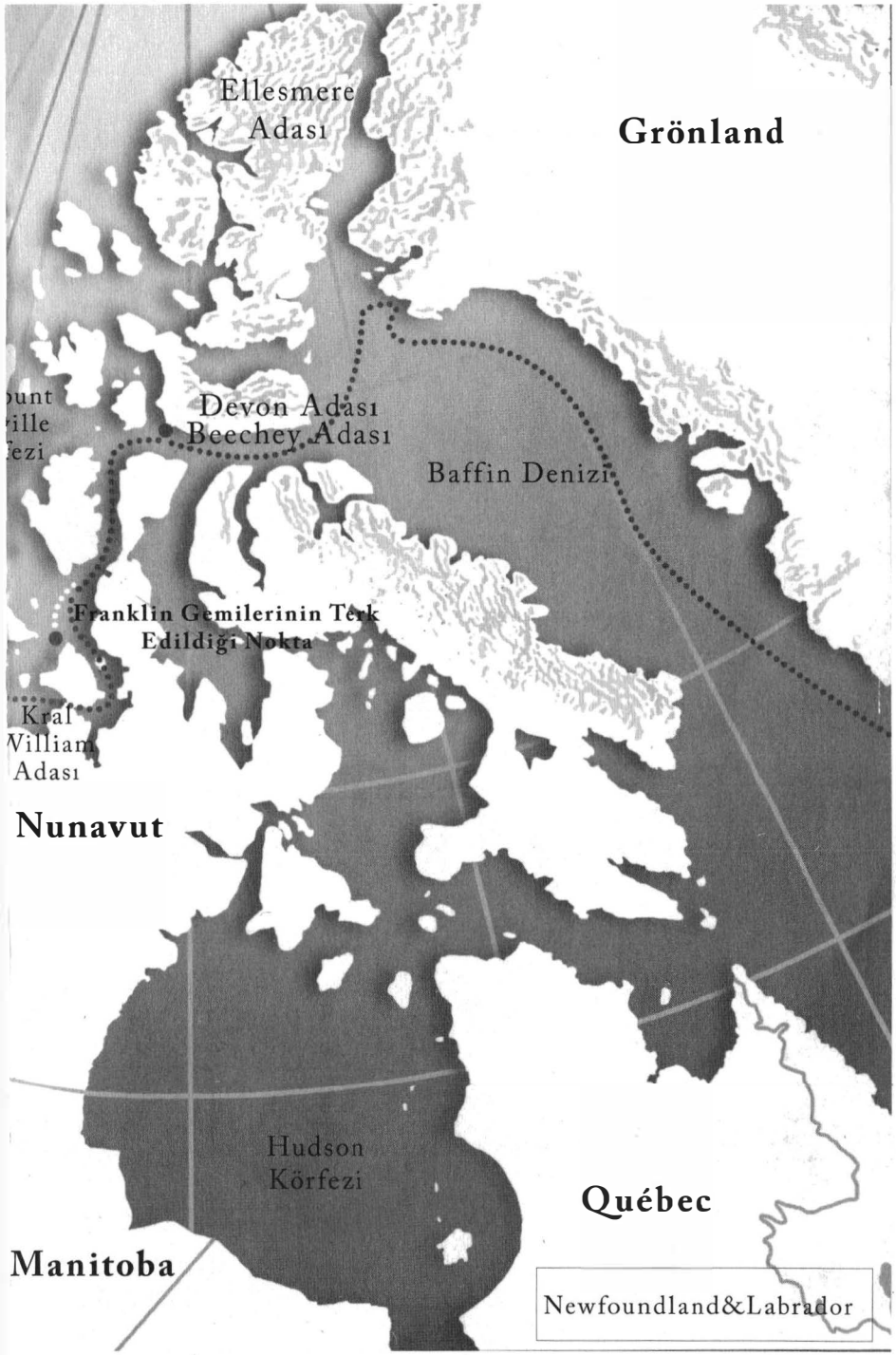
Ellesmere Adası
Grönland
Devon Adası
Beechey Adası
Baffin Denizi
Franklin Gemilerinin Terk Edildiği Nokta
Kral William Adası
Nunavut
Hudson Körfezi
Québec
Manitoba
Newfoundland&Labrador

GİRİŞ

ÖLÜM GEÇİDİ

GEMİLERİN TERK EDİLİŞİ

NİSAN 1848
VICTORIA BOĞAZI
KUZEY BUZ DENİZİ

Geminin iç taraflarında yaralı bir vahşi hayvanın iniltisini andıran bir çığlık yankılandı, tıpkı ölmek için yakaran hazin bir feryat gibiydi. İniltiyi ikinci bir ses izledi, sonra üçüncü. Bir hortlak korosu gibi karanlığın içinde yankılanıncaya kadar sesler artmaya devam etti. Bu marazi çığlıkların ardından birkaç dakikalığına huzursuzluk veren bir sessizlik etrafı kapladı, sonrasında acı çeken ruhlar haykırışlarına kaldıkları yerden devam ettiler. Akıllarını hâlâ kaybetmemiş birkaç tayfa uzakta sesleri dinliyor, kendi ölümlerinin daha huzurlu olması için sessizce dua ediyordu.

Kaptan köşkünde Komutan James Fitzjames, gümüş rengi birkaç küçük taşı avucunda sıkarak sesleri dinliyordu. Bu soğuk, parlak taşların göz alıcı ışıltısına lanet okudu. Bu her ne ise görünüşe göre gemisini lanetlemişti. Hatta taş gemiye getirilmeden önce bile ölümün kokusunu beraberinde taşıyordu. İki mürettebat, ilk numuneleri naklederken filikadan düşmüş, Kuzey Buz Denizi'nin soğuk sularında donarak ölmüştü. Başka

bir denizci ise taşlardan bazılarını bunak marangozun arkadaşıyla tütün karşılığında değiştokuş ederken çıkan bir kavgada bıçaklanarak öldürülmüştü. Son birkaç haftada mürettebatının yarısından fazlası yavaş yavaş çıldırmıştı. Kışın ortasında kapana kısılmalarının elbette ki tüm yaşananların en büyük sebebi olduğunu düşünüyordu kaptan, ama yine de taşların da bir şekilde etkisi vardı.

Düşüncelerini kamara kapısının telaşla yumruklanması böldü. Ayakta durmak ve cevap vermek için tüm gücünü toplayarak sinirli bir ses tonuyla cevap verdi. "Evet?"

Açılan kapının ardından kısa boylu, kirli kazaklı bir adam belirdi, yüzü incecik ve pislik içindeydi.

"Kaptan, içlerinden bir ikisi yine barikatı yarmaya çalışıyor," dedi geminin levazım subayı kaba bir İskoç aksanıyla.

"Yüzbaşı Fairholme'u çağır hemen," diye karşılık verdi Fitzjames yavaşça doğrularak. "Adamları toplamasını söyle."

Fitzjames elindeki taşları yatağının üzerine fırlatarak levazım subayının ardından dışarı çıktı. Karanlık, küf kokulu ve sadece birkaç küçük fenerin aydınlattığı bir koridordan indiler. Ana lombardan geçtikten sonra levazım subayı ayrılarak gözden kayboldu, Fitzjames yoluna devam etti. Çok geçmeden yolu kapatan bir sürü moloz yığınının başlangıcına ulaşmıştı. Çok sayıda varil, kasa ve fıçı geçide takozlanıp üst güverte hizasına kadar istiflenmiş ve ilerideki bölümlere karşı geçici bir barikat oluşturulmuştu. Tepenin öte tarafında bir yerlerden sürüklenen fıçıların sesi ve insan homurtuları yığının içinden çınlıyordu.

"Yine aşmaya çalışıyorlar efendim," dedi bir elinde Brown Bess tüfeğiyle dikkatle yığını gözleyen bir denizci uykulu gözlerle. En fazla on dokuz yaşlarındaki muhafızın, çenesinden fırlamış çalı parçasını andıran kirli sakalları vardı.

"Çok yakında gemiyi onlara bırakacağız," diye karşılık verdi Fitzjames yorgun bir sesle.

Arkalarında, üç adamın basamaklarını tırmandığı, güverteden ana lombara uzanan tahta merdivenin gıcırtılar duyuluyordu.

Geçitten içeriye dolan buz gibi hava, adamlardan birinin yelken beziyle deliği kapamasıyla kesildi. Gölgelerin arasından kalın, yün bir subay ceketi giyen sıska bir adam belirdi ve Fitzjames'e doğru yöneldi.

"Efendim, silah dolabı hâlâ güvende," diyerek durumu rapor etti Yüzbaşı Fairholme, konuştukça soğuktan ağzından buharlar çıkartarak. "Levazım subayı McDonald adamları kaptan köşkünde topluyor," dedi. Ardından elindeki küçük tabancayı göstererek, "Üç silah ele geçirdik," diye ekledi.

Fitzjames başını salladı ve her biri elindeki tüfeğe sıkıca sarılmış bitkin görünüşlü diğer iki kraliyet denizcisine baktı.

"Teşekkür ederim Yüzbaşı. Doğrudan emrim olmadıkça asla ateş edilmeyecek," dedi sessizce.

Barikatın arkasından tiz bir çığlık sesi yükseldi, çığlığı tava ve tencere tıngırtıları izledi. Sesler giderek daha da delice bir hal alıyor, diye düşündü Fitzjames. Barikatın öte tarafında ne tür iğrençlikler gerçekleşmekteydi kim bilir, sadece hayal edebilirdi.

"Gittikçe daha da saldırganlaşıyorlar," dedi yüzbaşı sakin bir şekilde.

Fitzjames tiksintiyle başını salladı hak verircesine. Çıldırmış bir mürettebatı kontrol altına almak Arktik Keşif Birliği'ne ilk katıldığında asla aklına gelmeyen bir olasılıktı. Zeki ve girişken bir adam olan Fitzjames Kraliyet Donanması'nda hızla yükselmiş ve henüz otuz yaşında küçük bir savaş gemisinin komutanlığına getirilmişti. Şimdi otuz altı yaşında, ölümle burun buruna olan, bir zamanlar "donanmadaki en yakışıklı adam" olarak adlandırılan Fitzjames, hayatının en çetin sınavıyla karşı karşıyaydı.

Aslında mürettebatın bir bölümünün çıldırmış olması çok da şaşırtıcı değildi. Kuzey Buz Denizi'nde kışı buzlarla kaplanmış bir gemide hayatta kalmaya çalışarak geçirmek dehşet verici bir mücadeleydi. Aylarca süren karanlık ve bitmek bilmeyen soğukta, adamları geminin alt güvertesinde daracık bir alanda kapana kısılmışlardı. Burada, soğuk yanığı ve iskorbütün verdiği fiziksel tahribat yetmezmiş gibi sıçanlar, klostrofobi ve tecrit edilmişlik duygusuyla da mücadele etmişlerdi. Bu şartlarda tek bir kış bile geçirmek başlı başına yeterince zorluydu, ne var ki Fitzjames'in mürettebatı peş peşe üç arktik kışla yüzleşmek zorunda kalmış ve yetersiz erzaktan kaynaklanan yiyecek ve yakıt eksikliği hastalıklarını depreştirmişti. Keşif seferi lideri olan Sir John Franklin'in erkenden ölümü umutlarını daha da azaltmaktan başka bir işe yaramamıştı.

Tüm bunlara rağmen Fitzjames çok daha sinsi bir şeyle karşı karşıya olduklarının farkındaydı. Şayet bir lostromo üzerindeki kıyafetleri parçalıyor, direğe tırmanıyor ve buz kütleleri üzerinde çığlıklar atarak koşturuyorsa bu tek bir kişinin aklını kaybetmesi olarak görülebilirdi; ancak mürettebatın dörtte üçü uyurken bağırmaya, etrafta umarsızca sendeleyerek dolaşmaya, anlamsız sözlerle mırıldanmaya ve halüsinasyonlar görmeye başlamışsa artık çok daha farklı bir şeyin olduğu kesindi. Davranışlar giderek saldırganlaşmaya başladığında Fitzjames etkilenenleri sessizce ön güverteye çıkartmış ve tecrit etmişti.

"Gemideki bir şey onları delirtiyor," dedi usulca Fairholme, Fitzjames'in zihninden geçenleri okumuşçasına.

Fitzjames başını sallayarak tasdik ederken birden barikatın üzerinden fırlatılan küçük bir fıçı başını sıyırarak geçti. Açılan boşluktan bir deri bir kemik kalmış bir adamın soluk yüzü belirdi, titreyen mum ışığında gözleri kıpkırmızı parlıyordu. Adam açılan delikten ileriye doğru fırladı, sonra yuvarlanarak barikatın önüne düştü. Adam doğrulmaya çalışırken Fitzjames

onu tanımıştı, kazan dairesinde çalışan ateşçilerden biriydi. Geminin içindeki dondurucu soğuğa rağmen ateşçi gömlek giymiyordu ve gemi mutfağından aldığı kocaman bir kasap bıçağını sağa sola savuruyordu.

"Nerede kesilecek kuzular?" diye bağırdı elindeki bıçağı sıkıca kavrayarak.

Birini yaralamasına fırsat kalmadan kraliyet denizcilerinden birisi tüfeğinin dipçiğiyle vurarak ateşçiyi yüzüstü yere serdi. Elindeki bıçağı bir sandığa çarparak yere düşmüş, adam da yüzükoyun güverteye kapaklanmıştı, yüzünden kan sızıyordu.

Fitzjames bilincini kaybeden ateşçiyi bırakarak etrafını saran mürettebata döndü. Tükenmiş, bitkin ve yetersiz beslenmeden ötürü artık oldukça sıska görünen mürettebat onun emrini bekliyordu.

"Hemen gemiyi terk ediyoruz. Havanın kararmasına bir saatten fazla zaman var. *Terror*'e doğru yola koyulacağız. Yüzbaşı, kar kıyafetlerini kaptan köşküne getir."

"Kaç kızak hazırlatayım?"

"Hiç. Sadece herkes taşıyabileceği kadar erzak alsın, fazla malzeme olmasın."

"Emredersiniz efendim," dedi Fairholme ve yanına iki adam alarak ana ambara doğru gözden kayboldu. Geminin ambarı, mürettebatın güvertede çalışırken ya da kızaklı ekiplerle keşif seferleri için gemiden ayrıldıklarında kullandıkları yıpranmış botlar, eldivenler ve kabanlarla doluydu. Fairholme ve adamları hızla kötü hava koşulları için gerekli kıyafetleri toparlayıp pupadaki büyük subay odasına sürüyerek taşıdılar.

Fitzjames kendi kamarasına gidip pusulasını, altın saatini ve ailesine yazmış olduğu birkaç mektubu aldı. Seyir defterini açtı, son sayfayı buldu ve titreyen ellerle son kaydını not aldı, deri kaplı defteri kapatırken hayal kırıklığı içerisinde ağlamamak için kendini tutarcasına gözlerini kapadı. Kaideler seyir

defterini beraberinde götürmesini gerektiriyordu, ancak Fitzjames bunun yerine, defteri masasının çekmesindeki dagerreyotipi fotoğrafların olduğu dosyanın üzerine koyup kilitledi.

Geminin yola çıktığında taşıdığı tam altmış sekiz mürettebattan henüz çıldırmamış sadece on bir tayfa kaptan köşkünde onu bekliyordu. Kaptan da diğerleri gibi kabanını ve botlarını giydi, mürettebatının önüne geçip ana lombara doğru ilerlemeye başladı. Merdivenlerden çıkarak üzerlerindeki kapağı kenara itip ana güverteye çıktılar. Artık dışarıdaydılar. Bu bir buz cehenneminin kapısından girmek gibiydi.

Geminin karanlığından çıkıp bembeyaz bir dünyaya girmişlerdi. Uğuldayan rüzgâr, trilyonlarca buz parçacığını adamların yüzlerine çarpıyor, vücutlarının yanmasına neden oluyordu. Gökyüzü yeryüzünden ayırt edilemiyordu, sanki bembeyaz bir anaforun içerisinde gibiydiler. Fitzjames, fırtınayla mücadele ederek karla kaplı güverteden ilerleyerek asma merdivenden aşağıya, artık hareket etmeyen bir buz kütlesinin üzerine indi.

Yaklaşık bir mil kadar uzakta olmasına rağmen gözükmese de keşif seferinin kardeş gemisi majestelerinin *Terror* yelkenlisi aynı buz tabakasına saplanmıştı. Ne var ki amansız rüzgâr görüş mesafesini bir metrenin dahi altına düşürmüştü. Şiddetli rüzgâr yüzünden *Terror*'ün bulunduğu yeri kaçırmaları halinde buz kütlesinin üzerinde dönüp dolaşmaları ve en sonunda ölmeleri işten bile değildi. Böylesi bir ihtimale karşı daha önceden iki gemi arasında her otuz metrede bir tahta kazık çakarak yolu işaretlemişlerdi; ne var ki kör eden hava koşulları sonraki işaret kazığını bulmayı son derece çetin bir mücadeleye dönüştürüyordu.

Fitzjames pusulasını çıkarıp on iki derece dönmeleri gerektiğini söyledi; *Terror*'ün o yönde olduğunu biliyordu ve kardeş gemi gerçekten de bulundukları yerin doğusundaydı; ancak kuzey kutbunun manyetik etkisine çok yakın olması pusulada sap-

malara neden oluyordu. Son koordinatlar belirlendikten sonra üzerinde bulundukları buz kütlesinin hareket etmemiş olması için sessizce dua ederek pusulasını kapattı ve hedeflerindeki yere doğru buz üzerinde zorlukla ilerlemeye devam etti. Tüm mürettebat birbirine bir urganla bağlıydı ve ekip kocaman bir kırkayak gibi buzu aşmaya çalışıyordu.

Genç kumandan, yüzüne çarpan dondurucu rüzgâra ve kar tanelerine karşı başı eğik, gözünü pusuladan bir an bile ayırmadan ağır adımlarla ilerliyordu. Yüz adım saydıktan sonra durdu ve işaret kazığını görme umuduyla etrafına baktı. İçini bir ferahlama kapladı, çünkü ilk işaret kazığını beyaz girdap içerisinde ayırt etmişti. Kazığın yanından geçerek yeniden açısını hesapladı ve sonraki işarete doğru ilerledi. Bir ip gibi peş peşe dizilen adamlar, yaklaşık dokuz ila on iki metre yüksekliğindeki düzensiz kar tepeciklerinin üzerinden tırmanarak bir işaret kazığından diğerine zıplayarak geçiyorlardı. Fitzjames ise tüm dikkatini yola vermiş, gemisini bir avuç çılgın adama bırakmanın üzüntüsünü geride bırakmıştı. İçinde, ta derinlerde, bunun bir ölüm kalım meselesi olduğunu biliyordu. Kuzey Buz Denizi'nde geçirdiği üç yıldan sonra artık hiçbir şeyin önemi yoktu.

Sonra şiddetli bir patlama sesiyle birden tüm umutları geride kaldı. Rüzgârın uğultusuna rağmen ses kulakları sağır edecek kadar şiddetliydi. Büyük bir top mermisinin patlamasını andırıyordu; ne var ki kaptan sesin kaynağını çok iyi biliyordu. Bu, ayaklarının altındaki devasa buz kütlesinin çatırtısıydı.

İki keşif seferi gemisinin 1846 eylülünde kapana kısılmalarından bu yana, Beaufort akıntısı olarak bilinen devasa buz kütleleri tarafından yirmi milden daha fazla sürüklenmişlerdi. Olağandışı dondurucu geçen yaz 1847'de her yanlarının buzla sarılmasına neden olmuş, o yılın baharındaki erime yalnızca kısmen buzları çözmüştü. Soğuğun yeniden etkisini artırması

gelmekte olan yazın gemileri buzdan kurtaracağı umudunu iyice tüketmişti. Üstüne üstlük buz kütlelerinde olacak hareketlilik, kocaman ahşap gemiyi bir kibrit kutusu gibi parçalayarak ölümcül sonuçlara yol açabilirdi. Altmış yedi yıl sonra Ernest Shackleton çaresizce Antarktika'da *Endurance* adlı gemisinin genişleyen buz kütlelerince parçalanışını izleyecekti.

Kalbi deli gibi çarpan Fitzjames adımlarını hızlandırmıştı ki uzaklardan gök gürültüsünü andıran şiddetli bir çatırtı sesi yankılandı. Arkasında ona yetişmeye çalışan adamlar çektikçe elindeki halat geriliyordu, ama o yine de yavaşlamaya yanaşmıyordu. Son işaret olduğunu bildiği kazığa ulaşınca tipiye karşı gözlerini kısarak baktı. Tipinin arasında gözüne ileride belli belirsiz bir karaltı ilişti.

"Tam önümüzde," diye bağırdı arkasındaki adamlara. "Biraz daha canlanın, neredeyse vardık."

Tek bir kişiymiş gibi ilerleyen grup hedeflerine güçlükle ilerlemeye devam etti. Zorlu bir buz tepeciğini aştıktan sonra nihayet *Terror* karşılarındaydı. Otuz iki metrelik boyu, altın sarısı geniş bir kuşakla çevrili siyah gövdesiyle gemi hem boyut hem de görünüş olarak neredeyse kendi gemilerinin ikizi gibiydi. Buna karşın toplanmış yelkenleri ve seren direği, pupa güvertesini tamamen örten çadır beziyle *Terror*'ün gemi olduğu artık zar zor anlaşılıyordu. Yalıtım amacıyla karlar neredeyse küpeşte hizasına kadar küçük tepecikler oluşturacak şekilde kürenmişti. Arma ve direği kalın bir buz tabakası örtmüştü. İlkin devasa bir bombardıman gemisi olarak tasarlanmış olan gemi artık dökün tü bir haldeydi.

Fitzjames gemiye bindi, birkaç tayfanın buzla kaplı güvertede aceleyle koşuşturduğunu görünce şaşırmıştı. Deniz astegmeni yanlarına gelerek Fitzjames ve adamlarıyla ana lombara doğru indi. Bir kamarot, sallanarak üzerlerindeki kardan temizlenmeye ve yanan sobada ellerini ısıtmaya çalışan adamla-

ra birer likör ikram etti. Yavaş yavaş içini ısıtan likörün tadına varan kaptanın gözüne az ileride loş ışıkta bir hareketlilik çarptı; mürettebat erzakı bağrış çağrışlarla ana koridora itmeye çalışıyordu. Tıpkı kendi mürettebatı gibi *Terror*'ün mürettebatı da korkunç ruhlar gibiydi. Solgun, bir deri bir kemik kalmış adamların pek çoğu ileri derecede iskorbütle pençeleşiyordu. Fitzjames'in kendisi de C vitamini eksikliğinin neden olduğu, dişetlerinin kanadığı, ciltte morluklara yol açan bu hastalık yüzünden iki dişini kaybetmişti. Taze etin de yetersiz olmasıyla birleşince bu hastalığın musallat olmadığı kimse yoktu. Ve tüm denizciler tedavi edilmezse iskorbüt en sonunda ölüme neden olurdu.

Terror'ün kaptanı yanlarına ancak gelmişti, Francis Crozier adında sağlam yapılı bir İrlandalıydı. Kuzey Buz Denizi'nin müdavimi olan Crozier hayatının en güzel dönemlerini denizde geçirmişti. Kendisinden önceki pek çok kişi gibi o da Kuzey Buz Denizi'nin henüz keşfedilmemiş bölümlerinde Atlas Okyanusu ve Büyük Okyanus arasında bir geçiş bulma arayışına kendisini kaptırmıştı. Kuzeybatı Geçidi'nin keşfi belki de denizde ele geçirilmemiş son muhteşem zaferdi. Onlarcası bunu denemiş ve başaramamıştı, ama bu keşif seferi farklıydı. Esrarengiz Sir John Franklin'in komutası altında kuzey denizlerine uygun, silahlı iki gemiyle başarı neredeyse kesin gibiydi. Ne var ki Franklin bir yıl önce yazın sonlarına doğru Kuzey Amerika kıyısına yaptığı bir hücum teşebbüsünde ölmüştü. Açık denizde tamamen korunmasız kalan gemiler etraflarını saran buzda kapana kısılmışlardı. İnatçı Crozier geride kalan adamlarının güvenliğini sağlayarak ve onları kurtararak burun buruna geldikleri hezimeti, bir zafere dönüştürmeye kararlıydı.

"Demek *Erebus*'u terk ettiniz?" diye sordu Fitzjames'e imalı bir şekilde.

Genç kaptan başını salladı. "Geride kalan mürettebat tamamen kafayı yemişti."

"Sorunları ayrıntılarıyla bildiren önceki mesajların bana ulaştı. Gerçekten çok tuhaf. Benim de bir ya da iki adamım bir süreliğine de olsa akıl sağlığını kaybetti, ama öylesine büyük boyutlarda bir delirmeyle karşılaşmadım."

"Aklın alamayacağı bir lanet," dedi Fitzjames bu konuşmadan rahatsız olduğunu belli ederek. "O tımarhaneden kurtulduğum için şükrediyorum sadece."

"Onlar artık ölü sayılır," diye mırıldandı Crozier. "Ve çok geçmeden biz de."

"Buz kütlesi kırılıyor."

Crozier başını salladı bildiğini belli edercesine. Buz kütlesindeki basınç noktalarında kırılma sık yaşanan bir olaydı. Buna karşılık çoğu kırılma sonbaharda ya da kış başında açık denizlerin ilk olarak donmasıyla gerçekleşir, bahar kütleleri de tehlikeli çözülmelere sebep olurdu.

"Geminin gövdesindeki tahtalar baskı nedeniyle gıcırdamaya başladı," dedi Crozier. "Maalesef ki tehlike kapımıza kadar geldi. Erzakın büyük kısmının dışarıya, buz kütlesine taşınmasını ve kalan filikaların da indirilmesini emrettim. Kaderimizde her iki gemiyi de planladığımızdan çok daha önce terk etmek varmış," diye devam etti. "Artık tek duam fırtınanın, biz gemiyi tahliye etmek zorunda kalmadan önce çıkması," diye ekledi dehşet içerisinde.

Konserve koyun eti ve yaban havucundan oluşan kısıtlı yiyeceklerini paylaştıktan sonra Fitzjames ve adamları erzakın buz kütlesine boşaltılmasında *Terror*'ün mürettebatına yardım ettiler. Buz kütlesinden gelen gök gürültüsünü andıran sesler daha seyrelmiş gibiydi, buna karşın yine de şiddetli rüzgârı bastırıyordu. *Terror*'ün içinde adamlar hareket eden buzlar nedeniyle geminin gerilen tahtalarının çıkardığı sinir bozucu çatırtıları ve gıcırtıları dinliyordu. Son sandık da buz üzerine indirildiğinde adamlar geminin içindeki kasvetli karanlıkta top-

lanıp tabiatın kendilerine yardım elini uzatmasını beklemeye koyuldular.

Kırk sekiz saat boyunca endişeyle buzun hareketlerini dinleyip geminin parçalanmaması için dua ettiler. Ne var ki duaları kabul olmayacaktı. Öldürücü darbe ansızın gelmiş, hiçbir uyarı vermeden apansız bir çatırtı kopmuştu. Kocaman gemi önce yukarıya fırlayıp sonra yan yatmış, gövdesinin bir bölümü patlamıştı. Sadece iki tayfa yaralanmıştı, ama telafi edilemeyecek bir tahribat meydana gelmişti. *Terror*, göz açıp kapayıncaya kadar sulara gömülmüştü.

Crozier, mürettebatı ve erzakı, her birine buz üzerinde yönlerini bulmada yardımcı olması için palanga ipi takılı üç filikaya yerleştirdi. Crozier ve Fitzjames her türlü kötü olasılığa karşı ağzına kadar erzakla dolu birkaç botu dokuz ay öncesinde en yakın karaya çıkma noktasına göndermişti. Kral William Toprağı'ndaki gizli yer, evsiz kalan mürettebat için mükemmel bir barınak olacaktı. Ne var ki mürettebat ve bu erzak stoku arasında, elli millik aşılması güç buz kütlesi vardı.

"*Erebus*'u yeniden ele geçirebiliriz," dedi Fitzjames bir yandan gözlerini kısarak beyaz tepecikler şeklinde uzaktan silueti görünen eski gemisinin yelken direğine bakarken.

"Adamlar birbirleriyle ve doğa şartlarıyla mücadele edemeyecek kadar bitkin," diye itiraz etti Crozier. "Hem senin gemin de ya *Terror* gibi denizin dibini boylar ya da buzun içerinde kapana kısıldığı sefil bir yaz daha geçirir, buna eminim."

"Tanrı ruhlarını bağışlasın," diye mırıldandı Fitzjames uzaklardaki gemisine son bir kez içi sızlayarak bakarken.

Tıpkı sabana koşulmuş katırlar gibi ağır filikaların her birinde kürek çeken sekiz adamla, buz gibi suda yüzen engebeli buz kütleleri arasında karaya doğru ağır ağır yol alıyorlardı. Neyse ki rüzgâr arkalarındaydı ve hava sıcaklığı sıfır dereceye yaklaşmıştı. Ne var ki açlıkla ve soğukla pençeleşen müretteba-

tın göstermek zorunda olduğu çaba her bir bedenin ve ruhun yavaş yavaş iflas etmesine neden oluyordu. Külfetli yüklerine kimi zaman asılarak kimi zaman çekerek işkence gibi beş günden sonra nihayet çakıltaşlarıyla kaplı adaya ulaştılar. Günümüzde Kral William Adası olarak bilinen Kral William Toprağı onlar için olabilecek en az konuksever yerdi. Alçak, rüzgârlı, ekosisteminde neredeyse hiçbir hayvan ya da bitkinin olmadığı Connecticut büyüklüğünde kocaman bir toprak parçasıydı. Eskimolar bile rengeyiği ve fok balığı avcılığı için çok yetersiz bir bölge olarak gördükleri bu adadan uzak duruyordu.

Kuşkusuz Crozier ve adamları bunlardan hiçbirini bilmiyordu. Keşif ekiplerinin onlara tek söylediği, 1845'teki yaygın coğrafi inanış olan, bu yerin Kuzey Amerika Kıtası'nın bir çıkıntısı olduğu görüşünün aksine bir ada olduğuydu. Crozier muhtemelen bunu biliyordu ve bir başka şeyi de. Ayak bastığı Kral William Toprağı'nın kuzeybatı ucundan en yakın yerleşim yerine yaklaşık bin millik bir mesafe olduğunun farkındaydı. Hudson's Bay Company'nin, Great Fish Nehri'nin güney kıyısı açıklarında yer alan, küçük ticari yerleşimlerinden birinin en büyük kurtuluş ümidi olduğunu biliyordu. Buna karşın bu umut, Kral William Toprağı'nın güney ucu ve nehir ağzı arasında kalan yaklaşık yüz elli millik açık denizi kaplayan buzu bu lanetli filikalarla aşabilmelerine bağlıydı.

Crozier, erzak stokunun olduğu yerde, mürettebatına birkaç gün dinlenmek için izin vererek önlerindeki zorlu yolculuğa hazırlık olarak güçlerini toplamaları amacıyla geçici bir mükâfat olarak tam erzak dağıttırarak beslenmelerini sağladı. Artık daha fazla bekleyemezdi. Sonbahar karı düşmeye başlamadan önce Hudson Körfezi yerleşimine ulaşmaları için her geçen günün hayati bir önemi vardı. Yılların tecrübesine sahip kaptan, mürettebatın tamamının bunu başarabileceği, hatta yakınlarda bir yere ulaşabileceği gibi bir hayale kendisini kaptır-

mamıştı. Ama şansları yaver giderse en güçlü adamlardan birkaçı geride kalanlara zamanında yardım ekibi gönderilmesini sağlayabilirdi. Bu diğerlerinin tek şansıydı.

Bir kez daha filikaları adım adım sürüklemeye başladıklarında kıyıdaki buz tabakasının eskisine göre daha ince olduğunu fark ettiler. Ne var ki hepsinin son yolculuklarında oldukları acı gerçeği çok geçmeden gelip çatmıştı. Keskin soğukta bitmek tükenmek bilmeyen bir zahmetin fiziksel cefası yetersiz beslenen bir bedenin katlanabileceğinden çok daha fazlaydı. En büyük ıstırap da -belki de soğuk yanığından daha da şiddetlisi- dayanılmaz susuzluk hissiydi. Taşınabilir gazocağının yakıtı bitmek üzere olduğu için buzdan içecek su tedarik etmelerinin başka bir yolu da kalmamıştı. Adamlar susuzluklarını giderebilmek için çaresizce ağızlarına kar dolduruyorlar, ancak bu da soğuktan dudaklarının çatlamasına neden oluyordu. Diğer hastalıkların yanında bir de Büyük Sahra'da ilerleyen bir kervan gibi su kaybının neden olduğu arazlarla mücadele ediyorlardı. Ekip güneye ilerledikçe adamlar her geçen gün birer birer sararıp soluyor ve ölüyordu. Ölenler için ilkin sığ mezarlar kazdılar, ancak daha sonra tüm enerjilerini yolculuklarına saklamak için ölüleri buzun üzerinde öylece bıraktılar.

Karla kaplı bir sırta tırmanırken Fitzjames elini kaldırdı ve durdu. Her birinde sekiz adamın olduğu iki kızak ekibi, kalaslarla desteklenen filikalara bağlı koşum halatlarının gevşemesi için kaptanın ardında kademe kademe yavaşlayarak durdu. Yiyecek ve araç gereç yüklü ağır filika yaklaşık bir tondu. Bu filikayı çekmek buz üzerinde kocaman bir gergedanı taşımak gibiydi. Tüm mürettebat fırsattan istifade dizleri üstüne çekerek açlıktan kıvranan akciğerlerine buz gibi havayı derin derin solumaya başladı.

Açık gökyüzünde parlak güneş ışığının karla kaplı yüzeyden yansımasıyla bir parlaklık oluşmuştu. Fitzjames kar gözlü-

günü çıkardı, adamlarının her birinin yanına giderek bir yandan uzuvlarında soğuk yanığı olup olmadığını kontrol ederken bir yandan da cesaret verici sözler söylüyordu. Tam ikinci ekibin yanına gelmişti ki adamlardan birisi bağırmaya başladı.

"Efendim, *Erebus*! Buzdan kurtulmuş."

Fitzjames dönerek denizcilerden birinin parmağıyla gösterdiği ufka doğru baktı. Adam, levazım yaveri, vücudunu saran kayışı çıkararak kıyıya, buz kütlesinin üzerine doğru aceleyle koşmaya başladı.

"Strickland! Olduğun yerde kal hemen!" diye bağırdı Fitzjames.

Ne var ki emri dikkate alınmamıştı. Denizci bir adım bile yavaşlamamış, sarp buz kütlesinin üzerinde tökezlemiş, sendeleyerek ufukta bir karaltı haline gelip gözden kaybolmuştu. Fitzjames aynı doğrultuya bir kez daha dikkatle baktı, hayretten ağzı açık kalmıştı. Üç fersah ötede siyah gövdesi, kocaman yelken direğiyle büyük bir gemi net bir şekilde görülebiliyordu. Bu *Erebus*'tan başkası olamazdı.

Fitzjames güçlükle nefes alarak birkaç saniye boyunca gözünü gemiden alamadı. Strickland haklıydı. Gemi hareket ediyordu, görünüşe göre buz kütlesinden kurtulmuş bir şekilde akıntıya kapılmıştı.

Afallamış komutan filikaya giderek oturağın altını didik didik karıştırmaya başladı; aradığını bulmuştu, katlanır bir dürbün. Dürbünü gemiye doğrulttuğunda komutasındaki eski gemiyi kolaylıkla tanıdı. Sarılıp bağlanmış yelkenleri, boş güvertesiyle hayalet bir gemiyi andırıyordu. Kaptan bir an içeridekı çıldırmış mürettebatın akıntıya kapıldıklarının farkında olup olmadıklarını merak etti. Gemiyi gördüğündeki heyecanı, geminin etrafını saran alanı incelediğinde yarıda kaldı. Kırılmamış, yekpare bir buz gemiyi sarmıştı.

"Hâlâ buz kütlesinden kurtulamamış," diye mırıldandı Fitzjames, geminin pupa yönünde hareket ettiğini işaret ederek. *Erebus* aslında donmuş denizde parçalanan buz tabakaları arasında on mil mesafe kat etmişti ve güneye doğru sürüklenmekteydi. Sağlam kalma olasılığı eskisine göre az da olsa artmıştı, buna karşın hâlâ sıkışan buz tabakaları arasında paramparça olma riskiyle karşı karşıyaydı.

"Reed, Sullivan, gidin ve Strickland'ı hemen buraya getirin," diye bağırdı.

İki adam doğrularak buz kütlesine çoktan ulaşan ve kocaman bir tepenin ardında gözden kaybolan Strickland'ın peşinden gitti. Fitzjames, gövdede bir hasar ve üst güvertede bir yaşam belirtisi olup olmadığını anlayabilmek için dikkatli gözlerle gemiyi yeniden incelemeye başladı. Ne var ki aradaki mesafe herhangi bir ayrıntıyı fark etmesini imkânsız kılacak kadar fazlaydı. Aklına birden, bedeni gemi ambarının derinliklerinde buzda kalan, keşif seferinin lideri Franklin geldi. Belki de bu yaşlı kurt her şeye rağmen bir şekilde İngiltere'de gömülür, diye geçirdi içinden Fitzjames kendisinin sağ ya da ölü evine ulaşmasının çok daha zayıf bir olasılık olduğu bilinciyle.

Reed ve Sullivan'ın filikalara dönmesi yarım saati bulmuştu. Fitzjames her ikisinin de kafasını yerden kaldıramadığını ve içlerinden birinin Strickland'ın her zaman boynuna ve yüzüne sardığı bir atkıyı sıkıca elinde tuttuğunu fark etti.

"Nerede o?" diye sordu komutan.

"Karla kaplı ince bir buz tabakasından düştü," diye cevap verdi geminin makinisti Sullivan, ağlamaklı mavi gözleriyle. "Yukarı çekmeye çalıştık, ama doğru düzgün tutmamıza fırsat kalmadan suya battı." Elindeki soğuktan kaskatı kesilmiş atkıyı göstererek yakalayabildikleri tek şeyin o olduğunu belirttiler.

Fark eden bir şey olmazdı, diye düşündü Fitzjames. Zamanında yetişip sudan çıkarmış olsalar bile geri dönüp kuru elbi-

seler giymesine fırsat kalmadan her halükârda donarak ölecekti. Aslına bakılacak olursa Strickland şanslıydı. Hiç değilse fazla acı çekmeden ölmüştü.

Zihninden bu düşünceler geçen Fitzjames kasvetli mürettebata, "Kayışları takın. Şu kızağı hareket ettirelim," diye sert bir şekilde bağırarak kayıpları hakkında tek bir kelime dahi edilmesine izin vermedi.

Adamlar güçlükle güneye doğru ilerlerken her biri öncekinden daha zor günler geçti. Mürettebat yavaş yavaş fiziksel güçlerine göre farklı ekiplere ayrıldı. Crozier ve *Terror*'deki tayfalardan artakalanların oluşturduğu küçük bir ekip diğerlerinin on beş kilometre önünde kıyı şeridine doğru ilerleyen bir yolu izlediler. Arkalarından Fitzjames geliyordu, onu birkaç kilometre geriden en güçsüz ve hastaların oluşturduğu, aslında çoktan ölmüş olarak kabul edilebileceklerin oluşturduğu bir grup izliyordu. Fitzjames kendi adamlarından üçünü kaybetmişti ve ağır yükü çekmek için sadece on üç adamla mücadele veriyordu.

Şiddetini kaybeden rüzgâr ve sıcaklığın artması adamların içinde bir kurtuluş ümidi yeşermesini sağlamıştı. Ne var ki bahar sonlarında patlak veren bir tipi talihin onlara sırt çevirmesine neden oldu. Yaklaşan ölüm meleğinin pençesi gibi batıdan kapkara bir bulut kümesi ortaya çıkmış, önüne çıkan ne varsa tarumar ediyordu. Şiddetli rüzgârlar buz kütleleri üzerinde etrafı silip süpürüyor, alçak adayı tüm gücüyle dövüyordu. Rüzgârlarla boğuşan ve önünü dahi göremeyen Fitzjames'in, filikayı ters çevirip gövdesinin altına sığınmaktan başka şansı kalmamıştı. Rüzgâr dört gün boyunca filikayı bir tokmak gibi aralıksız dövdü. Azıcık erzak ve vücutlarından başka hiçbir ısı kaynağı kalmadan filikanın altında mahsur kalan bir deri bir kemik haldeki adamlar dayanamayıp sonunda yavaş yavaş pes etmeye başladılar.

Adamları gibi Fitzjames de yavaş yavaş bedensel işlevlerini yitirdikçe bilinci de gelip gidiyordu. Sonları yaklaştıkça tuhaf bir enerji patlaması içini sardı. Belki de ölümün tetiklediği meraktan son gücüyle yoldaşlarının bedenlerini aşarak küpeştenin altına sokuldu, oradan kendisini filikanın dışına attı. Çökmekte olan akşam karanlığının cılız ışıkları altında şiddetli fırtınanın bir anlığına da olsa ara vermesi doğrulmasına imkân verdi. Gözünü buzun ötesine doğru dikerek bir kez daha bakmak için tüm gücünü topladı.

Oradaydı. *Erebus* ufku yaran bir mermi, simsiyah bir hayalet gibi bir karaltı halinde buzda sürükleniyordu.

"Tanrı aşkına, sendeki gizem ne?" diye bağırdı, ne var ki çatlayan dudaklarından ancak bir fısıltı gibi çıkmıştı bu haykırış. Parıldayan gözleri ufka kilitlenmiş bir halde Fitzjames'in cansız bedeni filikanın yanına düştü.

Buzun karşısında *Erebus* karla kaplı bir lahit gibi sessizce yol alıyordu. Mürettebatı gibi o da, Franklin'in Kuzeybatı Geçidi'ni bulmak için giriştiği araştırmanın son izi de en sonunda Kuzey Buz Denizi'nin sert koşullarının kurbanı olacaktı. Onun ortadan kaybolmasıyla Fitzjames'in çıldıran mürettebatının efsanesi de tarihin tozlu sayfaları arasına girmeden yok olacaktı. Ne var ki komutanının haberi olmasa da gemi en büyük gizemlerden birini, bir asrı aşkın süre sonra insanoğlunun gezegende varoluşunu etkileyecek bir gizi barındırıyordu.

BİRİNCİ BÖLÜM

ŞEYTANIN NEFESİ

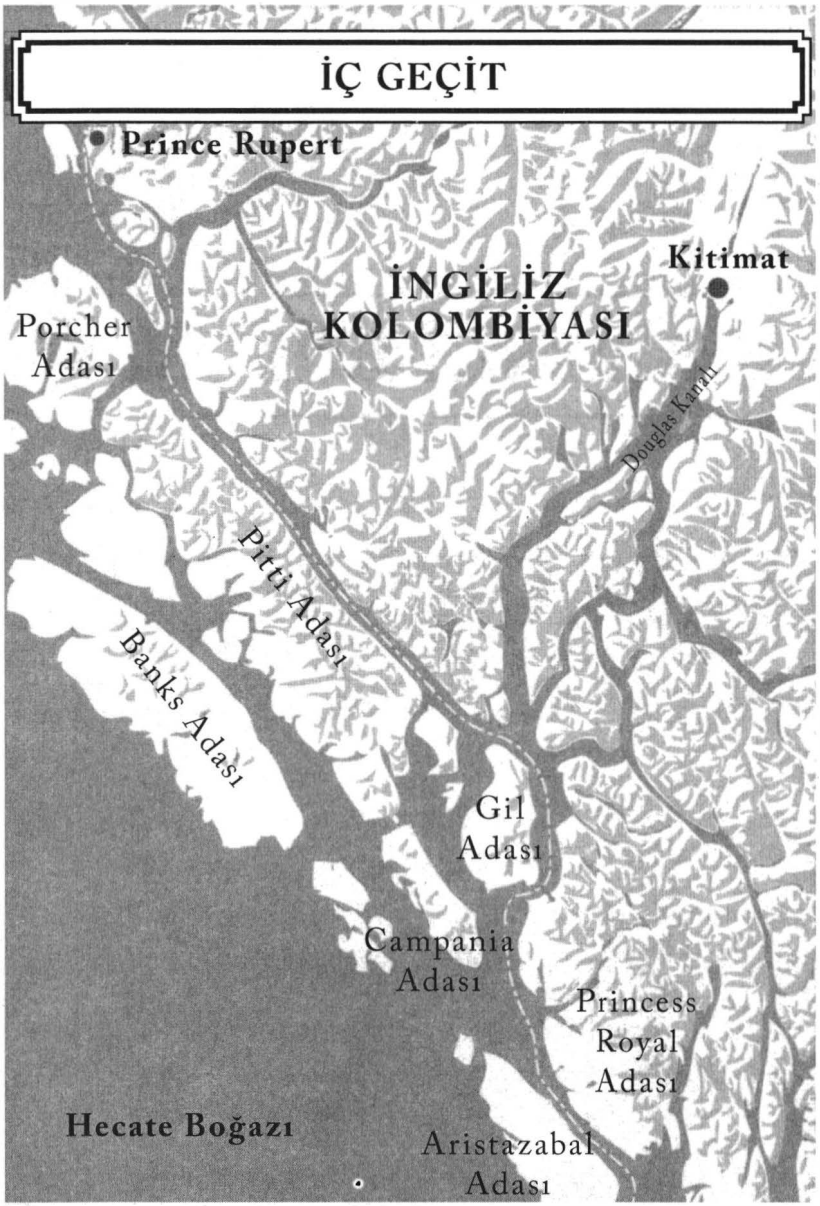
İÇ GEÇİT
Prince Rupert
Kitimat
İNGİLİZ
KOLOMBİYASI
Porcher
Adası
Douglas Kanalı
Pitt Adası
Banks Adası
Gil
Adası
Campania
Adası
Princess
Royal
Adası
Hecate Boğazı
Aristazabal
Adası

1

NİSAN 2011
İÇ GEÇİT
İNGİLİZ KOLOMBİYASI

On sekiz metrelik çelik gövdeli trol teknesinin tüm ticari tekneler gibi görünmesi gerekirdi, ancak çok az benzerlik vardı. Ağları düzgün bir şekilde makaralarda istifliydi ve güvertesinde hiçbir dağınıklık, gövdesinde en ufak bir kir veya pas yoktu; sadece eskimiş bazı bölümlerde yeni boya yamaları göze batıyordu. Teknenin eski usturmaçalarının dahi düzenli bir şekilde temizlendikleri belli oluyordu. *Ventura*, İngiliz Kolombiyası'nın kuzey sularında gezinen en kârlı balıkçı teknesi olmasa da en uzun süreden beri varlığını sürdüreniydi.

Teknenin muntazam görünüşü, sahibi titiz ve çalışkan bir adam olan Steve Miller'ın karakterini yansıtıyordu. Tıpkı teknesi gibi Miller da sıradan bir balıkçıya hiç benzemiyordu. Indianapolis'teki trafik kazası kurbanlarını tedavi ederek yıllarını harcamış travma sonrası psikolojisi uzmanı, değişik bir şeyle uğraşmak için gençliğini geçirdiği küçük Kuzeybatı Pasifik ka-

sabasına dönmüştü. Sağlam bir banka hesabı ve deniz aşkı birleşince ticari balıkçılık en uygun seçenek gibi görünmüştü. Artık sabah çisesinde dümen çevirirken yaşadığı mutluluk yüzünde geniş bir gülümseme olarak kendini gösteriyordu.

Kabarık siyah saçlı genç bir adam başını kaptan köşkünden içeri sokarak Miller'a seslendi.

"Bugün nerede zokayı yutacaklar kaptan?"

Miller ön camdan dışarı uzun uzun baktı, sonra burnunu kaldırıp havayı kokladı.

"Evet Bucky, Gil Adası'nın batı sahilleri diyelim, kesinlikle orası." Sırıtarak yemleri hazırlamaya başladı. "En iyisi şimdilik biraz kestir, ne de olsa kısa süre sonra makaralara asılacağız."

"Pekâlâ patron. Şuna yirmi dakika diyelim mi?"

"Yaklaşık yirmi dakika diyelim," dedi gülümseyerek ve hemen yanındaki haritayı incelemeye başladı. Dümeni birkaç derece kırarak pruvayı hemen önlerindeki iki büyük yeşil kara parçasını birbirinden ayıran dar yarığa doğru çevirdi. Bu iki büyük kara parçası, Veancouver'dan Juneau'ya doğru uzanan kapalı bir deniz havzası şeridi olan İç Geçit'le birbirinden ayrılıyordu. Çamlarla kaplı onlarca adayı barındıran bu rüzgârlı su yolu Norveç fiyortlarının manzarasını andırıyordu.

Bu kıyılarda sadece ticari ya da turistik amaçlı tek tük balıkçı teknesi, somon ve pisibalığı için olta atıyor ya da bazen Alaska'yı hızla geçmek isteyen büyük yolcu gemileri görülüyordu. Kendi halinde birçok balıkçı gibi Miller da daha değerli kızıl somon için bu sulara geliyor, okyanus suları ve koy yakınlarındaki balıkları yakalamak için büyük ağlarını kullanıyordu. Bu bölgede balıkçılıktan sadece birkaç kişinin zengin olduğunu bildiği için masraflarını çıkarmaya dahi razıydı. Deneyimsiz olmasına karşın yine de heyecanı ve planlaması sayesinde az da olsa kâr etmeyi başarmıştı. Kahvesinden bir yudum alırken

gözü önündeki radar ekranına ilişti. Ekranda noktalar halinde kuzey yönünde birkaç mil ötede iki deniz aracı görülüyordu, dümeni bıraktı ve kaptan köşkünden çıkarak o gün üçüncü kez ağları kontrol etmeye gitti. Ağlarda delik olmadığından emin olunca olunca tekrar köprüye çıktı.

Bucky sigara içmek için ranzasından inip güverteye çıkmış, küpeşteye yaslanmıştı. Dumanını havaya üflerken Miller'ı gördü, başıyla selamladı, sonra tekrar başını kaldırıp gökyüzüne bakmaya devam etti. Gökyüzünde her daim dolaşan gri bulut tabakası, hafif bir çise getirecek gibiydi. Bucky, yeşil adaları batıya bağlayan Hecate Boğazı'na uzun uzun baktı. Pruva yönünde iskele tarafında olağandışı büyüklükte bir bulut tabakasının denizin üzerinden gümbür gümbür geldiğini fark etti. Sis, bu sulardaki kadim yoldaştı, ancak bu bulutta oldukça tuhaf bir şey vardı. Rengi sıradan bir sis kütlesinden çok daha parlak beyazdı, ancak oluşturduğu kabartılar daha büyüktü. Sigarasından uzun bir nefes çeken Bucky derin bir nefes verdi, sonra kaptan köşküne doğru yürüdü.

Miller beyaz bulutu çoktan fark etmiş ve dürbünü o tarafa doğru çevirmişti.

"Sen de gördün mü patron? Sence de biraz acayip görünmüyor mu?" dedi Bucky ağır ağır.

"Evet. Etrafta onu aşıp geçebilen başka bir gemi de göremedim," diye yanıtladı Miller bir yandan ufku tararken. "Belki Gil'den gelen bir tür sis ya da dumandır."

"Hı hı, belki de başka bir balıkçının sigara dumanıdır," diye karşılık verdi genç tayfa çarpık bir sırıtışla dişleri görünerek.

Miller dürbünü kenara koyarak dümene geçti, Gil Adası açıklarına giden rotaları onları doğrudan bulutun merkezine götürüyordu. Miller endişeyle eski tahta dümeni kavradı, ancak rotayı değiştirmeye çalışmadı.

Tekne bulutun dış çizgisine yaklaştıkça Miller gözünü sudan ayırmıyor, alnı tedirginlikle kırışıyordu. Suyun rengi gözle görülür bir şekilde, yeşilden kahverengiye ve bakır kızılına değişiyordu. Kızıllaşan suyun yüzeyinde gümüş rengi karınları gökyüzüne dönmüş çok sayıda ölü somonbalığı ortaya çıkmaya başlamıştı. Sonra balıkçı teknesi pusun içerisine girdi.

Kaptan köşkündekiler üzerlerine birden soğuk, ıslak bir battaniye atılmışçasına ani bir sıcaklık değişimi hissetti. Miller boğazında hissettiği güçlü acı metalik tatla yüzünü ekşitti. Başını saran karıncalanma hissini, göğsündeki daralma izledi. Rahatlamak için içine havayı çektikçe bacakları birbirine dolanıyor, gözünün önünde yıldızlar uçuşuyordu. İkinci tayfa acıyla feryat etmeye başlayınca kendi acısını bir anlığına da olsa unuttu.

"Kaptan... Nefes alamıyorum," dedi uzun favorili arkadaşı kıpkırmızı olmuş bir yüzle zorlukla soluyarak. Gözleri yuvasından fırlayacak gibiydi ve yüzü artık morarmaya başlamıştı. Miller ona doğru bir adım attı, ancak adam bilincini kaybederek güverteye yığıldı.

Miller son bir umutla çaresizce teknenin telsizine ulaşmaya çalıştıkça her şey gözünün önünde dönmeye başladı. Hayal meyal bir şekilde Bucky'nin yerde sere serpe uzandığını fark etti. Göğsü giderek daha çok sıkışan Miller telsizi buldu, ahizeyi almaya çalışırken çevresindeki kalemleri ve kâğıtları düşürdü. Ahizeyi ağzına yaklaştıracak gücü kendinde bulsa da, acil yardım çağrısı yapacak gücü bulamadı. Dizlerinin üstüne yığıldı, tüm bedeni sanki bir örsün üzerinde dövülüyormuş gibiydi. Göğsündeki daralmaya gözlerinin önünü kaplayan karartı eklenmişti bir de. Bilincini kaybetmemeye çabaladı, ama boşluk onu kendisine doğru çekiyordu. Miller umutsuzca direndi bir süre, ancak sonunda ölümün soğuk eli onu çağırırken son nefesini verdi.

2

Summer, "Av gemide," diye bağırdı kaptan köşküne doğru. "Şimdi bizi diğer sihirli yere götür." Uzun, kıvrak oşinograf, sırtında turkuvaz rengi bir yağmurlukla araştırma gemisinin pupa güvertesindeydi. Elindeki olta kamışının makarasına polipropilen kabloyu sarıyordu. Kablonun ucundaki kılavuz çubuğunda deniz bilimcinin avı hafif meltemde sallanıyordu. Ancak avı balık değil, Niskin örnekleme şişesi denilen, derinlerden deniz suyu numuneleri alınmasını sağlayan gri, plastik bir tüptü. Summer dikkatle şişeyi aldı ve kaptan köşküne doğru gitti. Güvertenin altındaki motorlar bu sırada büyük bir gürültüyle hızlandı. Ani hızlanma yüzünden neredeyse yere düşecekti.

"Kalkışta biraz daha yavaş olsana," diye bağırarak nihayet kaptan köşküne girdi.

Dümenin arkasındaki koltukta oturan kardeşi kıkır kıkır gülerek ona döndü.

"Şey, sadece ayağının yere daha sağlam basmasını istemiştim," dedi Dirk Pitt. "Ama eklemeden geçemeyeceğim, sarhoş bir balerinin muhteşem bir taklidi gibiydin."

Ne var ki bu yorum Summer'ı daha çok öfkelendirmekten başka bir işe yaramamıştı. Ancak sonunda hepsinin şaka olduğunu anladığında o da gülmeye başladı.

"Bu gece yatağında bir kova dolusu istiridye bulursan hiç şaşırma bence," dedi Summer.

"Önce Cajun sosuna yatırıldıktan sonra bir sakıncası yok benim için," diye cevap verdi Dirk. Biraz yavaşlayarak hızı sabitledi, sonra önündeki monitörde dijital seyir haritasına baktı.

"Bu arada o 17-F numaralı numuneydi," dedi.

Summer, su örneğini temiz bir numune şişesine döktü, üzerine kod numarasını yazdığı bir etiketi yapıştırdı. Sonra şişeyi, içinde diğer on iki numune şişesinin olduğu köpük bir kutuya yerleştirdi. Güney Alaska kıyılarındaki plankton yaşamı üzerine başladıkları basit bir araştırma, Kanada Balıkçılık ve Okyanus Birimi'nin projelerini anlaması ve onlardan çalışmalarını Vencouver'a kadar genişletmelerini istemesiyle çok geniş bir alanı kapsamıştı. İç Geçit, yolcu gemilerinin yanında deniz biyologlarının ilgisini çeken kambur, gri ve diğer balina türleri için de önemli bir göç yoluydu. Mikroskobik planktonlar, dişsiz balinaların temel besini olan krillerin besin kaynağı oldukları için sudaki besin zincirinde hayati bir önem taşıyorlardı. Dirk ve Summer, bölgenin tam bir ekolojik fotoğrafını çekmenin önemini anlamış ve NUMA'daki patronlarından araştırma projesini genişletmek için onay almışlardı.

"Sonraki toplama noktası ne kadar uzakta?" diye sordu Summer tahta bir tabureye oturduktan sonra ve yanlarından geçen dalgaları izlemeye başladı.

Dirk bir kez daha monitöre baktı, ekranın üst kısmındaki küçük siyah üçgenin yerini saptadı. Kullandıkları HYPACK yazılımı önceki toplama bölgesini işaretliyor ve sonraki hedeflerine giden rotayı belirliyordu.

"Yaklaşık sekiz mil daha gitmemiz gerekiyor. Oraya varmadan önce bir şeyler atıştırmak için epey zamanımız var." Ayağıyla buzdolabını açarak içinden bir jambonlu sandviç ve bir kök birası çıkardı, sonra teknenin rotadan sapmaması için hafifçe dümeni kırdı.

Yaklaşık on dört metrelik alüminyum gövdeli araştırma gemisi geçidin durgun sularında bir ok gibi ilerliyordu. Tüm NUMA araştırma gemilerinde olduğu gibi turkuvaz mavisi renkteydi ve soğuk su dalış ekipmanları, deniz ölçüm cihazları ve hatta sualtı görüntüleme için küçük bir ROV cihazıyla donatılmıştı. Yaşam alanı çok dardı, ancak tekne kıyı araştırmaları için mükemmel bir çalışma platformu sunuyordu.

Dirk dümeni sancak tarafına kırarak, karşı yönden yaklaşan parıldayan beyaz yolcu gemisi *Princess Lines*'a manevra yapabilmesi için geniş bir alan bıraktı. Üst güvertesindeki bir avuç turistin içtenlikle el sallamasına Dirk de pencereden kolunu sallayarak karşılık vermek zorunda kaldı.

"Saat başı gidenlerden birini benziyor," dedi Summer.

"Yaz aylarında bu geçitten otuzun üzerinde deniz taşıtı geçiyor, yani kesinlikle Jersey Otoyolu'na benziyor."

"Sen Jersey Otoyolu'nu kendi gözlerinle görmedin bile!"

Dirk başını salladı. "Pekâlâ, o halde Honolulu'daki eyaletler arası H-1 Karayolu'nun en yoğun saatteki haline benziyor."

Kardeşler Hawaii'de büyümüş, deniz tutkusunu burada edinmişlerdi. Bekâr anneleri deniz biyolojisine ilgi duymalarını sağlamış ve her iki çocuğunu küçük yaşlarda dalmayı öğrenmeleri konusunda teşvik etmişti. Çift yumurta ikizleri olan kardeşlerin her ikisi de spor ve macera düşkünüydü. Dirk ve Summer küçüklüklerinin çoğu zamanını su kenarında geçirmişlerdi. Suya olan ilgileri üniversitede de devam etmiş, bu yüzden ikisi de deniz bilimleri alanında okumuşlardı. Ancak ikilinin yolla-

rı onları bir şekilde farklı kıyılara çıkarmıştı. Summer, Scripps Enstitüsü'nde ihtisasını tamamlarken Dirk, New York Denizcilik Okulu'nda gemi mühendisliğinden mezun olmuştu.

Anneleri ölüm döşeğindeyken babalarının kim olduğunu ilk kez öğrenmişlerdi. Dirk'le aynı adı paylaşan babaları Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kurumu NUMA'nın başındaydı. Duygusal bir birleşme anı, daha öncesinde hiç tanımadıkları bu adamla aralarında çok yakın bir ilişki kurulmasıyla sonuçlanmıştı. Sonra birden kendilerini onun vesayetinde NUMA'nın özel projeler biriminde çalışırken buldular. Bu hayallerindeki işti; böylelikle birlikte dünyayı dolaşabiliyor, okyanus üzerine araştırmalar yapabiliyor ve derinliklerde o güne dek gün ışığına çıkartılamayan gizemlerden bazılarını çözebiliyorlardı.

Yanlarından kuzeye giden bir balıkçı teknesi geçerken Dirk hızı azalttı, sonra çeyrek mil kadar yanaştı. Gemi belirlenen hedefe yaklaştığında motoru kapadı. Summer ise pupa tarafına gidip olta ve boş bir numune şişesi aldı, bu sırada bir çift yunus havaya sıçrıyor, merakla gemiyi gözlüyordu.

"O şeyi fırlatırken yunuslara dikkat et," dedi Dirk güvertede ilerlerken. "Bir yunusun kafasına vurmak şanssızlık getirir."

"Peki, ya kardeşimin kafasına vurursam?"

"O da felaket getirir." Dirk tebessüm ederken koca deniz memelileri suyun derinliklerine daldı. Suyu şöyle bir tarayarak yeniden su üstüne çıkmalarını bekledi, sonra yine o balıkçı teknesini gördü. Yavaş yavaş rotasını değiştirmişti ve artık güneye ilerliyordu. Dirk teknenin daireler çizdiğini ve kısa süre sonra kendi gemisine çarpacağını anladı.

"Acele etsen iyi olur Summer. Bu adamın nereye gittiğine dikkat ettiğini sanmıyorum."

Summer yaklaşan tekneye gözucuyla baktı, sonra numune şişesini yan tarafa doğru fırlattı. Suyun karanlığında hızla

gözden kaybolan ağırlık takılı aparat yaklaşık dört metre kadar kabloyu çekti. Kablo iyice gerildiğinde Summer oltayı salladı, böylece ters durumdaki numune şişesi döndü ve derinliklerdeki sudan numune aldı. İşini tamamladıktan sonra makarayı sararken ağır ağır ilerleyen balıkçı teknesine baktı. Tekne, ancak otuz metre ötelerinde geniş bir kavis çizerek yoluna devam ediyordu ve artık tam olarak NUMA aracına yönelmişti.

Dirk çoktan kaptan köşküne dönmüş, motor kapağındaki düğmeye basmıştı. Pruvadaki sirenlerden kulakları sağır eden bir ses duyuldu. Ses suyun dört bir yanında yankılandı, ancak balıkçı teknesinde en ufak bir kıpırtı dahi yoktu. Yavaş yavaş onlara doğru ilerleyişini sürdürüyordu.

Dirk çabucak motoru çalıştırarak tam güçle ilerlemeye başladı, bu sırada Summer su numunelerini almayı tamamlamıştı. Hızla ileriye atılan araştırma gemisi ardında birkaç metre yüksekliğinde dalga oluşturdu, sadece birkaç santim yanından sıyırarak geçen balıkçı teknesinden sonra yavaşladı.

"Köprüde kimse yok gibi," diye bağırdı Summer. Dirk'ün telsizi kapadığını gördü.

"Telsizden de cevap alamadım," diye onayladı Dirk, Summer'ı. "Summer, gel, dümene sen geç."

Summer aceleyle kaptan köşküne koşarak su numunelerini yerleştirdi, sonra dümene geçti.

"Tekneye mi atlayacaksın?" diye sordu kardeşinin niyetini öğrenmek istercesine.

"Evet. Eğer hızını onunla sabitlersen yan yana gelebiliriz."

Summer dümen suyunu takip ederek balıkçı teknesinin ardından gitmeye başladı, sonra yanına yanaştı. Tekneye sürekli daireler çizdiğini bir şekilde söylemeyi düşünürken rotaya bir kez daha bakınca dehşete kapıldı. Teknenin çizdiği geniş kavis, yükselen suların yönlendirmesiyle doğrudan Gil Adası'nda

sonlanıyordu. Birkaç dakika içerisinde adaya ulaşacak, kıyıdaki kayalıklarda paramparça olacaktı.

"Acele etsen iyi olur," diye bağırdı tüm gücüyle kardeşine. "Tekne birazdan kayalıklara çarpacak."

Dirk anladığını belli edercesine başını salladı, sonra eliyle tekneye biraz daha yaklaşmasını işaret etti. Pruvaya doğru güçlükle ilerledi, alçak küpeşte demirlerinin üzerine çömeldi. Summer, bir süreliğine durumunu sabitleyerek diğer teknenin hızını ve dönüş yarıçapını hesapladıktan sonra yavaş yavaş yaklaşmaya başladı. Tekneyle arada yarım metre kadar mesafe kaldığında Dirk atladı. Ağ makaralarının yanına düşmüştü. Dirk'ün atladığını gören Summer dümeni kırarak balıkçı teknesini birkaç metre arkadan izlemeye devam etti.

Ağların arasından geçen Dirk doğruca kaptan köşküne gitti. Ancak karşısında dehşet verici bir manzara vardı. Yüzlerine çektikleri ıstırap işlenmiş üç adamın hareketsiz bedeni yerde yatıyordu. İçlerinden birisi, gözünde gözlükleri, donmuş elinde tuhaf bir şekilde kavradığı bir kurşunkalem olduğu halde boşluğa bakıyordu. Dirk, tenlerinin renginden adamların öldüğünü anlayabilirdi, ancak yine de hepsinin nabzını kontrol etti. Garip bir şekilde hiçbir cesette bir iz, görülebilir bir kanama ya da açık bir yara yoktu. Hiçbir yaşam belirtisi bulamayan Dirk dümeni sıkıca çevirerek teknenin rotasını değiştirdikten sonra Summer'a telsizden kendisini izlemesini söyledi. İçini kaplayan ürpertiyle titreyerek tekneyi endişe içinde en yakın limana götürüyor, bir yandan da ayaklarının ucunda yatmakta olan bu adamların nasıl öldüğü sorusu zihninde yankılanıyordu.

3

Pennsylvania Caddesi girişinde duran Beyaz Saray güvenlik görevlisi kaldırımdan kendisine doğru yürüyen adamın yüzündeki muammayı anlayabilmek için uzun uzun baktı. Kısa boylu olmasına karşın uzun adımlarla yürüyordu, göğsü ileri çıkık, çenesi kalkık duruşuyla asker havasındaydı. Kızıl saçları ve aynı renkte keçi sakalıyla güvenlik görevlisine kümeste azametle yürüyen bir ispenç horozunu anımsatmıştı. Ne var ki korumanın asıl dikkatini çeken adamın görünüşü ya da tavrı değil, dudaklarının arasına sıkıştırdığı yanmamış uzun ve ince bir puroydu.

"Charlie... bu başkan yardımcısı değil mi?" diye sordu güvenlik kulübesindeki arkadaşına, ancak diğer ajan telefonla konuştuğu için onu duymamıştı. Tuhaf görünümlü adam o sırada girişteki küçük güvenlik kulübesine yaklaştı.

"İyi akşamlar," dedi hissiz bir sesle. "Başkanla saat sekizde bir randevum vardı."

"Akreditasyon kartınızı görebilir miyim efendim?" diye sordu koruma gergin bir ses tonuyla.

"Yanımda öyle zırvalıklar taşımam," diye yanıtladı adam sert bir şekilde. Durdu ve purosunu ağzından çıkardı. "Adım Sandecker."

"Pekâlâ efendim; ancak yine de akreditasyon kartınızı görmem gerekiyor," diye ısrar etti koruma hafifçe kızaran bir yüzle.

Sandecker gözlerini kısarak koruma görevlisine baktı, sonra daha yumuşak bir ses tonuyla, "İşini yapmaya çalıştığını anlıyorum evlat. Ancak personel daire başkanını arayıp kapıda olduğumu söyleyebilir misin?" dedi.

Allak bullak durumda olan görevlinin cevap vermesine fırsat kalmadan güvenlik kulübesindeki ortağı başını çıkardı.

"İyi akşamlar sayın başkan yardımcısı. Başkanla yine bir gece toplantısı var galiba?" dedi.

"İyi akşamlar Charlie," diye karşılık verdi Sandecker. "Evet, maalesef ki birileri bölmeden konuşabildiğimiz tek an bu."

"Buyrun, girin lütfen," dedi Charlie.

Sandecker önce bir adım attı, sonra durdu. "Görüyorum ki yeni birisi işe başlamış," dedi artık tamamen uyuşmuş halde az önce kendisini durduran güvenlik görevlisine dönerek. Başkan yardımcısı sonra elini uzatarak adamla tokalaştı.

"Bu şekilde çalışmaya devam et evlat," diyerek döndü ve yavaş yavaş Beyaz Saray'a doğru yürümeye başladı.

James Sandecker kariyerinin en iyi dönemlerini başkentte geçirmiş olsa da hiçbir zaman Washington'un resmi pr*otok*ol görevlilerinden biri olmamıştı. Emekli bir amiral olan Sandecker başkentte uzun yıllardan beri yöneticiliğini yaptığı NUMA'daki görevi ve patavatsız kişiliğiyle bilinirdi. Başkan ondan, görevdeyken ölen başkan yardımcısının yerine geçmesini istediğinde oldukça şaşırmıştı. Politikanın kimyasına pek uygun

düşmemesine karşın Sandecker, böylelikle âşığı olduğu denizler ve çevreyi çok daha güçlü bir şekilde savunabileceğini bildiği için bu görevi seve seve kabul etmişti.

Başkan yardımcısı olarak ofise getirdiği eşyalarını sakınmak için olağanüstü bir gayret göstermek zorunda kalmıştı. Gizli servis elemanları canları istediğinde eşyalarını karıştırıyordu. Fiziksel egzersiz düşkünü olan Sandecker çoğu zaman tek başına parkta koşarken görülüyordu. Tüm Beyaz Saray yönetimini kaplayan politik havadan uzak durmayı yeğlediği için Batı Kanadı'ndaki benzer özellikteki ofisi kullanmaktansa, Eisenhower İdari Ofis Binası'ndaki ofisinde çalışırdı. Kötü havalarda bile Beyaz Saray'daki toplantılarına Pennsylvania Caddesi'nden yavaş yavaş yürüyerek temiz hava almayı, iki binayı birbirine bağlayan yeraltı tünelini kullanmaya tercih ederdi. İyi havalarda ise kongre toplantıları için Capitol Hill'e dahi yürüyerek çıktığı, bu yüzden kendisine tahsis edilen gizli servis ajanlarını bitap düşürmesiyle bilinirdi.

Sandecker, Batı Kanadı'nın girişinden başka bir güvenlik noktasından geçtikten sonra bir Beyaz Saray görevlisinin refakatinde Oval Ofis'e doğru ilerledi. Refakat eden görevli kuzeybatı girişinin göründüğü salona kadar kendisine eşlik ettikten sonra mavi halı döşeli odadan tek başına ilerleyerek başkanın masasının karşısındaki bir koltuğa oturdu. Koltuğa oturana dek başkanı iyice görme olanağı bulamamıştı, dikkatle bakınca biraz ürperdi.

Başkan Garner Ward allak bullak olmuş bir haldeydi. Hem kişilik hem de görünüş olarak hayret verici şekilde Teddy Roosevelt'i andıran Montana'lı politikacı, sanki bir haftadır hiç uyumamış gibiydi. Kıpkırmızı olmuş gözlerinin altında halkalar oluşmuştu; yüzü somurtkan ve solgundu. Birleşik Devletler'in

başı, her zamanki şakacı halinin aksine sert bir yüz ifadesiyle Sandecker'a uzun uzun baktı.

"Garner, sanki geceyi gündüze katarak çalışma işini biraz abartmış gibisin," dedi Sandecker endişeli bir ses tonuyla.

"Çaresiz durumdayım," diye karşılık verdi başkan bitkin bir sesle. "Şu an felaket durumdayız."

"Haberlerde petrolün varilinin on dolar arttığını gördüm. Bu son petrol krizi bizi fazlasıyla etkileyecek."

Ülke, bir kez daha petrol fiyatlarının beklenmedik bir şekilde tavan yapmasıyla boğuşuyordu. Kısa bir süre önce İran, Batı'nın yaptırımlarına misilleme olarak tüm petrol ihracatını kesmiş, Nijerya'daki işçi grevleri Afrika'nın petrol ihracatının neredeyse sıfırlanmasına neden olmuştu. Birleşik Devletler adına daha da kötüsü Venezuela'dan yapılan petrol ithalatının, ülkenin sağı solu belli olmayan başkanı tarafından askıya alınmış olmasıydı. Sonuç olarak gaz ve petrol fiyatları hızla fırlamış, ülke çapında petrol kıtlığı patlak vermişti.

"Şimdiye dek böylesine kötü bir durumla hiç karşılaşmadık," dedi başkan, bir yandan masasından çıkardığı bir mektubu okuması için Sandecker'a uzatırken.

"Kanada başbakanından," diyerek sözüne devam etti Ward. "Parlamentodan geçen sera gazı emisyonlarını oldukça düşüren yasa nedeniyle Kanada hükümeti Athabasca Gölü'ndeki petrol kumu çalışmalarının çoğunu durdurmak zorundaymış. Başbakan, üzülerek karbon emisyonu sorunlarını halledene dek Birleşik Devletler'e yaptıkları tüm petrol ihracatını askıya almak zorunda olduklarını bildirmiş."

Sandecker mektubu okudu, sonra yavaşça başını salladı. "Petrol kumu bizim petrol ithalatımızın neredeyse yüzde on beşini karşılıyordu. Bu olay ekonomiye çok büyük bir darbe vuracak."

Son fiyat artışları etkisini zaten tüm ülkede hissettirmişti. Kuzeydoğuda yüzlerce insan bastıran dondurucu kış soğuklarında akaryakıt stoklarının bitmesi nedeniyle ölmüştü. Havayolu şirketleri, karayolu nakliyat şirketleri ve bağlantılı tüm taşımacılık sektörü ya batmış ya da iflasın eşiğine gelmiş, diğer sektörlerde çalışan binlerce işçi de çoktan geçici ya da kalıcı olarak işten çıkarılmıştı. Tüm ekonomi çökmenin eşiğindeydi. Arz talep dengesini sağlamak için yapabileceği fazla hamlesi olmayan hükümete karşı kitlesel gösteriler artarak büyüyordu.

"Kanadalılara kızmanın bir anlamı yok," dedi başkan. "Artan küresel ısınma rakamları göz önüne alındığında Athabasca'yı kapatmak oldukça soylu bir hareket."

Sandecker başını sallayarak söyleneni onayladığını belirtti. "Kısa süre önce elime NUMA'nın okyanus sıcaklıkları hakkında bir raporu ulaştı. Denizler, tahmin ettiğimizden çok daha hızlı ısınıyor. Görünüşe göre kutuptaki buzul katmanı erimeye devam ediyor. Deniz seviyesindeki artış hayal bile edemeyeceğimiz küresel bir yükselmeye neden olacak."

"Sanki yeterince sorunumuz yokmuş gibi," diye mırıldandı başkan. "Ve sadece bu da değil, aynı zamanda bu durumun olası yıkıcı ekonomik etkileriyle de karşı karşıyayız. Fosil yakıtlara karşı küresel hareket ciddi bir destek kazandı. Kömür tüketiminden vazgeçmezsek birçok ülke, Amerikan ve Çin ürünlerini ciddi ciddi boykot etmeyi düşünüyor."

"Mesele şu," diye söze başladı Sandecker. "Fosil yakıtlı enerji santralleri, sera gazı emisyonlarındaki artışın en büyük nedeni, ne var ki aynı zamanda elektrik üretimimizin yarısını da bu şekilde sağlıyoruz. Ayrıca dünyadaki en geniş kömür yataklarına sahibiz. Bu durum gerçekten çok can sıkıcı bir ikilem."

"Bu uluslararası boykot destek görürse ulusumuzun ekonomik acıdan ayakta kalabileceğinden emin değilim," dedi başkan

kısık bir sesle. Tükenmiş haldeki başkan koltuğuna yaslandı, gözlerini ovaladı. "Korkarım ki dibe vurmak üzereyiz Jim, hem ekonomi hem de çevre açısından. Şayet doğru adımlar atmazsak çok büyük felaketler kapımıza dayanacak."

Durum çok tehlikeliydi. Sandecker yaşananların başkanın sağlığını ciddi olarak etkilediğini net bir şekilde görebiliyordu. "Bazı zor kararlar almamız gerekiyor," dedi Sandecker ve her zaman için yakın bir arkadaşı olarak gördüğü adama acıyarak baktı. "Hepsinin üstesinden tek başına gelemezsin Garner," diye ekledi.

Başkanın yorgun gözlerinde birden öfkeli bir ateş belirdi. "Haklısın, belki gelemem, ama bu uğraşmamam anlamına mı geliyor? Bu durumu on yıl öncesinden biliyorduk, ancak hiç kimsenin harekete geçecek iradesi yoktu. Önceki yöneticiler yenilenebilir enerji araştırmalarına kulak tıkarken petrol şirketlerine destek olarak zamanlarını geçirdiler. Aynı şey küresel ısınma için de geçerli. Kongre kömür sanayiinin çıkarlarını korumakla o kadar meşguldü ki dünyayı bir yok oluşa sürüklediklerini fark etmediler bile. Ekonomimizin petrol konusunda dışarıya ne kadar bağımlı olduğunu, günün birinde bu durumun bizi mahvedeceğini herkes biliyordu ve şimdi o gün geldi."

"Seleflerimizin öngörü zafiyeti tartışma götürmez," diyerek başkanı onayladı Sandecker. "Washington hiçbir zaman cesur olmadı ki. Ama şu an Amerikan halkına geçmişin yanlışlarını doğrulara dönüştürebilmek için elimizden geleni yapmayı borçluyuz."

"Amerikan halkı," dedi başkan ıstırap içinde. "Şimdi onlara ne söyleyebilirim ki? Özür dilerim, şimdiye dek hep başımızı kuma gömmüştük mü? Üzgünüm ama artık başını almış bir hiperenflasyonla, petrol kıtlığıyla, şok edici bir işsizlikle ve ekonomik küçülmeyle karşı karşıyayız mı? Ve bir de özür dilerim

ama dünyanın geri kalanı kömür yakmaktan vazgeçmemizi istiyor, yani artık elektrikler de kesilecek mi?"

Başkan kendisini koltuğa bıraktı, boş bakışlarla gözünü duvara dikti."

"Onlara bir mucize sunamam," dedi.

Ofisi derin bir sessizlik kapladı, bir süre sonra Sandecker kısık bir sesle konuşmaya başladı. "Mucize sunmanıza gerek yok, sadece ıstırabınızı paylaşın. Belki acı bir reçete olacak ama yine de kararımızı verip arkasında durmalı ve enerji kullanımımızı petrolden başka yönlere çevirmeliyiz. Halk her şeyi bilirse kendini daha çabuk toparlayacaktır. Gerçekleri tüm çıplaklığıyla söyle Garner, böylelikle arkamızda duracaklar ve ödenecek bedeli kabulleneceklerdir."

"Belki de," diye karşılık verdi başkan mağlup bir ses tonuyla. "Peki ama artık çok geç olduğunu anladıklarında da arkamızda duracaklar mı?"

4

Elizabeth Finlay yatak odasına girdi ve pencereden gökyüzüne doğru baktı. Çoğu gün olduğu gibi hiçbir işaret vermeden yağmur çiselemeye başlamıştı. Sonra başını çevirip evinin arkasındaki dalgakırana dek uzanan Victoria Limanı'ndaki sulara gözünü dikti. Limandaki sular ılık meltemin köpürttüğü ufak dalgalar dışında oldukça sakin görünüyordu. Kuzeybatı Pasifik'te denize açılmak için güzel bir bahar günü, diye düşündü.

Üzerine kalın bir süveter ve rengi atmış sarı bir yağmurluk geçirip kıyıdaki geniş evinin merdivenlerinden indi. Artık hayatta olmayan kocası tarafından 1990'larda yaptırılan evin, limanın karşısındaki Victoria şehrinin etkileyici manzarasını gören petek şeklinde büyük pencereleri vardı. T. J. Finlay, büyük bir hayranlık duyduğu şehri daima hatırlatması için evi bu şekilde tasarlamıştı. Efsanevi bir şahsiyet olan Finlay yıllar boyu yörenin siyasetine hükmetmişti. Kendisine miras kalan Kana-

da Pasifik Demiryolları serveti sayesinde genç yaşta siyasete atılmış, uzun yıllar boyunca Victoria'nın sevilen parlamenteri olmuştu. Bir kalp krizi sonucu beklenmedik bir şekilde ölmüştü, bununla birlikte parlamentodaki koltuğuna, henüz otuz beş yaşındaki karısının kolayca seçildiğini bilseydi bundan büyük keyif alırdı.

Zarif ancak bir o kadar da maceraperest bir kadın olan Elizabeth Finlay'in soyu Kanadalı göçmenlere dayanıyordu ve Bayan Finlay aile ağacından büyük bir övgüyle bahsederdi. Kanada üzerinde diğer ülkelerin haksız etkisinden rahatsızlık duyuyor, yabancı mülkiyeti ve yatırımları konusunda daha sert kısıtlamalar ve daha sıkı göçmenlik standartları konusunda eleştirilerini yüksek sesle dile getiriyordu. Görüşleri iş dünyasında rahatsızlık uyandırsa da cesareti, dürüstlüğü ve açıksözlülüğüyle çoğu kişinin takdirini kazanmıştı.

Arka kapıdan çıkarak yeni biçilmiş çimlerin üzerinden ilerledi ve körfeze doğru uzanan ahşap rıhtıma giden büyük merdivenden indi. Siyah bir labrador keyifle kuyruğunu sallayarak ayaklarının dibinden ayrılmıyordu. Yirmi metrelik pırıl pırıl bir off shore motoryat rıhtımda demirliydi. Neredeyse yirmi yaşında olmasına rağmen kusursuz bir ihtimamın eseri olarak yeniymiş gibi parıldıyordu. Yatın hemen karşısında yaklaşık dört buçuk metrelik, parlak sarı bir gövdesi olan küçük ahşap bir yelkenli vardı. Tıpkı yat gibi bu yarış yelkenlisi de parlak cilalı metal aksamı, yeni boyanmış çizgileri ve yelkenleriyle yeniymiş gibi görünüyordu.

Kadının ayak seslerini duyan zayıf kır saçlı bir adam yattan çıkarak Finlay'i selamladı.

"Günaydın Bayan Finlay. *Columbia Empress*'le mi açılmayı arzu edersiniz?" diye sordu yata doğru hareketlenerek.

"Hayır Edward, bugün yelkenliyle açılmak istiyorum. Ottawa siyasetinden kurtulup kafamı dinlemek için sanırım bu daha iyi."

"Mükemmel bir fikir," dedi adam, kadının ve köpeğin yelkenliye binmesine yardım ederken. Adam tekneyi rıhtıma bağlayan pupa ve pruvadaki halatları çözüp suya açılırken Bayan Finlay de ana yelkeni açmakla meşguldü.

"Şileplere dikkat edin hanımefendi," diye uyardı adam, kadını yolcu ederken. "Trafik bugün biraz yoğun gibi."

"Teşekkür ederim Edward. Öğlen yemeğine kadar dönerim."

Meltem, kısa sürede ana yelkeni şişirdi, böylelikle Finlay motoru çalıştırmadan limana doğru manevra yaptı. Liman önünde yavaş yavaş tam olarak belirmeye başlarken yanından geçen bir Seattle feribotuna yol verip tekneyi güneydoğuya çevirdi. Teknenin küçük kabinindeki koltuğuna oturup emniyet kemerini taktı ve önündeki manzarayı izlemeye koyuldu. Victoria Adası'nın tuhaf görünümlü kıyıları sol tarafında yavaş yavaş geride kalıyor, sivri tepeli, bir önceki asra ait yapılar oyuncak evleri andırıyordu. İleride, Vancouver ve Seattle'ı ayıran Juan de Fuca Boğazı'nda ilerleyen şileplerin çıkardığı dumanlar koca bir bulut oluşturuyordu. Birkaç başka büyük yelkenli ve balıkçı teknesi halicin içinde noktalar halinde seçilebiliyordu, ancak engin su diğer deniz taşıtlarına çok geniş bir hareket alanı kalmasını sağlıyordu. Finlay küçük bir teknenin yanından geçişini izledi, teknedeki tek mürettebat kendisine sıcakkanlı bir şekilde el sallamış, sonra da onu ardında bırakarak yoluna devam etmişti.

Finlay tekrar koltuğuna oturup iyotlu havayı ciğerlerine çekti, sıçrayan deniz suyundan korunmak için yağmurluğunu yakasına kadar kapattı. Victoria'nın doğusundaki küçük bir ta-

kımadaya doğru yelken açtı. Beyni aksini söylese de teknenin dümenini bıraktı. Yirmi yıl önce kocasıyla birlikte çok daha büyük bir tekneyle Pasifik'e yelken açmışlardı. Okyanusun ücra köşelerini dolaştıktan sonra yalnızlığın kendisine huzur verdiğini fark etmişti. Her zaman yelkenlilerin tedavi edici araçlar olduğunu düşünmüştü. Denizde geçirdiği yalnızca birkaç dakika bile onu günün getirdiği gerginliklerden arındırır, sakinleşmesini sağlardı. Sık sık şakayla ülkesinin daha çok yelkenliye ve daha az psikoloğa ihtiyacı olduğunu söylerdi. Küçük teknesi kabaran dalgaları sessizce yara yara ilerlerken açık körfezi geride bıraktı. Discovery Adası'na yaklaşırken Finlay dümeni güneydoğuya çevirerek sadece birkaç mil uzaktaki yemyeşil bir adanın kuytu koyuna doğru yol almaya başladı. Hemen yanında bir katil balina sürüsü yüzeye çıkıyordu, görünüşlerinden etkilenen Finlay suyun derinliklerinde kaybolana dek bir süre onları takip etti. Rotasını tekrar adaya çeviren Finlay yakınlarda, biraz önce yanından geçen küçük tekneden başka hiçbir tekne olmadığını gördü. Teknenin motorundan gelen sessizliği yırtan motor gürültüsü karşısında tiksintiyle başını salladı.

Küçük motor Finlay'in biraz ilerisinde aniden durdu, içindeki kişinin elinde bir olta kamışıyla hareketlendiğini görebiliyordu. Dümeni, motoru iskele tarafından geçecek şekilde kırdı. Tam birkaç metre yanından geçmek üzereydi ki suya düşen bir şeyin sesini duydu ve yardım çığlığıyla irkildi.

Nihayet o yöne baktığında bir adamın suyun içerisinde delicesine kolunu salladığını gördü ki bu yüzme bilmediği anlamına geliyordu. Göründüğü kadarıyla kalın ceketi onu daha da aşağı çekiyor, bir süre suyun altında kaybolduktan sonra yeniden yüzeye çıkıp çırpınıyordu. Finlay hızla yekeyi kaldırarak ana yelkenin rüzgârla şişmesini sağladı, tekne aniden çırpınan

adama doğru süzülmeye başladı. Adama yaklaşınca yelkenleri indirerek son birkaç metre tekneyi sürüklenmeye bıraktı.

Artık adamı net bir şekilde görebiliyordu; iriyarı, kısa saçlı ve solgun yüzlü birisiydi. Hareketleri paniğe kapıldığını gösterse de adam sanki en ufak bir korku duymuyormuşçasına kurtarıcısının yüzüne delici bakışlarla bakıyordu. Sonra tekneye dönüp aralıksız bir şekilde havlayan siyah labradora kızgın bir şekilde baktı.

Finlay, boğulmak üzere olan birisine suya girerek yardım edilmemesi gerektiğini biliyordu, bu yüzden kanca ya da benzeri bir şey bulmak için tekneye baktı. Bulamayınca yelkenlinin pruva halatını hızla kangal yaparak adama fırlattı. Adam tekrar suya batacakken halatı yakalamayı başardı. Bacağını küpeşteye dayayarak güç alan Finlay bir ceset kadar ağır adamı çekmeye başladı. Pruvaya doğru bir metre kadar çekince suyun üstüne çıkan adam tükürükler saçarak hırıltıyla nefes almaya başladı.

"Sakin ol," diyerek adamı teskin etti Finlay rahatlatan bir ses tonuyla. "Kurtulacaksın." Biraz daha çektikten sonra halatı kastanyolaya bağladı.

Sakinleşen adam derin derin solurken kendini tekneye çekmeye çalışıyordu.

"Çıkmama yardım eder misin?" dedi öfkeyle kolunu yukarı doğru uzatarak.

Finlay istemsiz bir şekilde elini uzatarak adamın elini sıkıca kavradı. Destek almaya fırsat bulmadan hızla suya çekildiğini hissetti. Adam bileğini kavramış, ondan güç alarak kendini güverteye fırlatmıştı. Ne var ki dengesini kaybeden, daha cılız ve yaşlı kadın küpeşteye takılıp baş aşağı suya düşmüştü.

Buz gibi suya batmasının verdiği şok, düşerken hissettiği şaşkınlığı gölgede bırakmıştı. Soğuk nefesini kesmişti, sonra

dengesini tekrar sağlayıp ayaklarını çırpmaya başladı; ancak bir türlü yüzeye çıkamıyordu.

Adam Finlay'in bileğini bırakmıştı, ancak şimdi de onu dirseğinin üzerinden kolundan sıkıca kavramıştı. İyice dehşete kapılan Finlay birden kendisini suyun derinliklerine batar bir halde buldu. Onu yukarıda tutup daha da derine batmasını engelleyen tek şey artık sonuna kadar gerilmiş olan emniyet kemeriydi. Ölümcül bir mücadelenin ortasında kalan Finlay suyun etrafında köpüren hava baloncukları görüyordu. Finlay, adamın ağzında etrafa hava kabarcıkları saçan dalış tüpünü görünce korkusu şaşkınlığa dönüşmüştü. Adamın ellerinden kurtulmak için debelenirken onu geriye doğru itince kıyafetinin altında süngerimsi bir tabaka olduğunu fark etti.

Bu bir dalış kıyafetiydi. Dehşet tüm çıplaklığıyla kendini belli etmişti. Adam onu öldürmeye çalışıyordu.

Korku ve panik tam bir adrenalin patlamasına yol açmıştı. Var gücüyle tekme atmaya, yumruk savurmaya başladı. Savurduğu dirseği adamın yüzüne denk gelmiş, ağzındaki şnorkelin çıkmasına neden olmuştu. Adamın bir anlık da olsa kolunu bırakmasıyla can havliyle yüzeye çıkmak için hamle yaptı. Ne var ki adam diğer eliyle ayak bileğinden kavrayarak yüzeye çıkmasını engellemiş, kadının kara talihini hızlandırmıştı.

Nihayet umutsuzca bir dakika daha çırpındıktan sonra, ciğerleri patlayacak gibi olmuş, gözlerini ölüm gölgesi gibi bir karartı kaplamıştı. Yine de tüm bu dehşetin arasında boğuk havlayışı suyun altında dahi duyulabilen köpeğinin akıbeti ne olacak diye düşünüyor, içi içini kemiriyordu. Beynine giden oksijen azaldıkça yavaş yavaş çırpınışları etkisini kaybediyordu. Artık nefesini daha fazla tutamıyordu, istemsizce nefes almaya çalıştı, ancak ciğerleri soğuk tuzlu suyla dolmuştu. Ani bir ka-

sılmayla son bir kez kolunu savurduktan sonra Elizabeth Finlay suya gömülmeye başladı.

Saldırgan, kadının bilinçsiz bedenini iki dakika daha suya bastırdı; sonra dikkatle yelkenlinin yanında yüzeye çıktı. Etrafta başka bir aracın olmadığından emin olduktan sonra yüzerek tekneye çıktı. Üstündeki yağmurluğu çıkarttığında dalış tüpü, ağırlık kemeri ortaya çıktı. Dalış takımını çıkardıktan sonra kuru elbiselerini giyerek motoru çalıştırdı ve hızla yelkenlinin yanından geçti. Labrador cinsi siyah köpek, sahibinin cansız bedenini suda gördükçe teknenin güvertesinde kasvetle havlıyordu.

Adam en ufak bir merhamet hissi duymadan köpeğe baktı, sonra soğukkanlı bir şekilde olay mahallinden Victoria'ya yöneldi.

5

Ventura'nın evine, Kitimat Limanı'na dönüşü, etrafta bir heyecan dalgasına neden olmuştu. Küçük yerleşim yerinin on bir bin sakininin büyük bölümü, ölen balıkçıları ya komşusu ya arkadaşı ya da dostu olarak tanırdı. Dirk'ün gemiyi Kanada Kraliyet Atlı Polis Rıhtımı'na bağlamasının üzerinden henüz birkaç dakika geçmişti ki haber tüm kasabaya yayıldı. Aileleri, arkadaşları çabucak rıhtımda toplanmış, atlı polislerin oluşturduğu geçici barikatın ardına itilmelerine dek merakla olan biteni anlamaya çalışıyorlardı.

NUMA araştırma gemisini diğer teknenin tam arkasında rıhtıma bağlayan Summer, etrafta toplananların meraklı bakışları arasında kardeşinin yanına gitti. Üç ceset, rıhtıma yanaşan bir hastane aracına üzerleri örtülü sedyelerle taşındı. Birkaç metre uzakta rengi atmış bir bankta Dirk ve Summer ürkütücü keşifleri hakkında bildiklerini anlatıyorlardı.

"Tekneye çıktığınızda üçü de ölmüş müydü?"

Soruyu soranın tekdüze sesi, yüzündeki ifadeyle bire bir örtüşüyordu. Kitimat polis şefi, küçük burnu ve ifadesiz ağzının üzerinde parıldayan hiç kırpmadığı çakır renkli gözleriyle uzun uzun Dirk ve Summer'ı süzdü. Dirk, müfettişin amaçlarıyla örtüşmeyen çok önemsiz bir işte sıkışıp kalmış bir hukuk adamı olduğunu hemen anlamıştı.

"Evet," dedi. "Zaten ilk iş olarak nabızlarını kontrol ettim, ama gerek cilt renkleri gerekse vücut sıcaklıklarından en azından ben tekneye çıkmadan kısa bir süre önce öldükleri gayet net anlaşılıyordu."

"Cesetleri kımıldattınız mı?"

"Hayır. Sadece limana yaklaştığımızda üzerlerine battaniye örttüm. Bana kalırsa düştükleri yerde ölmüşler."

Polis şefi amaçsızca başını salladı. "Daha öncesinde telsizden herhangi bir imdat çağrısı duymuş muydunuz? Bir de bölgede başka bir tekne ya da gemi var mıydı?"

"Telsizden herhangi bir çağrı duymadık," diye cevapladı Summer.

"Gördüğümüz diğer tek araç, geçide doğru ilerleyen yolcu gemisiydi. *Ventura*'yı bulduğumuzda birkaç mil kuzeyimizde kalıyordu," diye ekledi Dirk.

Polis şefi bir süre onlara baktı, sonra bir şeyler yazdığı küçük not defterini kapattı. "Peki, sizce ne oldu?" diye sordu taş gibi ifadesiz yüzünde nihayet bir ifade belirerek.

"Bence buna patologlar karar vermeli," dedi Dirk. "Ama yine de illa bir tahmin yürütmemi isterseniz karbon monoksit zehirlenmesi diyebilirim. Belki de kaptan köşkünün altındaki egzoz sızıntı yapmış ve içeride gaz birikmesine neden olmuştur."

"Hepsi de köprüde bulunduğuna göre varsayımınız doğru olabilir," diyerek başıyla onayladı polis şefi. "Peki sende herhangi bir hastalık belirtisi var mı?"

"Ben iyiyim. Emniyet için tüm pencereleri açmıştım."

"Peki, bize yardımı olacağına inandığınız, ekleyeceğiniz başka bir şey var mı?"

Dirk başını kaldırıp bir süre düşündü, sonra başını sallayarak, "Kabindeki ayak boşluğunda garip bir mesaj vardı," dedi.

Polis şefi yeniden dikkat kesildi. "Gösterir misiniz?"

Dirk yanında şef ve Summer olduğu halde *Ventura*'nın köprüsüne ilerledi. Dümenin yanına geldiğinde durup ayağıyla hafifçe iteledi. Polis şefi daha yakından bakmak üzere dizlerinin üstüne çöktü, bir yandan da olay mahallini ilk incelemesi sırasında nasıl olup da böylesi bir şeyi gözden kaçırdığı için kendi kendine hayıflanıyordu. Güvertenin sadece birkaç santim yukarısında dümenin üzerinde soluk kurşunkalemle bir şeyler karalanmıştı. Yazı, güvertede ölmek üzere yüzükoyun yatan bir adamın yazmaya çalışacağı bir yerdeydi.

Polis şefi eline bir fener alarak yazıya doğrulttu. Titrek ellerle NEFES yazılmış, sonrasında yazılı kelimede ise sadece K harfi seçilebiliyordu. Şef elini kabinin altındaki bölmeye doğru uzatıp yokladı, sarı renkli bir kurşunkalem bulmuştu.

"Yazı kaptanın ulaşabileceği bir noktada," dedi Dirk. "Aniden düştüğü için telsize uzanmaya fırsat bulamamış olabilir."

Polis şefi, hâlâ yazıyı daha önce görememiş olmanın verdiği eziklikle hafifçe sırıttı. "Çok da anlamlı görünmüyor. Daha önceden yazılmış olması da muhtemel." Sonra dönerek Dirk ve Summer'ı süzmeye başladı. "Hecate Boğazı'nda sizin ne işiniz vardı?" diye sordu.

"İç Geçit'teki fitoplanktonların yaşamı konusunda bir araştırma yürüten Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kurumu adına çalışıyoruz," diyerek durumu açıkladı Summer. "Kanada Okyanus ve Balıkçılık Birimi'nin talebiyle Juneau ve Vancouver arasındaki tüm sulardan numune topluyoruz."

Polis şefi başını çevirerek NUMA araştırma gemisine baktı, sonra anladığını belirtircesine başını salladı. "Maalesef ön inceleme tamamlanana kadar bir ya da iki günlüğüne burada, Kitimat'ta kalmanız gerekiyor. Geminizi buraya demirleyebilirsiniz, burası belediye rıhtımı. Kalacak yere ihtiyacınız olursa bu yolun sadece birkaç blok yukarısında bir motel var. Yarın öğleden sonra üç gibi ofisime gelmeye ne dersiniz? Sizi alması için bir araç gönderirim."

"Yardımımız dokunursa çok memnun oluruz," diye cevap verdi Dirk, kendilerine potansiyel suçluymuş gibi davranılmasından dolayı biraz gergin bir şekilde.

İfade verme işlemi bitince Dirk ve Summer iskeleye atlayarak gemilerine doğru yürümeye başladılar. Başlarını çevirdiklerinde araştırma gemilerinin neredeyse aynısı fiberglas bir araştırma gemisinin de büyük bir motor gürültüsüyle iskeleye yanaşmakta olduğunu gördüler. Kaptan limana çok hızlı girmiş, motorların durmasından sadece birkaç saniye sonra pruva iskeleyi hafifçe sıyırmıştı. Kaptan köşkünden çıkan fanilalı uzun bir adam pruva halatını alıp iskeleye fırlattı. Gemisini hızla NUMA'nın arkasına bağladıktan sonra iskeleye atlayıp kocaman botlarıyla tahtaları gıcırdata gıcırdata ilerledi. Summer adamın hırpani kıyafetine ve taranmamış saçlarına baktı, ne var ki adam yaklaştıkça büyük, koyu renkli gözlerinde garip bir nezaket sezmişti.

"*Ventura*'yı bulanlar siz misiniz?" diye sordu Dirk ve Summer'a dikkatle bakarak. Nazik ve tane tane konuşuyordu ki adamın görüntüsünü dikkate aldığında bu durum Summer'ı oldukça şaşırtmış gibiydi.

"Evet," diye cevapladı Dirk. "Tekneyi limana ben getirdim."

Adam hızlı bir şekilde başını salladı, sonra artık sahile ulaşmış olan polis müfettişine yetişmek için koşar adımlarla iskeleyi geçti. Summer, polisle konuşurken bazen sesi yükselen adamı bir süre izledi.

"Şimdiye dek karşılaştığımız en sıcak karşılama olduğunu söyleyemeyeceğim," diye mırıldandı Dirk NUMA gemisine binerken. "Acaba buradaki herkes böyle kaba mıdır?"

"Sanırım sakin, küçük Kitimat'a çok fazla heyecan getirdik," diye karşılık verdi Summer.

Gemiyi kilitleyip su örneklerini aldıktan sonra kuzeydeki ormanlık kasabaya doğru yöneldiler, ne var ki kasabanın hiç de düşündükleri gibi sakin olmadığını fark etmişlerdi. Şehir merkezinin güneybatısında kurulu limanın devamında yer alan Kitimat'ta çok büyük bir canlılık yaşanıyordu. Ulusal sanayi şirketleri, Vancouver'ın kuzeyindeki en işlek Kanada limanının bitişiğindeki kasabanın nakliye kapasitesinin yavaş yavaş farkına varmış ve buraya yönelmişlerdi. Çok eski bir tarihi olan Alcon Alüminyum'un tesisleri kısa süre önce bir milyar dolarlık bir büyümeye gitmiş, denizcilik faaliyetleri ve turizm sürekli gelişme göstermişti.

Dirk ve Summer bir kargo bürosu bulup su numunelerini NUMA'nın Seattle'daki araştırma tesislerine göndermiş, böylece gece olmuştu, geç vakitte de olsa akşam yemeklerini yediler. Motele doğru yürürken gemiden birkaç eşya almak üzere

limana saptılar. Köprüye çıktıklarında Summer tam önlerinde demirlemiş *Ventura*'ya gözlerini dikti. Polis araştırmasını bitirmiş, tekne, üzerine bir hastalık çökmüşçesine sessizliğe gömülü bir halde bomboş duruyordu. Dirk alt güverteden yukarı çıkarken kardeşinin kafasında neler döndüğünü anladı.

"Onları geri getiremeyiz artık," dedi. "Çok uzun bir gündü. Hadi motele gidip biraz dinlenelim."

"Kabinin altındaki mesajı düşünüyordum sadece ve kaptanın ne demeye çalıştığını. Acaba bir tür uyarı olabilir mi?"

"Çok çabuk ölmüşler. Onun son mesaj olduğundan bile emin değiliz."

Summer yine o yazıyı düşündü, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Emin olduğu bir şey varsa o da aslında göründüğünden çok daha fazla şey ifade ettiğiydi. Ancak en ufak bir ipucu yoktu. Bir şekilde, diye söylendi kendi kendine, ne olduğunu anlayacağım.

6

Restoranın dekorasyonu bir tasarım dergisine asla kapak olmaz, diye geçirdi içinden Dirk, ama tütsülenmiş somon ve omleti kesinlikle beş yıldız alırdı. Kahvaltısından bir lokma daha alırken Summer'ın başının üzerinde duran geyik kafasına bakarak sırıttı. Geyik, restoranın duvarlarına asılı bir düzine kadar doldurulmuş hayvandan sadece birisiydi. Hayvanların hepsi sanki donuk gözlerle Summer'ı süzer gibiydi.

Summer, duvardaki boz ayı kafasına baktı, yüzünü buruşturarak, "Arabaların çarparak öldürdüğü bunca hayvan bile insanı vejetaryene dönüştürmeye yeter," dedi.

"Kitimat'taki padalya ustası her kimse kasabanın en zengini odur mutlaka," diye karşılık verdi Dirk.

"Belki de bu otel de onundur."

Summer cümlesini bitirip kahvesinden bir yudum almıştı ki kafenin kapısı açıldı ve uzun boylu bir adam içeri girdi. Doğrudan onların masasına yöneldi. Dirk ve Summer, bir gün önce iskelede karşılaştıkları heyecanlı adamı hemen tanımışlardı.

"Size katılabilir miyim?" diye sordu adam nazik bir şekilde.

"Elbette, lütfen buyrun," dedi Dirk bir sandalye çekerek. Adama elini uzattı. "Ben Dirk Pitt, bu da kardeşim Summer."

Adam Summer'a dik dik bakarken hafifçe kaşını kaldırdı.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," diye karşılık verdi elini sıkarken. "Benim adım Trevor Miller. Ağabeyim Steve, *Ventura*'nın kaptanıydı."

"Dün yaşananlardan ötürü lütfen taziyelerimizi kabul edin," dedi Summer. Ağabeyini kaybetmiş olmanın derin acısı adamın gözlerinden okunabiliyordu.

"İyi bir adamdı," dedi Trevor, gözlerini uzaklara çevirmişti. Sonra Summer'a dönerek mahcup bir şekilde tebessüm etti. "Dünkü kabalığım için lütfen beni affedin. Kardeşimin öldüğü haberini telsizden henüz almıştım, üzgündüm ve allak bullak olmuştum."

"Gayet doğal bir tepki," dedi Summer. "Sanırım hepimiz biraz şaşkınlık yaşadık."

Trevor olaya nasıl dahil olduklarını sorunca Summer, Hecate Boğazı'nda araştırma yaparken balıkçı teknesini nasıl bulduklarını anlattı.

"Ağabeyiniz epeydir bu civarlarda balıkçılık yapıyordu, değil mi?" diye sordu Dirk.

"Hayır, sadece iki üç yıldır. Aslında doktordu, muayenehanesini kapadıktan sonra tutkularının peşinden koşup balıkçılık yapmaya başlamıştı. Balık neslini korumak için ticari balıkçılığa karşı alınan tüm kısıtlamalara rağmen yine de bu konuda oldukça iyiydi."

"Tuhaf bir kariyer geçişi," dedi Summer.

"Biz denizde büyüdük. Babamız yerel bir madencilik şirketinde mühendisti, ama tam bir balık tutma sevdalısıydı. Çok yer dolaştık, fakat her zaman mutlaka bir teknemiz olurdu. Steve de bulduğu her fırsatta denize açılırdı. Hatta lisede bir trol teknesinde tayfa olarak da çalışmıştı."

"Teknesine de çok iyi bakmış," dedi Dirk. "Böylesine göz alıcı bir balıkçı teknesi hiç görmemiştim."

"Her zaman *Ventura* Kuzeybatı'nın gururudur derdi. Tek bir leke kalmayıncaya kadar temizler, malzemelerin daima bakımını yapardı. Bu da her şeyi daha da içinden çıkılmaz bir hale sokuyor." Pencereden dışarı baktı, gözleri bir süre daldı. Sonra tekrar Dirk'e dönerek, "Onları bulduğunda ölmüşler miydi?" diye sordu sessizce.

"Maalesef evet. Tekneyi ilk fark ettiğimizde dümeni boş, gelişigüzel bir şekilde daireler çiziyordu."

"Şayet Dirk tekneye atlamasaydı, *Ventura* Gil Adası'ndaki kayalıklara çarpacaktı," diye ekledi Summer.

"Bunun için size ayrıca minnettarım," dedi Trevor. "Otopsi sonucuna göre oksijen yetersizliği nedeniyle ölmüşler. Polis karbon monoksit zehirlenmesinin buna neden olduğundan neredeyse emin. Ne var ki *Ventura*'nın her yanını incelememe rağmen en ufak bir egzoz kaçağı izi bulamadım."

"Motor, köprünün arkasında kalıyor ki bu da durumu daha da anlaşılmaz kılıyor. Belki de sızıntı değildir; belki de sadece rüzgâr ya da diğer çevresel şartların bir şekilde egzoz dumanını kabine doldurması sonucudur," diye görüşünü belirtti Dirk. "Ancak üç adamın da bir şeyler yapmaya fırsat dahi bulmadan aniden ölmesi gerçekten de çok garip."

"Bu çok da sıra dışı bir durum değil aslında," dedi Summer. "Birkaç yıl önce Powell Gölü'nde insanların yaşadığı tekne evlerde çok sayıda tatilci boğularak ölmüştü. Sonunda egzoz dumanlarının teknelerin pupasında suda yoğunlaştığı ve sudakilerin bir süre sonra bedensel işlevlerinin azalmasına yol açarak yüzememelerine neden olduğu ortaya çıktı."

"Steve çok ihtiyatlı bir adamdı," diye araya girdi Miller.

"Görülmeyen bir katil tarafından alt edilmek çok zor değil," dedi Dirk.

Tartışma Trevor'ın renginin atmasına neden olmuştu. Bunu fark eden Summer, içmesi için bir fincan kahve koydu ve konuyu başka bir yere çekmeye çalıştı.

"Yardım etmek için yapabileceğimiz herhangi bir şey olursa söylemekten çekinmeyin lütfen," dedi. Samimiyeti gözlerinden okunabiliyordu.

"Ağabeyime ve mürettebatına yardım etmeye uğraştığınız ve *Ventura*'yı kurtardığınız için teşekkür ederim. Ailemiz size minnettar," dedi Trevor. "Sizden bana bir iyilik daha yapmanızı rica edeceğim. Acaba beni onları bulduğunuz yere götürebilir misiniz?" diye de ekledi çekinerek.

"Buraya elli milden daha uzak," dedi Dirk.

"Benim teknemi alabiliriz. Yirmi mil hız yapabilir. Sadece o sırada tam olarak nerede olduğunu görmek istiyorum."

Summer kükreyen aslanın altındaki duvar saatine baktı. "Polis müfettişiyle görüşmemiz saat üçte. Hızlı bir şekilde gidip dönersek yetişebiliriz," dedi.

"Benim ROV cihazını kontrol edip Seattle'daki laboratuvardan yeni bir bilgi gelip gelmediğine bakmam gerekiyor," dedi Dirk. "Bay Miller'la birlikte senin gitmen nasıl olur, hem böylelikle gecikmeniz halinde ben de polis şefini idare ederim."

"Lütfen bana Trevor deyin. Ayrıca kız kardeşinizi tam zamanında buraya getireceğim," dedi Trevor, Summer'a tebessüm ederek, sanki babasından kızını dışarı çıkarmak için izin istiyormuş gibiydi. Summer yüzünün hafifçe kızarmasına çok şaşırmıştı.

"O yakıcı sorgu lambası altındaki sandalyeden beni kurtar," dedi Summer kardeşine oturduğu yerden kalkarken. "Üçte görüşürüz."

7

Trevor, Summer'ın teknesine binmesine yardım ettikten sonra çabucak palamarları çözdü. Araştırma gemisi yavaş yavaş iskeleden uzaklaşırken Summer'ın gözüne teknenin gövdesindeki KANADA DOĞAL KAYNAKLARI logosu ilişti. Gemi rıhtım hizmetleri bürosunun yanından geçip Douglas Kanalı'na doğru hızlanmaya başladı. Summer kaptan köşküne girdi ve kaptan koltuğunun yanındaki banka oturdu.

"Doğal Kaynaklar Bakanlığı için ne tür bir iş yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Orman Hizmetleri Bölümü için kıyı ekoloğu olarak çalışıyorum," diye cevap verdi Trevor kanalın ortasına doğru ağır aksak ilerleyen bir kereste gemisinin etrafından dolaşmaya çalışırken. "Çoğunlukla İngiliz Kolombiyası'nın kuzeyindeki kıyı bölgelerine sanayinin etkisi konusunda çalışıyorum. Kitimat'ın hemen dışında olduğum için çok şanslıyım, zira süregelen liman yayılması çok hareketliliğe neden oluyor." Sonra Summer'a

döndü, gülümsedi. "Eminim ki sen ve kardeşinin NUMA adına yürüttüğü çalışmalarla kıyaslayınca oldukça sıradan ve sakindir."

"İç Geçit boyunca plankton örnekleri toplamak çok da heyecan verici ve çılgın bir iş sayılmaz," diye karşılık verdi Summer.

"Elde ettiğiniz sonuçları görmeyi çok isterim. Buranın çevresinde birkaç bölgede sualtı ölümlerinin arttığına dair raporlar almıştık, gerçi şimdiye dek o raporlardaki bilgileri belgelendiremedim."

"Başka bir sualtı havarisiyle birlikte çalışmaktan çok mutlu olurum," dedi Summer gülerek.

Gemi rüzgârlı kanaldan bir yılan gibi soğuk suları yararak son hızda ilerliyordu. Yanlarındaki çamlarla kaplı yemyeşil topraklar görülmeye değer bir manzara sunuyordu. Summer, seyir haritasında rotalarına baktıktan sonra Trevor'a Hecate Boğazı'ndaki kanala giden ana su yoluna geldiklerinde yavaşlamasını söyledi. Birkaç dakikalığına bastıran hafif bir yağmur etrafın kararmasına neden olmuştu. Gil Adası'na yaklaştıkça yağmurun kesilmesiyle görüş mesafesi birkaç mile çıktı. Summer artık etrafta kendilerinden başka hiçbir deniz aracı olmadığını görebiliyordu.

"Burası, yanaşıyorum," dedi Summer bir eliyle dümeni tutarken. Trevor tereddütle ona baktı, sonra doğrularak yanına gitti. Summer gemiyi adaya çevirdi, sonra kuzeye yöneldi.

"*Ventura*'yı kuzeybatımızda bir ya da iki mil açıkta fark ettiğimizde aşağı yukarı buradaydık. Hafifçe dönerek yavaş yavaş tam bordadan üzerimize doğru geliyordu. Manevra yapmasaydık bize çarpacaktı."

Trevor camdan dışarıya gözünü dikmiş, sahneyi zihninde canlandırmaya çalışıyordu.

"Su numunesini henüz almıştım ki dümende kimsenin olmadığını fark ettik, telsiz çağrımıza da cevap gelmemişti. Bizim gemiyi yanına yanaştırdım, Dirk de ona atladı. O zaman da kardeşini bulduk." Sesi giderek alçalmıştı.

Trevor anladığını belli edercesine başını salladı, sonra pupa güvertesine yürüyerek boş gözlerle denize bakmaya başladı. Bu arada yağmur çiselemeye başlamış, yüzünü ıslatmıştı. Summer bir süre onu düşünceleriyle baş başa bıraktı, sonra yanına sokularak elini tuttu.

"Kardeşin için çok üzgünüm," dedi yavaşça.

Trevor, Summer'ın elini sıkıca tuttu, ama uzaklara bakmaya devam etti. Sonra aniden yakınlarda gördüğü bir şey dikkatini çekti, gözlerini kısarak dikkatle baktı. Pruvanın on beş yirmi metre kadar uzağında suyun hemen üzerinde beyaz bir sis tabakası vardı. Duman hızla büyümekte ve gemiye yaklaşmaktaydı.

"Sis tabakası fazlasıyla beyaz," dedi Summer meraklı bakışlarla. Ayrıca kendilerine yaklaştıkça havanın kokusunun keskinleştiğini fark etmişti.

Pupanın ucuna kadar ulaşan sis dalga dalga büyüyordu. O sırada çiseleyen yağmur birden şiddetli sağanağa dönüştü. Trevor ve Summer geminin her yanını basan yağmur sularından kaçarak kaptan köşküne girdiler. Camdan baktıklarında yaklaşan sisin bastıran yağmur sularıyla birlikte gözden kaybolduğunu gördüler.

"Bu çok tuhaftı," dedi Summer, Trevor motoru çalıştırırken. Gemiyi son hızda doğruca Kitimat'a çevirdiklerinde yolda suyun üzerinde çok sayıda balığın can çekiştiğini fark ettiler.

"Şeytanın Nefesi," dedi Trevor usulca.

"Şeytanın nesi?"

"Şeytanın Nefesi," diye tekrarladı canı sıkkın bir şekilde Summer'a dönerek. "Birkaç hafta önce bölgedeki Haisla kabile-

sinden biri bu bölgede balık tutuyordu ve adalardan birinde ölü bulundu. Yetkililer boğulduğunu, muhtemelen sis yüzünden onu görmeyen bir deniz taşıtının çarptığını söylediler. Belki de kalp krizinden ölmüştür. Tam olarak bilmiyorum." Dışarıda yağmur dinmişti, ama Trevor gözünü hâlâ teknenin önünden ayırmıyordu.

"Devam et," diye ısrar etti Summer kısa süren bir sessizlikten sonra.

"Konuyu çok önemsemedim, ama birkaç gün önce ağabeyim burada avlanırken o adamın kayığını buldu ve benden ailesine teslim etmemi istedi. Adam bir Haisla yerleşimi olan Kitamaat'ta yaşıyormuş. Ben de daha öncesinde o köyde bazı su araştırmaları yapmıştım, yani köylülerden bir kısmıyla tanışıklığım vardı. Ailesinin yanına gittiğimde ölen adamın amcası, onu Şeytanın Nefesi'nin öldürdüğünü haykırıp ağlıyordu."

"Peki ne demek istiyormuş?"

"Şeytanın, yeğeninin ölme vaktinin geldiğine karar verdiğini ve üflediği soğuk beyaz bir nefesle onu ve çevresindeki her şeyi öldürdüğünü söyledi."

"Bildirilen balık ve deniz yaşamı ölümleri mi?"

Trevor döndü, Summer'a bakarak hafifçe gülümsedi. "O yaşlı adamın bana bunları anlatırken sarhoş olduğundan eminim. Haislalar hikâyelerinde doğaüstü olayları eksik etmezler."

"Kesinlikle kocakarı hikâyelerine benziyordu zaten," diyerek hak verdi Summer.

Ama yine de söyledikleri sırtından aşağı süzülen ani ürpertiyi kesmemişti. Yolculuğun geri kalanında her ikisi de tek kelime etmedi, sanki aralarında gördükleri şeylerin Haisla yerlisinin tuhaf sözleriyle nasıl bire bir örtüştüğü konusunda gizli bir ittifak oluşmuştu.

* * *

Resmi bir helikopter tam üzerlerinden geçtiğinde Kitimat'ın birkaç mil uzağındaydılar. Helikopter kuzey kıyısında, ağaçların arasında bir sanayi tesisinin olduğu yüksek bir çıkıntıya doğru yöneldi. Halicin içine doğru birkaç küçük teknenin ve büyük lüks bir yatın bağlı olduğu tahta bir iskele uzanıyordu. Hemen bitişiğindeki açık alanda büyük beyaz bir davet çadırı kurulmuştu.

"Zengin ve ünlülerin avcı kulübelerinden biri mi?" diye sordu Summer başını devirerek.

"Öyle şatafatlı bir şey değil. Aslında Terra Green Endüstrileri'nin kurduğu bir karbon sekestrasyon tesisi prototipi. Kurulum aşamasında tesisin teftiş ve onay sürecinin bir kısmında ben de yer almıştım."

"Karbon sekestrasyonu kavramına oldukça aşinayım. Endüstriyel karbon dioksit gazlarının toplanıp sıvılaştırılması ve yeryüzünün derinliklerine ya da okyanus tabanının altına pompalanması. Çevre kirliliğine yol açan maddeleri atmosferden uzak tutmanın pahalı bir yolu denilebilir."

"Yeni belirlenen sera gazı emisyon sınırları, gözlerin bu yönteme çevrilmesine neden oldu. Endüstriyel karbon dioksit salınımıyla ilgili resmi kısıtlamalar bilhassa Kanada'da çok katı. Şirketler artık karbon kredisi ticareti yapabiliyor; ne var ki maliyet başta öngördüklerinden çok daha fazla. Madencilik ve enerji şirketleriyse düşük maliyetli alternatifler bulma konusunda çok daha çaresiz durumda. Goyette de yöntemini geliştirmesine izin verilmesi halinde sekestrasyon teknolojisi sayesinde çok para kazanma amacında."

"Mitchell Goyette mi, hani şu büyük çevre yatırımları olan Goyette?"

"Evet, Terra Green'in sahibi. Goyette, çoğu Kanadalı için bir tür kültürel kahraman gibidir. Bir yandan ülkenin dört bir

yanında barajlar, rüzgâr santralleri ve güneş enerjisi panelleri kurarken diğer yandan da her fırsatta hidrojen enerisi yakıt hücreleri teknolojilerinin önemini vurguluyor."

"Temiz enerji üretimi için Atlantik sahilleri boyunca kıyı rüzgârları için santraller kurma çağrısı yaptığını hatırlıyorum." Parmağıyla sahildeki İtalyan yapımı lüks yatı göstererek, "Ama şunu da söylemek zorundayım, şuradaki kesinlikle hidrojenle çalışan bir yata benzemiyor," dedi Summer.

"Hayır, hayır. Gerçek bir çevrecinin yaptığı gibi birçok şeyden mahrum bir hayat sürmüyor. Çevre hareketi sayesinde milyarder oldu, gerçi bu konuda kimse onu suçlamıyor. Ancak bazıları onun bu harekete asla inanmadığını, yani tek amacının para kazanmak olduğunu söylüyor."

"Görünüşe göre başarmış da," dedi Summer gözünü yattan ayırmayarak. "Sekestrasyon tesisini neden buraya kurmuş peki?"

"Tek sebebi var, Athabasca. Athabasca, Alberta'daki petrol kumlarını ham petrole dönüştürmek için muazzam miktarda enerji gerekiyor. Bu işlemin yan ürünü de karbon dioksit, hem de çok büyük miktarda. Şayet karbon dioksit sorunlarını ortadan kaldıracak bir yöntem bulmazlarsa yeni sera gazı anlaşması uyarınca rafineriyi kapatmak zorundalar. Gelelim Mitchell Goyette'e. Petrol şirketleri zaten petrol sahalarından Kitimat'a küçük bir boruhattı inşa ediyorlardı. Goyette de sıvılaştırılmış karbon dioksidin nakledileceği ayrı bir boruhattı daha kurmaları konusunda onları ikna etti."

"Kanalda iki küçük petrol tankeriyle karşılaşmıştık," dedi Summer.

"Petrol sızıntısı endişesiyle boruhatlarına karşı çıkmıştık, ama ticari güçler galip geldi. Bu arada Goyette, hükümeti, tesisinin kıyı bölgesinde olmasının elzem olduğuna inandırdı ve hatta Doğal Kaynaklar Bakanlığı'ndan araziyi bedelsiz aldı."

"Böylesine bakir bir yere kadar gelip dayanan bir utanç."

"Bakanlıkta çok sayıda muhalif vardı, ama doğal kaynaklar bakanı en sonunda bunu onayladı. Aslına bakarsan benim de davet edildiğim bugünkü resmi açılıştaki konuklardan biri olduğu da kulağıma geldi."

"Tabii kabul etmedin değil mi?"

"Davetiyem postada kayboldu galiba. Yok, yok, köpeğim yedi," diyerek kahkaha attı. Summer bir anlığına da olsa ilk defa Trevor'ı neşeli görmüş, gözlerinde sıcaklık parıltısı yakalamıştı.

Kitimat'a vardıklarında Trevor teknesini NUMA gemisinin arkasında rıhtıma yanaştırdı. Araştırma gemisinin kabininde Dirk'ü bilgisayarına bir şeyler yazarken görebiliyorlardı. Bilgisayarını kapadı, dışarı çıkıp diğer tekneyi rıhtıma bağlayan Summer ve Trevor'a somurtarak baktı, sonra hep birlikte yürümeye başladılar.

"Üçten önce geldik, hâlâ zamanımız var," dedi Summer gözucuyla kol saatine bakarken.

"Bana kalırsa polis şefinin yanına gitmek şu an endişelenmemiz gereken son şey," diye cevap verdi Dirk. "Az önce dün Seattle'daki laboratuvara gönderdiğimiz su numunelerinin sonuçlarını aldım."

"Neden yüzünden düşen bin parça?"

Dirk elindeki çıktıları Summer'a uzattı, sonra körfeze doğru baktı. "Kitimat'ın el değmemiş gibi görünen suları, tüm canlılar için ölüm saçıyor."

8

Mitchell Goyette elindeki Krug Clos du Mesnil şampanya kadehini yudumlarken yüzüne kibir dolu bir mutluluk ifadesi yayıldı. Yakınlardaki helikopterin pervanesi üzerlerindeki çadırı dalgalandırırken elindeki boş kristal kadehi kokteyl masasının üzerine bıraktı.

"Affedersiniz beyefendi," dedi kısık bir sesle.

"Gelen başbakan olmalı." Eyaletteki siyasetçilerin oluşturduğu küçük topluluğun arasından geçerek çadırdan çıktı ve hemen yandaki helikopter pistine doğru yürümeye başladı.

İri yapılı ve heybetli bir adam olan Goyette oldukça da kurnazdı. İri gözleri, geriye doğru taranmış jöleli saçları ve yüzünden eksik olmayan gülüşüyle bir yabandomuzunu andırıyordu. Buna karşın içindeki kibrin aksine, neredeyse nazik denilebilecek bir şekilde hareket ediyordu. Servetini kurnazlık, dolandırıcılık, baskı ve göz korkutmayla kazanmış bir adamın şımarıklığıydı bu.

Masallardaki gibi yoksulluktan zenginliğe ulaşılan tüm hikâyelerin aksine Goyette, yapılması planlanan bir hidroelektrik projesinin yeri için bir enerji şirketinin kendisinden hisse almak üzere kapısını aşındırmasıyla ailesinden miras kalan arazileri küçük bir servete dönüştürmüştü. Goyette, sürekli gelişen Vancouver'ın bitmek bilmeyecek enerji talebini o dönemde öngörerek arazisinin kullanımına karşılık tesisin kazancından yüzde almak için ısrar etmişti. Sonrasında ise yatırımları birbirini izlemiş, maden ve kerestecilik imtiyazlarını, termal enerji kaynakları ve tamamen kendine ait hidroelektrik tesisler takip etmişti. Güçlü bir reklam kampanyasıyla tüm dikkatleri alternatif enerji sistemlerine çekmiş ve böylelikle hükümet güçleriyle pazarlık gücünü artırmak için kendisini bir halk adamı olarak sunmuştu. Gaz, kömür ve petrol şirketlerindeki büyük yatırımlarından oluşan kişisel servetinin asıl kaynağını ve ustaca halka sunulan görüntüsünün aslında tamamen bir ikiyüzlülük örneği olduğunu sadece birkaç kişi biliyordu.

Sikorsky S-76 havada hafifçe süzülerek daire şeklindeki geniş piste indi. İki motor sustuktan sonra yardımcı pilot inip yandaki yolcu kapısını açtı. Parlak, kır saçlı kısa bir adam inerek hemen arkasında kendisini izleyen iki yaver olduğu halde hâlâ dönen pervanelerin altından başını eğerek ilerledi.

"Sayın başbakan, Kitimat'a ve yeni Terra Green tesisimize hoş geldiniz," diyerek karşıladı Goyette her zamankinden daha abartılı bir sırıtışla. "Uçuşunuz nasıldı?"

"Bu kuş çok rahat. Çok şükür havadayken yağmur dindi ve biz de manzaranın tadını çıkardık." Kendisine göre oldukça nazik biri olan Kanada Başbakanı Barrett, elini uzatarak Goyette'le tokalaştı. "Seni yeniden görmek güzel Mitch. Ayrıca helikopter için teşekkür ederim. Kabine üyelerimden de birini kaçırmışsın demek."

Helikopterden inen seyrek saçlı, asık yüzlü adamı eliyle gösterdikten sonra kalabalığa yaklaştı.

"Doğal Kaynaklar Bakanı Jameson buradaki tesisimizin onay almasına çok yardımcı oldu," dedi Goyette gözlerinin içi gülerek. "Eserimizin son halini görmeye hoş geldiniz," diye ekledi Jameson'a dönerek.

Doğal kaynaklar bakanı hiç tepki vermemişti. Sadece zoraki bir gülümsemeyle, "Tesisin faaliyete geçtiğini görmek çok güzel," diye karşılık verdi.

"Sizin yardımınızla kurulacak onlarcasından ilki," dedi Goyette başbakana göz kırparak.

"Evet, şirketinizin planlama müdürü New Brunswick'te bir bölgede çoktan çalışmalara başladığınızı söyledi." Barret parmağıyla helikopteri gösterdi.

"Planlama müdürüm mü?" diye sordu şaşırmış bir halde Goyette. Helikoptere, başbakanın baktığı yere doğru baktı. Kapıdan başka birisi daha inmiş, kollarını gökyüzüne doğru uzatmıştı. Bulutların arasından bir anlığına sızan güneş yüzünden koyu renkli gözlerini kıstı, sonra kısa saçlarını eliyle düzeltti. Özel dikim mavi takım elbisesi kaslı vücudunu gizleyemese de şirket yöneticisi olduğu havası veriyordu. Adam kendisine yaklaştıkça Goyette şaşkınlıktan ağzının açık kalmaması için büyük uğraş vermek zorunda kalıyordu.

"Bay Goyette." Özgüvenin verdiği rahatlıkla sırıttı. "Vancouver mülkiyetimizin tasfiyesiyle ilgili imzalamanız gereken evraklar bende." Sözlerinin etkisini artırmak için omzuna astığı deri evrak çantasına eliyle hafifçe vurdu.

"Mükemmel," diyerek öfkeyle burnundan soludu Goyette. Tuttuğu kiralık katilin özel helikopteriyle etrafta dolaştığını görmenin verdiği şaşkınlığı yavaş yavaş atmıştı. "Tesis müdü-

rünün ofisinde beni beklemeye ne dersin, biz de birazdan sana katılırız."

Goyette dönerek aceleyle başbakana beyaz çadıra doğru refakat etti. Yaylı çalgılar dörtlüsünün eşlik ettiği şarap ve ordövr servisinden sonra Goyette yüksek bürokratları sekestrasyon tesisinin girişine davet etti. Tesis müdürü olduğu söylenen gülünç suratlı bir mühendis grubun başına geçerek kısa bir gezinti yaptırdı. İki büyük pompalama istasyonundan geçtikten sonra dışarıya çıktıklarında tesis müdürü, etrafını saran boruları kısmen kapatan devasa büyüklükte birkaç depolama tankının olduğu bölgeyi gösterdi.

"Alberta'dan sıvı halde pompalanan karbon dioksit buradaki depolama tanklarına ulaşıyor," diye açıklamaya başladı müdür. "Daha sonra da basınçla altımızdaki toprağa pompalanıyor. Burada, kalın örtü kayaç tabakası içinden, tuzlu suyla dolu geçirgen tortul kayaç oluşumlarına kadar sekiz yüz metre derinliğinde kuyu kazıldı. Karbon dioksit gazını tutması ve yüzeye sızıntıyı neredeyse tamamen engellemesi için en uygun jeolojik yapıya sahip."

"Eğer burada deprem olursa ne olur?" diye sordu başbakan.

"Bilinen en yakın fay hattının en az elli kilometre uzağındayız, yani burada büyük bir deprem olma olasılığı oldukça az. Ayrıca ürünü depoladığımız derinlikte bu tür bir jeolojik olay nedeniyle yanlışlıkla salınım ihtimali neredeyse hiç yok."

"Peki Athabasca rafinerilerinden çıkan karbon dioksidin tam olarak ne kadarı burada depolanıyor?"

"Maalesef ki sadece bir bölümü. Toprak kumu sahalarından çıkan tüm karbon dioksidi absorbe etmek ve rafinerilerin yeniden tam kapasite çalışmasını sağlamak için çok daha fazla tesise ihtiyacımız var."

Goyette bu soru-cevap faslı arasına taleplerini sokuşturmanın tam zamanı olduğunu fark etmişti. "Sizin de bildiğiniz gibi daha sıkı karbon emisyon kuralları yüzünden Alberta'daki petrol üretimi çok ciddi bir azalmayla karşı karşıya kalmıştı. Doğudaki kömür yakıtlı enerji tesisleri için durum aynı derecede kötü. Bu durumun ülke ekonomisindeki etkileri muazzam boyutlarda olacaktır, ama şu anda çözümün tam odağındasınız. Bölgede sekestrasyon tesisi kurmak için uygun diğer yerlerin bir araştırmasını biz zaten yaptık. Tek ihtiyacımız olan bir adım daha atmamız için yardım etmeniz."

"Olabilir, ama İngiliz Kolombiyası sahillerinin Alberta'nın sanayi atıklarına depo görevi yapması fikrinin çok hoşuma gittiğini söyleyemem," dedi başbakan ciddileşerek. Bir Vancouver çocuğu olan başbakanın gözünde yetiştiği bu toprakların hâlâ ayrı bir yeri vardı.

"Sınırlarından nakledilen her bir ton karbon için İngiliz Kolombiyası'nın mecbur kıldığı vergiyi unutmayın, bunun bir bölümü de federal hazineye gidiyor. Gerçek şu ki bu durum eyaletin güvenli şekilde para kazanma araçlarından birisi. Ayrıca liman tesislerimiz de gözünüze çarpmıştır." Goyette küçük körfezin bitişiğindeki devasa büyüklükteki kapalı tersaneyi gösterdi. "Sıvı karbon dioksit taşıyan tankerlerin yanaşabileceği yüz elli metrelik kapalı tersanemiz var. Deniz taşımacılığı ulaştırma kanallarımızdan birisi ve kıyının hem yukarısı hem aşağısındaki madencilik ve kerestecilik sektörlerinin yanında Vancouver sanayisinde karbon atıklarını işleyebileceğimizi sizlere göstermek istiyoruz. Buna benzer tesisleri ülkenin dört bir yanına kurmamıza izin verin, biz de ulusal karbon kotası sorunumuzun büyük bölümünü halledebilelim. Üstelik yeni kıyı tesislerimizin atıl kapasitesini çok iyi bir kârla Amerikan ve Çin karbon atıklarını gömmek için bile kullanabiliriz."

Hükümetin kasasına fazladan para girme olasılığını duyduğu anda politikacının gözleri parıldadı.

"Teknoloji, tamamen güvenli mi bu?"

"Burada nükleer atıklardan söz etmiyoruz efendim. Bu tesis bir prototip olarak kuruldu ve şimdiye dek sorunsuz çalışıyor. Sayın başbakan, bu kaybetmenin söz konusu olmadığı bir öneri. Ben tesisleri kurar ve işletirim, ayrıca güvenliklerini sağlarım. Hükümetin ise tek yapması gereken sadece arkamda durmak ve işin kaymağını toplamak."

"Ve sana da epey bir şey kalacak galiba?"

"Eh işte, kıt kanaat geçinecek kadar." Goyette cevap verirken sırtlan gibi homurtular çıkarıyordu. "Tek ihtiyacım, alan ve boruhatları için sizin ve doğal kaynaklar bakanının onayı. Herhalde bu da sorun olmayacaktır, değil mi Sayın Bakan Jameson?"

Jameson katıksız bir itaatle Goyette'e baktı. "Güven dolu ilişkimizi bozabilecek çok az şey olduğuna inanıyorum," diye cevap verdi.

"Çok güzel," dedi Barrett. "Teklif taslağınızı bana gönderin, ben de danışmanlarıma bir göz attırayım. Pekâlâ, o güzel şampanyadan daha var mı?"

Grup tekrar ikram çadırına yönelirken Goyette, doğal kaynaklar bakanını kenara çekti, yüzüne yayılan hain gülümsemesiyle, "Eminim BMW size ulaşmıştır," dedi.

"Çok cömert bir hediyeydi, karım mest oldu. Ne var ki bundan sonraki ödemelerin daha az şüphe çeker olmasını yeğlerim."

"Endişe etmenize gerek yok. Offshore hesabınıza gereken bağışı çoktan yaptık."

Jameson son açıklamayı duymazdan geldi. "Sahil boyunca yeni tesisler kurma saçmalığı da neyin nesi? İkimiz de biliyoruz

ki buradaki jeolojik yapı en iyimser bakışla sınır değerlerde. Bu bölgedeki senin sözde akiferin sadece birkaç ayda kapasitesini doldurur."

"Bu bölge oldukça uzun bir süre hizmet verir, hem de çok uzun bir süre," diye anlatmaya başladı Goyette. "Kapasite meselesini biz hallettik. Ve sen öncesinde olduğu gibi aynı jeolojik değerlendirme ekibini bana gönderdiğin müddetçe kıyıdaki genişleme planlarımızla ilgili en ufak bir sorun çıkmaz. Baş jeolog oldukça cüzi bir fiyata elde ettiği sonuçları yeniden gözden geçirmeye dünden razı." Yeniden sırıtmaya başlamıştı.

Bakanlığındaki yozlaşmanın kendi ellerindeki pisliği bile gölgede bırakmış olduğunu öğrenen Jameson yüzünü buruşturdu. Bir sabah uyanıp da sahibinin Goyette olduğunu fark etmediği tek bir gün bile hatırlamıyordu. Birkaç yıl öncesiydi. İkisi bir hokey oyunu sırasında, Jameson'ın parlamentoya girmek için ilk kez başvurduğu dönemde tanışmışlardı. Görünüşte Goyette ülkesinin menfaatleri için ilerici vizyona sahip hayırsever bir zengindi. Jameson'ın siyasi kariyeri ilerledikçe politik kampanyasına yaptığı yardımlar da artıyordu ve bu süreç boyunca günün birinde Jameson aptallık etmiş ve sınırı aşmıştı. Kampanya bağışları jet gezintilerine ve bedava tatillere dönüşmüş, nihayet tamamen nakit rüşvet halini almıştı. Devlet memuru maaşıyla eşini ve dört çocuğunu refaha erdirmek için kalbinde duyduğu hırs, Goyette adına uğraş verdiği siyasetin haklı olduğuna kendisini ikna etmesini sağlıyordu. Doğal kaynaklar bakanı olarak atanmasına dek Goyette'in diğer yüzünü görememişti. Çevre konusunda ona bir nevi peygamberlik rütbesi bahşeden kamuoyu algısının aksine, kısa sürede Jameson'ın da öğreneceği gibi, Goyette, ustaca tasarlanmış aldatıcı görünüşün altına saklanan, aslında paragöz bir megalomandı. Büyük kamuoyu tantanasıyla açılışını yaptığı her bir rüzgâr santraline karşılık yarım düzine

kömür madeni işletiyor, buralardaki mülkiyetini uzun tüzel yardım listeleriyle örtbas ediyordu. Düzmece madencilik davaları, sahte çevre etkisi raporları ve Goyette'in şirketlerine aktarılan yasadışı teşviklerin tamamı bakan tarafından hallediliyordu. Karşılığında alınan rüşvet ise sürekli ve cömertti. Jameson, Ottawa'nın en lüks muhitlerinden Rockcliffe Park'tan muhteşem bir ev satın almış, banka hesaplarında çocuklarını en iyi okullara göndermeye fazlasıyla yetecek parayı çoktan biriktirmişti. Her şeye rağmen işlerin bu derece rayından çıkacağını hiçbir zaman hesap etmemişti, ama artık kaçmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını da biliyordu.

"Bunu daha ne kadar devam ettirebilirim bilmiyorum," dedi yorgun bir sesle Goyette'e.

"Ben ihtiyaç duyduğum sürece," diye cevap verdi Goyette sinirli bir şekilde. Gözlerinde buz gibi merhametsizlik belirmişti. "Tabii eğer hayatının geri kalanını Kingston Cezaevi'nde geçirmek istemiyorsan."

Jameson bedensel olarak da tükenmişti, gerçeği cansız bir baş sallamayla kabul etti.

Jameson'la yaptığı anlaşmadan hiç kuşku duymayan Goyette yumuşadı, çadıra doğru el salladı.

"Hadi, neşelen artık," dedi. "Başbakana katılalım ve bize bahşedeceği zenginliklerin şerefine içelim."

9

Clay Zak ayaklarını tesis müdürünün masasına uzatmış, bir tarih kitabını dikkatle okuyordu. Önündeki pencereden gözucuyla camları yerinden çıkaracakmışçasına titreterek yükselen helikoptere baktı. Birkaç saniye sonra Goyette içeri girdi, bastırmaya çalıştığı öfkesi yüzünden okunabiliyordu.

"Pekâlâ, evet sevgili planlama müdürüm," dedi Goyette üzerine basa basa. "Görünüşe göre uçuşunuza geç kaldınız."

"Oldukça sıkıcı bir gezintiydi zaten," diye karşılık verdi Zak elindeki kitabı sehpanın üzerine koyarak. "Çok bunaltıcı, işin aslı, buradaki tüm politikacılarla aynı helikopterde bulunmak hep sıkıcıdır. Kendine bir Eurocopter EC-155 almayı ciddi ciddi düşünmelisin. Çok daha hızlı. Bu fahişelerle kapana kısılmış bir halde sohbet ederek çok zaman geçirmek zorunda kalmazsın. Lafı gelmişken, şu doğal kaynaklar bakanı var ya? Senden aslında hiç hazzetmiyor."

Goyette adamın söylediklerine kulak asmadı, karşısındaki masaya geçip deri koltuğuna gömüldü. "Elizabeth Finlay'in ölümü başbakana az önce iletildi. Tekne kazası olduğu söylendi."

"Evet, tekneden düştü ve boğuldu. Sanırsın ki onun gibi bir kadın yüzme bilir." Yüzüne sinsi bir gülümseme yayıldı.

"Her şeyi hallettin mi?" diye sordu Goyette sakin bir şekilde.

Zak'ın yüzünde içerlediğini gösteren bir ifade belirdi. "Neden ucuza iş yapmadığımı biliyorsun. Eğer köpeği dile gelip konuşmazsa trajik bir kazadan başka bir şey olduğunu düşündürecek hiç sebep yok."

Zak koltuğuna yaslandı, gözünü tavana dikti. "Elizabeth Finlay ortadan kalktığına göre artık Çin'e doğalgaz ve petrol ihracatını durduran hareket de ortadan kalkmış demektir." Sonra öne eğildi ve Goyette'e bakarak sözlerine devam etti. "Bu meclis Melville gaz sahası operasyonuna tam olarak ne kadara mal olacak?"

Goyette katilin gözlerine uzun uzun baktı, ama en ufak bir ışık göremedi. Adamın kırışık uzun yüzünde hiçbir duygu emaresi görünmüyordu. Tam bir poker oyuncusu yüzüydü. Koyu renkli gözleri ruhuna, tabii varsa, giden hiçbir açık kapı bırakmıyor, diye düşündü Goyette. Paralı asker tutmak ateşle oynamak gibiydi, ancak Zak kesinlikle nasıl davranması gerektiğini bilen bir profesyoneldi. Ve bu işin getireceği kâr da muazzamdı.

"Göz ardı edilemeyecek miktarda," diye cevapladı sonunda.

"Ki bu da bizi benim tazminatım konusuna getiriyor."

"Paranı daha önce anlaştığımız gibi alacaksın. Yarısı şimdi, diğer yarısı da soruşturma kapandıktan sonra. Para önceki gibi Cayman Adaları'ndaki hesabına aktarılacak."

"İlk durağım orası olacak." Gülümsedi. "Küçük kumbaramı kontrol edip Karayip'te birkaç haftalığına güneşin tadını çıkarma zamanım geldi galiba."

"Bir süreliğine Kanada topraklarını terk etmen bence de iyi fikir." Goyette sözünü bitirdikten sonra bir an duraksadı, zar

atmak için doğru zaman olup olmadığından emin değildi. İtiraf etmeliydi ki adam iyi iş çıkarmıştı ve asla geride iz bırakmazdı. "Senin için başka bir projem daha var," diye teklifine başladı sonunda. "Küçük bir iş. Birleşik Devletler'de. Ve kas gücü de gerekmiyor."

"Şarkının adını koyalım," dedi Zak. Şimdiye dek hiçbir talebi geri çevirmemişti. Her ne kadar Goyette'in tam bir ahmak olduğunu düşünse de kabul etmek gerekirdi ki adam iyi para veriyordu. Hem de oldukça iyi.

Goyette ona bir dosya uzattı. "Ayrıntıları uçakta okursun. Kapıda bir şoför seni havaalanına götürmek üzere bekliyor."

"Tarifeli uçak mı? Bu iş devam edecekse kendine yeni bir planlama müdürü bulmak zorunda kalabilirsin."

Zak ayağa kalktı, ofisi bir imparator edasıyla terk ederken Goyette geride başını sallıyordu.

10

Lisa Lane yorgunluktan kapanmak üzere olan gözlerini bir kez daha ovaladıktan sonra aynısı, ülkedeki çoğu lisenin fen laboratuvarlarının duvarlarında asılı periyodik cetvele son bir defa göz gezdirdi. Biyokimya araştırmacısı bilinen tüm elementleri kapsayan bu tabloyu uzun yıllar önce ezberlemişti ve eğer iddiaya girilirse tersinden sırayla ezberden sayabilirdi. Şimdi ise tabloya sadece kendisine ilham vereceği, yeni bir fikri ateşleyeceği umuduyla bakıyordu.

Oksijen moleküllerini karbon moleküllerinden ayıran uzun süreli bir katalizör bulmak için çalışıyordu. Periyodik cetvele bakarken gözleri kırk beşinci elemente takıldı, sembolü Rh olan rodyuma. Lane'in bilgisayar modellemesi, aradığı katalizör olması muhtemel bir metal bileşeni işaret ediyordu. Rodyum şimdiye dek bulduğu en iyi seçenekti, ne var ki muazzam ölçüde pahalı ve çok kıymetli bir metal olmasının yanı sıra tam anlamıyla etkisizdi. Lisa'nın, George Washington Üniversitesi Çevre

Araştırmaları ve Teknoloji Laboratuvarı'nda yürüttüğü projenin adı "Mavi Gökyüzü Araştırması"ydı ve muhtemelen bir araştırma olarak da kalacaktı. Bununla birlikte olası buluşun faydaları, araştırmanın göz ardı edilmesini imkânsız kılacak derecede muazzamdı. Mutlaka bir yanıt olmalıydı.

Boş gözlerle tabloda rodyumun olduğu kareye bakarken bir önceki elementin de benzer bir sembolü olduğunu fark etti, Ru. Dalgın dalgın eliyle uzun kahverengi saç buklesini çevirirken elementin adını yüksek sesle okudu: "Rutenyum." Platin ailesinden geçişken bir metal olan bu elementi henüz test etmeye fırsatı olmamıştı.

"Bob," diye seslendi yanındaki bilgisayarın başında oturan laboratuvar önlüğü giymiş sırım gibi uzun adama. "İstediğim rutenyum numuneleri geldi mi?"

Bob Hamilton bilgisayarını kaparken gözlerini devirdi. "Rutenyum. O şeyi tedarik etmek bir gün izin almaktan daha zor. En az yirmi tedarikçiyi aramışımdır ve maalesef hiçbirinde yoktu. En sonunda Ontario'daki bir laboratuvarda çok az miktarda olduğunu öğrendim. Senin o rodyum numunelerinden çok daha pahalı, bu yüzden ben de ancak iki ons sipariş verebildim. Dur da depoya ulaşmış mı bir bakayım."

Laboratuvardan çıkarak koridorun aşağısına, özel maddelerin kilit altında saklandığı küçük depoya gitti. Tel örgülü camın ardındaki araştırma görevlisi arkasından küçük bir kutu aldı ve bankonun karşısına doğru itti. Yeniden laboratuvara dönen Bob kutuyu Lisa'nın masasının üzerine koydu.

"Çok şanslısın. Numuneler dün gelmiş."

Lisa kutuyu açtığında plastik bir kap içine konulmuş birkaç küçük, mat metal parçası gördü. Numunelerden birini aldı, lamın üzerine koyarak mikroskobun altına yerleştirdi. Minik, mat metal parçası mikroskopla bakıldığında tüylü bir kar topunu andırıyordu. Örneği, kütlesini ölçmek için kütle spektro-

metresine bağlı büyük gri kabın kapalı bölmesinin içine koydu. Cihaza en az dört bilgisayar ve birkaç basınçlı gaz tankı bağlıydı. Lisa bilgisayarlardan birinin başına oturup test programını başlatacak olan yazılım komutlarını girdi.

"Acaba bu, senin Nobel Ödülü biletini kapmanı sağlayacak olan mı?"

"Eğer işe yararsa Redskins'in maçına bir bilet ayarlarım."

Duvar saatine gözucuyla baktı. "Öğlen yemeğine çıkmaya ne dersin? Ön sonuçları almam en az bir saat, belki de daha çok sürer."

Bob'un, "Ben varım," diye cevaplamasıyla önlüğünü çıkarıp kapıya koşması bir oldu.

Kantinde hindili sandvicini yedikten sonra Lisa laboratuvarın sonundaki küçük ofisine döndü. Henüz bir dakika bile olmamıştı ki Bob, gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış bir halde Lisa'nın kapısından başını uzatıyordu.

"Lisa, bence kesinlikle bunu görmelisin," dedi kekeleyerek.

Lisa hemen Bob'un ardından laboratuvara gitti. Spektrometreye yaklaştıkça Lisa'nın kalbi yerinden fırlayacak gibi oluyordu. Bob eliyle bilgisayar ekranlarından birine bakmasını istedi, yanında zikzaklı çubuk grafiğin olduğu ekrandan sayı dizileri akıyordu.

"Yeni testi başlatmadan önce rodyum numunesini çıkarmayı unutmuşsun. Ama şu sonuçlara bir bak. Oksalat değeri hiçbir tabloyla uyuşmuyor," dedi sessizce.

Lisa monitöre baktı, tüm vücudu titriyordu. Spektrometrenin içindeki algılayıcı sistem, sorunlu kimyasal reaksiyonun moleküler sonucunu tabloya döküyordu. Rutenyum katalizör, karbon dioksit bağını başarılı bir şekilde kırıyor, partiküllerin oksalat adında iki karbon bileşeni halinde yeniden bir araya gelmelerini sağlıyordu. Daha önce denediği diğer katalizörlerin aksine rutenyum/rodyum bileşimi herhangi bir atık madde

de ortaya çıkarmıyordu. Lisa yanlışlıkla tüm dünyadaki bilim insanlarının yıllardan beri arayıp durdukları sonuca ulaşmıştı.

"Buna inanamıyorum," diye mırıldandı Bob. "Katalitik reaksiyon mükemmel."

Lisa sersemlemiş gibiydi, kendini koltuğa bıraktı. Sonuçları tekrar tekrar gözden geçirdi, bir hata bulmaya çalışıyordu, ama yoktu. En sonunda turnayı gözünden vurmuş olabileceği ihtimalini kabul etmişti.

"Bunu Maxwell'e söylemem gerekiyor," dedi. Doktor Horace Maxwell, GWU Çevre Araştırmaları ve Teknoloji Laboratuvarı'nın müdürüydü.

"Maxwell mi? Çıldırdın mı sen? Adam iki gün sonra Kongre önünde ifade verecek."

"Biliyorum. Kongre'ye giderken ona refakat edeceğim."

"Şimdi bak, bu tam bir intihar görevi olur," dedi Bob başını sallayarak. "Bunu ona şimdi söylersen büyük olasılıkla laboratuvara daha fazla kaynak sağlamak için ifadesinde bunu dile getirecektir."

"Peki, bu çok mu kötü bir şey?"

"Aynı sonuçlar tekrarlanmazsa öyle olur. Evrenin gizemini tek bir laboratuvar testiyle çözemezsin. Şimdi tekrar işe koyulalım ve Maxwell'e gitmeden tüm adımları tamamen belgelendirelim. Hiç değilse ifade vermesini bekle," diye bastırdı Bob.

"Sanırım haklısın. Emin olmak için farklı şekillerde deneyi tekrarlayabiliriz. Tek sıkıntımız elimizdeki rutenyumun yetersiz olması."

"O mu? Şu an eminim en küçük sorunumuz odur," dedi Bob olabileceklerden endişeli olduğunu belli eden bir ifadeyle.

11

Kanada Havayolları'na ait jet Ontario üzerindeydi, aşağıda yeşil, yamalı bohçaya benzeyen yeryüzü, birinci sınıf yerlerin küçük penceresinden çok daha rahat görülüyordu. Clay Zak tüm dikkatini içecek sehpasını iten kabin görevlisinin kusursuz bacaklarına vermiş, aşağıdaki manzarayı önemsemiyordu. Kabin görevlisi Zak'ın bakışlarını fark ederek ona plastik bardakta bir martini uzattı.

"Size vereceğim son şey bu," dedi arsız bir gülümsemeyle. "Kısa süre sonra Toronto'ya inmiş olacağız."

"O halde bunun zevkini daha çok çıkarmalıyım," diye yanıtladı Zak yan gözle kadını süzmeye devam ederek.

Haki renkte bir pantolon ve mavi blazer ceketiyle tıpkı uçaktaki konferansa giden diğer satış müdürleri gibiydi, ama gerçek tamamen farklıydı.

Alkolik dul bir annenin tek çocuğu olarak Ontario, Saudbury'nin varoş bölgesinde büyümüştü. On beş yaşına geldi-

ğinde yakınlardaki bir nikel madeninde çalışmak üzere okulu bırakmış, madende yirmi yıl sonra bile hâlâ koruduğu bedeni kuvvetini geliştirmişti. Madencilik hayatı kısa sürmüştü, zira ailesiyle dalga geçen bir arkadaşının kulağına kazmayı sapladığında ilk cinayetini işlemişti.

Sonrasında Ontario'ya kaçarak kimliğini değiştirmiş, uyuşturucu satıcılığına başlamıştı. Gücü ve dayanıklılığı sayesinde "İsveçli" adında bölgenin en büyük metamfetamin kaçakçısının adamı olmuştu. Kolay para kazanıyordu, ama Zak parasını yönetirken alışılmadık derecede zeki davranıyordu. Kendi kendini yetiştiren bir adam olan Zak büyük bir iştahla okuyor, ticaret ve ekonomi çalışıyordu. Kendi gibilerin yaptığı gibi yasadışı kazandığı parayı bayağı kadınlara ve gösterişli arabalara savurmaktansa aklını kullanarak hisse senetlerine ve gayrimenkule yatırmıştı. Ne var ki bol kazançlı uyuşturucu günleri tuzağa düşünce kısa sürmüştü.

Buna polis sebep olmamıştı. Pazardaki kontrolünü artırmak isteyen Hong-Konglu bir satıcı, İsveçli ve korumalarını Vancouver'daki Stanley Park'ın izbe bir köşesinde bir gece gece vakti satış yaparken kurşun yağmuruna tutmuştu. Zak kurşunlardan kaçmayı başarmış, çitlerin arasında sağ salim gözden kaybolmuştu.

İntikamını almak için doğru zamanın gelmesini beklemiş, Çin kartelinin kiraladığı lüks yatı gözetleyerek haftalar geçirmişti. Nikel madeni günlerinde öğrendiği bilgisini kullanarak yerleştirdiği zaman ayarlı bombayla tekneyi, içindeki tüm Hong-Kong çetesiyle birlikte havaya uçurmuştu. Küçük bir sürat teknesinde alev topunun batışını izlerken yandaki yatta bir adamın oluşan sarsıntıyla dengesini kaybederek suya düştüğünü görmüştü. Yetkililerin, tanınan bir uyuşturucu kaçakçısının ölümünü araştırmak için çok çaba sarf etmeyeceklerini ancak

kurbanlar arasında zengin, sosyetik bir sima olması halinde soruşturmayı genişleteceklerini düşünerek botu çalıştırıp bilincini kaybetmiş adamı sudan kurtarmıştı.

Ağzından tükürükler saçarak kendine gelen Mitchell Goyet kazandığı te'in minnettarlığı daha önce hiç olmadığı şekilde abartılıydı.

"Sen, sen, benim hayatımı kurtardın," demişti bir yandan öksürerek. "Bunun için sana büyük bir ödül vereceğim."

"Onun yerine iş ver," diye yanıtlamıştı Zak.

Zak, yıllar sonra bile bu hikâyeyi hatırladığında kahkaha atmaktan kendini alamıyordu. Hatta Goyette de komik olduğunu kabul ediyordu. O zamandan itibaren bu güçlü adam eski madencinin ortadan kaldırma yeteneklerini takdir edip üst seviye eleman olarak işe alacaktı. Bununla birlikte Goyette, Zak'ın sadakatinin sadece nakde karşı olduğunu biliyordu, bu nedenle daima bir gözü üstündeydi. Kendi açısından Zak yalnız kurt olmaktan haz alıyordu. Goyette'e sözünü geçirebiliyordu ve bir yandan kazancının zevkini çıkarırken diğer yandan da zengin ve güçlü işverenine takılmaktan büyük keyif alıyordu.

Uçak, Toronto Lester B. Pearson Uluslararası Havalimanı'na planlanandan birkaç dakika önce inmişti. Uçuşta içtiği martininin etkisiyle başını sallayan Zak birinci sınıf kabininden çıkarak araba kiralama bürosuna yöneldi. Valizlerin boşaltılmasını beklerken kiraladığı dört kapılı bej sedana binerek Ontario Gölü'nün batı kıyısından güneye yöneldi. Yüz on kilometre boyunca göl manzaralı otoyolu izledikten sonra NIAGARA tabelasının olduğu çıkışta otoyoldan ayrıldı. Meşhur şelalenin iki kilometre kadar aşağısında Rainbow Köprüsü'nden geçerek New York Eyaleti'ne girerken göçmen bürosuna elindeki sahte Kanada pasaportunu uzattı.

Şelaleyi geçtikten sonra dönünce güneyde Buffalo, kısa bir mesafedeydi. Havaalanına gittiğinde Washington'a giden yarısı boş 767'nin kalkmasına epey zaman vardı. Yine farklı bir adla ve bu defa sahte Amerikan pasaportuyla uçağa bindi. Uçak varış yeri olan Reagan Ulusal Havaalanı'na giderken Potomac Nehri üzerinden geçerken akşam karanlığı çökmüştü. Bu, Zak'ın başkente ilk gidişiydi. Taksinin arka koltuğundan şehirdeki anıtlara meraklı gözlerle uzun uzun baktı. Washington Anıtı üzerinde yanıp sönen kırmızı ışığı izlerken bir an aklına, George bu saçma devasa dikilitaşı görse acaba ne düşünürdü, sorusu geldi.

Mayflower Hotel'e girişini yaptırıp Goyette'in verdiği dosyayı dikkatle incelemeye başladı. Daha sonra asansörle lobi katındaki ahşap kaplı Town & Country Lounge'a indi. Köşede sakin bir yer bulup bir martini söyledi, saatine baktı. Yediyi çeyrek geçe, saçı sakalı birbirine karışmış zayıf bir adam masasına yaklaştı.

"Bay Jones?" diye sordu gergin bir şekilde Zak'a bakarak. Zak cansız bir tebessümle cevap verdi.

"Evet. Lütfen oturun."

"Adım Hamilton. Bob Hamilton, GWU Çevre Araştırmaları ve Teknoloji Laboratuvarı'ndan," dedi adam kısık sesle. Endişeyle Zak'ı süzdü, sonra derin bir nefes alıp masaya oturdu.

12

Sandecker'la görüşmesinden kısa süre sonra başkanın ofisine sözüm ona bir mucize haberi ulaştı. Kanada başbakanından, büyüyen krize karşı bir çözüm olasılığı sunan yeni bir mektup gelmişti. Başbakanın yazdığına göre Kanada arktik bölgesinin açıklarında önceki yıl sessiz sedasız çok büyük bir doğalgaz sahası keşfedilmişti. Viscount Melville Körfezi'nde yer alan bölgedeki ön araştırmalar dünyadaki en zengin doğalgaz rezervlerinden birisi olabileceği ihtimalinin çok yüksek olduğunu ortaya koymaktaydı. Keşfi gerçekleştiren özel şirket gazı Amerika'ya nakletmek üzere bir tanker filosunu çoktan yola çıkarmıştı.

Bu, genel amaçlarına destek bulmaya çalışan başkanın aradığı kuvvet ilacı gibiydi. Vakit kaybetmeden gaz akışını sağlamak için çok büyük bir satın alma anlaşması uygulamaya kondu. Piyasa fiyatının çok üzerinde olmasına karşın şirket, ihtiyaç duyulan tüm gazı sağlayacakları teminatını veriyordu. Ya da özel keşif şirketinin CEO'su bu sözü veriyordu, yani Mitchell Goyette.

* * *

Ekonomi ve politika danışmanlarının fazlasıyla aceleci olduğu yönündeki uyarılarına kulak tıkayan başkan aldığı habere göre adımlar atmaya başladı. Oval Ofis'ten yaptığı ulusa sesleniş konuşmasında hırslı planlarının ana hatlarını dile getiriyordu.

"Sevgili yurttaşlarım, çok büyük tehditlerle karşı karşıya olduğumuz bir dönem yaşıyoruz," dedi kameralara bakarak, ciddiyeti, her zamanki neşeli tavrını gölgede bırakıyordu. "Bir yanda günlük yaşantımız enerji krizi tehlikesi altındayken diğer yanda gelecekteki varlığımız çevre krizi tehdidiyle yüz yüze. İthal petrole bağımlılığımız, tehlikeli sera gazı emisyon değerlerini artırmakla birlikte her birimizin hissettiği çok ağır ekonomik sonuçlar doğurdu. Kaygı verici yeni bulgular küresel ısınmaya karşı olan mücadelemizi kaybetmekte olduğumuzu gösteriyor. Kendi güvenliğimiz için ve tüm dünyanın emniyeti için bu vesileyle Birleşik Devletler'in 2020 yılına kadar ulusal karbon tarafsızlık kriterlerini yerine getirmesi emrini veriyorum. Bazıları bu hedefi çok zorlayıcı hatta ulaşılması imkânsız olarak düşünebilir, ancak başka seçeneğimiz yok. Enerji gereksinimimizi alternatif yakıtlar ve yenilenebilir enerji kaynaklarıyla giderme konusunda çözüm yolları üretmeleri için özel sektör, akademik kurumlar ve hükümet birimlerimizi acil durum toplantısına çağırdım. Petrol, gelecekteki ekonomimize güç veren yakıt olmamalı ve olmayacak. Yeni araştırmalar ve teknolojilere özel yatırımlarımızın ana hatlarını belirleyen finansal program kısa süre içinde Kongre'ye sunulacak.

Doğru kaynaklar ve kararlılıkla bu hedefi hep birlikte gerçekleştireceğimize inancım tam. Bununla birlikte bugün, ekonomimizdeki tıkanmayı sürdürecek ancak emisyon değerlerimizi düşürüp petrole bağımlılığımızı azaltacak fedakârlıklar yapma günüdür. Yeni doğalgaz kaynaklarımız sayesinde iki yıl içerisinde ülke içindeki tüm kömür ve petrol yakıtlı tesislerinin

doğalgaz santrallerine dönüştürülmesi emrini veriyorum. Çin Devlet Başkanı Zhen'in de ülkesinde benzeri kararları uygulamaya soktuğu haberini bu gece buradan büyük bir memnuniyetle dile getiriyorum. Bunların yanında kısa süre içinde ulusal otomotiv sanayimizin doğalgazlı ve hibrit motorlu araçların üretimini hızlandırmaları konusunda planları açıklayacağım ki umudum bunun uluslararası seviyede kabul görmesidir."

"Zor bir dönemden geçiyoruz, ancak sizin desteğinizle çok daha güvenli yarınlar yaşayabiliriz. Teşekkür ederim."

Kameralar kapandığında saçları dökülmüş, kısa bir adam olan Başkanlık Personel Müdürü Charles Meade, Ward'a yaklaştı.

"Mükemmel bir iş çıkardınız efendim. Bence çok etkili bir konuşmaydı, fosil yakıt karşıtı fanatikleri ve planladıkları boykotu yatıştıracağına inanıyorum."

"Teşekkürler Charlie, umarım haklısındır," dedi başkan. "Gerçekten de oldukça etkiliydi, hem de çok etkili, çünkü yeniden seçilme şansımı tamamen ortadan kaldırdı," diye ekledi çarpık bir gülümsemeyle.

13

Rayburn House Office Building'in 2318 numaralı salonunun önü alışılanın aksine habercilerle ve seyircilerle dolup taşmıştı. Enerji ve Çevre Alt Komisyonu'nun açıkoturumları genellikle bir avuç meraklıdan başka kimsenin dikkatini çekmezdi. Ancak başkanın sera gazı emisyonlarına karşı yürürlüğe koyduğu kararlar medyanın alt komite toplantısına ve önceden planlanan oturumuna akın etmesine neden olmuştu.

Bekleme odası kapılarının açılıp on sekiz kongre üyesinin içeriye girmesi ve kürsüdeki yerlerine oturmasıyla toplanan kalabalık sessizliğe büründü. Oturan son üye kızıl saçlı çekici bir kadındı. Menekşe rengi gözleriyle uyum oluşturmak istermiş gibi mor bir Prada ceket ve gömlek giyiyordu.

Colorado Yedinci Bölge'den sadık kongre üyesi Loren Smith, yıllar önce Kongre'nin mavi salonlarına ilk girişinden beri kadınlığından hiç ödün vermemişti. Kırklı yaşlarda olmasına karşın hâlâ çok şık ve zevk sahibiydi, ancak meslektaşları Loren'ın

güzelliği ve moda anlayışının, siyasi arenadaki becerisini ve zekâsını hiç azaltmadığını uzun süre önce anlamışlardı.

Zarafetle kürsünün ortasına ilerledikten sonra, komiteye başkanlık eden beyaz saçlı, şişman Georgia kongre üyesinin yanına oturdu.

"Bu oturumu açıyorum," diye bağırdı kaba aksanıyla anırırcasına. "Mevzumuza kamuoyunun gösterdiği alakayı dikkate alarak bugün açılış konuşmalarını geçerek doğrudan ifade vermek üzere ilk konuşmacıyı davet ediyorum." Sonra döndü, Loren'a göz kırptı. Tebessümle karşılık veren Loren'la koridorun farklı taraflarında oturmalarına karşın uzun süreden beri iş arkadaşı ve dosttular. Ülkenin menfaatini hedefleyerek partizanca popülist yaklaşımlardan sıyrılan ender kongre üyeleri arasındaydılar.

Sıfır karbon salınımına sahip enerji alternatifleri konusundaki en son gelişmeler hakkında bilgi vermek üzere sanayi ve bilim alanının önde gelem isimleri sırayla görüşlerini belirtiyordu. Uzun vadede iç açıcı olasılıklar ortaya koysalar da komitenin acil teknolojik çözüm ısrarı karşısında her konuşmacı bocalamak zorunda kalıyordu.

"Hidrojenin seri üretimi henüz yeterli seviyede değil," diye cevaplamaya başladı soruları uzmanlardan birisi. "Ülkedeki herkes hidrojen yakıtlı araç kullanmaya başlasa bile onların ihtiyacını karşılamaya yetecek miktarda hidrojen mevcut değil."

"Peki, bunun ne kadar uzağındayız?" diye sordu Missouri temsilcisi.

"Muhtemelen on yıl," diye yanıtladı uzman. Salondan birden homurtular yükselmeye başladı. Her konuşmacı neredeyse aynı hikâyeyi anlatıyordu. Teknolojik gelişmeler ve yeni ürünler piyasaya yön veriyordu, ne var ki süreç bebek adımları şeklinde ilerliyordu. Hızlanan küresel ısınmanın yıkıcı ekonomik

ve psikolojik etkilerinden ülkeyi ve dünyayı koruyacak ya da başkanı, aldığı kararlar konusunda tatmin edecek bir buluş halihazırda yoktu.

Kısa boylu, gözlüklü son konuşmacı, Maryland'in dışındaki GWU Çevre Araştırmaları ve Teknoloji Laboratuvarı'nın müdürüydü. Loren, Doktor Horace Maxwell'in yanındaki koltuğa oturan Lisa Lane'i fark edince oturduğu yerden hafifçe öne doğru çıkarak gülümsedi. Laboratuvar yöneticisi ön görüşünü açıkladıktan sonra Loren ilk soruyu sormak üzere atıldı.

"Doktor Maxwell, laboratuvarınız alternatif yakıt araştırmaları konusundaki çalışmalarıyla biliniyor. Ekibinizden yakın vadede ne gibi teknolojik yenilikler beklememiz gerektiğini bizlere anlatabilir misiniz?"

Maxwell başını salladı, sonra bir tavuğu andıran ses tonuyla söze başladı. "Güneş enerjisi, biyo yakıtlar ve hidrojen sentezi üzerine ümit vaat eden birkaç araştırma programı yürütüyoruz. Ancak sorunuzun cevabına gelecek olursak maalesef ki başkanın yeni aldığı sıkı tedbirleri karşılayacak bir ürünü kısa zamanda elde etmemiz mümkün değil."

Loren, Maxwell son cümlesini söylerken Lisa'nın dudağını ısırdığını fark etmişti. Soru faslını diğer kongre üyeleri devraldılar ve yaklaşık bir saat daha Maxwell'i sorularıyla terlettiler; ancak dikkate değer bir gelişmenin olmadığı belliydi. Başkan enerji sorununu çözmek için sanayi ve bilimin en parlak beyinlerine fırsat vermişti, ama boşa kürek çektiği ortadaydı.

Oturuma ara verildiğinde gazeteciler son haberleri geçmek üzere salonu hızla terk ettiler; fırsattan istifade Loren da Doktor Maxwell'in yanına giderek yaptığı açıklamalar için teşekkür etti, sonra Lisa'yı selamladı.

"Merhaba oda arkadaşım." Gülümseyerek üniversiteden eski oda arkadaşına sıkıca sarıldı. "Ben hâlâ New York'taki Brookhaven Ulusal Laboratuvarı'nda olduğunu sanıyordum."

"Hayır, birkaç ay evvel oradan ayrılıp Doktor Maxwell'in programına katıldım. Doktorun Mavi Gökyüzü Araştırması'na yatıracak daha fazla maddi kaynağı var," dedi gülerek. "Washington'a döndüğümden beri kaç defa seni aramaya yeltendim, ama her defasında bir iş çıktı."

"Seni anlayabiliyorum. Özellikle başkanın konuşmasından sonra laboratuvarınızdaki çalışmalar aniden çok daha önemli hale geldi."

Lisa birden ciddileşti, Loren'a sokuldu, "Benim yürüttüğüm araştırma hakkında seninle mutlaka konuşmam gerekiyor," dedi kısık bir sesle.

"Akşam yemeğine ne dersin? Kocam yarım saat sonra beni almaya gelecek. Bizimle gelirsen çok mutlu oluruz."

Lisa bir süre düşündü. "Çok isterim. İzin verirsen Doktor Maxwell'e bu gece eve kendim gideceğimi söyleyeyim. Bu arada, eşin beni eve bırakabilir mi?"

Loren gülerek, "Güzel kızları arabasıyla dolaştırmak en sevdiği eğlencesidir zaten," dedi.

Loren ve Lisa, Rayburn Building'in kuzey merdivenlerindeydi, aşağıda sıra sıra limuzin ve Mercedes daha zengin kongre üyelerini ve yanlarından hiç ayrılmayan lobicilerini almak için yüksek bürokratlara ayrılan yolda bekliyordu. Lisa, Temsilciler Meclisi başkanına dalgın dalgın bakarken üstü açık, havalı antika arabanın kalabalığı yararak yanına kadar geldiğini güçlükle fark etti. Lisa'nın şaşkın bakışları arasında yapılı, simsiyah saçlı, yeşil gözlü bir adamın arabadan zıplayarak inmesi ve Loren'ı belinden sıkıca kavrayıp tutkuyla öpmesi bir oldu.

"Lisa," dedi Loren, bir parça mahcubiyetle adamı hafifçe iterek. "Bu benim kocam Dirk Pitt."

Pitt, Lisa'nın şaşkın bakışlarını fark edince samimi bir şekilde gülümseyerek elini uzattı. "Endişelenme," dedi gülerek. "Sadece kongre üyesi güzel kadınlara böyle kaba davranırım."

Lisa yüzünün hafifçe kızardığını hissetti. Adamın gözlerinde, sıcakkanlı bir mizacın beslediği maceraperest bir ruhun parıltısını görmüştü.

"Lisa'dan akşam yemeğinde bize katılmasını istedim," dedi Loren.

"Bize katılmanızdan onur duyarız, ama umarım birazcık rüzgâr sizi rahatsız etmez," dedi Pitt arabayı göstererek.

"Ne tuhaf bir araba," diye kekeledi Lisa. "Tam olarak ne bu?"

"1932 model bir Auburn Speedster. Dün gece frenlerini yeniledim, bakımı yeni bitti yani. Sonra da Loren'ı bununla dışarı çıkarmamın eğlenceli olacağını düşündüm."

Lisa gövdesi mavi, diğer bölümleri krem renkli göz alıcı arabaya uzun uzun baktı. Önde ancak iki kişinin sıkışarak oturabileceği üstü açık arabanın arka koltuğu yoktu. Onun yerine şoförün arkasındaki karoser kademeli olarak dışa doğru küçülerek arka tampon üzerinde, klasik konik kuyruk şeklinde bir üçgen oluşturuyordu.

"Hepimiz için yer olduğunu pek sanmıyorum," dedi iç çekerek.

"Tabii eğer birisi arkaya atlamayı büyütmezse," diye karşılık verdi Pitt. Arabanın yanına giderek kuyruk kısmının üzerindeki bölümü bastırdı. Hemen altında tek yolcunun oturabileceği bir koltuk ortaya çıktı.

"Ah, her zaman böyle portatif bir koltukta seyahat etmeyi istemişimdir," dedi Lisa. Sonra hiç tereddüt etmeden arkadaki basamaktan koltuğa sıçradı.

"Babam her zaman Büyük Buhran yıllarında babasının Packard'ının arkasındaki portatif koltukta yolculuk yaptığını anlatırdı," dedi Lisa.

"Dünyayı görmenin daha güzel bir yolu olamaz," diye karşılık verdi Pitt şakayla, bir yandan Loren'ın on koltuğa binmesine yardım ederken.

Trafikte yavaş yavaş ilerleyerek George Mason Köprüsü'nden geçip güneye, Virginia'ya yöneldiler. Şehirdeki anıtlar arkalarında küçüldükçe trafiğin azalmasıyla Dirk gaz pedalına sonuna kadar bastı. Kaputun altındaki iki silindirli güçlü motor tatlı bir sesle muhteşem Auburn'ün kısa sürede hız sınırını aşmasını sağladı. Araba hızlandıkça Lisa küçük bir kız çocuğu gibi gülüyor, saçlarını dalgalandıran rüzgârın tadını çıkararak el sallıyordu. Öndeyse Loren elini Pitt'in dizine koymuş, nereye giderse gitsin her zaman bir heyecan bulabilen kocasına tebessüm ederek bakıyordu.

Pitt, Vernon Dağı'nı geçtikten sonra otobandan çıktı. Küçük bir kavşaktan ağaçların arasından kıvrılarak Potomac Nehri'ne bakan küçük bir restorana giden toprak yola saptı. Pitt, Auburn'ü park edip motoru durduğunda havaya yayılan ağır Old Bay Seasoning sosunun kokusunu alabiliyorlardı.

"Bölgedeki tartışmasız en harika yengeç sosu," dedi Pitt iddialı bir şekilde.

Restoran, nehir kıyısındaki eski bir evden kafeye dönüştürülmüştü ve sade fakat sıcak bir ortamı vardı. Potomac'a yukarıdan bakan bir masaya oturdular, yavaş yavaş civardaki insanlar da içeriyi doldurmaya başlamıştı.

"Loren bana GWU'da araştırmacı olduğunu söyledi," diye söze başladı Pitt birer yengeç ve bira siparişi verdikten sonra.

"Evet. Küresel ısınma sorunu üzerine çalışan bir çevre araştırmaları ekibindenim."

"Günün birinde sıkılırsanız NUMA'da en önde gelen sualtı araştırmalarından birinde çalışabilirsiniz," dedi tebessüm ederek. "Okyanus ısınmasının ve yükselen asidite seviyelerinin etkileri üzerine çalışan çok büyük bir ekibimiz var. Okyanus-

lardaki karbon satürasyonu ve derin sulardaki karbon emilim artışının olası yöntemleri üzerine çalışan bir ekibin proje incelemesini yeni tamamladım."

"Herkesin göklere, atmosfere odaklandığı bir dönemde birinin dikkatini okyanuslara çevirdiğini görmek beni çok mutlu etti. Benim araştırmamla aralarında bazı paralellikler olabileceğine inanıyorum. Ben de havadaki karbonun azaltılmasıyla ilgili bir projede çalışıyorum. Sizin ekibinizin elde ettiği sonuçları görmeyi çok isterim."

"Bu şimdilik sadece bir ön rapor, ama yine de senin için işe yarar bilgiler içerebilir. Sana bir kopyasını gönderirim, ya da daha iyisi yarın sabah sana ben bırakırım. Benim de Kongre'de görünmem gerekiyormuş," diye ekledi gözlerini devirerek Loren'a bakarken.

"Tüm özerk kuruluşlar yıllık bütçelerinin savunmasını yapmak zorunda," dedi Loren. "Özellikle de eski korsanların idare ettikleri."

Kahkaha atarak Pitt'e sarıldı, sonra tekrar arkadaşına döndü. "Lisa, bugün soruşturma sırasında araştırmalarınızdan bahsederken çok endişeli gibiydin. Bana neler olduğundan bahsetsene."

Lisa önündeki biradan koca bir yudum aldı, sonra Loren'ın gözlerinin içine baktı.

"Bunu laboratuvardaki asistanımdan başka kimseye henüz söylemedim, ama çok büyük bir keşif yaptığımıza inanıyorum." Yan masadakilerin kendisini duymasından korkuyormuş gibi sesini alçaltmıştı.

"Evet, devam et," diye bastırdı Loren, Lisa'nın tavırlarından dolayı merakla.

"Çalışmam hidrokarbonların moleküler manipülasyonu üzerine. Büyük ölçekte yapay fotosentezi mümkün kılacağına inandığım çok önemli bir katalizör keşfettik."

"Bitkilerdeki gibi bir fotosentezden mi bahsediyorsun? Işığın enerjiye dönüştürülmesi gibi?"

"Evet, botanik dersinden hatırlarsın. Yine de daha açık olmak için... mesela şuradaki bitkiyi ele alalım," dedi pencerenin yanındaki saksının içindeki büyük bir Boston eğreltiotunu göstererek. "Büyümesi için gerekli yakıt kaynağı olan karbon hidratı üretmek için güneşten ışık enerjisi, topraktan su ve havadan da karbon dioksit alıyor. Tek atık maddesi ise oksijen ki bu da bizim hayatta kalmamızı sağlıyor. En basit şekliyle fotosentez döngüsü bu."

"Ne var ki gerçek süreç çok daha karmaşık, bilim insanları henüz bu işlemi yapay olarak tekrarlayabilmiş değil," diye söze girdi Pitt artan bir merakla.

Lisa, gelen garsonun masalarının üzerine kasap kâğıdı serip üzerine küçük bir dağ oluşturacak şekilde buğulanmış mavi yengeçleri boşaltmayı bitirmesine dek sessizce bekledi. Her biri ahşap çekiçlerle masadaki baharatlı yengeçlere üşüşmeye başladıklarında kaldığı yerden devam etti.

"Genel anlamda haklısın. Fotosentezi oluşturan unsurlar başarıyla yapay olarak üretildi; buna karşın hiçbiri doğal olanların gösterdiği verimliliğin yanına bile yaklaşamadı. Karmaşık olduğu yadsınamaz bir gerçek. Bu yüzden dünyanın dört bir yanında yüzlerce bilim insanı, sürecin sadece tek bir bileşenine odaklı yapay fotosentez üzerinde çalışıyor."

"Seninkisi de dahil?" diye sordu Loren.

"Evet benim projem de dahil. Laboratuvarımızdaki araştırma, bitkilerin, su moleküllerini elementlerine ayırabilme özelliğine dayalı. Eğer bu süreci aynı etkinlikte yapay olarak tekrarlayabilirsek -ve eminim günün birinde bunu başaracağız- atıklarımızdan sınırsız ve ucuz hidrojen kaynağı elde etmiş olacağız."

"Ama senin buluşun farklı bir alanda galiba?" diye sordu Loren.

"Ben, Fotosistem I adı verilen bir reaksiyon ve süreç içerisinde ortaya çıkan karbon dioksidin çöküşüne ağırlık verdim."

"Karşılaştığınız sorunlar neler?" dedi Pitt.

Lisa ikinci yengecin arka bacağındaki eti emmeye çalışıyordu.

"Bu arada, bunlar gerçekten harikaymış. Temel sorun, kimyasal çökmeyi etkin bir şekilde tetikleme sırasında ortaya çıkıyor. Doğada bu rolü klorofil üstleniyor, ama laboratuvar ortamında çok çabuk bozuluyor. Benim peşinde olduğum hile ise karbon dioksit moleküllerini parçalayabilen yapay bir katalizör bulmak."

Lisa yemeğini midesine indirdikten sonra tekrar kısık sesle konuşmaya başladı. "İşte bu noktada da bir çözüm buldum. Aslında büyük bir hata yapmıştım. Radyum numunelerini kazara test odasında unuttum, sonra da rutenyum adında başka bir elementi koydum. Işık verildiğinde karbon dioksit moleküllerinin oksalata hızlı dimerizasyon reaksiyonu gerçekleşti."

Loren elinden akan yengeç suyunu sildi ve bir yudum bira aldıktan sonra, "Bunca kimya dersi başımı döndürdü," diye sızlandı.

"Old Bay sosundan ve biradan olmadığına emin misin?" diye sordu Pitt gülerek.

"Özür dilerim," dedi Lisa. "Arkadaşlarımın çoğu biyokimyacı, bu yüzden bazen laboratuvar önlüğünü üzerimden çıkartsam da kafamdan atamıyorum."

"Loren'ın kafası bilimden daha çok siyasete çalışır," diye takıldı Pitt. "Evet, deneyinin sonucundan bahsediyordun?"

"Başka bir deyişle katalitik reaksiyon karbon dioksidi çok daha basit bir bileşiğe dönüştürdü. Daha ileri bir işlemle etanol

gibi karbon temelli bir yakıt elde edebiliriz. Buna karşın kritik reaksiyon, karbon dioksidin gerçek çöküşü."

Masanın üzerindeki yengeç yığını, boş kabuk ve parçalanmış kıskaçlar halini almıştı. Orta yaşlı kadın garson çarçabuk masayı temizlemiş, bir süre sonra elinde limonlu tatlıyla dönmüştü.

"Bağışla beni ama söylediklerini pek anladığımı söyleyemem," dedi Loren tatlısını yerken.

Lisa başını çevirdi, nehrin karşısında uzaklarda yanıp sönen ışıklara baktı.

"Bulduğum katalizörün uygulanmasıyla yüksek verim gücüne sahip bir yapay fotosentez makinesinin yapılabileceğinden eminim."

"Peki, bu endüstriyel boyutlara taşınabilir mi?" diye soru Pitt.

Lisa mütevazı bir şekilde başını salladı. "Evet, kesinlikle. Çalışması için sadece biraz ışığa, rodyuma ve rutenyuma ihtiyacımız var."

Loren şaşkınlıkla başını salladı. "Yani karbon dioksidi zararsız bir maddeye dönüştüren bir tesis kurabileceğimizi mi söylüyorsun? Ve bu işlemin elektrik santrallerine ve diğer endüstriyel tesislere de uygulanabileceğini?"

"Evet, bu mümkün; ama bundan çok daha fazlası da."

"Ne demek istiyorsun?"

"*Yüzlerce*, hem de yüzlerce tesis kurulabilir. Karbon azaltımı açısından bu bir kutunun içerisine çam ormanı koymak gibi."

"Yani atmosferdeki mevcut karbon dioksit düzeyini gerçek anlamda azaltmaktan bahsediyorsun," diye vurguladı Pitt.

Lisa yine başını salladı, dudaklarını büzdü.

Loren, Lisa'nın elini tuttu, iyice sıktı. "O halde... küresel ısınmaya gerçek bir çözüm buldun." Kelimeler dudaklarından fısıltıyla dökülmüştü.

Lisa önündeki pastaya bakarak başını salladı. "İşlem güvenilir. Hâlâ üzerinde çalışmamız gerekiyor, ama birkaç ay içerisinde büyük ölçekli yapay fotosentez tesisleri tasarlayıp kurmamamız için hiçbir sebep göremiyorum. Sadece maddi kaynağa ve siyasi desteğe ihtiyacımız var," dedi Loren'a bakarak.

Loren da tatlısını yiyip yememek arasında gidip geldi. "Peki ya bugünkü duruşma," diye sordu. "Doktor Maxwell'e bundan neden bahsetmedin?"

Lisa gözünü eğreltiotuna dikti. "Ona henüz söylemedim," diye cevap verdi. "Keşfi yapalı henüz birkaç gün oldu. Dürüst olmak gerekirse bulgular beni bir parça ezdi diyebilirim. Araştırma asistanım sonuçlardan emin olana dek duruşmadan önce Doktor Maxwell'e söylememem konusunda beni ikna etti. İkimiz de olası medya saldırısından çekindik."

"Bu konuda haklıymışsınız," diye hak verdi Pitt.

"O zaman sonuçlarla ilgili hâlâ birtakım kuşkuların var?" diye sordu Loren.

Lisa başını salladı. "Sonuçları en az on defa tekrarladık, hepsi de tutarlıydı. Katalizörün işe yaradığı konusunda benim aklımda tek bir soru işareti bile yok."

"Öyleyse artık işe koyulma zamanı," dedi Loren. "Yarın Maxwell'i konuyla ilgili bilgilendir, ben de duruşmada birkaç basit soru sorarım. Sonra toplantı ayarlayıp başkanın karşısına çıkarız."

"Başkan mı?" Lisa'nın yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Elbette. Acil fon aktarımı onaylanana dek hızlı üretim programını devreye sokabilmek için başkanın emrine ihtiyacımız var. Başkan karbon sorununu gayet iyi anlamış durumda.

Bir çözümümüz olduğunu bilirse derhal harekete geçeceğine eminim."

Lisa olayın bu denli dallanıp budaklanması karşısında ezilmiş bir halde sessizliğe büründü. Nihayet başını sallayarak kabul ettiğini belirtti.

"Haklısın aslında. Tamam. Yarın başlıyoruz."

Pitt hesabı ödedikten sonra üçlü arabaya bindi. Dönüş yolunda sessizlik hâkimdi, zihinleri Lisa'nın keşfinin görkemiyle meşguldü. Pitt arabayı Lisa'nın Alexandria'daki evinin önüne çektiğinde Loren arabadan inerek eski dostuna sarıldı.

"Yaptıklarında gerçekten gurur duyuyorum," dedi. "Eskiden dünyayı değiştirmek konusunda şakalar yapardık, hatırlıyor musun? Şimdi sen gerçekten de değiştirdin."

"Daha fazlası için bana cesaret verdiğinden dolayı teşekkür ederim," dedi Lisa. "İyi geceler Dirk," diyerek Pitt'e el salladı.

"Unutma, sabah okyanus karbon raporunu getireceğim."

Loren arabaya bindikten sonra Pitt birinci vitese taktı ve yavaşça caddeden indiler.

"Georgetown mı hangar mı?" diye sordu Pitt.

Loren kıvrılarak Pitt'e sokuldu. "Bu gece hangara gidelim."

Auburn, Reagan Ulusal Havalimanı'na doğru hızlanırken Pitt'in yüzüne bir tebessüm yayıldı. Evli olmalarına rağmen ayrı evlerde yaşamaya devam ediyorlardı. Loren, Georgetown'daki evinde cemiyet hayatını sürdürse de çoğu zamanını Pitt'in evinde geçiriyordu.

Havaalanı sahasına ulaştıklarında arabayı bölgenin karanlık, ıssız bir bölümüne doğru toprak, tali bir yola çevirdi. Elektrikli bir kapıyı geçtikten sonra sanki onlarca yıldır üzerinde toz birikmiş gibi görünen loş ışıklı bir hangarın önüne arabayı çekti. Kablosuz alıcıya güvenlik kodunu girip hangarın yan kapısının yavaş yavaş açılmasını bekledi. Sıra halinde asılı lamba-

lar birer birer yanarken aydınlanan mekân taşımacılık müzesini andırıyordu. Binanın tam ortasında ahenk içerisinde dizilmiş parlak cilalı onlarca antika araba vardı. Duvarlardan birinin önünde boydan boya kocaman bir pulman lokomotif, zemine gömülü rayların üzerinde duruyordu. Yan tarafta paslı bir küvetle, yana yatmış çok eski bir takma motor ve onun yanında öylesine atılmış gibi duran harap vaziyette yarı şişme bir bot vardı. Pitt arabayı hangara sokarken Auburn'ün farları, binanın arkasında duran iki uçağı aydınlatmıştı. Bunlardan birisi eski bir Tri-Motor Ford, diğeriyse 2. Dünya Savaşı'ndan kalma pırıl pırıl bir Messerschmitt ME-162 jetiydi. Koleksiyondaki arabaların çoğu gibi uçaklar da eski maceraların kutsal hatıralarıydı. Küvet ve sandal bile, hayatın ne denli narin olduğunun içli birer hatırlatıcısı olarak Pitt'in hiç unutmadığı tehlikeli ve kayıp bir sevdanın masalını anlatıyordu.

Pitt, Auburn'ü, yenilenmekte olan, motoru çıkmış 1921 model bir Rolls-Royce Silver Ghost'un yanına çekti. Garaj kapısı kapanırken Loren, Pitt'e dönerek, "Seçmenlerim terk edilmiş bir uçak hangarında yaşadığımı bilseler acaba ne derlerdi?" diye sordu.

"Muhtemelen sana acır ve kampanyana daha çok bağış yaparlar," diye gülerek cevapladı Pitt.

Loren'ın elini tutup binanın köşesinden asma kata çıkan döner merdivenlere doğru ilerledi. Loren evlilikten doğan haklarını kullanarak Pitt'i mutfağı yeniden tasarlamak, egzersiz alanı ve ofis olarak kullandığı yeni bir oda eklemek zorunda bırakmıştı. Bununla birlikte eve baskın bir erkek havası veren pirinç lomboz kapakları, gemi resimleri ve diğer deniz aletlerine dokunmayacak kadar akıllıydı.

"Lisa'nın keşfinin küresel ısınmayı tersine çevirebileceğine gerçekten inanıyor musun?" diye sordu Loren, iki kadehe üze-

rinde Sea Smoke Botella etiketi olan bir şişeden kırmızı şarap dökerken.

"Yerli kaynak sağlanırsa olamayacağını düşünmek için bir sebep göremiyorum. Tabii ki laboratuvar sonuçlarını gerçek yaşama aktarmak her zaman sanılandan daha sorunlu olmuştur. Ama çalışan bir model mevcutsa işin zor kısmı geride kalmış demektir."

Loren odanın diğer ucuna giderek kadehi Pitt'e uzattı. "Haber duyulduğunda ortalık oldukça ısınacak," dedi.

Pitt kolunu beline doladı, kalçasından kendine doğru çekti. "Pekâlâ, tamam." Yüzüne arzulu bir gülümseme yayıldı. "Kurtlar ulumaya başlamadan önce önümüzde hâlâ uzun bir gece var."

14

Loren'ı Kongre binasına giden metro istasyonuna bıraktıktan sonra Pitt, Potomac Nehri'nin kıyısında kurulu cam bir bina olan NUMA genel merkezine gitti. Okyanus karbon emilimi araştırma sonuçlarının bir kopyasını aldıktan sonra tekrar Auburn'üne binip, kuzeybatıya dönerek Massachusetts Bulvarı'na doğru yöneldi. Başkentte oldukça güzel bir bahar havası vardı. Şehrin bataklık üzerine kurulduğunu hatırlatan yazın bunaltıcı sıcağına ve boğucu nemine daha haftalar vardı. Üstü açık arabasında sabahın ılık rüzgârını hâlâ hissedebiliyordu. Pitt, en doğrusunun arabayı hangarında güvenli bir şekilde muhafaza etmesi gerektiğini bilse de üstü açık Auburn'ü bir kez daha sürme dürtüsüne karşı koyamamıştı. Eski araba fevkalade seriydi, ancak etrafındaki araç sürücüleri antika Auburn'e hayran hayran baktığı için oldukça yavaş gidiyordu.

Pitt, yanından geçenler için her anlamda tam bir anakronizm örneğiydi. Sanki başka bir hayatta eski araçlar içerisinde

yetişmişçesine eski uçaklara ve otomobillere olan hayranlığı gün geçtikçe artıyordu. Bu cazibe denizin ve derinleri keşfetme gizeminin çekiciliğiyle neredeyse eşdeğerdi. İçini sürekli kemiren yerinde duramama duygusu yolculuk tutkusunu ateşliyordu. Belki de modern dünyanın sorunlarını, geçmişten yanıtlar bularak çözmesini sağlayan içini kaplayan tarih sevgisiydi.

Pitt, biraz aradıktan sonra GWU Çevre Araştırmaları ve Teknoloji Laboratuvarı'nı, Lübnan Elçiliği'nin biraz ötesinde, Rock Creek Park'ın bir sokak ötesinde buldu. Üç katlı tuğla binanın önünde şans eseri bulduğu yere arabasını park ettikten sonra raporun kopyasını koltuğunun altına sıkıştırarak binanın girişine geldi. Girişteki görevliden ziyaretçi kartı aldı ve Lisa'nın ofisinin yerini öğrendi.

İkinci kata çıkmak üzere asansöre binerken önce gri tulum giymiş hizmetlinin çöp arabasını çıkarmasını bekledi. Geniş omuzlu hizmetli Pitt'e keskin bir şekilde uzun uzun baktıktan sonra sıcakkanlı bir tebessümle yanından geçerek gitti. Pitt ikinci katın düğmesine basıp sabırla asansörün hareket etmesini bekledi. Asansörün ikinci kata yaklaştığını belirten boğuk ding sesi kulağına geldi, ancak daha kapı açılmadan çok şiddetli bir sarsıntıyla kendini yerde buldu.

Patlamanın merkezi en az otuz metre uzaktaydı, ama tüm binayı deprem olmuşçasına sallamıştı. Pitt, ilkin tıkırtıları ve hafifçe sallandığını fark etmişti, elektriklerin kesilmesiyle asansörün içi tamamen karanlığa gömüldü. Bir yandan başının arkasındaki şişkinliği ovalarken yavaş yavaş doğruldu ve kontrol panelini bulmak için eliyle etrafı yoklamaya başladı. Elini duvarlarda gezdirirken kapı aralığını buldu. İç kapıyı zorla itince birkaç santim ötede, asansör zemininden yaklaşık otuz santim

yukarıda, ikinci kattaki dış kapıyla karşılaştı. Pitt elini uzatarak güçlükle dış kapıyı da araladı, kendini yukarı çekip ikinci kata ulaştı. Tam bir kaos ortamı hâkimdi.

Alarmlar kulakları sağır eden bir gürültüyle çalıyor, sayısız yardım çığlıklarını bastırıyordu. Havadaki kalın toz bulutu nefes almayı birkaç dakikalığına imkânsız kılıyordu. Pitt, az da olsa çöken duman bulutu arasından insanların yandaki merdivenlere ulaşmak için birbirlerini ezdiklerini gördü. Göründüğü kadarıyla en şiddetli hasar hemen önünde uzanan ana koridordaydı. Patlama binaya yapısal olarak zarar verecek kadar şiddetli olmasa da tüm camları ve bazı iç duvarları paramparça etmişti. Pitt, biraz ileride toplanan kalabalığın arasından bakınca Lisa'nın laboratuvarının, patlama merkezine çok yakın olduğu korkunç gerçeğini fark etti.

Koridordan aşağı doğru ilerlemeye başladı, karşısına üstleri tamamen tozla kaplanmış, öksürüklere boğulan bir grup araştırmacı çıktı. Attığı her adımda ayağının altında dağılan camların çatırdaması duyuluyordu. O sırada korkudan rengi atmış bir kadın kanayan parmağını havada tutarak sendeleye sendeleye bir ofisten çıktı, Pitt durup kadının yarasını sarmasına yardım ettikten sonra, "Lisa Lane'in ofisi hangisi?" diye sordu.

Kadın parmağıyla koridorun sol tarafındaki kocaman deliği gösterdi, sonra merdivenlere doğru koşmaya başladı.

Pitt, eskiden kapı olduğu anlaşılan devasa deliğe yaklaştı, içeri girdi. Bu bölümde havada hâlâ kalın toz bulutu vardı. Caddeye bakan büyük pencerenin dağılan parçalarına basarak yavaşça ilerledi. Boş pencereden yaklaşan itfaiye araçlarının siren seslerini duyabiliyordu.

Laboratuvar, için için dumanlar yükselen elektronik alet ve moloz yığınıyla doluydu. Pitt'in gözüne, patlamanın şiddetiyle

yanı başındaki duvara saplanmış bir Bunsen yakmacı ilişti. Dumanlar yükselen enkaz ve delik deşik duvarlar endişesini doğruluyordu. Lisa'nın laboratuvarı gerçekten de patlamanın tam merkeziydi. Duvarlar hâlâ sağlam sayılırdı, ayrıca malzemeler de tamamen yok olmamıştı, bu nedenle muhtemelen tahrip gücü çok yüksek bir patlama olamazdı. Gördükleri Pitt'te, binanın diğer kısımlarında ölen olmayabileceği düşüncesi uyandırdı. Ne var ki laboratuvarda biri varsa muhtemelen o kadar şanslı olmazdı.

Pitt, Lisa diye seslenerek tüm odayı aceleyle araştırdı, sonra enkaz yığınlarının arasına baktı. Tam orada olmadığı fikrine kapılmıştı ki, devrilen bir dolap kapağının altında tozla kaplı bir ayakkabı gözüne çarptı. Hızla dolabı kenara çektiğinde Lisa'nın kıvrılmış şekilde yatan bedenini gördü. Sol bacağı dizinin altından itibaren olağandışı şekilde dönmüştü ve gömleği kan içindeydi. Ama yine de fersiz gözleri kımıldayarak boş boş Pitt'e bakmaya başladı, bir süre sonra teşekkür edercesine gözlerini kırptı.

"Patlayabilecek kimyasal maddelerden uzak durman gerektiğini sana öğreten olmadı mı?" dedi zoraki bir gülümsemeyle.

Pitt eliyle kan içerisinde kalan gömleği yokladığında büyük bir cam parçasının bedenine saplı olduğunu fark etti. Çok derine girmemiş gibi görünüyordu, bu yüzden tüm gücüyle cam parçasını çekerek kanayan yere eliyle basınç uyguladı. Lisa acıyla yüzünü buruşturdu, sonra da kendinden geçti.

Pitt elini çekmeden diğer eliyle nabzını kontrol etti, çok geçmeden elindeki baltayı savurarak bir itfaiyeci içeri girdi.

"Hemen bir doktora ihtiyacım var," diye bağırdı.

İtfaiyeci şaşkınlıkla Pitt'e baktı, sonra telsizden yardım istedi. Birkaç dakika içerisinde acil yardım ekibi gelmişti, çabucak yaralıyı sedyeye koydular. Pitt, aşağıda bekleyen ambulansa götürülmesine dek bir an olsun Lisa'nın yanından ayrılmadı.

"Nabzı düşük, ama sanırım başaracak," dedi acil görevlilerinden birisi Pitt'e, sonra da araç Georgetown Üniversitesi Hastanesi'ne gitmek üzere yola çıktı.

Acil yardım görevlileri ve olan biteni izleyen kalabalığı yararak ilerlemeye çalışan Pitt'in kolunu birden genç bir sağlık görevlisi tuttu.

"Efendim, hemen şuraya oturun, yaranızla ilgileneyim," dedi genç adam telaşla gözünü Pitt'in koluna dikmiş bir halde. Pitt ne olduğunu anlamak için başını eğdiğinde gömlek kolunun kan içerisinde olduğunu gördü.

"Endişe edecek bir şey yok," diyerek omuz silkti. "Benim kanım değil." Kaldırıma doğru ilerledi, sonra dehşet içerisinde donakaldı. Auburn'ün üzeri parçalanan camlarla, baştan aşağı çizik ve eziklerle doluydu. Ön ızgaradan içeri bir dosya dolabı girmiş, delinen radyatörden fokurdayarak akan sıvı yerde adeta ufak bir göl oluşturmuştu. Binadan savrulan sıva parçaları deri koltukları ve döşemeyi paramparça etmişti. Pitt başını kaldırdı, arabasını farkında olmadan Lisa'nın ofisinin tam altına park ettiğini anlayınca iç geçirerek başını salladı.

Arabanın marşpiyeline oturup kendine gelmeye çalışırken etrafını saran kargaşayı daha net görebiliyordu. Sirenler ardı ardına çalıyor, üstü başı parçalanmış onlarca laboratuvar çalışanı afallamış bir halde etrafta dolaşıyordu. Binadan hâlâ dumanlar yükseliyordu, ancak şans eseri yangın çıkmamıştı. Gördüklerini tekrar düşününce aniden Pitt patlamanın kaza olmadığı his-

sine kapıldı. Doğruldu, ciddi hasar gören Auburn'üne dalgın dalgın bakarken aklına Lisa geldi, sonra içinde aniden bir öfke dalgasının kabardığını hissetti.

Caddenin karşısında bir çitin arkasında duran Clay Zak, sinsi bir sırıtışla olan biteni izliyordu. Lisa'nın ambulansının ayrılmasının ardından yavaş yavaş duman bulutunun çökmesinden sonra birkaç blok ötede yol kenarına park ettiği kiralık arabanın yanına gitti. Üzerindeki gri tulumu çıkarıp yandaki çöp kutusuna fırlattı. Etrafı kolaçan ettikten sonra arabaya binerek Reagan Ulusal Havaalanı'na doğru yola çıktı.

15

Kitimat'ın etrafını saran durgun suların üzerine hafif bir pus çökmüş, şafağın ilk ışıkları doğuda belirmeye başlamıştı. Uzaktan bir kamyon sesi sabahın sessizliğinde kasaba sokaklarında yankılanıyordu.

Dirk, NUMA araştırma gemisinin kaptan köşkünde fincanına sıcak kahve koyduktan sonra motoru çalıştırdı. Gemi içindeki dizel motor ani bir gürültüyle sessizce mırıltılar çıkararak çalışmaya başladı. Dirk, rıhtımda yaklaşan uzun boylu adamın kim olduğunu anlamak için camdan dikkatle dışarı baktı.

"Taliplin de tam zamanında geldi," dedi Dirk yüksek sesle.

Summer yattığı ranzadan doğrularak aşağılarcasına kardeşine baktı, sonra pupa güvertesine çıktı. Kolunun altına sıkıştırdığı büyükçe bir kutuyla Trevor Miller gelmişti.

"Günaydın," diye onu selamladı Summer. "Başardın mı?"

Trevor kutuyu Summer'a uzattı, sonra gemiye bindi. Hayranlık dolu bakışlarla Summer'a bakarken başını salladı.

"Şansımıza Kitimat Belediyesi'nin kendine ait olimpik bir yüzme havuzu varmış. Havuzun başındaki görevli de su analiz cihazını bir kasa bira karşılığında vermeyi kabul etti."

"İşte bu da bilimin bedeli," dedi Dirk kafasını kabin camından uzatıp.

"Sonuçların NUMA'daki bilgisayar analizleriyle aynı olmayacağı muhakkak, ancak yine de en azından pH değerlerini ölçmemize yarar."

"Böylelikle elimizde yaklaşık bir değer olur. Eğer düşük pH değeri elde edersek asiditenin artmış olduğunu anlarız. Ve asiditedeki artış deniz suyundaki karbon dioksit miktarının çok yüksek olmasıyla ortaya çıkar," dedi Summer.

Sonra kutuyu açtı, içinden taşınabilir bir su analiz cihazı ve çok sayıda numune şişesi çıktı. "Laboratuvarda saptanan yüksek asidite ölçümlerini tekrarlamamız çok önemli. Asıl işimiz bu."

Seattle Laboratuvarı'ndan gelen sonuçlar çok sarsıcıydı. Douglas Kanalı ağzı yakınlarından alınan su örneklerinin pH seviyeleri, İç Geçit boyunca diğer tüm yerlerden elde edilen temel değerlerden üç yüz kat daha düşüktü. En şaşırtıcı değer ise son alınan numunede karşılarına çıkmıştı, *Ventura*'nın NUMA araştırma gemisine çarpmasına ramak kala aldıkları numuneden. Test sonuçları aşırı asidite düzeyinin akü asidinin kostik düzeyine çok yakın olduğunu ortaya koymuştu.

"Civarda olduğunuz için minnettarım," dedi Trevor, Summer palamarları çözerken. "Bunun yerel bir sorun olduğu kesin gibi."

"Sular uluslararası sınırları bilmezler. Eğer çevresel bir etki ortaya çıkmışsa araştırmak bizim görevimiz," diye karşılık verdi Dirk.

Summer, Trevor'ın gözlerine baktığında içten içe yaşadığı endişeyi görebiliyordu. Hiç bahsetmese de kardeşinin ölümüyle olası bir bağlantıdan şüpheleniyor gibiydi.

"Dün müfettişle görüştük," dedi Summer usulca. "Kardeşinin ölümü hakkında yeni bir bilgi yokmuş."

"Evet," diye karşılık verdi Trevor, soğuk bir ses tonuyla. "Ölümleri kaza olarak bildirip dosyayı kapatmış. Kaptan köşkünde egzoz gazı birikmesi sonucu herkesin öldüğü iddiasıyla. Tabii bunu destekleyecek hiçbir kanıt yok..." diye devam etti giderek alçalan bir sesle.

Summer'ın aklına suda gördükleri sıra dışı bulut ve Haisla halkının tüyler ürperten Şeytanın Nefesi hikâyesi geldi. "Öyle olduğuna ben de inanmıyorum," dedi.

"Gerçeğin ne olduğunu bilmiyorum. Umarım bu anlamamıza yardım eder," dedi gözünü su analiz kitine dikerek.

Hecate Boğazı'na doğru Dirk gemiyi tam yol ilerletmeye başladı. İki saat bu şekilde yol aldıktan sonra son navigasyon sistemine bakarak su numunesini aldıkları yerin GPS koordinatlarına ulaştıklarında motoru durdurdu. Summer, geminin yanından fırlattığı Niskin şişesini deniz suyu örneği aldıktan sonra çekti, sonra örneği su analiz cihazına yerleştirdi.

"Yaklaşık 6,4 pH değeri. İki gün önce bulduğumuz kadar aşırı değil, ama yine de normal deniz suyu seviyelerinin altında."

"Fitoplanktonlar için çok büyük tahribata yol açmaya yetecek kadar düşük ki bu da körfezdeki besin zincirinde eninde sonunda ölüm çanlarının çalması demek," diye ekledi Dirk.

Summer, Gil Adası'nın ve etrafını saran küçük koyların dingin güzelliğine baktı, sonra başını salladı. "Böylesine el değmemiş bir bölgede bu kadar yüksek asiditeye neyin neden olduğunu anlamak çok zor."

"Belki sintinesi sızdıran bir yük gemisidir ya da birisi zehirli atıkları doğruca buraya boşaltmıştır," diye muhtemel nedenleri sıraladı Dirk.

Trevor başını salladı. "Burada o tür şeylerin olması çok uzak bir ihtimal. Ticari trafik genellikle Gil Adası'nın diğer yanından akıyor. Buradan geçenler sadece balıkçı tekneleri ve feribotlar. Ve bir de elbette nadiren geçen Alaska yolcu gemileri."

"O halde kaynağın tam yerini saptayana kadar örnek almaya devam etmemiz gerekiyor," dedi Summer elindekini etiketleyip yeni bir Niskin şişesini suya atmaya hazırlanırken.

Sonraki birkaç saat boyunca Dirk gemiyi sürekli daireler çizecek şekilde sürerken, Summer ve Trevor onlarca su örneği aldı. Hiçbir numunenin, Seattle Laboratuvarı'nın elde ettiği düşük pH değerlerine yaklaşmaması hayal kırıklığına uğramalarına neden olmuştu. Geç vakitlerde gemiyi akıntıya bırakıp öğlen yemeklerini yerken Dirk yazıcıdan bir tablo veri çıktısı alarak diğerlerine gösterdi.

"İlk örneği aldığımız yerin sekiz mil yarıçapı boyunca genişleyen daireler halinde ilerledik. Bu noktanın güneyindeki her şey normal pH değerleri ortaya koyuyor. Ne var ki kuzeye baktığımızda hikâye değişiyor. Yaklaşık olarak şu koni şeklindeki alanda düşük pH değerleriyle karşılaştık."

"Bölgeye hâkim akıntıyla yayılıyor," diye araya girdi Trevor. "O zaman muhtemelen önceden dökülen zehirli bir maddeden kaynaklanıyor olmalı."

"Doğal bir olay olması da mümkün," dedi Summer. "Yüksek asidite oluşturan bir sualtı volkanik minerali gibi."

"Madem artık nereye bakmamız gerektiğini biliyoruz, cevabı da bulabiliriz," dedi Dirk.

"Ama nasıl?" diye sordu Trevor boş bakışlarla.

"Bu noktada NUMA teknolojisi imdadımıza yetişiyor," diye açıklamaya başladı Summer. "Gemide yanal taramalı bir sonarımız ve bir de ROV cihazımız var. Eğer dipte bir şey varsa şu ya da bu şekilde ne olduğunu saptayabiliriz."

"Ama bunun için başka bir günü beklememiz gerekecek," diye araya girdi Dirk ilerleyen saati belirterek. Motoru çalıştırıp araştırma gemisini Kitimat'a çevirdi ve hızı yirmi beş mile çıkardı. Kitimat'a yaklaştıklarında küçük koydaki üzeri kapalı tersanedeki LNG tankerini fark eden Dirk hafifçe düdüğe dokundu.

"Bu bebeklerin buraya nasıl girebildiğini çözemedim," dedi.

"Mitchell Goyette'in karbon sekestrasyon tesisine yük boşaltıyor olmalı," dedi Summer. Trevor'la birlikte Dirk'e tesisin işlevini açıklamaya çalışırken Dirk yavaşladı ve limandaki tankere yöneldi.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu Summer.

"Karbon sekestrasyonu. Karbon dioksit ve asidite fıstık ezmesi ve jöle gibidir - bunu sen söylemiştin," dedi Dirk. "Tankerle bir ilgisi olabilir."

"Tanker, tesise boşaltmak üzere karon dioksit getiriyor. Gemi buraya gelirken kazara geçit içinde sızıntı yapmış olabilir," dedi Trevor. "Gerçi buradaki ya dün gece ya da bu sabah gelmiş olmalı."

"Trevor haklı," diye ekledi Summer. "Tanker dün orada değildi ve daha öncesinde de kanalda onu görmedik." Tesisin kanalın içine doğru uzanan rıhtımına baktığında ne Goyette'in lüks yatının ne de diğer konuklara ait gemilerin orada olduğunu fark etti.

"Dürüstlüklerinden emin olmak adına birkaç örnek almaktan zarar gelmez," diye karşılık verdi Dirk.

Saniyeler geçmeden üzeri kapalı tersaneden koyu renkli bir sürat teknesi çıkarak doğruca NUMA gemisine yöneldi. Dirk tekneyi dikkate almadan rotasını ve hızını değiştirmedi.

"Birileri uyanıkmış," diye mırıldandı. "Yerlerinden en az bir mil uzaktayız. Biraz alınganlar galiba?"

Sürat teknesi etraflarında birkaç daire çizdikten sonra NUMA gemisine yanaştı. Teknenin içinde güvenlik görevlisi kıyafeti giymiş üç adam vardı. Kıyafetlerine bakılacak olursa herhangi bir tehdit oluşturmuyorlardı, ancak sıkıca kavradıkları Heckler & Koch HK416 ağır makinelilerini fark edince durumun hiç de göründüğü gibi olmadığı ortaya çıkmıştı.

"Özel sulara girmek üzeresiniz," diye bağırdı elindeki megafonla adamlardan birisi. "Hemen geri dönün." Yanındaki asker tıraşlı tıknaz Eskimo elindeki silahı NUMA gemisinin kaptan köşküne doğru sallayarak uyarının ciddiyetini göstermeye çalışıyordu.

"Koyun girişinde balık tutmak istiyorum sadece," diye bağırarak karşılık verdi Dirk, eliyle üstü kapalı tersanenin hemen ötesindeki su yolunu göstererek. "Halicin ağzı somon kaynıyor."

"Balık tutmak yasak," diye bağırdı megafonlu adam. Asker tıraşlı güvenlikçi ayağa kalkarak silahını bu kez Dirk'e doğrulttu, sonra namluyla geri dönmelerini işaret etti. Dirk üstünkörü dümeni sancak tarafına kırdı, kendisini tehdit etmelerini umursamazmış gibi yaparak sürat teknesine dostça el salladı. Gemileri geri dönerken Summer kayıtsız bir şekilde pupa güvertesinin küpeştesine yaslandı, numune şişesini sudan çıkarmıştı.

"Güvenlik neden bu kadar sıkı?" diye sordu Dirk, Trevor'a, Kitimat'a yol alırlarken.

"Tescilli teknolojilerinin mülkiyet hakkını korumaya çalıştıklarını söylüyorlar, ama doğrusunu kim bilebilir ki? Şirket daha kazmayı vurduğu ilk günden beri paranoyakça tedbirler

alıyor. İnşaat için kendi özel ekiplerini getirmişti, yine işletme safhasında kendi ekiplerini kullanıyor. Çoğu Tlingit halkından, buraya çok uzak değiller aslında. Tüm bu çalışmaların herhangi bir safhasında bölge sakinlerinden birini işe aldıklarını hiç duymadım. Hepsinden öte işçiler şantiyede konaklıyor. Kasabada bir kez olsun onlardan birini gören olmadı."

"Tesise hiç girme fırsatın oldu mu?"

"Hayır," diye yanıtladı Trevor. "Benim işim en baştaydı. Çevresel etki değerlendirmesi ve benzeri işler. Planları kontrol ettim ve inşaat aşamasında tesise gittim, ama tüm binalar için gereken onayları aldıktan sonra bir daha beni davet etmediler. Faaliyete geçtikten sonra yerinde inceleme yapmak için birkaç kez talepte bulundum, ancak meselenin üstüne gitmem konusunda üstlerimden hiçbir destek görmedim."

"Mitchell Goyette gibi güçlü birisi çoğu kişiyi korkutabilir," diye araya girdi Dirk.

"Kesinlikle haklısın. Tesis arazisini çok büyük baskılar yaparak aldığına dair söylentiler kulağıma geldi. İnşaat ve faaliyet onaylarını tereyağından kıl çeker gibi halletti ki buralarda bu durum pek sık yaşanmaz. Her nasılsa bir yerlerde işlerini yürütüyor."

O sırada elinde su örneğiyle köprüye giren Summer konuşmayı böldü. "Asidite seviyesi normal, en azından tesisin bir mil uzağında öyle."

"Bu mesafeden emin olmamız imkânsız," dedi Trevor kafasını çevirip dalgın gözlerle tesise bakarak.

Dirk'ün kafasında ise başka düşünceler dolaşıyordu. Oyunu kuralına göre oynamayı severdi, ama otoriter göz korkutma taktiklerine karşı en ufak tahammülü yoktu. Summer her zaman, bir dilenciye yardım eli uzatan ya da bir kadına kapıyı açan Clark Kent'in neşeli hali olduğunu söyleyerek ona takılır-

dı. Ama birisi ona bir şeyi yapamayacağını söylediğinde tam bir Tazmanya canavarına dönerdi. Güvenlik teknesiyle olan karşılaşmaları hem nabzının artmasına neden olmuş hem de görgü kuralları öğretme hissini harekete geçirirken kuşkularını da artırmıştı. Gemilerini rıhtıma bağladı ve akşam yemeği için bir saat sonra buluşmaya karar verip Trevor'ı yolcu ettikten sonra Summer'a döndü.

"Şu sekestrasyon tesisine daha yakından bakmak istiyorum."

Summer bir süre sonra Dirk'ün beklediği cevabı verdi.

"İlla söyleteceksin, sanırım ben de istiyorum."

16

Akşamleyin Loren ve Pitt'in Goergetown Üniversitesi Hastanesi'ne ulaşıp da Lisa Lane'i ziyaret etmelerine izin verildiğinde saat altıyı geçmişti. Lisa, daha sabahleyin ölümle boğuştuğu hesaba katıldığı zaman, oldukça toparlanmış gibiydi. Sol omzunda kocaman bir bandaj vardı ve alçıya alınmış kırık bacağı askıdaydı. Kan kaybının neden olduğu solgunluk bir kenara bırakılacak olursa tamamen kendine gelmiş bir halde ziyaretçilerini gördüğü anda başını kaldırdı.

Pitt, kocaman pembe zambak buketini başucuna yerleştirirken Loren sevinçle yatağının kenarına sokulup Lisa'nın yanağına elini koydu.

"Georgetown'dakiler sana çok iyi bakmış görünüyor," dedi Pitt gülümseyerek.

"Tatlım, şimdi nasılsın?" diye sordu Loren, yatağın kenarına bir sandalye çekerken.

"Bu şartlar altında gayet iyi," diye yanıtladı Lisa zoraki bir tebessümle. "Ağrıkesiciler bacağımdaki zonklamayı kesmeye

yetmiyor, gerçi doktorlar eskisi gibi olacağını, hiçbir sakatlık kalmayacağını söylüyorlar. Önümüzdeki birkaç hafta için aerobik derslerimi iptal etmem gerektiğini bana hatırlat olur mu?"

Sonra ciddileşerek Pitt'e döndü. "Hastaneye geldiğimden bu yana bana altı ünite kan vermişler. Doktor çok şanslı olduğumu söyledi. Eğer o sırada beni bulamamış olsaydın kan kaybından ölmüş olurdum. Hayatımı kurtardığın için sana minnettarım."

Pitt, Lisa'ya göz kırptı. "Şu sıralar kaybetmeyi göze alamayacağımız kadar önemlisin," dedi kendi yaptıklarını önemsemez bir tavırla.

"Bu tam bir mucize," diye söze girdi Loren. "Dirk bana laboratuvarınızın nasıl harap olduğunu anlattı. Binada kimsenin ölmemiş olması hayret verici."

"Doktor Maxwell biraz önce uğradı. Bana yeni bir laboratuvar yaptıracağına söz verdi." Gülümsedi, bir süre duraksadıktan sonra, "Gerçi ne olduğunu bilmiyor olmamdan dolayı bir parça hayal kırıklığına uğramış gibiydi," dedi.

"Patlamaya neyin neden olduğunu bilmiyor musun?" diye sordu Loren.

"Hayır. Bitişikteki laboratuvarda olduğunu sanıyordum."

"Tahribatı gördüğüm kadarıyla patlamanın merkezi seni bulduğum odaymış gibi görünüyor," dedi Pitt.

"Evet, Doktor Maxwell de öyle söyledi. Laboratuvarımda öylesine büyük bir patlamaya neden olabilecek hiçbir şey olmadığını söylediğimde bana inandığını pek sanmıyorum."

Pitt, "Bayağı güçlü bir patlamaydı," diye onayladı Lisa'yı.

Lisa başını salladı. "Burada yatarken laboratuvardaki her bir elementi ve malzemeyi gözümün önüne getiriyorum. Araştırdığımız tüm maddeler durağandı. Deney için kullandığımız

birkaç gaz tankı vardı sadece, ama Doktor Maxwell onların hasar görmediğini söyledi. Böylesi bir şeye neden olabileceğini düşünebileceğim patlayıcı tek bir madde bile yoktu."

"Kendini suçlamaktan vazgeç," dedi Loren. "Belki de binadan kaynaklanan başka bir şeydir, eski doğalgaz borusu ya da onun gibi bir şey işte."

Asık yüzlü bir hemşirenin içeri girmesiyle sustular, hemşire Lisa'nın yatağını kaldırarak akşam yemeğinin bulunduğu tepsiyi önüne yerleştirdi.

"Sanırım biz artık gitsek iyi olacak, hem sen de böylece hastanenin enfes lezzetlerinin tadına varırsın," dedi Pitt.

"Geçen akşamki yengeçlerle kıyaslanamayacaklarına eminim," dedi Lisa güçlükle gülerek. Sonra tekrar ciddileşti. "Bu arada, Doktor Maxwell binanın önüne park etmiş eski bir aracın çok ciddi zarar gördüğünü söyledi. Senin Auburn müydü?"

Pitt içi sızlar bir halde başını salladı. "Maalesef öyle," dedi. "Ama dert etme. Senin gibi o da yakında eskisi gibi olacak."

Çalan kapı bir kez daha konuşmalarını bölmüştü, saçı sakalı birbirine karışmış, uzun, zayıfça bir adam içeri girdi.

"Bob," diye karşıladı Lisa onu heyecanla. "Gelmene çok sevindim. Gel de arkadaşlarımla tanış," diyerek Loren ve Pitt'e laboratuvardaki asistanı Bob Hamilton'ı tanıştırdı.

"Hâlâ tek çizik almadan bu olaydan sıyırmana inanamıyorum," diye takıldı Lisa.

"Şansıma laboratuvarda patlama olduğunda öğlen yemeği için kafeteryadaydım." Loren ve Pitt'le göz göze geldiğinde gözlerindeki tereddüt okunabiliyordu.

"Çok şanslıymışsın gerçekten," dedi Loren. "Ne olduğu konusunda senin bilgin var mı, yoksa sen de Lisa gibi hâlâ kendine gelemedin mi?"

"Tamamen. Basınç tanklarının biri sızıntı yapmış, sonra bir şekilde ateş almış olabilir, ama bence binadan kaynaklanan bir şeydi. Kaynağı ne olursa olsun tuhaf bir kaza ve artık Lisa'nın tüm araştırması mahvolmuş durumda."

"Bu doğru mu?" diye sordu Pitt.

"Tüm bilgisayarlar mahvoldu, araştırma verileri onlardaydı," diye yanıtladı Bob.

"Parçaları tekrar bir araya getirebiliriz, hele laboratuvara bir döneyim... tabii hâlâ laboratuvarımız varsa," dedi Lisa.

"GWU başkanından o binaya yeniden ayak basmadan önce güvenliğini sağlamasını talep edeceğim," diye söze girdi Loren.

Sonra Bob'a dönerek, "Biz de gidiyorduk. Tanıştığımıza çok memnun oldum Bob," dedikten sonra eğilerek bir kez daha Lisa'yı öptü. "Kendine dikkat et şekerim. Yarın tekrar gelirim."

"Ne büyük ıstırap," dedi Loren, Pitt'e, odadan ayrılıp hastanenin parlak ışıklı koridorundan asansöre doğru yürürken. "İyileşecek olması beni ne kadar mutlu etti, anlatamam."

Pitt'ten aldığı tek yanıt hafif bir baş sallama olunca gözlerinin içine baktı. Dalıp gitmişti, Lisa bu bakışı çok ender, sadece kayıp bir gemi enkazının izini bulmaya ya da bazı antik belgelerin esrarını çözmeye çalıştığında görürdü.

Sonunda dayanamayıp hafifçe dürttü. "Hey, nerelerdesin?"

"Öğlen yemeği," diye cevap verdi esrarengiz bir şekilde.

"Öğlen yemeği mi?"

"İnsanlar öğlen yemeğini genellikle saat kaçta yer?"

Loren şaşırmış bir halde Pitt'e baktı. "On bir buçuk ila bir arası, sanırım."

"Ben, patlamadan hemen önce binaya girmiştim. Saat onu çeyrek geçiyordu ve dostumuz Bob ise çoktan öğlen yemeği molasına çıkmıştı," dedi Pitt kuşkulu bir ses tonuyla. "Ve Lisa'yı taşıyan ambulans ayrıldıktan sonra onu caddenin karşısında di-

kilmiş, seyirci gibi olan biteni izlerken gördüğüme eminim. İş arkadaşının ölmüş olabileceği ihtimalinden çok da endişelenmiş gibi görünmüyordu."

"Yapma, muhtemelen şoktaydı, hatta büyük ihtimalle sen de şoktaydın. Hem belki de Bob şu işe saat beşte giden adamlardandır, bu yüzden saat onda öğlen yemeği yiyordur," diyerek Pitt'e şüphe dolu gözlerle baktı. "Bundan daha iyisini yapmalısın," diye ekledi kafasını iki yana sallayarak.

"Sanırım haklısın," dedi Pitt, sonra Loren'ın elini tutarak birlikte hastanenin ön kapısından çıktılar. "Ben kimim ki bir politikacıyla tartışıyorum?"

17

Yardımcısı kapıyı tıklayıp odaya girdiğinde Arthur Jameson maun renkli çalışma masasını düzenliyordu. Doğal kaynaklar bakanının ferah ve geleneksel tarzda dekore edilmiş ofisi, Sir William Logan Binası'nın yirmi birinci katından eşsiz bir Ottawa manzarasına tepeden bakıyordu. Yardımcısı, bakanın masasına yaklaşırken pencereden dışarıya şöyle bir göz atmaktan kendini alamamıştı. Sırtını yüksek deri koltuğuna dayayan Jameson, yardımcısının arkasından kısmen görülen, dörde gelmekte olan büyükbabasından kalan antika saate gözucuyla baktı. Yardımcısının yaklaşan ayak sesleri, bürokrasi işlerinden sıyrılma ümitlerini daha başlamadan söndürmüştü.

"Evet Steven," diyerek hafifçe Jim Carrey'yi andıran yirmili yaşlardaki yardımcısını karşıladı. "Bu kez elinde hafta sonumu zehir edecek ne var?"

"Endişe etmenize gerek yok efendim, yeni bir çevre felaketi raporu yok," dedi Steven gülümseyerek. "Sadece göz atmanızın

uygun olacağını düşündüğüm İngiliz Kolombiyası'ndaki Pasifik Ormancılık Merkezi'nden gelen bir rapor özeti. Saha ekologlarımızdan birisi Kitimat açıklarındaki sularda olağandışı yüksek asidite seviyeleri olduğunu rapor etmiş."

"Kitimat mı dedin?" diye sordu birden sertleşerek.

"Evet. Geçenlerde orada bir karbon atık tesisini ziyaret etmiştiniz değil mi?"

Jameson başını sallayarak dosyayı aldı, rapora çabucak göz gezdirdi. Bölgenin haritasına baktıktan sonra gözle görülür şekilde rahatlamıştı. "Sonuçlar Kitimat'ın aşağı yukarı altmış mil uzağına ait, İç Geçit civarına. Bölgeye yakın herhangi bir sanayi tesisi yok. Muhtemelen numune alırken hata yapmışlardır. Sürekli yanlış raporlar aldığımızı biliyorsun," dedi söylediklerine onay istercesine yardımcısına bakarak. Sonra soğukkanlı bir şekilde dosyayı kapatıp kayıtsızca masasının kenarına koydu.

"İngiliz Kolombiyası büromuzu arayıp su örneklerini yenilemelerini söylememiz gerekmez mi?"

Jameson yavaşça iç çekti. "Evet, yapılması gereken en ihtiyatlı şey bu olur," dedi sessizce. "Pazartesi onları ara ve yeni test yapmalarını iste. Aynı sonuçları almadıkça telaşa kapılmak yersiz."

Steven başını sallayarak öneriyi makul bulduğunu belirtti, ama masanın önünden hâlâ ayrılmamıştı. Jameson babacan bir edayla ona baktı.

"Neden buradan toz olup gitmiyorsun Steven? Git, nişanlını akşam yemeğine çıkar. Nehir kenarında mükemmel bir restoran açıldığını duydum."

"Bana, orada yemeye yetecek kadar maaş vermiyorsunuz efendim," dedi gülerek. "Ama erken çıkabilirim. İyi bir hafta sonu geçirmenizi dilerim efendim, pazartesi görüşürüz."

Jameson, yardımcısının ayak sesleri koridorda kaybolana dek bekledi. Sonra dosyayı tekrar eline alarak raporu ayrıntılarıyla okudu. Asidite seviyeleriyle Goyette'in tesisi arasında bir bağlantı yok gibiydi, ancak içinden bir ses Jameson'a aksini söylüyordu. Artık Goyette'le ters düşemeyecek kadar çamura batmış haldeyim, diye geçirdi içinden kendini koruma içgüdüsüyle. Telefonu eline aldı, ezberinden bir numara çevirdi, telefon cevaplanmayınca gerginlikten dişlerini gıcırdatmaya başlamıştı. Nihayet hattın diğer ucundan bir kadın sesi duyuldu.

"Terra Green Endüstrileri. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Doğal Kaynaklar Bakanı Jameson," diye yanıtladı kaba bir sesle. "Mitchell Goyette'i arıyorum."

18

Dirk ve Summer limandaki gemilerini rıhtımdan sessizce çözmüş, akıntıyla sürüklenerek açılmışlardı. Akıntı onları limanın gözden kaybolacağı kadar uzağa sürüklediğinde Dirk motoru çalıştırdı ve dümeni kanala doğru çevirdi. Kısmen açık gökyüzünde, parıldayan yıldızların suyun üzerinde yansıması görülebiliyordu. Koyun ilerisindeki ucuz gece kulübünden yükselen gürültü, ağır ağır ilerleyen motorun sesine karışıyordu.

Dirk gemiyi somon avlamak için erkenden yola çıkan uzaklardaki bir trol teknesinin ışığının ardında, kanalın ortasına doğru çevirdi. Kitimat ışıklarını iyice arkalarında bırakarak kanaldaki geniş kıvrıma ulaşana dek birkaç mil boyunca karanlıkta yol aldılar. Önlerinde, Terra Green sekestrasyon tesisinin parlak ışıklarını yansıtan su, ışıl ışıl parıldıyordu.

Gemi biraz daha ilerleyince Dirk tesis alanının etrafındaki çam ağaçlarının üzerinde tuhaf gölgeler oluşturan çok güçlü projektörlerle donatılmış olduğunu görebiliyordu. Spot ışıkla-

rından uzak olan tek yer, içerisinde demirlemiş LNG tankerinin varlığını örten devasa kapalı tersaneydi.

Summer eline gece görüşlü bir dürbün alarak, güvenli mesafede ilerlerken kıyı hattını dikkatle incelemeye başladı.

"Batı yönünde her şey sakin," dedi. "Büyük çatının altında bir anlığına sanki gözüme bir şey çarptı sandım, ama rıhtımın ve geminin etrafında hiçbir canlı belirtisi görmedim."

"Bu saatte güvenlik, kulübede önündeki birkaç kameraya bakan iki nöbetçiden daha fazla olamaz."

"Umalım da televizyonda güreş maçını izliyor olsunlar, böylece istediğimiz su numunelerini alır ve gideriz."

Dirk tesisin yanından geçip birkaç mil öteye gidinceye dek motoru rölantiye aldı. Kanaldaki kıvrımlar arasında iyice gözden kaybolduklarında dümeni sancak tarafına kırarak gemiyi iyice kıyıya yaklaştırdı, sonra da tüm ışıkları kapadı. Bulutların arasından sızan yıldızların ışığı, ağaçlarla kaplı kıyıyı ayırt etmesine yetecek görüşü sağlıyordu, ancak bir gözü iskandilin gösterdiği değerlere kilitlenmiş bir halde gazı iyice kesmeyi yine de ihmal etmedi. Summer ise hemen yanı başında, gece görüşlü dürbünüyle rota üzerindeki engelleri tarıyor, kardeşine yapması gereken hamleleri fısıldıyordu.

Bu şekilde rölantide, görüş açısına girmeden Terra Green tesisinin yaklaşık bir mil kadar açığına yaklaştılar. Projektörlerin kanal yüzeyinde gezinmesinden hemen önce buldukları küçük bir koyu son gizlenme noktası olarak kullandılar. Summer'ın sessizce çapayı bırakmasının ardından Dirk motoru kapattı. Gecenin tüyler ürpertici sessizliğini rüzgârın çıkardığı hafif ıslıklar bozuyordu. Yön değiştiren rüzgârın taşıdığı, hemen yanlarındaki tesisten gelen pompa iniltileri ve jeneratör vızıltıları çıkardıkları gürültüyü bastırıyordu.

Dirk, gözucuyla Doxa dalış saatine baktıktan sonra, göz açıp kapayıncaya kadar koyu renkli dalış kıyafetlerini giyen Summer'a katıldı.

"Küçük bir gelgit akıntısı başlamak üzere," dedi Pitt sessizce. "Giderken akıntıya karşı yüzeceğiz, ama dönüş yolunda arkamıza alacağımız için çok işe yarayacak."

Gemiye dönerken akıntıya karşı yüzmek istemeyecekleri düşüncesiyle henüz akşamın erken vakitlerinde bu durumu hesaplamıştı. Gerçi aksi bir durum olsaydı da çok fark etmezdi, çünkü hem Dirk hem de Summer, sıcak sulara yakın olduklarında buldukları her fırsatta okyanustaki yüzme maratonlarına katılan mükemmel yüzücülerdi.

Summer, tekli dalış tüpünü bağlayan kemerleri ayarladıktan sonra içinde birkaç boş numune şişesinin olduğu küçük dalış çantasını kemerine iliştirdi. Paletlerini ayağına geçirmeden önce Dirk'ün de tüpünü takmasını bekledi.

"Muhteşem Kuzeybatı Pasifik'te gece dalışı," dedi yıldızlara bakarak. "Kulağa oldukça romantik geliyor."

"Eksi bir derecede suya dalmak kadar romantik hiçbir şey olamaz," diye karşılık verdi şnorkeli ağzına takmadan önce.

Küçük bir baş işaretiyle ikisi birden sessizce dondurucu sulara kendilerini bıraktılar. Dengelerini sağladıktan sonra koydan tesise doğru yüzmeye başladılar. Yüzeye çok yakın ilerliyorlardı, suyun üzerinden hafifçe çıkan başları sinsice avına yaklaşan kocaman bir çift timsahı andırıyordu. Dalış tüplerini muhafaza etmek için şnorkellerini kullanıyorlar, sert gece havasını soluyorlardı.

Akıntı Dirk'ün öngördüğünden biraz daha kuvvetliydi, Kitimat'tan başlayan akıntı, kanalın başına dek sürüyordu. Baş akıntısının kolaylıkla üstesinden gelseler de verdikleri mücadele vücut sıcaklıklarının artmasına neden olmuştu. Dondurucu

su sıcaklığına rağmen Dirk termal dalış kıyafeti içerisinde terlediğini hissedebiliyordu.

Tesisin yarım mil kadar yakınlarında Dirk, omzuna Summer'ın dokunduğunu hissedince dönüp kıyıda işaret ettiği yere baktı. Çam ağaçlarının gölgeleri arasında, kıyının hemen yanında belli belirsiz bir tekne gözüne çarptı. Kendi gemileri gibi onun da tüm ışıkları söndürülmüştü ve cılız yıldız ışıkları altında büyüklüğünü tam olarak anlayabilmesi imkânsızdı.

Dirk'ün baş işaretiyle Summer'la birlikte derine inerek tekneyle aralarına geniş bir mesafe koydular. Tesisin iki yüz metre kadar yanına ulaşana dek ağır ağır ilerlediler. Dinlenmek için durduklarında Dirk spot ışıkları altında tesisin yapısını anlamaya çalıştı.

L şeklinde büyük bir bina tesis boyunca uzanıyordu, temeli, üstü kapalı tersanenin hemen bitişiğinden başlıyordu. Sıvı karbon dioksidin işlendiği yapıdan pompa ve jeneratör uğultuları yükseliyordu. Biraz ötede bir helikopter pisti ve bitişiğinde ofis binasına benzeyen ayrı, pencereli bir bina vardı. Dirk, işçi yatakhanelerinin Kitimat yönünde yol üzerinde olduğunu düşündü. İleride sağda sadece bir teknenin bağlı olduğu büyük bir iskele kanala doğru uzanıyordu. Bu tekne, akşamleyin peşlerine takılan aynı koyu renkli sürat teknesiydi.

Hemen yanında yüzen Summer, dalış çantasından çıkardığı boş numune şişesinin tıpasını çıkarıp bir yandan akıntıda ilerlerken diğer yandan su numunesi topluyordu.

"Yol boyunca iki örnek aldım," dedi fısıltıyla. "Rıhtım çevresinden bir veya iki örnek daha alabilirsek neler gizlendiğini anlarız."

"O halde sonraki durağımıza," diye karşılık verdi Dirk. "Buradakini sualtından alalım."

Dirk bileğindeki pusulaya bakarak gidecekleri yönü belirledikten sonra regülatörü dişlerinin arasına sıkıştırdı. Yüzeyin bir metre altına indiklerinde devasa kapalı tersaneye doğru yavaşça kulaç atmaya başladı. Oluklu sacla kaplı yapı nispeten dardı, içindeki gemiye hareket edebileceği sadece birkaç metrelik bir alan kalıyordu. Bununla birlikte rıhtım bir futbol sahasından daha uzundu ve doksan metrelik bir tankeri rahatlıkla barındırabiliyordu.

Pusulanın ışıldayan kadranı karanlık sularda kolayca okunabiliyordu, böylelikle Dirk yönlerini belirleyebiliyordu. Rıhtımın girişine yaklaştıkça kıyı ışıkları sayesinde su giderek aydınlanıyordu. Tankerin karanlık gölgesine ulaşana dek yüzmeye devam ettiler. Dirk yavaşça yükselerek yüzeye çıktığında kendisini birden neredeyse tankerin pupa küpeştesinin altında buldu. Hemen yandaki rıhtıma göz gezdirdi, gece vakti olması nedeniyle kimse yoktu. Başlığını çıkarıp etrafı dinlemek istediyse de pompaların çıkardığı gürültü diğer sesleri algılamasını imkânsız hale getirmekteydi. Yavaşça geminin yan tarafına doğru ilerledi, ne olduğunu daha iyi görmeye çalışıyordu.

Gemi, büyük olsa da LNG kargo gemilerine kıyasla oldukça küçüktü. Aerodinamik tasarımlı güvertesiyle alt güvertelerine yatay olarak yerleştirilebilecek iki tankla iki yüz elli metreküp sıvılaştırılmış doğalgazı taşıyabilecek kapasitedeydi. Kıyı nakliyesi için inşa edilen gemi, elli kat daha fazla miktarda sıvılaştırılmış doğalgaz alabilen büyük denizaşırı seferler yapan gemilerin yanında cüce gibi kalıyordu.

Bağlantı yerlerindeki yıpranmaları gösteren Dirk geminin büyük olasılıkla on ila yirmi yıllık olduğu, ama bakımının düzenli yapıldığı kanaatine varmıştı. Sıvı karbon dioksit taşıyabilmesi için ne tür modifikasyonlar yapıldığını bilemese de küçük çapta değişiklikler olduğunu tahmin edebilirdi. Karbon dioksit,

LNG'ye kıyasla daha yoğun olmasına rağmen sıvı hale gelmesi için daha düşük sıcaklıklar ve çok daha yüksek basınç gerektiriyordu. Adını okumak için şöyle bir bakındı, pupada altuni süslü harflerle *Chichuyaa* ve hemen altında beyaz harflerle Panama bandıralı olduğu yazıyordu.

Birkaç metre ötede suda kabarcıklar yükseldi, sonra su üstünde Summer'ın başı belirdi. Gemiye ve rıhtıma uzun uzun baktıktan sonra kardeşine başını sallayarak işaret verdi, çıkardığı yeni numune şişesine su örneğini doldurdu. Summer işini bitirdiğinde Dirk pruvayı işaret ederek suyun altına daldı. Summer da kardeşinin ardına takıldı. Tanker gövdesinin karaltısını izleyerek geminin diğer ucuna dek yüzdüler. Yavaşça suyun üzerine çıktıklarında Dirk'ün gözüne geminin karina çizgisi ilişti. Çizgi, geminin neredeyse tamamen dolu olduğunu ortaya koyuyordu.

Summer'ın dikkatini, geminin üzerinden, tersane yanındaki pompalama istasyonuna doğru uzanan, kalın dokunaçlara benzeyen yukarıdaki bir dizi besleme tüpü çekmişti. "Chiksan Boşaltım Hatları" adı verilen bu büyük eklemli borular içeridеki sıvı karbon dioksidin boşaltımını sağlıyordu. Soğuyan ve basınç uygulanan gazın yoğunlaşmasından dolayı pompalama binasının çatısından küçük beyaz bulutçuklar yükseliyordu. Summer çantasına uzanarak son numune şişesini çıkardı, son örneği alırken çevresindeki suyun bu kirleticilerden etkilenip etkilenmediği sorusu kafasını kurcalıyordu. Tüm numune şişelerini dalış çantasına koyup fermuarı kapadıktan sonra tersaneye sokulan kardeşine doğru yanaştı.

Summer'ın yaklaştığını gören Dirk parmağıyla tersane girişini göstererek, "Gidelim," diye fısıldadı.

Summer başını sallayarak dönmeye başlamıştı ki aniden tereddüde kapıldı. Gözleri kardeşinin başının üzerindeki Chik-

san hattına kitlenmişti. Yüzünde beliren kuşku dolu ifadeyle parmağını kaldırdı ve yukarıdaki boruları gösterdi. Bunun üzerine Dirk de başını kaldırarak uzun uzun borulara baktı, ama gözüne olağandışı bir şey çarpmamıştı.

"Ne var?" diye fısıldadı.

"Borulardan akan bir şey var," diye cevap verdi Summer boşaltım hatlarından gözlerini ayırmadan. "Sanırım gemiye karbon dioksit pompalanıyor."

Dirk gözünü kıpırdayan borulara dikti. Borular ritmik bir şekilde hareket ediyordu, ama sıvılaştırılmış gazın hangi yönde ilerlediğini saptamak çok zordu. Kardeşine baktı, gördüğünü belirtircesine başını salladı. Summer nadiren önsezilerine kulak verirdi, fakat sezgilerinde çoğu zaman haklı çıkardı. Bu da Dirk'ün durumu kontrol etmeyi istemesi için yeterli bir sebepti.

"Sence bunun bir anlamı var mı?" diye sordu Summer geminin pupasına bakarak.

"Bağlantısı olduğunu söylemek güç," diye cevapladı Dirk usulca. "Karbon dioksidi gemiye pompalamaları hiç de mantıklı gelmiyor. Belki de Athabasca'dan buraya bir LNG boruhattı vardır."

"Trevor orada yalnızca küçük bir petrol boruhattı ve karbon dioksit hattı olduğunu söylemişti."

"Bu sabah geminin su seviyesinin daha yukarısında olup olmadığı dikkatini çekmiş miydi?"

"Bir şey diyemem," diye cevap verdi Summer. "Gerçi bunca zaman gazı boşaltıyor olsaydı şu anda su seviyesinin çok üzerinde olması gerekiyordu."

Dirk başını kaldırarak gemiye baktı. "LNG gemileri hakkında bildiğim bir şey varsa o da sıvıyı gemiye karadaki pompaların pompaladıklarıdır ve varış yerine ulaştığında gemideki

pompalarla yüklerini boşaltırlar. Şu sese bakılacak olursa kıyıdaki pompalama istasyonunun şu anda çalıştığı muhakkak."

"Gazı yeraltına ya da geçici depolara pompalıyor olabilir."

"Doğru. Ama bu gürültüde gemideki pompaların çalışıp çalışmadığını ayırt etmemiz imkânsız." Dirk birkaç metre daha tersaneye yaklaştı, sonra kafasını kaldırıp etrafı kolaçan etti. Tersane ve geminin görülebilen kısmında hâlâ kimsecikler yoktu. Tüpünü ve dalış kemerini çıkarıp yandaki kastanyolaya astı.

"Gemiye çıkmayacaksın herhalde?" diye sordu Summer fısıltıyla sanki kardeşi aklını oynatmışçasına.

Dirk dişlerini göstererek sırıttı. "Bu gizemi başka türlü nasıl çözebiliriz ki sevgili Watson?"

Summer kardeşini suda beklemenin ne kadar sinir bozucu olacağını pekâlâ biliyordu, bu yüzden istemeyerek de olsa o da dalış takımlarını çıkarıp astı. Gemiye doğru kardeşini izlerken söylenmekten kendini alamıyordu. "Teşekkürler Sherlock."

19

Monitördeki hareket zar zor fark edilebilirdi. İşin doğrusu Aleut yerlisi güvenlik görevlisi gözden kaçırmıştı bile onu. Video monitörlerinin olduğu masadaki tesadüfi bir bakış, tanker pupasına çevrilmiş kameraların birinde suda hafif bir dalgalanma yakalamıştı. Görevli hemen çatı kamerasını zumladı, bir anlık da olsa koyu renkli bir nesnenin su yüzeyinde gözden kaybolduğunu görmüştü. Güvenlik görevlisinin düşüncesi muhtemelen başına buyruk bir sığ su fok balığı olduğuydu, ama yine de güvenlik merkezinin kasvetli duvarlarından kurtulmak için iyi bir bahaneydi.

Elini telsize uzattı, *Chichuyaa*'daki nöbetçiyi aradı.

"Burası tesis güvenliği. Kamera pupa istikametinizde bir nesne yakaladı. Motorla bir göz atacağım."

"Anlaşıldı sahil güvenlik," diye cevapladı uykulu bir ses. "Projektörü sana çevirirız."

Güvenlik görevlisi ceketini giydi, yanına bir fener aldı sonra silah dolabının önünde durdu. Gözüne siyah bir H&K ilişti,

sonra Glock otomatik tabancayı almanın en iyisi olacağını düşüncesiyle belindeki kılıfa yerleştirdi.

Rıhtıma doğru ilerlerken, "Gecenin bu vaktinde foklara ateş etmemek en iyisi," diye mırıldandı kendi kendine.

LNG kargo gemisi güvertesine bağlı borulardan soğuk gaz akarken mekanik seslerin oluşturduğu bir kakofoni çıkıyordu. Dirk, gaz akışını gözleyen en azından birkaç işçinin olabileceğini biliyordu, ama ya geminin içlerinde ya da pompalama istasyonu içindeki kontrol odasında çalışıyor olmalıydılar. Tersane yanı loş ışık olsa da gemi oldukça iyi aydınlatılmıştı. Dirk, içeri girebilmeleri ve gemideki pompaların çalışıp çalışmadıklarını öğrenebilmeleri için bir ya da iki dakikanın yeterli olacağını hesapladı.

Tersane boyunca gizlice ilerledikten sonra geminin ortasındaki ana borda iskelesine doğru yöneldiler. Attıkları her adımda sırılsıklam dalış kıyafetlerinden vıcık vıcık sesler çıkıyordu; fakat sessiz olmaya çalışmadılar, çünkü hemen yanlarındaki pompalama istasyonundan gelen uğultu ve vızıltılar hiç olmadığı kadar şiddetlenerek onların çıkardığı sesleri bastırıyordu. Ama ne var ki bu gürültü aynı zamanda tersane içinde çalışmaya başlayan motorun gürültüsünü de bastırmıştı.

Güvenlik görevlisi ışıklarını açmadan küçük botla tersaneden çıktı. Birkaç dakika fark edilmeden pupa civarında oyalandıktan sonra tankerin yan tarafına doğru yöneldi. Geminin pruvasını geçtikten sonra daireler çizerek geri dönmek üzereydi ki gözüne iskeleye asılı dalış takımları çarptı. Motoru durdurup botu tersaneye kadar akıntıya bıraktı. Botu rıhtıma bağladıktan sonra malzemeleri kontrol etmeye başladı.

Güvenlik görevlisini ilkin Summer gördü. Borda iskelesine çıkmak üzere döndüğünde köşede bir kımıldanma gözüne

çarpmıştı. Dirk ise o sırada çoktan merdivenden birkaç basamak çıkmıştı.

"Ziyaretçimiz var," diye fısıldadı Summer başını görevlinin olduğu yönde eğerek.

Dirk o sırada sırtı dönük görevliye baktı. "Hadi gemiye girelim. Bizi fark ettiyse gemide ondan kurtulabiliriz."

Başını aşağı eğerek uzun adımlarla hızla borda iskelesinden çıkmaya başladı. Summer birkaç adım arkasında ona yetişmeye çalışıyordu. Tamamen bekçinin görüş alanındaydılar ve birinin ona durmasını söylemesini umuyorlardı, ne var ki umutları boşa çıkmıştı. Güvenlikçi araştırmaya devam edince görüş alanından çıkmak için merdivenlerin yukarısına koşturdular; fakat Dirk geminin borda küpeştesinden adımını attığı anda güvertede soluk bir gölge belirdi, gölgeyi koyu bir siluet izliyordu. Dirk farkına vardığında artık çok geçti, siluet elindeki copu Dirk'ün yüzüne doğru savurmuştu. Hamleyi savuşturmak için eğilmeyi denese de başarılı olamadı. Tahta cop kafasının tam üzerine isabet etmişti. Dalış kıyafetinin başlığı, ölümcül olabilecek darbeyi yumuşatmıştı. Gözünün önünde yıldızlar uçuşuyor, dizlerinin artık tutmadığını hissediyordu. Darbeyle dengesini kaybetmesiyle merdivenlerden yuvarlanırken sırtı, borda iskelesinin küpeşte demirlerine çarptı. Çok hızlı düştüğü için küpeşte onu durduramamıştı, bir ayağı yukarı kalkık vaziyette bedeninin havada olduğunu hissedebiliyordu.

Bir an kendisini yakalamak için elini uzatan Summer gözüne ilişti, ne var ki heyecandan titreyen ellerinin arasından kayıp gitti. Sesini duyamasa da Summer'ın ağzının açılmasından çığlık attığını anlamıştı. Ancak Summer aniden gözden kayboldu, Dirk tepetaklak vaziyette boşluktaydı.

Sanki düşüşü sonsuza dek sürecekmiş gibiydi. Nihayet suya düştüğünde şaşırtıcı şekilde hiçbir sızı duymadı. Etrafındaki her şey, karanlığa gömülmeden önce hissettiği tek şey sadece karanlığın soğuk kokusuydu.

20

Merdivenlerin yukarısındaki gölge ışığın altına gelince dağınık, kocaman sakalı göğsüne dek uzanan iriyarı bir adam belirdi. Öfkeden deliye dönen gözlerle dik dik Summer'a bakıyordu. Elindeki copu gelişigüzel ona doğru sallarken yüzüne çarpık bir sırıtma yayıldı.

Summer iskelede donakalmıştı, sonra gözleri önündeki yabani adamdan aşağıdaki karanlık sulara döndü, gayriihtiyari geriye doğru gitmeye başladı. Dirk suya çok sert çarpmış ve hâlâ yüzeye çıkmamıştı. Summer ayakları altındaki eğimli yerin sallandığını hissetti, kafasını çevirdiğinde güvenlik görevlisinin hemen arkasından koşmakta olduğunu gördü. Üniformasız, tıraşlı Aleut yerlisi güvenlik görevlisi, gemideki vicdansız barbara göre daha tehlikesiz görünüyordu. Summer aniden ona doğru ilerledi.

"Kardeşim suya düştü, boğuluyor," diye haykırdı güvenlik görevlisinin yanından koşmaya çalışırken. Adam hemen Glock otomatik tabancasını kılıfından çıkardı, Summer'a doğrulttu.

"Özel mülkiyete izinsiz girdiniz," dedi sertçe. "Sabahleyin şirket görevlileri gelene dek nezarette bekleyeceksiniz."

"Bırak da onu nezarete ben götüreyim," diye bağırdı gemideki vahşi adam ağzından salyalar saçarak. "Ona izinsiz girmek nasıl olurmuş göstereyim." Sakalları arasından tükürükler saçarak kahkaha atıyordu.

"Bu kıyı güvenliğini ilgilendiriyor Johnson," diye karşılık verdi güvenlik görevlisi gemideki nöbetçiye aşağılarcasına bakarak.

"Gemimizin motoru bozuldu. Sadece yardım istemeye gelmiştik," diye durumu açıklamaya çalıştı Summer. "Kardeşim..."

Başını çevirip yan tarafa baktığında korkuyla sindi. Borda iskelesi altındaki suda en ufak bir kıpırtı, Dirk'ten hiçbir iz yoktu.

Görevli silahıyla Summer'a merdivenden inmesini işaret etti. Arkasından ilerlerken başını çevirdi ve Johnson'a doğru söylenerek bağırdı.

"Şu adamı da denizden çıkar, tabii bulabilirsen. Eğer hayattaysa onu da güvenlik odasına getir." Adama hiddetle bakarak ekledi. "Bu arada, kendi postunu kurtarmak istiyorsan dua et de hâlâ yaşıyor olsun."

Yabani adam homurtular çıkararak isteksiz adımlarla arkalarından indi. İskele boyunca Summer gözünü sudan ayırmadan umutsuzca Dirk'ten bir iz bulmaya çalışıyordu. Ne kadar dil dökse de görevli kulak asmamıştı. Summer, bir lambanın ışığı altına geldiklerinde gözlerindeki soğukluğu görünce donakaldı. Gemideki nöbetçi gibi sadist olmasa da işbirliğine yanaşmayan tutsağına karşı tetiği çekmekten hiç tereddüt etmeyecek birinin bakışlarına sahipti. İyiden iyiye ümitsizliğe kapılan Summer, çaresizlik içinde başı öne düşmüş bir halde ağır adımlarla yürümeye başladı. Suya düştüğünde Dirk'ün büyük olasılıkla bilincini kaybetmiş olmasından şüpheleniyordu. Akıp giden

her dakikadan sonra artık acı gerçek boğazında düğümlenmişti. Dirk gitmişti ve Summer'ın onu kurtarmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Johnson borda iskelesinden indi, gözlerini kısarak dikkatle suyu araştırdı. Dirk'ten en ufak bir iz yoktu. İriyarı haydut rıhtım kenarlarını da kontrol etti, ancak adamın kıyıya çıktığını gösteren su izleri gözüne çarpmadı. Geminin diğer ucuna kadar da kimse görmeden yüzmüş olması mümkün değildi. Yabani nöbetçi, adamın cansız bedeninin suyun derinliklerinde bir yerlerde olduğuna emindi. Borda iskelesinin altındaki hareketsiz sulara son bir kez daha baktıktan sonra, kıyı nöbetçisine lanet edip küfürler savurarak sallana sallana gemiye döndü.

Dirk, su yüzeyinin üç metre kadar altında bilincini kaybetmiş ancak hâlâ hayattaydı. Düşmeden sonra bilincini kaybetmemek için savaşmış fakat en sonunda çaresizce kendini karanlık sulara bırakmıştı. Kısa süre sonra gözkapaklarını aralamayı başardı ve belli belirsiz de olsa duyularını hissetmeye başladı. Bedeninin suda süzüldüğünü fark etti. Sonra dudaklarının arasına sıkışmış bir şey ve nihayet ağzına giren bahçe hortumu hissi. Çok geçmeden göz perdesi yeniden kapandı ve bir kez daha sessizce karanlıklar içerisinde sürüklenmeye başladı.

Şakaklarındaki zonklama ikinci kez kendine gelmesini sağlamıştı. Önce sırtında ve bacaklarında hafif bir sancı hissetti, sonra adeta bir dolaba sokuşturuluyormuş hissi. Birisinin adını seslendiğini duyabiliyordu, ama diğer kelimeler anlaşılmaktan çok uzaktı. Ses azalan ayak sesleriyle birlikte yavaş yavaş kayboldu. Tüm gücünü toplayıp gözkapaklarını kapatan yükten kurtulmaya çalıştı, ne var ki sanki çimentoyla kapanmış gibiydiler. Başı yeniden zonklamaya başladı, kapalı gözlerinin önünde yıldızlar dolaşana kadar şiddetini artırıyordu. Sonra hem ağrı hem de ışıklar bir kez daha sessizce yok oldu.

21

Summer, arkasında nöbetçi olduğu halde rıhtımdan ilerleyip pompalama istasyonunun olduğu uzun binanın yanından geçti. Kardeşinin karşılaştığı umulmadık vahşet onu şok etmişti, ancak şimdi içinde kabaran tuhaf duyguları bastırmak ve mantıklı düşünmek zorundaydı. Tesiste, böylesine bir canavarlığı gerektirecek kadar önemli olan neydi? Gerçekten de tankere karbon dioksit mi pompalıyorlardı? Kafasını hafifçe çevirip hemen birkaç adım arkasında, elinde tabancayla kendisini takip eden güvenlik görevlisine baktı. Maaşlı güvenlik personelleri dahi sanki çok gizli bir operasyonun parçalarıymış gibi davranıyorlardı.

Ana binanın yanından geçip küçük açık bir alana ilerledikçe pompalardan gelen uğultu azalıyordu. Yönetim binasına ve bitişiğindeki güvenlik merkezine yaklaştıklarında Summer solundaki çalılıklar arasında bir hışırtı duydu. Restorandaki doldurulmuş boz ayıyı hatırlayan Summer sesten uzaklaşmak için

hemen sağa doğru yöneldi. Şaşıran görevli, Summer'ın çalılıklara doğru dikkatle baktığını görünce elindeki silahı salladı. Nöbetçi çalılığa yaklaştıkça hışırtı kesiliyordu, sonra çalılığın arkasından fırlayan birisi görevlinin kolunu büktü. Adam ateş etmek üzere silahını doğrultamaya çalışıyordu ki çalıların arasından fırlayan adam, elindeki bir nesneyle görevlinin tetiği çekmesine fırsat vermeden yüzüne vurdu. Summer döndüğünde ucunda kurşun ağırlıklar olan bir dalış kemerinin yere düştüğünü gördü. Güvenlik görevlisi yere kapaklanmış, dizleri üzerinde yalpalayarak sürünüyordu. Afallamış ve kanlar içinde kalmış vaziyette ağır ağır silahını gölgeye doğrulttu ve tetiğe bastı.

Summer'ın tekmesi nöbetçinin yüzüne gelmemiş olsa merminin hedefini bulması işten bile değildi. Ne var ki adamın çenesine gelen balyoz gibi tekme havaya ateş etmesine ve nihayet devrilmesine yol açmıştı. Adam baygın bir şekilde yere düşerken silah da elinden fırlamıştı.

"O çekici bacaklar düşündüğümden çok daha tehlikeliymiş meğer," dedi tanıdık bir ses.

Summer çalılıklara bakınca Trevor Miller'ın çarpık bir gülümsemeyle kendisine baktığını gördü. Summer gibi o da dalış kıyafetleri giyinmişti ve soluksuz kalmış gibiydi.

"Trevor," dedi Summer kekeleyerek hayretler içerisinde. "Burada ne işin var?"

"Seninle aynı sebepten. Hadi, çıkalım buradan." Güvenlik görevlisinin silahını aldı, çalıların arasına fırlattı; sonra Summer'ın elinden tutarak rıhtıma doğru koşmaya başladılar. Summer, Trevor'a yetişmeye çalışırken binanın üzerinde bir ışığın kendilerine doğru döndüğünü fark etti.

Rıhtıma ulaşana dek durmadan koştular, güvenliğe ait sürat teknesine yöneldiler. Trevor yandaki dalış takımını çıkarıp

motora fırlatırken Summer'ın bakışları ümitsiz bir halde denize dalmıştı.

"Dirk denize düştü," dedi iç çekerek eliyle borda iskelesini gösterirken.

"Biliyorum." Trevor başını iki yana salladıktan sonra motora yöneldi.

Teknedeki bankın üzerinde sersemlemiş bir halde sere serpe yayılmış Dirk donuk gözlerle onlara bakıyordu. Bin bir zorlukla hafifçe başını kaldırıp kardeşine göz kırptı. Summer sevinçle motora atladı, ferahlamış bir halde kardeşinin boğazına sarıldı.

Kardeşinin şakağından sızan kurumuş kana bakarak, "Nasıl kurtuldun?" diye sordu.

Dirk cansız bir şekilde kolunu kaldırıp o sırada halatları çözüp tekneye atlayan Trevor'ı gösterdi.

"Maalesef basmakalıp sözler için vaktimiz yok," dedi Trevor telaş içerisinde tebessüm ederek. Motoru çalıştırdı, küçük tekneyi döndürüp son gazla tankerin arka tarafından dolaşarak tersaneden çıktılar. Arkasına bakmadan tekneyi kanala çevirdi ve son süratle yol almaya başladılar.

Yıldızların soluk ışıkları altında Summer, kardeşinin yarasını kontrol etti. Kafasının üzerinde hâlâ kanayan kocaman bir yumru vardı. Dalış kıyafetinin başlığı daha derin, hatta muhtemelen ölümcül bir yara almasını engellemişti.

"Kaskımı takmayı unutmuşum," dedi Dirk güçlükle kardeşinin gözlerine bakarak.

"Kalın kafan kırılmayacak kadar dayanıklı çıktı," diye cevap verdi Summer bastırdığı duyguların sebep olduğu bir kahkahayla.

Karanlığı yırtarak giden tekneyle Trevor bir süre kıyı boyunca gitti, sonra yavaşladı. Summer, bir süre önce uzaktan

siluet halinde fark ettiği geminin Trevor'ın araştırma gemisi olduğunu artık rahatça görebiliyordu. Önce Trevor gemiye geçti, ardından Dirk ve Summer'ın binmesine yardım etti. Çabucak demir aldı ve araştırma gemisinin dümenini kanala çevirdi. Tesisin görüş alanından tamamen çıktıklarında kanalın diğer yanına geçerek yarım yol Kitimat'a yöneldi.

Terra Green tesisinden uzaklaşırken yerde dolaşan projektörleri gördüler, ama belirgin bir alarm durumu gözlenmiyordu. Gemi kimse görmeden Kitimat Limanı'na ulaştı, Trevor motoru durdurup gemiyi iskeleye bağladı. Bu arada pruva iskelesinde Dirk, hâlâ baş dönmesi ve zonklamasından mustarip olsa da yavaş yavaş kendini toplamıştı. Kıyıya çıkmasına yardım eden Trevor'ın elini sıktı.

"Denizden çıkardığın için teşekkür ederim. Sen olmasaydın suyun altında çok uzun bir uykuya dalmış olurdum."

"Tamamen şans. Rıhtıma doğru yüzüyordum ki küçük bir teknenin yaklaştığını gördüm. Güvenlik görevlisi kıyıya çıktığında aslında borda iskelesinin altında sualtında saklanıyordum. Sen denize düşerken Summer'ın çığlığını duyana dek siz olduğunu bile anlamamıştım. Sadece birkaç metre ötemde denize düştün. Sen kıpırdamayınca regülatörümü çıkarıp ağzına taktım. İşin en zor kısmı görüş alanından çıkana dek ikimizi birden sualtında tutmaktı."

"Federal bir görevlinin özel mülkiyete tecavüz etmesi ne ayıp," dedi Summer gülerek.

"Hep senin yüzünden," diye karşılık verdi Trevor. "Sürekli su numunelerinin ne kadar önemli olduğunu söyledin durdun, bu yüzden ben de tesisle bir bağlantısının olup olmadığını bilmem gerekir diye düşündüm." Sonra içinde birkaç küçük dolu numune şişesinin olduğu dalış çantasını Summer'a uzattı.

"Umarım benimkilerle eşleşirler," dedi Summer kendi aldığı örnekleri göstererek. "Tabii elbette analiz etmek için bizim gemiye dönmem gerekiyor."

"Miller Taşımacılık her zaman emrinizde. Sabahleyin bir maden sahası teftişim var, ama öğleden sonra seni götürürüm."

"Bu harika olur. Teşekkürler Trevor. Galiba bir dahaki sefere biraz daha samimi çalışmalıyız," dedi Summer davetkâr bir gülümsemeyle.

Trevor'ın gözleri ışıldamıştı.

"Zaten başka türlüsünü istemem."

22

Lancaster Boğazı'ndaki sularda dolaşan buz parçaları, şafak ışıkları altında sıcak çikolata denizinde yüzen marşmelov parçacıklarını andırıyordu. Arkada kalan Devon Adası, kapkara bir bulutun izinde dalga dalga kabaran, ufuk boyunca sürüklenen simsiyah bir dev gibi ydi.

"On mil ötemizde efendim. Pupa istikametimizin sağı yönünde seyrediyor." Kepçe kulaklı, kızıl saçlı dümenci, kaptanın radarına bakarak cevap beklemeye başladı.

Kaptan Dick Weber uzaktaki gemiden gözünü ayırmadan elindeki dürbünü indirdi.

"En azından kim olduğunu anlayana dek üzerine git," dedi kaptan sırtı dönük halde.

Dümenci, geminin dümenini yarısına kadar çevirdi, sonra tekrar radar ekranına bakmaya devam etti. Yirmi beş metrelik Kanada sahil güvenlik devriye gemisi, önlerindeki gemiye doğru Kuzey Buz Denizi'nin karanlık sularında ağır ağır iler-

liyordu. Kuzeybatı Geçidi'ne doğudan girişleri önleme görevi verilen *Harp*'in görev alanına ulaşmasından bu yana sadece birkaç gün geçmişti. Kış buzulları erkenden parçalanmaya başlamış olmasına karşın bu, devriye gemisinin bu mevsimde buzlu sularda karşılaştığı ilk ticari gemiydi. Bir ya da iki ay içerisinde buzkıranlar refakatinde devasa tankerler ve konteyner gemileri kuzey geçişi yapmak için bu sulara akın edecekti.

Kuzeybatı Geçidi'ndeki trafiği kontrol altına alma düşüncesi bile sadece birkaç yıl öncesine dek gülünç sayılırdı. İnsanoğlunun Kuzey Buz Denizi'ne ilk akınından bu yana, her kış ortaya çıkan devasa buz kütleleri, yazın birkaç günü hariç yılın hiçbir döneminde eksik olmazdı. Yalnızca birkaç azimli kâşif ve ender buzkıran kapanan geçitte yollarını bulmak için mücadele ederdi. Ne var ki küresel ısınma her şeyi değiştirmişti ve artık geçit aylarca açıktı.

Bilim insanlarının hesaplarına göre arktik buz sadece son otuz yılda kırk bin kilometrekareden daha fazla küçülmüştü. Pek çoğu bu hızlı erimeden yansıtabilirlik etkisini sorumlu tutuyordu. Arktik buzlar atmosfere giren güneş kaynaklı radyasyonun yüzde doksanından fazlasını yansıtıyordu; eridiklerinde ise ortaya çıkan deniz suyu bunun tam aksine aynı miktarda radyasyonu absorbe ederek sadece yüzde onunu yansıtmaktaydı. Bu ısınma döngüsü arktik sıcaklığın küresel oranın iki katına çıkmasıyla sonuçlanıyordu.

Devriye gemisinin pupasından küçük bir buz kütlesine bakan Weber, içten içe kendisini bu hallere düşüren küresel ısınmaya lanet okuyordu. Quebec'ten ve Saint Lawrence Nehri'ndeki rahat deniz görevinden tayin edilmiş ve kendisini birden gezegenin en ücra köşelerinden birindeki bir geminin komutasında bulmuştu. Ve yetmezmiş gibi yaptığı işin köprü gişesinde çalışmaktan daha saygın olduğunu da düşünmüyordu.

Weber bu durum için amirlerini suçlayamazdı, zira üstleri sadece Kanada başbakanının talimatlarını uyguluyorlardı. Kuzeybatı Geçidi'ni kaplayan çok eski buzullar eridiğinde başbakan hemen harekete geçmiş, geçidin Kanada karasularına dahil olduğunu ilan ederek Nanisivik'te arktik sualtı limanı için fon ayrılmasını onaylamıştı. Çok geçmeden bunları askeri bir buzkıran filosu inşa etme ve yeni arktik üsler kurma vaatleri izlemişti. Karanlık çıkar gruplarının yürüttüğü güçlü lobi faaliyetleri parlamentonun, başbakanın geçidi kullanan yabancı gemiler için aldığı kısıtlama kararını desteklemesini sağlamıştı.

Çıkan kanuna göre artık geçidi kullanmak isteyen Kanada bandıralı olmayan tüm gemilerin, takip etmeyi planladıkları rotayı sahil güvenliğe bildirmeleri, Panama Kanalı'ndaki gibi bir geçiş ücreti ödemeleri ve geçidin daha kısıtlayıcı bölgelerinden Kanada bandıralı buzkıran refakatinde geçmeleri gerekiyordu. Aralarında Rusya, Danimarka ve Birleşik Devletler'in olduğu birkaç ülke Kanada'nın taleplerini kabul etmeyerek bu suları kullanmayı reddetmişti. Ancak diğer gelişmiş ülkeler, daha ekonomik olması nedeniyle memnuniyetle duruma razı olmuşlardı. Avrupa'yla Doğu Asya arasında çalışan ticari gemiler, Panama Kanalı'nı kullanmayarak güzergâhlarını binlerce mil kısaltma olanağı buluyordu. Aksi halde Ümit Burnu'nu dolaşmak zorunda kalacak gemiler, kanalı kullandıklarında çok büyük tasarruf yapmış oluyorlardı. Her bir konteynerin nakliye giderini bin dolar daha düşük maliyete getirme olasılığı, küçük ya da büyük tüm ticari filoların kısa sürede arktik geçişi kârlı ticari bir güzergâh olarak görmelerine yol açmıştı.

Erime bilim insanlarının öngördüğünden çok daha hızlı olunca ilkin birkaç taşımacılık şirketi buzlu suları denemişti. Kalın buz tabakası hâlâ yılın büyük bölümünde geçiş yollarını tıkıyordu, bununla birlikte sıcak yaz döneminde geçit artık buz-

lardan arınmış oluyordu. Nisan ve eylül ayları arasında geçitte yol arayan daha azimli ticari filolar, güçlü buzkıranlardan yardım alıyordu. Artık on ila yirmi yıl içinde Kuzeybatı Geçidi'nin yıl boyu geçilebilir olacağı neredeyse kesin gibiydi.

Siyah ticari gemiden gözlerini ayırmayan Weber içinden geçidin tekrar eskisi gibi buzlarla kaplı olmasını diledi. Hiç değilse bu gemi sürekli aysberglerle kaplı manzaranın monotonluğunu kırmış oldu, dedi içinden.

"Üç mil ve yaklaşıyor," diye bağırdı dümenci.

Weber küçük köprünün köşesinde sıkışık halde duran uzun boylu telsizciye döndü.

"Hopkins, kargosunda ne olduğunu öğren," diye bağırdı.

Telsizci gemiyi aramaya devam ediyordu, ancak her defasında anonsu karşılıksız kalıyordu. Telsizi kontrol etti, sonra birkaç kez daha denedi.

"Cevap vermiyor efendim," dedi en sonunda şaşkın bakışlarla. Kuzey Buz Denizi'ni kullanan diğer taşıtlarla olan tecrübeleri genellikle dünyadan izole kalan mürettebatın çene çalmaya meyilli olduğu şeklindeydi.

"Denemeye devam et," diye emir verdi Weber. "Görsel temas için gereken mesafeye vardık sayılır."

"İki kilometre yakınımızda," diye doğruladı dümenci.

Weber yeniden dürbününe uzanarak gemiyi gözden geçirdi. Yaklaşık yüz yirmi beş metrelik boyuyla nispeten küçük sayılabilecek bir konteyner gemisiydi. Yeniye benziyordu, buna karşın garip bir şekilde üst güvertesinde yalnızca birkaç konteyner gözüküyordu. Kaptan buna benzer gemilerde çoğunlukla üst üste altı yedi sıra konteyner taşındığını biliyordu. Geminin azami yük sınırı çizgisine baktığında ise tuhaf bir şekilde su yüzeyinin sadece bir metre kadar üzerinde olduğu gözüne çarptı. Yavaşça kafasını kaldırdı, karanlıklar içindeki köprü-

ye, sonra üst güvertenin arkasındaki direk ucuna baktı. Sert rüzgârda dalgalanan yıldızları ve şeritleri görünce irkildi.

"Amerikan gemisi," diye mırıldandı kaptan. Geminin bandırası onu fazlasıyla şaşırtmıştı, zira Amerikan gemileri hükümetlerinin baskısıyla geçidi gayriresmi olarak boykot ediyordu. Weber dürbünü geminin pruvasına çevirdi, akşam güneşinde beyaz harflerle ATLANTA adı okunabiliyordu.

"Adı *Atlanta*," dedi Hopkins'e. Telsiz operatörü anladığını belli etmek için başını salladı, sonra bu kez gemiyi adıyla anons etti, ancak hâlâ cevap yoktu.

Weber dürbünü yanındaki metal kancaya astı, sonra kumanda masasının üzerine kalın bir cilt koydu ve sayfaları çevirerek bilgisayar çıktıları arasında *Atlanta* adını aramaya başladı. Kuzeybatı Geçidi'nden geçiş yapacak Kanada bandıralı olmayan tüm gemiler sahil güvenliğe doksan altı saat önceden dosyayla bildirilmek zorundaydılar. Weber önündeki dosyanın o sabah uydu bağlantısıyla güncellenip güncellenmediğini kontrol etti, ama *Atlanta*'nın kaydını yine bulamamıştı.

"Bizi iskele tarafından pruvasına yanaştır. Hopkins, onlara Kanada sularına girdiklerini söyle ve gemiye binip teftiş etmemiz için durmalarını emret."

Hopkins telsizden mesajı iletirken dümenci geminin yönünü düzeltti, sonra bir kez daha radar ekranına baktı.

"Kanal ileride daralıyor efendim," diye uyardı. "Yaklaşık iki mil ötemizde iskele tarafında buz kütlesi önümüzü kapatıyor."

Weber başını salladı, gözünü hâlâ *Atlanta*'dan ayırmamıştı. Ticari gemi şaşılacak derecede hızlı gidiyor, on beş milin üzerinde olmalı, dedi içinden. Weber, sahil güvenlik aracı yaklaştıkça geminin su seviyesinin ne kadar üzerinde olduğunu daha net görmüştü. Bu kadar az yükü olan bir gemi neden geçidi kullansın ki, diye düşündü.

"Bir mil sonra önlerini keseceğiz," dedi dümenci.

"Doğruca devam et. Bizi yüz metre yakınına yaklaştır," diye emretti kaptan.

Siyah ticari gemi sahil güvenlik devriye gemisini dikkate almamıştı ya da Kanadalılar öyle sanmıştı. Radar izine daha yakından bakmış olsalar, Amerikan gemisinin hem hızını artırdığını hem de yavaşça rotasını değiştirdiğini fark etmiş olacaklardı.

"Neden cevap vermiyorlar?" diye homurdandı dümenci, Hopkins'in cevapsız telsiz çağrılarından bıkmış bir halde.

"Şimdi dikkatlerini çekeriz," dedi Weber. Kaptan kamaraya giderek geminin siren düğmesine bastı. İki uzun siren sesi kulakları tırmalarcasına denizde yankılandı. Köprüdeki mürettebat sessizce sirene yanıt gelmesini bekliyordu. Yine yoktu.

Weber'in yapabileceği çok az şey vardı. Birleşik Devletler'in aksine Kanada sahil güvenliği sivil bir yapıydı. *Harp*'in mürettebatı askeri eğitim almamıştı ve gemi silahsızdı.

Dümenci radar ekranına bakarak rapor verdi. "Hızını azaltmadı. Aslında sanırım hâlâ hızını artırıyor. Efendim, buz kütlesine varmak üzereyiz." Weber, dümencinin sesinde ani bir telaş sezmişti. Ticari gemiye odaklanan dümenci, artık sancak tarafında görülen buz kütlesini radarda gözden kaçırmıştı. Sancak tarafında ticari gemi birkaç metre ötelerindeydi ve neredeyse devriye gemisiyle aynı hizadaydı.

Weber başını kaldırıp *Atlanta*'nın köprüsüne bakarak geminin idaresinde ne tür bir ahmağın olduğunu görmek istedi. Ancak sonra yük gemisinin yönünü değiştirip kendi gemisine pruvadan yaklaştığını fark etti, artık bunun bir oyun olmadığını anlamıştı.

"Tam sol yap," diye bağırdı kaptan tüm gücüyle.

Herkesin en son beklediği şey ticari geminin üzerlerine kırmasıydı, ama göz açıp kapayıncaya kadar kocaman gemi *Harp*'in tam üzerine dönmüştü. Tıpkı bir filin havadaki bacağının al-

tındaki böcek gibi devriye gemisi de delicesine bir gayretle çarpışmadan kurtulmaya çalışıyordu. Weber'in komutuna isterik bir şekilde tepki veren dümenci, dümeni fazlasıyla kırıp büyük geminin kendilerini sıyırıp geçmesi için dua etmeye başladı. Ne var ki, *Atlanta* çok yaklaşmıştı.

Yük gemisinin gövdesi dehşet verici bir sesle *Harp*'e çarptı. Devriye gemisi neredeyse dönmek üzereyken çarpışma gerçekleştiği için darbeyi pupa yönünden almışlardı. Öylesine şiddetliydi ki küçük devriye gemisi alabora olmaktan son anda kurtulmuştu. Mürettebatı yerlerde yuvarlanan sahil güvenlik gemisinin havaya kalkan burnu, ticari geminin yavaş yavaş çekilmesiyle yavaşça aşağı iniyordu. Ne var ki tehlike geçmemişti. Mürettebat henüz farkına varmasa da çarpışma geminin dümenini paramparça etmişti. Hâlâ delicesine dönen pervaneler devriye botunu doğrudan buz kütlesine götürüyordu. *Harp* zorlukla doğrulan mürettebatını yeniden savurarak kalın buz kütlesine bir metre kadar girdikten sonra motorlar sustu.

Köprüde Weber yavaşça doğruldu ve aracın motorlarını tamamen durdurdu, sonra mürettebatının sağlık durumlarını gözden geçirdi. En ciddi yaralanmalar kesikler ve ezikler şeklindeydi, ancak geminin ödediği bedel çok daha ağır olmuştu. Dümeni kaybettikleri yetmezmiş gibi geminin pruvası kâğıt parçası gibi buruşmuştu. *Harp*, onarılması için en yakın limana yedekte çekilmeden önce dört gün boyunca buza saplı kalacaktı.

Weber, yanağından sızan kanı sildi, köprüden çıkarak batıya doğru dikkatle baktı. Büyük yük gemisi, ufka doğru uzanan karanlık sis bulutu içerisinde kaybolmadan önce bir saniyeliğine de olsa ticari geminin yanan ışıklarını görmüştü.

"Sizi adi soysuzlar," diye mırıldandı. "Bunun bedelini ödeyeceksiniz."

* * *

Weber'in sözlerinin boş olduğu çok geçmeden ortaya çıkacaktı. Baffin Adası'nın güneyine yönelen çok şiddetli bir fırtına, sahil güvenliğin Kanada Hava Kuvvetleri'nden istediği CP-140 Aurora keşif uçağının havalanmasına imkân vermemişti. Uçak nihayet Greenwood, Nova Scotia'daki üsten kalkıp Lancaster Boğazı'na vardığında altı saatten fazla zaman geçmişti. Daha batıda bir donanma buzkıranı ve başka bir sahil güvenlik botu, Prince of Wales Adası açıklarında geçidi kapatmış saldırgan geminin gelmesini bekliyordu. Ne var ki büyük siyah gemi ortaya hiç çıkmadı.

Kanada sahil güvenliği ve hava kuvvetleri, üç gün boyunca Lancaster Boğazı etrafında seyredilebilen tüm sularda köşe bucak haydut gemiyi aradı. Batıya giden bütün güzergâhlar birkaç defa dikkatle tarandı. Buna karşın Amerikan ticari gemisi hiçbir yerde görülmedi. Şaşkına dönen Kanada kuvvetleri, Weber ve mürettebatını nasıl olup da koca geminin Kuzey Buz Denizi'nde yok olmuş olabileceği merakıyla baş başa bırakarak sessiz sedasız aramayı sonlandırdılar.

23

Doktor Kevin Bue batıdan kararmaya başlayan gökyüzüne bakıp yüzünü buruşturdu. Sadece birkaç saat önce güneş ışıl ışıl parlıyor, termometre eksi altı dereceyi gösteriyordu. Ancak sonra barometre göstergeleri kuyuya atılmış bir taş gibi düşmüş, hemen akabinde batı rüzgârları şiddetini artırmıştı. Beş yüz metre kadar ötede Kuzey Buz Denizi'nin gri suları kocaman dalgalar oluşturuyor, buz kütlelerinin çarpık kenarlarını devasa su zerreciği bulutları oluşturarak dövüyordu.

Parkasının kapüşonunu sıkıca bağlayarak insanın içine işleyen soğuk rüzgârı arkasına alıp birkaç haftadır ev olarak kullandığı binaya doğru yöneldi. 7. Buz Araştırma Laboratuvarı, lüks veya rahatlık olarak seyahat rehberi dergilerinden pek fazla yıldız alamazdı. Kamp, girişleri güneye dönük, yarım daire oluşturacak şekilde bir arada toplanmış altı prefabrik binadan oluşuyordu. Üç küçücük yatakhane, bir mutfak, yemekhane ve toplantı salonundan oluşan en büyük binanın bitişiğinde yan

yana sıralanmışlardı. Hemen karşılarında laboratuvar ve telsiz odasının olduğu alçak bina ve kampın en sonunda da depo olarak kullanılan üzeri karla kaplı bir baraka vardı.

Bu araştırma laboratuvarı, Kanada Balıkçılık ve Okyanus Departmanı'nın arktik buz kütlelerinin hareketlerini izlemek ve araştırmak üzere kurduğu birkaç gezici araştırma laboratuvarından biriydi. Bir yıl öncesinde 7. Buz Araştırma Laboratuvarı kurulduğundan beri kamp, Beaufort Denizi üzerinde güneye doğru hareket eden devasa buz tabakasıyla birlikte yaklaşık olarak üç yüz kilometre taşınmıştı. Artık Kuzey Amerika kıyı şeridinin iki yüz elli kilometre uzağında olan kamp Yukon Bölgesi'nin kuzeyine uzanan buz kütlesinin neredeyse kıyısına kadar ulaşmıştı. Bununla birlikte artık kampın kapanma zamanı gelmişti. Yaz mevsiminin yaklaşması, kampın üzerinde bulunduğu buz tabakasının parçalanacağı anlamına geliyordu. Ayaklarının altındaki buz tabakası üzerinde yaptıkları günlük ölçümler, buz kalınlığının doksan santimden otuz beş santime indiğini, erimenin çoktan başladığını ortaya koyuyordu. Bue, kendisi ve adamlarının kampı sökerek Twin Otter kızaklı uçağıyla tahliye edilmelerini beklemeye koyulmadan evvel en fazla iki haftaları olduğunu hesaplamıştı.

Arktik okyanus bilimci dizlerine kadar kara bata çıka telsiz kulübesine doğru yürüdü. Yerdeki buz parçacıklarını savuran şiddetli rüzgârın uğultusu arasında devri yükselip alçalan dizel motorun iniltisini duydu. Kamp binalarının arasından bakınca sarı renkteki küçük kar küreyicinin körleşen bıçağıyla yüksek kar tepecikleri arasında yol açmak için ileri geri gittiğini gördü. Araç, kampın arkasına dek uzanan yüz elli metrelik pisti temizliyordu. İniş pisti, kampın haftalık yiyecek ve erzak ihtiyacını getiren Twin Otter'ların iniş kalkışını sağladığı için kampın can damarı sayılırdı. Bue, bu yüzden geçici pistin her zaman açık tutulmasının üzerinde bilhassa dururdu.

Kar küreme aracının çalıştığını gören Bue yoluna devam ederek müşterek laboratuvar ve telsizin olduğu kulübeye girdi, ana bina girişinden önceki iç koridorda ayaklarına yapışan karları silkeledi. Bilimsel dergiler ve malzemelerle dolu birkaç bölmeyi geçerek telsiz istasyonunun olduğu dolap büyüklüğündeki bölüme döndü. Telsiz başındaki açık kızıl saçlı, yabani bakışlı adam başını kaldırıp neşeyle gülümsedi. Scott Case, kutuplardaki güneş radyasyon çalışmaları alanında uzman, çok parlak bir fizikçiydi. Kamptaki herkes gibi Scott da aralarında iletişim operatörlüğünün olduğu pek çok sorumluluğu aynı anda yürütüyordu.

"Atmosferik parazitler yine telsiz sinyali almamızı engelliyor," dedi Bue'ya. "Uydu iletişimi sıfır, yer alıcımızsa biraz daha iyi."

"Yaklaşan fırtına sanırım işimizi daha da zorlaştıracak," diye karşılık verdi Bue. "Peki, Tuktoyaktuk onlara ulaşmaya çalıştığımızı biliyor mu?"

Case başını iki yana salladı. "Emin değilim, ama henüz çağrıma cevap alamadım."

Küreme aracının karla boğuşurken çıkardığı sesler binanın hemen içinde ince duvarlar arasında yankılanıyordu.

"Her ihtimale karşı pist temizleniyor, değil mi?" diye sordu Scott.

"Programa göre bugün öğleden Tuktoyaktuk'un bize erzak göndermesi gerekiyor. Yaklaşık bir saat içinde çok şiddetli bir tipinin tam ortasında olacağımızı bilemiyor olabilirler. Denemeye devam et Scott. Pilotların güvenliği için bak bakalım bugünkü uçuşu biraz erteleyebilir misin?"

Case'in bir kez daha denemesine fırsat kalmadan telsizden bir ses duyuldu. Buyurgan ses, cızırtılı parazitlerle bölünüyordu.

"7. Araştırma Laboratuvarı, 7. Araştırma Laboratuvarı, burası NUMA araştırma aracı *Narwhal*. Anlaşıldı mı, tamam?"

Bue, Case'i alıcının başından hafifçe iterek telsizi eline aldı ve hemen cevapladı. "*Narwhal*, ben 7. Araştırma Laboratuvarı'ndan Doktor Kevin Bue. Devam edin lütfen."

"Doktor Bue, istemeyerek Tuktoyaktuk Sahil Güvenlik Üssü'ne defalarca çağrı yaptığınıza kulak misafiri olduk. Ayrıca Tuktoyaktuk'tan çağrıların da size ulaşmadığını fark ettik. Görünüşe göre hava koşulları ikinizin bağlantı kurmasını engelliyor. İsterseniz mesajınızı onlara iletebiliriz."

"Gerçekten minnettar oluruz." Bue Amerikan gemisine, kötü hava koşulları nedeniyle erzak uçağını göndermeyi yirmi dört saat ertelemelerini Tuktoyaktuk'a iletmelerini söyledi. Birkaç dakika sonra telsizden Tuktoyaktuk'un bilgiyi onayladığı mesajı duyuldu.

"Çok teşekkür ederiz," dedi Bue. "Böylelikle bizim sefil kuşları çok çetin bir yolculuktan kurtarmış oldunuz."

"Lafı bile olmaz. Bu arada kampınız tam olarak nerede?"

Bue, buz kütlesiyle birlikte hareket eden kampın en son koordinatlarını iletti, araştırma gemisi de aynı şekilde cevapladı.

"Beyler, peki şu yaklaşan fırtınadan sağ salim çıkabilecek misiniz? Bayağı huysuz bir şeye benziyor."

"Kuzeyin İyi Kalpli Cadısı sayesinde şimdiye dek geldik, yine de sağ olun."

"Hoşça kal 7. Araştırma Laboratuvarı. *Narwhal* ayrılıyor."

Bue ahizeyi rahatlamış bir yüz ifadesiyle yerine koydu.

"Kim demiş Amerikalıların Kuzey Buz Denizi'nde yeri yok diye?" dedi Case'e ve parkasını giyerek binadan ayrıldı.

Otuz beş mil güneybatı açıklarında Kaptan Bill Stenseth endişeyle yerel hava durumunu gözden geçiriyordu. İskandinav özelliklerini taşıyan, bir Amerikan futbolcusu gibi iri yapılı Stenseth, dünyadaki tüm okyanuslarda sayısız fırtına atlatmıştı.

Yine de her yanı buzla kaplı Kuzey Buz Denizi'ndeki bu beklenmedik fırtına, *Narwhal*'in tecrübeli kaptanını kaygılandırmıştı.

"Son hava durumuna göre rüzgâr biraz daha şiddetlenecekmiş gibi görünüyor," dedi kafasını önündeki belgelerden kaldırmadan. "Sanırım çok şiddetli bir kasırganın ortasına düşeceğiz. Buzun üstünde çömelen şu zavallılar gibi olmak istemem," diye ekledi telsizi işaret ederek.

Geminin köprüsünde Stenseth'in yanında duran Rudi Gunn, yüzünde beliren hüzünlü tebessümü bastırmaya çalıştı. Güçlü bir arktik kasırganın ortasına doğru yol almak beladan başka bir şey getirmezdi. Dışarıda fırtına koparken sıcak kulübenin içinde iskambil oynayarak bekleyen araştırma kampı üyeleriyle seve seve yer değiştiririm, diye düşündü Gunn. Stenseth'in, denizdeki unsurlarla savaşma önceliği, ayakları karadayken kendini hiçbir zaman rahat hissetmeyen yılların deniz kurdunun en bariz özelliğiydi.

Gunn'ın bu tür bir eğilimi asla olmamıştı. Birkaç yılını denizde geçirmiş bir Annapolis öğrencisi olmasına karşın artık çoğu zamanını masa başında geçiriyordu. Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kurumu başkan vekili olan Gunn, çoğunlukla Washington'daki genel merkez binasındaydı. Kısa, zayıf yapısı, burnunun ucundan eksik olmayan gözlükleriyle fiziksel olarak Stenseth'in tam zıddıydı. Bununla birlikte aynı maceraperest okyanus bilimi dürtüsünü paylaşıyor ve yeni bir gemi ya da sualtı teknolojisi ilk kez test edildiğinde her zaman orada olurdu.

"Ben kutup ayılarına daha çok acıyorum," dedi Gunn. "Fırtınanın bize ulaşmasına ne kadar zaman kaldı ki?"

Stenseth, gözucuyla pruvanın ötesinde kabaran bulutlara baktı. "Aşağı yukarı bir saat. İkiyi bulmaz. Yarım saat içinde *Bloodhound*'u geri çekip emniyete almayı öneririm."

"Kulübedekiler bu kadar erken dönmemizden pek hoşlanmayacaklar. Komuta merkezine iner durumu söylerim. Kaptan,

söyler misin lütfen fırtınanın tahmin edilenden daha erken ulaştığı olur mu hiç?"

Stenseth başını salladı, Gunn köprüden çıkarak arkaya doğru ilerledi. Altmış metre boyundaki araştırma gemisi kabaran denizde sürekli sallanarak ilerliyordu, Gunn düşmemek için birkaç defa küpeşteye tutunmak zorunda kalmıştı. Pupaya yaklaşınca geminin güvertesindeki geniş havuza baktı. Su bir o yana bir bu yana çarpıyor ve güverteye taşıyordu. Güverteden inen merdivenleri geçerek üzerinde LABORATUVAR yazılı kapıyı açarak geniş bir bölmeye girdi. İki teknisyen sualtından gelen verileri izleyip kaydediyordu.

"Hâlâ dipteler mi?" diye sordu Gunn teknisyenlerden birine.

"Evet," diye cevap verdi adam. "Yaklaşık iki mil doğumuzdalar. Aslında işin doğrusu şu an Kanada sularına geçmiş durumdalar."

"Canlı bağlantı var mı?"

Adam başıyla onaylayarak başındaki kulaklığı Gunn'a uzattı.

"*Bloodhound*, burası *Narwhal*. Burada yukarıda hava koşullarında çok hızlı bir kötüleşme gözlemliyoruz. Araştırmayı sonlandırıp yüzeye dönün."

Gunn'ın söylediklerinden sonra aktarımda kısa bir sessizlik oldu, sonra cızırtılı bir ses duyuldu.

"Anlaşıldı *Narwhal*," dedi kaba bir Teksas aksanıyla karşıdaki adam. "Otuz dakika içinde araştırmayı bitiriyoruz. *Bloodhound* hattan çıkıyor, tamam."

Gunn cevap vermeye yeltendi, sonra fikrini değiştirdi. Kulaklığın diğer ucundaki iki inatçıyla tartışmak anlamsız, diye düşündü. Kulaklığını çıkarırken sessizce başını iki yana salladı, sonra koltuğa oturup zaman geçirmeye başladı.

24

Bloodhound, tıpkı adını aldığı tazı cinsi gibi burnuyla yüzeyi köşe bucak araştırıyordu; tek farkı toprak, Beaufort Denizi'nin altmış metre altındaydı ve *Bloodhound*'un burnuna sabitlenmiş elektronik bir sensör vardı. Titanyum gövdeli iki kişilik bir sualtı aracı olan *Bloodhound* derin sulardaki hidrotermal hava deliklerini araştırma amaçlıydı. Dünya kabuğundan dışarıya çok sıcak su püskürten sualtı gayzerleri çoğunlukla beraberinde olağandışı bitki ve deniz canlısı hazinesi de getiriyordu. NUMA sualtı aracındaki adamların asıl dikkatini çeken, çoğu hidro termal hava deliğiyle birlikte biriken mineral katman olasılığıydı. Deniz yatağının derinliklerine uzanan yarıklar genellikle içinde küçük manganez, demir, hatta altın nodülleri olan zengin mineral alaşımlar püskürtürdü. Sualtı madencilik teknolojisindeki gelişmeler, termal yarık sahalarını önemli potansiyel kaynaklar haline sokmuştu.

"Su sıcaklığı bir derece daha arttı. Baca buranın aşağısında bir yerde olmalı," dedi ağır ağır Jack Dahlgren.

Sualtı aracının yardımcı pilot koltuğuna oturan kaslı mühendis, pür dikkat önündeki bilgisayar ekranına bakıyordu. Kalın bıyıklarını kaşıdı, sonra pleksiglas pencereden sol tarafa, yarım düzine kadar yüksek yoğunluklu lambayla ışıl ışıl aydınlatılan deniz yüzeyine baktı. Denizin dibinde yakınlarda bir yerde herhangi bir yarık olduğunu gösteren hiçbir fevkaladelik yoktu.

"Belki de dünyanın diğer ucundan beri sadece birkaç basit hıçkırığın peşinden koşuyoruzdur," dedi pilot. Sonra Dahlgren'e sert bir şekilde baktı. "Yanlış bilgi, diyelim."

Al Giordino, dişlerinin arasına iliştirdiği yanmamış sigarayı neredeyse düşüren kendisinden çok daha genç Teksaslıya bakarak güldü. Kısa kalın kollarıyla iriyarı bir İtalyan olan Giordino pilot koltuğundayken sanki evindeymiş gibiydi. Keşif balonundan Trieste sualtı balonuna kadar her şeyi kullandığı NUMA Özel Projeler Ekibi'nde geçen yıllardan sonra şimdi kurumun sualtı teknoloji bölümünü idare ediyordu. Giordino için *Bloodhound* gibi bir sualtı aracını test etmek işten öte bir tutkuydu.

Dahlgren'le birlikte iki haftadan beri Kuzey Buz Denizi tabanında termal yarık arıyorlardı. Önceki batimetrik ölçümleri kullanarak yüzeyin altında, olası faal termal çatlakların ve volkanik faaliyetlerin artış gösterdiği çatlak ve çıkıntıların olduğu bir alanı hedef olarak belirlemişlerdi. Araştırmanın henüz meyvelerini vermemiş olması sualtı aracının kabiliyetlerini test etmeyi çok isteyen mühendislerin keyfini kaçırmıştı.

Dahlgren, Giordino'nun dediğini duymazdan gelerek saatine baktı.

"Rudi'nin bizi geri çağırmasından bu yana yirmi dakika geçmiş. Şimdiye dek sinirinden tüm tırnaklarını yemiştir herhalde. Galiba YÜKSEL düğmesine basmayı ciddi ciddi düşünsek iyi olur, yoksa yukarıya çıkınca iki fırtınayla karşılaşacağız."

"Rudi zaten bir şey hakkında endişelenmezse mutlu olmaz," diye karşılık verdi Giordino. "Ama sanırım yukarısı gökyüzü tanrılarının pek hoşuna gitmemiş." Kumanda kolunu sola çevirdi, sualtı aracını, deniz tabanının tam üzerinde dolaşmaya devam edecek şekilde batıya döndürdü. Birkaç yüz metre bu şekilde ilerledikten sonra küçük yuvarlak kayalarla kaplı zemine geldiler. Giordino, kayalar büyüdükçe deniz tabanının da yükseldiğini fark etti. Dahlgren batimetrik ölçüm tablosunu eline alarak konumlarını belirlemeye çalıştı.

"Civarda küçük bir sualtı tümseği var gibi görünüyor. Bizim sismik çocuklar için çok ümit verici değil gibi."

"Muhtemelen çok uzun süre klimalı bir ofiste oturduklarındandır."

Dahlgren, tabloyu kenara koyup tekrar bilgisayar ekranına baktı, aniden havaya fırlamıştı.

"Lanet olası sıcaklık! Su sıcaklığı on derece birden fırlamış."

Deniz yatağında sıralı kayaların giderek büyüdüğünü gözden kaçırmayan Giordino'nun yüzüne bu haberle hafif bir tebessüm yayıldı.

"Deniz tabanı da aynı şekilde değişiyor," dedi. "Profil yarık için çok uygun. Bakalım su sıcaklığını çekirdeğe kadar takip edebilecek miyiz?"

O sualtı aracının rotasını düzeltirken Dahlgren de su sıcaklığı göstergelerini okuyordu. Karşılarına çıkan bir kayaç kütlesi yollarını kapatıyordu, Giordino sualtı aracının burnunu uçak gibi yukarıya kaldırıp yükselerek tepeyi aştı. Tepenin diğer tarafında yeniden alçalmaya başladıklarında önlerindeki manzaranın aniden çarpıcı bir şekilde değiştiğini gördüler. Gri, donuk, monoton manzara yerini yanardöner bir sualtı vahasına bırakmıştı. Sarı yumuşakçalar, kırmızı solucanlar, parlak altuni örümcek yengeçleri deniz tabanını gökkuşağı renkleriyle do-

natmıştı. Sol taraftan fırlayan mavi mürekkepbalığını gümüş pullu kutup sazanı sürüsü takip ediyordu. Sanki birden siyah beyaz, ıssız bir dünyadan heyecan verici renklerle bezeli capcanlı bir dünyaya gelmiş gibiydiler.

"Artık Oz'a indiğinde Dorothy'nin ne hissettiğini çok iyi anlıyorum," dedi Dahlgren mırıldanarak.

"Su sıcaklığı şimdi ne kadar?"

"Yetmiş iki fahrenhayt ve artmaya devam ediyor. Tebrikler patron, az önce bir termal yarık buldun."

Giordino memnuniyetle başını salladı. "Konumumuzu işaretle. Ve şu mineral saptama cihazımızı deneyelim artık, sonra da..."

Aniden telsizden, bir çift sualtı transponderi vasıtasıyla alınan mesaj duyuldu. "*Narwhal*'den *Bloodhound*'a... *Narwhal*'den *Bloodhound*'a," diyordu telsizin diğer ucundaki gergin ses. "Lütfen derhal yükselin. Dalgalar üç metreye ulaştı ve hızla yükselmeye devam ediyorlar. Tekrar ediyorum, size derhal yükselmeniz emredildi."

"Sonra da Rudi bizi yukarı çağırır," dedi Dahlgren, Giordino'nun cümlesini tamamlamak için.

Giordino güldü. "Gergin olduğunda Rudi'nin sesinin birkaç oktav arttığını daha önce fark etmiş miydin?"

"Son baktığımda maaş çeklerimi hâlâ o imzalıyordu ama," diye uyardı Dahlgren.

"Yeni bebeğimizin boyası çizilsin istemeyiz. Çabucak birkaç örnek taş alalım, sonra yukarıya çıkarız."

Dahlgren telsizden Gunn'ın çağrısını cevapladıktan sonra sualtı aracının dış gövdesinin üst kısmına takılı kolun kontrolüne geçti. Giordino ise *Bloodhound*'u greyfurt büyüklüğünde parçalar olan alana çevirerek sensör podunu kayaların üzerinde

dolaştırmaya başladı. Dahlgren, paslanmaz çelik kolu süpürge gibi kullanarak birkaç taş parçasını sensör başlığının altındaki sepete doldurdu. Araçtaki bilgisayarlar hemen toplanan taş örneklerinin yoğunluk ve manyetik özelliklerini belirledi.

"Volkanik bir bileşim, piroksenle uyuşuyor gibi. Manganez ve demir yoğunlaşması görüyorum. Ayrıca nikel, platin ve bakır sülfür elementleri de mevcut," diye sonuçları aktardı Dahlgren gözünü bilgisayar sonuçlarından ayırmadan.

"Oldukça yüksek oktanlı bir başlangıç oldu. Değerleri kaydet. Laboratuvardaki çocuklar numuneleri daha detaylı incelerler, biz de sensör değerlerinin ne kadar doğru olduğunu anlamış oluruz. Fırtına dindiği gibi bölgeyi etraflıca tararız."

"Çok güzel bir parçaya benziyor."

"Ben yine de bir parça hayal kırıklığına uğradım sevgili Batı Teksaslı dostum," dedi Giordino başını iki yana sallayarak.

"Altın yok mu?"

"Altın yok. Galiba yüzeye tek götüreceğim şey yanımdaki miskin."

Yüzeye çıkarken hayal kırıklığına uğrayan Dahlgren'in bakışları arasında Giordino'nun kahkahası sualtı aracının içinde yankılanıyordu.

25

Bloodhound, *Narwhal*'in havuzunda yüzeye çıktığında Beaufort Denizi dört metrelik dalgalarla ve şiddetli kasırgayla adeta kasıp kavruluyordu. Araştırma gemisi dağ gibi kabaran denizde yalpalayıp sallandıkça güvertedeki havuzun suyu boşalırcasına etrafa saçılıyordu. Sualtı aracının iki yanı havuzun içindeki darbe yumuşatıcı kasnaklara çarpıyordu. Çekici halatların sabitlenmesiyle araç sudan çıkartıldı. Giordino ve Dahlgren topladıkları numuneleri bitişikteki komuta merkezine kaptırmamak için hemen *Bloodhound*'dan çıktılar. Gunn, yüzünde öfke dolu bir ifadeyle kapıda onları bekliyordu.

"O az önce parçalamaya çalıştığınız sualtı aracı tam on milyon dolar değerinde," dedi dik dik Giordino'ya bakarak. "Bu tür hava koşullarında denize inilmesine ve çıkılmasına izin verilmediğini biliyorsunuz."

Sanki söylediklerini vurgulamak istercesine ayaklarının altından, dalgalar arasındaki boşlukta savrulan geminin düşüşüyle büyük bir sarsıntı koptu.

"Sakin ol Rudi," dedi Giordino gözlerinin içi gülerek, sonra elindeki ıslak taşlardan birini Gunn'a fırlattı. NUMA başkan vekili, gömleğini çamur ve su içinde bırakma pahasına olsa da güçbela taşı yakaladı.

"Bir iz mi buldunuz?" diye sordu kaşları çatık bir halde elindeki taşı incelerken.

"Çok daha iyisini yaptık," diye cevapladı ıslık çalarak Dahlgren. "Bazı termal sapmaların kokusunu aldık ve Al bizi doğruca yarığın tam merkezine götürdü. Bir mil uzunluğunda, dışarıya sıcak çorba ve meyveli börek fışkırtan tatlı bir çatlak."

Gunn'ın yüzü yumuşamıştı. "Yüzeye bu kadar geç çıktığınıza göre bir şeyler bulmuş olsanız iyi olur." Bakışları tıpkı şekerci dükkânında bekleyen bir çocuğu andırıyordu. "Mineral sahası bulgusuna rastladınız mı?"

"Görünüşüne bakacak olursak hem de oldukça büyük bir tanesinin," diye cevapladı Giordino başını sallayarak. "Sadece bir bölümünü gördük, ama çok geniş bir alana yayıldığını düşünüyorum."

"Ya elektronik sensörler? Peki *Bloodhound*'un performansı nasıldı?"

"Dolunayda uluyan bir kurt gibiydi," diye yanıtladı Dahlgren. "Sensörler on üçten fazla farklı elementi saptadı."

"*Bloodhound*'un bulguları değerlendirme tutarlılığına karar vermeyi laboratuvar analizlerinden sonraya bırakalım," diye ekledi Giordino. "Sensörlere göre şu an elinde tuttuğun o vıcık vıcık taş manganez ve demirle kaynıyor."

"Muhtemelen aşağıda yerlere serili o şey bin *Bloodhound* almana yeter Rudi," dedi Dahlgren.

"Sensörler hiç altın bulgusu saptadı mı peki?"

Giordino gözlerini yukarı çevirdi, sonra dönerek komuta merkezinden çıktı.

Koridorda gözden kaybolmadan, "Herkes benim Midas olduğumu sanıyor," diye söylendi.

26

Bahar fırtınası çok geniş bir alanı etkilemiyordu, ancak Beaufort Denizi'nin güneydoğusunu ağırsiklet bir boksörün yumruklarının yoğunlaştırılmış hali gibi dövüyordu. Saatte yüz kilometre hıza ulaşan şiddetli kasırga, yatay şekilde savrulan kar taneciklerini daha havadayken sert buz parçacıklarına dönüştürüyordu. Beyaz buz üzerine inmiş kalın bir perde gibi göz alabildiğine uzanan kasırga hortumlar oluşturuyor, görüş mesafesini çoğu zaman sıfıra düşürüyordu. Çevre koşulları zaten düşmanca olan Kuzey Buz Denizi iyiden iyiye acımasız, gaddar bir yer haline gelmişti.

Kevin Bue yemekhane pencerelerinin dışarıyı kasıp kavuran fırtınada gıcırdamasını ve zangırdamasını dinlerken boş gözlerle binanın dayanma kuvvetini değerlendiriyordu. Fincanında kalan son kahveyi başına diktikten sonra masanın üzerinde açılmış bilimsel dergiye dikkatini vermeye çalıştı. Kuzey Buz Denizi'ndeki görev süresi boyunca onlarca fırtına geçirmiş

olmasına karşın kasırgaların vahşetini hâlâ oldukça sinir bozucu olarak görürdü. Ekibin geri kalanı işlerine devam etseler de, tüm kampın sanki her an havaya uçacakmışçasına sesler çıkardığı bir ortamda odaklanmak Bue'ya zor geliyordu.

Benson adında tıknaz aşçı ve yarızamanlı marangoz Bue'nun oturduğu masanın karşısına oturdu ve dumanı tüten kahvesinden bir yudum aldı.

"Bayağı iyi esiyor ha?" dedi gür, siyah sakallarının arasından.

"Bizi de önüne katacakmış gibi ses çıkarıyor," diye cevapladı Bue üstlerinde bir ileri bir geri sallanan çatıya bakarak.

"Hah, eğer katarsa umarım bizi havanın daha sıcak ve içkilerin de tadının daha iyi olduğu bir yerlerde bırakır," dedi kahvesini yudumlarken. Bue'nun boş fincanına gözü ilişince elini uzatıp kulpunu tuttu, sonra ayağa kalktı.

"Kahveni tazeleyeyim."

Benson yemekhanenin diğer ucuna giderek büyük, gümüş rengi kaptan fincanını doldurdu. Bue'ya doğru yürüyordu ki aniden yüzünde hayret dolu bir ifadeyle donakaldı. Aralıksız esen rüzgârın dövdüğü eşyaların ve binaların uğultusu arasında kulağına hafif bir metal kap sesi gelmişti. Ne var ki canını sıkan bu değildi. Sinir uçlarının en derin noktasına dokunan o sesin beraberinde gelen şiddetli çatırtıydı.

Bue neler olduğunu anlamak istercesine bir süre Benson'a baktı, sonrasında aynı sesi o da duymuştu. Gürültü hızla üzerlerine doğru geliyordu. Benson yerleşkenin uzağında bir çığlık duyduğunu sandı, sonra tüm dünyası başına çöktü.

Çıtırdayan kavanoz sesleriyle yemekhanenin, kocaman gri takoz ve çivilerle yerine sabitlenmiş arka duvarı tamamen paramparça oldu. Kopan nesne odanın içine doğru savrulmuş, ardında on metre boyunda bir enkaz bırakmıştı. Desteksiz kalan çatı da rüzgârın şiddetine daha fazla dayanamadı. Duvarın

ve hemen ardından çatının parçalanmasıyla içeriye soğuk hava akın etti. Bue, püsküren kar ve buzun Benson'ı bir çırpıda yok edişini dehşet dolu gözlerle izledi. Bir an baktığında aşçı elinde kahve bardağıyla oradaydı, sonra göz açıp kapamasına fırsat kalmadan gitmişti.

Zemin büküldü, Bue kayıp düştü, masa ve giriş kapısının olduğu yere fırladı. Ayağa kalkmak için çırpındı, biraz doğrulunca hemen önündeki devasa gri nesneye bakakaldı. Bu bir gemiydi, afallamış beyni ancak kavrayabilmişti ki gemi kampın ortasına kadar savrulmuş ve hem kampı hem de altındaki ince buzu parçalamıştı.

Hortumlar oluşturarak dönen kar fırtınası, aracı, hayalet gemiymiş gibi gösteriyordu; ama Bue pruvasına büyük rakamlarla yazılmış 54'ü zor da olsa okuyabilmişti. Büyük bir gümbürtüyle pupa kısmı ortaya çıktığında gözüne bir anlığına da olsa direk başında sallanan Amerikan bayrağı ilişti, gemi sonrasında beyaz bir bulutun içerisinde ortadan kayboldu. Bue istemsiz bir şekilde kar içinde bata çıka ilerleyerek bir yandan Benson'a seslenirken, diğer yandan gemiyi tekrar görmeye çalışarak gemiyi sürükleyen simsiyah bir nehrin kıyısına dek geldi.

Şok halinde şaşkın bir şekilde titreyen Bue, yerde duran parkasını sırtına geçirdi, bina girişinin enkazı arasından geçti. Rüzgârla boğuşarak kampın durumunu görmeye çalışırken ayaklarının altındaki zeminin tuhaf bir şekilde sarsıldığını fark etti. Sağ tarafına doğru birkaç adım daire çizerek ilerledi, buz parçalarının açık denize düştüğü kıyıda durdu. Hemen ötesi önceden üç yatakhane binasının olduğu yerdi; ama şimdi hepsi yok olmuş, geride karanlık sularda yüzen dağınık buz parçaları bırakmışlardı.

Bue'nun içi sızladı, çünkü adamlarından birinin vardiyasını tamamlayıp kısa süre önce uyumak üzere yatağına gittiğini

biliyordu. Geriye akıbetlerini bilmediği iki kişi kalıyordu: Telsiz operatörü Case ve bakım elemanı Quinlon.

Bue gözünü laboratuvar binasına çevirdi, uzaktan binanın mavi duvarlarının hâlâ sağlam olduğunu görebiliyordu. Biraz daha yaklaşmaya çalışırken az kalsın suya düşecekti. Laboratuvarla arasındaki buzda bir yarık vardı. Aklı aksini söylese de koşarak bir metreden daha geniş yarığın üzerinden atladı, güç de olsa karşı taraftaki buza tutunmayı başarmıştı. Fırtınaya karşı kar içinde bata çıka ilerledi, nihayet eşiğe ulaşmıştı. Kısa bir süre nefeslendikten sonra kendini kapıdan içeri attı, ama yine donakaldı.

Geçen gemi, laboratuvarın içini de tıpkı yemekhane gibi paramparça etmişti. Koridorun ötesinde ayakta sadece birkaç şey kalmış, bazılarıysa birkaç metre ötede suyun üstünde sürükleniyordu. Mucizevi bir şekilde telsiz kulübesi her nasılsa fırtınadan sonra ayakta kalmayı başarmıştı, ana bina ciddi zarar görmüş olsa da hâlâ ayaktaydı. Uğuldayan rüzgârın arasında Bue, Case'in yardım çığlıklarını duyabiliyordu.

Biraz daha yaklaşınca Case'i masasında oturmuş, paramparça olmuş telsizle konuşur halde buldu. Buz kampının güç jeneratörleri depo binasındaydı ki depo, gemi çarptığında ilk darbeyi alan yerlerden biriydi. Kampta başka hiç güç kaynağı yoktu, birkaç dakikadan beri ortada zaten bir kamp da yoktu.

Bue elini Case'in omzuna koydu, telsizci gözleri dehşet içerisinde alev alev yanarken yavaşça ahizeyi bıraktı. Aniden hemen altlarında büyük bir çatırtı duyuldu ve zemin sallanmaya başladı.

"Buzdan geliyor!" diye bağırdı Bue. "Hemen buradan çıkmalıyız."

Case'i kolundan tutarak kaldırdı, birlikte kulübeden sürünerek çıktılar. Onlar ilerledikçe sanki çatırtılar arkalarından ge-

liyordu. Ufak bir yükseltinin üzerinden sıçrayıp arkaya baktıklarında laboratuvar ve telsiz kulübesinin altındaki buzun dağılan ayna gibi parçalandığını gördüler. Buz kütlesi onlarca parçaya ayrılmış, parçaların birbirinden uzaklaşmasıyla suyun üstünde kalan binalar yok olmuştu. İki dakikadan daha kısa bir sürede koca kamp Bue'nun gözleri önünde ortadan kaybolmuştu.

İki adam boş gözlerle tahribatın büyüklüğüne bakarken Bue, rüzgâr uğultusunun arasında bir ses duyduğunu sandı. Kocaman girdabın arasından dikkatle bakarak sesi bir kez daha duymaya çalıştı. Sonra gözüne telsiz kulübesi civarında bir siluetin suyla boğuştuğu çarptı.

"Quinlon bu," diye haykırdı Case bir yandan parmağıyla göstererek. Kendisini toplayan Case, suda çırpınan bakım elemanına doğru fırladı.

Quinlon, buzlu sulara aniden düşmenin verdiği şoka karşı mücadelesini kaybetmek üzereydi. Parkası ve botları onu hızla aşağı çekiyor, yüzen buz kütlelerinden birine tutunmasını engelliyordu. Sudan çıkamayacak kadar enerjisini tüketmişti, ancak can havliyle Bue ve Case'e doğru ilerlemeye başladı.

Buzun kenarına koşan ikili ellerini Quinlon'a uzatarak çaresizce çırpınan kolunu yakalamayı başardılar. Yakına çekerek sudan çıkartmaya çalıştıkça her defasında ancak birkaç santim çekebiliyorlar, Quinlon sonra tekrar suya batıyordu. Sırılsıklam olmuş botları ve kıyafetleriyle Quinlon artık yüz elli kilodan daha ağırdı. Hatalarını fark eden Bue ve Case, adamı çıkarmak için yeniden hamle yaparak, tüm bedeni sudan çıkana dek onu çekerken yuvarladılar.

"Onu rüzgârdan korumalıyız," dedi Bue sığınacak bir yer ararken. Kampta insan yapımı hiçbir şeyden eser kalmamış, az önce ayakta olan depodan artakalanlar şimdi araba büyüklüğünde bir buz kütlesiyle birlikte suda yüzüyordu.

"Pistin yanındaki kar yığınları," dedi Case girdaplar oluşturan karın ötesini işaret ederek.

Quinlon'un pisti temiz tutma uğraşı sonunda birkaç büyük kar tepeciği oluşmuştu. Pistin büyük bölümü artık gözden kaybolmuş olsa da Case haklıydı. Elli metreden daha yakınlarında yüksek bir kar tepeciği vardı.

Her biri, Quinlon'un bir kolunu tutarak patates çuvalı gibi buz üzerinde sürüklediler. Bakım elemanının ölmek üzere olduğunun farkındaydılar ve eğer en ufak bir hayatta kalma şansı olacaksa bunun eksi otuz derecedeki dondurucu rüzgârdan onu korumalarına bağlı olduğunu da biliyorlardı. Yakıcı soğuğa rağmen ter içinde kalarak Quinlon'u batıdan esen fırtınayı engelleyen üç metrelik kar yığınının arkasına götürdüler.

Çarçabuk Quinlon'un, soğuktan çoktan kaskatı kesilmiş ıslak elbiselerini çıkardılar, sonra vücudunu, kalan nemi soğurması için karla hafifçe ovaladılar. Karları kenara iterek kendi kuru parkalarıyla vücudunu sıkıca sardılar. Quinlon'un rengi mosmor olmuştu ve kontrolsüz bir şekilde titriyordu; ancak bilinci hâlâ yerindeydi ki bu hayatta kalma şansı olduğu anlamına geliyordu. Case ve Bue kar yığınının kenarında küçük bir çukur kazdılar. Önce Quinlon'u buraya yatırdıktan sonra vücut sıcaklıklarını kullanarak ısınma amacıyla kendileri de yanına sokuldular.

Küçük mağaralarından dışarıya göz atan Bue, suyun sığınaklarına ve kırılmamış buz kütlesine doğru genişlediğini fark etti. Artık yavaşça Beaufort Denizi'nde sürüklenen bir buz kütlesinin parçasıydılar. Her geçen dakika üzerinde oldukları suda sürüklenen buz parçasından bir çatırtı duyuyor, küçük küçük parçaların koptuğunu anlıyordu. Fırtınanın sürüklediği sularda ilerlerken buzdan barınaklarının paramparça olmasının ve

üçünün de denizin dibini boylamasının an meselesi olduğunun farkındaydı.

İçinde oldukları çıkmazı bilen olmadığı için hayatta kalma ümitleri de yoktu. Dehşet verici soğukta tir tir titreyen Bue aklından apansız ve sebepsiz bir şekilde kampı yerle bir eden acımasız gri gemiyi geçiriyordu. Ne kadar zorlarsa zorlasın, donmakta olan beyni bu zalim hareketin maksadını anlayamıyordu. Çapulcu geminin hayaletvari görüntüsünü zihninden çıkarıp atmak için başını iki yana salladı, içi burkularak yoldaşlarına baktıktan sonra sessizce ölüm meleğinin kendilerini ziyaret etmesini beklemeye koyuldu.

27

Telsizden gelen çok zayıf çağrının devamı gelmemişti; *Narwhal* telsiz operatörünün mesajı onaylamak için yaptığı tüm denemeler yanıtsız kalıyordu.

Kaptan Stenseth, telsiz operatörünün karalayıp eline tutuşturduğu mesajı okudu, başını iki yana salladı; sonra bir kez daha okudu.

"Mayday, mayday. Burası 7. Araştırma Laboratuvarı. Kamp yok oluyor..." dedi ezberinden kâğıda bakmadan. "Duyabildiğin bu kadar mı?" diye sordu keskin bakışlarla.

Telsizci sesini çıkarmadan başını salladı. Stenseth döndü ve dümenciye doğru yürüdü.

"Tam yol ileri," diye bağırdı. "İskele yönünde sıfır-bir-beş rotasına dönün." Sonra icra subayına dönerek, "Buz laboratuvarının en son konumunun belirlenmesini istiyorum, ayrıca köprüye fazladan üç gözcü daha koy," dedi.

Göz açıp kapayıncaya dek telsiz operatörünün yanı başına gelmişti.

"Bölgedeki Birleşik Devletler ve Kanada sahil güvenlik ekiplerini imdat çağrısından haberdar et ve yanıt verdiğimizi söyle. Bölgede herhangi bir gemi varsa hepsini uyar. Sonra da Gunn ve Giordino'ya derhal köprüye gelmelerini söyle."

"Efendim en yakın sahil güvenlik ekibi Kanada, Tuktoyaktuk'ta. O da iki yüz milden daha uzakta."

Stenseth köprünün ön camını karlarla döven şiddetli fırtınaya uzun uzun baktı, kamptakilerin fırtınadaki çaresiz halleri zihninde canlandı. Kısık sesle yavaşça cevapladı. "O halde sanırım bu durum tek kurtarıcı meleklerinin kara kanatlı olduğu anlamına geliyor."

Narwhal, yirmi üç millik azami sürate ulaşabiliyordu; ancak fırtınanın kamçıladığı sularda araştırma gemisi son hıza çıkmaya çalışsa dahi ancak on iki mil civarında bir hıza ulaşabilirdi. Fırtına en şiddetli anına ulaşmış, rüzgârın hızı saatte yüz kilometreyi geçmişti. On metrelik dalgalar gemiyi sanki kibrit kutusuymuş gibi oradan oraya savuruyordu. Dümenci, geminin belirlenen kuzeydoğu istikametinden herhangi bir sapma yapmaması için gergin bir şekilde otomatik pilot ekranına gözünü dikmiş, gerektiğinde ufak düzeltmeler yapıyordu.

Kısa süre sonra Gunn ve Giordino köprüye gelerek Stenseth'le birlikte buz kampının acil yardım çağrısını değerlendirmeye başladılar.

"Buzun bu mevsimde böylesine feci bir şekilde parçalanması için biraz erken," dedi Gunn çenesini ovalayarak. "Hareket eden bir buz kütlesi elbette aniden parçalara ayrılır; ama çoğunlukla az da olsa belli emareler gösterir."

"Belki sadece kampın bir bölümünü, telsiz istasyonu ya da hatta jeneratörleri tahrip eden küçük bir kırılma onları panikletmiştir," dedi Stenseth.

"Umalım da bu dediğinden daha kötüsü olmasın," diye karşılık verdi Gunn endişeli gözlerle dışarıdaki kasırgaya bakarak. "Bir şekilde fırtınadan sığınabilecekleri yer bulabildikleri müddetçe belli bir süre sağ kalabilirler."

"Bir ihtimal daha var," diye söze başladı Giordino kısık bir sesle. "Kamp denize çok yakın bir alana kurulu olabilir, fırtına sadece buzul kenarlarını parçalamıştır; ama çok kenarda oldukları için kamp da yerle bir olmuştur."

Diğer iki adam böylesine bir durumda hayatta kalma şanslarının yok denecek kadar az olduğunu bildikleri için ümitsizce başlarını salladılar.

"Fırtınanın seyri ne peki?" diye sordu Gunn.

"Önümüzdeki altı ila sekiz saatten önce etkisini azaltmayacak. Maalesef buzula bir araştırma ekibi göndermeden önce beklememiz gerekecek," diye yanıtladı Stenseth.

"Efendim," diye araya girdi dümenci. "Suyun üstünde çok büyük bir buz parçası görüyoruz."

"Tüm motorlar üçte bir güce düşürülsün. Kampla aramızdaki mesafe ne kadar?"

"On sekiz milden daha az efendim."

Stenseth radar ekranının başına giderek menzili yirmi mil yarıçapa ayarladı. Ekranın üst kenarında ince, yeşil ve sabit bir çizgi belirdi. Kaptan, çizginin hemen altında, ekrandaki eşmerkezli çemberin mesafeyi yirmi mil olarak gösterdiği yeri parmağıyla işaret etti.

"İşte kampın belirtilen konumu burası," dedi ümitsiz bir sesle.

"Eskiden deniz kıyısında değilse bile artık orada," diyerek durumu açıkladı Giordino.

Gunn radara biraz daha dikkatli bakınca ekranın en ucundaki belli belirsiz bir nokta gözüne çarptı.

"Yakında bir gemi var."

Stenseth ekrana baktı, gemi güneydoğu istikametinde ilerliyordu. Telsiz operatörüne gemiyle iletişim kurma talimatı verdi; fakat çağrıları yanıtsız kalmıştı.

"Kaçak balina avcıları olabilir," dedi kaptan bunun üzerine. "Bazen Japonların beyaz balina avlamak için Beaufort'a geldiği oluyor."

"Bu denizlerde muhtemelen montlarına sarılmaya uğraşmaktan telsize cevap veremeyecek durumdadırlar," dedi Giordino.

Kampın bildirilen son konumundaki buz tabakasına yaklaştıklarında isimsiz gemi hemen unutulmuştu. *Narwhal* kamp bölgesine ilerledikçe gittikçe su üstünde bata çıka sürüklenerek önlerine çıkan buz kütleleri giderek büyüyordu. Artık gemideki herkes kurtarma görevi için alarma geçmiş durumdaydı. Ondan fazla araştırmacı bilim insanı sert hava koşullarına meydan okurcasına güvertedeki mürettebata katılmıştı. Kar kıyafetlerini giyinmiş suda ağır ağır ilerleyen geminin küpeştesine dizilmiş, arktik buzlarda kaybolan meslektaşlarını bulmak için dikkatle suları tarıyorlardı.

Narwhal bildirilen kamp yerine ulaşmıştı, kaptan gemiyi buz tabakasının otuz metre yanına kadar yaklaştırdı. Araştırma gemisi, buz tabakasından yakın zamanda kopmuş devasa aysberglerin etrafında dolaşarak artık keskin çıkıntılar halini alan buzul kıyısı boyunca ağır ağır ilerliyordu. Kaptan güvertedeki tüm ışıkların açılmasını ve geminin kulakları sağır eden Kahlenberg sireninin mütemadiyen çalınmasını emretti. Rüzgârın

şiddeti az da olsa azalmış, girdaplar oluşturarak döne döne ilerleyen kar fırtınası arasından civar artık belli belirsiz görülebiliyordu. Araştırma kampından ya da kamp sakinlerinden en ufak bir iz görebilmek için gemideki tüm gözler dikkatle kalın buz tabakasını ve dondurucu suları arıyordu. Kamp merkezinin bildirilen son konumu civarını didik didik aradılar, hiçbir iz yoktu. Bölgede bir şey veya birisi varsa bile artık suların altmış metre altındaydı.

28

Kevin Bue, sığındıkları savaş gemisi büyüklüğündeki devasa buz tabakasının parçalara ayrılarak küçük bir ev ebatını alışını izliyordu. Buzu döven dalgalar aysbergden, birazdan aynı parçalama etkisine maruz kalacak küçük parçalar koparark buzulu yavaş yavaş ufalıyordu. Barınakları küçüldükçe, onları Beaufort Denizi'nde sürükleyen akıntıların şiddeti de artıyordu. Küçülen buzul artık köpüren sularda yuvarlanıp batmaya başlamış, durmak bilmeyen dalgalar giderek bilim insanlarının yakınlarına kadar sokulmuştu. Keskin soğukta tir tir titreyen Bue, birden kendisini deniz tutmasının verdiği sıkıntılarla boğuşmak zorunda bulmuştu.

Yanı başındaki iki adama bakınca kendi durumundan şikâyet edemezdi. Quinlon hipotermi nedeniyle bilincini kaybetmek üzereydi, Case ise aynı yolun yolcusu gibi görünüyordu. Telsiz operatörü top gibi kıvrılmış boş gözlerle bakıyordu. Bue'nun tüm konuşma çabaları sadece basit bir göz kırpma şeklinde karşılık bulmuştu.

Bue bir an Quinlon'u sarmaladığı parkaları çıkarıp kendisini ve Case'i biraz ısıtmayı düşündü, ancak sonra fikrini değiştirdi. Sonuçta Quinlon ölmek üzere olsa da kendilerinin hayatta kalma şansları da eşit sayılırdı. Bue, buzun çevresini saran çalkantılı gri sulara baktı, kendini olduğu gibi sulara bırakmayı aklından geçirdi. Hiç değilse her şey çok daha çabuk sona ererdi. Suyun kenarına ulaşmak için atması gereken onlarca adımın çok fazla güç gerektireceğini hesap edince bu fikrinden de vazgeçti.

Ani bir yükselmeyle buz sallandı, sonra ayakları altında şiddetli bir gümbürtü duydu. Kardan kovuklarının tam altında aniden çatlaklar oluşmaya başlamış, hızla aysbergi boydan boya sarmıştı. Yaklaşan dalganın şiddetiyle buzun üzerinde oldukları bölümü devrilerek karanlık sulara gömüldü. Bue istemsiz bir şekilde buzun keskin tarafını eliyle kavrayarak Quinlon'un olduğu küçük parçaya bir ayağını koydu. Karşı taraftaki Case en ufak bir kıpırtı dahi göstermiyordu, Bue buz parçasının dikey çatlaklarına umutsuzca tutunmaya çalışıyor, iğne gibi acıtan dalgalardan sadece birkaç santim yukarıda asılı duruyordu.

Bue kalbinin deli gibi attığını hissetti, çaresizce parmaklarını buzdaki yarıkların arasına sokarak artık ufacık kalan buz parçasının üzerine kendini attı. Sığınakları küçüle küçüle ufak bir minibüs kadar olmuştu ve acımasız dalgalar arasında artık kibrit kutusu gibi sallanıyordu. Üstte sendeleyerek güçlükle duran Bue buz parçasının ters dönmesini ve kendilerini buzlu sularda ölüme terk etmesini bekliyordu. Biliyordu, yolculuklarının sona ermesi artık sadece an meselesiydi.

Ne var ki sonra rüzgârın savurduğu karların ötesinde parlak bir ışık gördü, sağanak yağmurdan sonraki güneş gibi parıldı-

yordu. Işık gözlerini kör edecek kadar güçlüydü, yakıcı ışıktan korunmak için gözkapaklarını kapatarak iyice sıktı. Birkaç saniye sonra gözlerini açtığında ışık kaybolmuştu. Artık gördüğü tek şey şiddetli rüzgârda yüzünü yakan beyaz buz parçacıklarıydı. Işığı tekrar görebilmek için eğilerek dikkatle etrafı kolaçan etti, ancak fırtınadan başka bir şey yoktu. Ümidini kaybedip yavaşça gözlerini kapadı, kuvveti tüm vücudundan çekildikçe ağır ağır suya batmaya başladı.

29

Köprüden denize inmesi emri geldiğinde Jack Dahlgren zaten zodyak botuna yakıt ikmali yapmış, küpeşte vincine yerleştirmişti. Parlak sarı Mustang dalış kıyafetini giyinmiş bir halde bota binerek taşınabilir GPS cihazın ve çift yönlü telsizin sugeçirmez kutuya konulup konulmadığını kontrol etti. Motoru çalıştırdıktan sonra güvertenin diğer ucundan çömelerek gelen kişiyi bekledi.

Al Giordino'nun soğuğa dayanıklı dalış kıyafeti giymeye zamanı olmamıştı, köprüden eline geçirdiği bir parkayla bota doğru ilerliyordu. Bota bindiğinde Dahlgren başparmağını kaldırarak bekleyen tayfaya şişme botu çabucak denize indirmesini işaret etti. Giordino'nun botu bağlayan kancaları çıkarmasını bekledikten sonra son hızda açıldı. Küçük şişme bot, kocaman dalgaları yararak ilerlemeye başladı. Fışkıran sudan korunmak için eğilen Giordino *Narwhal*'in önündeki küçük koyu işaret etti.

"İskele yönünde iki yüz metre kadar ötede küçük aysberge gideceğiz," diye bağırdı. "Önümüzdeki parçalanmış bir buz katmanı var, etrafından dolaşmak zorundasın," dedi sonra elini sol tarafa sallayarak.

Dahlgren kör edici tipinin ötesinde tam önlerindeki yüzeyin üzerinde hayal meyal bir beyazlık görüyordu. Çarçabuk pusula yönüne bakarak zodyağın dümenini hafifçe iskele yönüne kırdı, buz tabakası karaltı halinde birkaç metre önlerindeydi. Aniden dönerek çevresi boyunca ilerledi, karşı tarafa ulaştığına kanaat getirdiğinde biraz yavaşladı.

Arkalarındaki *Narwhal* artık görünmüyordu, buz tabakası yerini fırtınalı denizde döne döne yol alan onlarca küçük aysberge bırakmıştı. Buz tabakasını döven rüzgârların savurduğu kar tozları görüş mesafesini on beş metreye kadar düşürmekteydi. Botun ucuna oturan Giordino, tıpkı avını gözleyen bir kartal gibi suları tarıyor, eliyle Dahlgren'e bir o yana bir bu yana dönmesini işaret ediyordu. Sallanarak birbirlerine çarpan ağaç gövdesi büyüklüğünde buz parçaları ve nispeten daha büyükçe aysbergler arasında ilerliyorlardı. Birkaç küçük buzulun etrafından dolaştıktan sonra upuzun, sallanan bir buz parçası gördüler.

"Şuna bak!" diye bağırdı Giordino.

Dahlgren hızını artırdı, diğerlerinden farksızmış gibi gözüken buz parçasına yaklaştı. Tek fark, tepesinde bir karaltı olmasıydı. Zodyak yaklaştıkça Dahlgren karaltının, buzun üzerine sere serpe uzanmış bir insan bedeni olduğunu gördü. Botu yanaştırmak üzere bir yer aramak için çabucak etrafını dolaşmaya başladı; ancak buzulun dört bir yanı dik yamaçlar halindeydi. Karşı tarafa geçtiğinde suyun birkaç santim yukarısında üstünkörü bir sığınağa kıvrılmış iki adam daha gördü.

"Şu kenardan dosdoğru üzerine git," diye bağırdı Giordino.

Dahlgren başını salladı, sonra, "Sıkı tutun," dedi.

Hız kazanmak için botu döndürdü, sonra doğruca buzun üzerine tam gazla sürmeye başladı. Şişme botun pruvası buz parçasının kenarından yukarı doğru, hipotermiye tutulmuş iki adamın yattığı sığınağın girişine kadar yükselmişti. Giordino ve Dahlgren buza çarparak aniden duran botun kendilerini savurup atmasından kıl payı kurtulmuşlardı.

Giordino hemen doğruldu, omuzlarındaki ve başındaki karları temizledi, sonra fersiz gözlerle kendisine bakan Case'e gülümsedi.

"Sımsıcak tavuk çorbasına sadece beş dakika kaldı dostum," dedi Giordino, sonra Quinlon'un kolunu kavrayıp oyuncak bebek gibi çekeleyerek botun arkasına uzattı. Daha sonra Case'in kolunu tutarak yarı baygın vaziyetteki adamı bota sürüdü. Bu sırada Dahlgren malzeme dolabından aldığı iki battaniyeyi çabucak adamların üzerine örttü.

"Diğerine ulaşabilecek misin peki?"

Giordino başını kaldırdı, iki metre kadar yükseğe ulaşan buzulun tepesine baktı.

"Evet, sen motoru durdurma. Sanırım buz parçası devrilmek üzere."

Bottan inerek ayağını kaskatı buzdaki ufacık bir çatlağa sıkıştırıp tırmanmaya başladı. Her bir adımda buzu yumruklayarak parmaklarıyla tutunabilecek ufak çıkıntılar oluşturuyordu. Aysberg giderek daha çok sallanıyordu, birkaç kez suya düşeceği korkusunu iliklerinde hissetti. Olabildiğince hızlı çıkarak kafasını uzatıp buzun üzerine baktığında yüzükoyun uzanmakta olan Bue'yu gördü. Bue'nun hareketsiz bedenini, omuzlarına kolaylıkla alabileceği bir noktaya gelene dek kendine doğru çekti. Donmuş adamın kollarını boynuna dolayarak dikkatle aşağıya inmeye başladı.

Bue'nun hareketsiz bedeninin onca ağırlığına rağmen Giordino sanki patates çuvalı taşıyormuş gibiydi. Kuvvetli İtalyan hiç vakit kaybetmeden bazen birkaç adım birden ilerleyerek buzdan duvarın dibine ulaştı. Bue'yu diğer adamın yanına yatırdıktan sonra sırtını bota yasladı; kısa ancak kuvvetli bacaklarıyla buzdan güç alarak botu aysbergden itti, Dahlgren motoru ters istikamette çalıştırmaya başladığında çokta bota atlamıştı.

Hemen önlerinde devasa bir yükselme belirince Dahlgren son anda botu döndürmeyi başardı. Bu sırada Giordino uzanarak pruvaya vuran dalgaların sarsıntısına karşı üç adamı bota yerleştirdi. Ardında köpükler saçarak giden tekne sanki burnu kalkmış, dikey seyrediyormuşçasına hızla gidiyordu. Sonrasında gelen büyük bir dalga botu savurarak ardındaki boşluğa attı. Dahlgren dümeni doğrudan ikinci dalganın üzerine kırdı, bunu bir öncekine göre daha az sarsıntılı atlatmışlardı.

İkinci dalganın etkisini de geride bıraktıklarında Dahlgren ve Giordino'nun iki dalganın az önce üstlerinde olduğu aysberge çarpışı dikkatlerini çekti. Ürkütücü bir hayranlıkla ilk dalganın kule gibi buz parçasını neredeyse yana yatırdığını, buzulun doğrulmasına fırsat kalmadan ikinci dalganın onu tamamen tersyüz edişini izlediler. İkinci dalga geri çekildiğinde aysbergden geriye, sudan yavaş yavaş çıkan birkaç büyük buz parçası kalmıştı.

Vaktinde ulaşamamış olsaydılar, o ikili dalgayla Bue, Case ve Quinlon dondurucu deniz sularına gömülmüş ve dakikalar içinde can vermiş olacaklardı.

30

Dalgaların dövdüğü zodyak denizden çıkarılıp *Narwhal*'in güvertesine alınana kadar her biri değişik derecede hipotermiyle pençeleşen üç Kanadalı hayata tutunmayı başarmıştı. Dahlgren şans eseri araştırma gemisinin yerini birkaç dakikada bulabilmişti. Fırtına tüm uydu sinyallerini mahvetmiş, böylece GPS cihazı işe yaramaz hale gelmişti. Bunun üzerine Dahlgren pusula yönünü izleyerek geminin en son konumuna doğru yol almıştı. Yanlarından geçen başıboş şekilde sürüklenen devasa buz kütleleri arasında Giordino geminin siren sesini fark etmiş, kısa süre sonra da ışıl ışıl parıldayan *Narwhal* havada girdaplar oluşturan rüzgârın arasında gözükmüştü.

Zodyak güverteye alındığında her yanını sıkıca saran Rudi Gunn onları bekliyordu; hiç zaman kaybetmeden yaralıların revire nakledilmesini emretti. Bue ve Case'in kendine gelmeleri uzun sürmemişti, buna karşın, gemi doktorunun saatlerce vücut sıcaklığını artırmak için uğraş vermesine rağmen Quinlon'un hâlâ bilinci yerine gelmemişti. Kalbi iki defa durmuş, iki kez ye-

niden hayata döndürülmüştü; vücut sıcaklığı yavaş yavaş otuz yedi dereceye ulaştıktan sonra tansiyonu nihayet normale dönmüştü.

Giysilerindeki buzları silkeledikten sonra kuru elbiseler giyen Giordino ve Dahlgren köprüde Gunn'la buluştular.

"Orada hayatta kalma şansı olabilecek başka biri var mı?" diye sordu Gunn bitkin adamlara.

Dahlgren başını iki yana salladı. "Bilinci açık dostumuza ben de aynı soruyu sormuştum. Bana kampta iki adam daha olduğunu ama gemi kampa bindirdiğinde ikisinin de öldüğünden emin olduğunu söyledi."

"Gemi mi?"

"Hem de öyle sıradan bir gemi değil." Dahlgren öfkeyle başını salladı. "Bir Amerikan savaş gemisi. Doğruca buza dalmış ve tüm kampı yerle bir etmiş."

"Bu imkânsız," diye karşılık verdi Gunn.

"Ben sadece adamın dediklerini söylüyorum."

Gunn sustu, gözleri inanmadığını belli edercesine yuvalarından fırlayacak gibiydi. "Her halükârda biraz daha araştıracağız," dedi sonunda kısık bir sesle. Sonra içten bir şekilde iki adama baktı. "Bu kötü koşullar altında gösterdiğiniz çaba çok kahramancaydı."

"O adamların yerinde olmayı gerçekten istemezdim," diye karşılık verdi Giordino. "Ama Dahlgren kahraman ha? Bu işte asla olmayacak bir şey," dedi sonra da gülerek.

"Bu yorumundan sonra Jack Daniel's şişemi seninle paylaşma düşüncemi gözden geçirmem gerekecek," diye karşılık verdi Dahlgren.

Giordino kolunu Teksaslı arkadaşının omzuna attı, birlikte köprüden çıktılar.

"Sadece bir yudum dostum."

* * *

Narwhal sonraki iki saat boyunca civardaki suları araştırmaya devam etti, ancak tek buldukları buz istilası altındaki denizde parçalanmış aysberglerden artakalanlardı. Gunn, yüzen buz kütlelerinin pek çoğunun sonunda buz tabakasının uzağına kadar sürüklendiğini gördüğünde araştırmayı istemeyerek de olsa sonlandırdı.

"Prudhoe Körfezi'nde daha iyi tesisler var; ancak elli millik çap içerisinde en yakın liman Tuktoyaktuk'ta. Mutlaka bir havaalanı vardır," dedi Stenseth elindeki Kuzey Amerika kıyı şeridi haritasına bakarak.

"İlerleyen seferlerimizin çoğunu sonra yapacağız," diye karşılık verdi kaptanın omzundan haritaya bakan Gunn. "Muhtemelen en doğrusu yaralıları olabildiğince çabuk kıyıya çıkarmak. Tuktoyaktuk da en uygun yer."

Kasaba, Alaska sınırının hemen doğusunda, Kanada'nın kuzey kıyısı boyunca uzanıyordu. Bölge kuzey kutup dairesinin yukarısında ve haliyle kuzey çizgisinin de ötesinde, inişli yokuşlu, dağlık ve yılın çoğu zamanı karla kaplı bir yerleşim yeriydi.

Narwhal, bahar rüzgârlarının nihayet kendisini gösterdiği dalgalı sularda on dört saatten beri yol alıyordu. NUMA gemisi, Tuktoyaktuk kasabasının yanındaki Kugmallit Koyu'nun korumalı sularına girdiğinde Beaufort Denizi hâlâ devasa dalgalarla köpürüyordu. Kanada polisine ait bir devriye botu gemiye, şehrin sanayi rıhtımında tersane yanında demirleyeceği yere kadar refakat etti. Birkaç dakika içinde yaralılar minibüslere yüklenmiş, şehir hastanesine doğru yola çıkılmıştı. Detaylı kontroller neticesinde adamların sağlık durumlarının yolculuğun sonraki aşamasına yetecek derecede stabil olduğu ortaya çıkınca yaralılar Yellowknife'a giden uçağa nakledildiler.

Ertesi gün, üçlü hükümete ait bir jetle Calgary'ye ulaştığında yaşadıkları işkence dolu saatler manşetlere düşmüştü. Akabindeki medya ordusu, tüm büyük gazete ve televizyonlar hikâyenin üzerine balıklama atlamıştı. Bue'nun, bir Amerikan savaş gemisinin kampı yerle bir edip, sakinlerini ölümle baş başa bıraktığı şeklindeki ifadesi, güney komşularının dünya çapındaki zorbalıklarından bıkmış usanmış olan pek çok Kanadalının bamteline dokunmuştu.

Kanada hükümetinin içindeki öfke çok daha yüksek boyuttaydı. Utanç verici, gizemli gemi Atlanta olayı yüzünden zaten canı yanmış olan yönetim içindeki sahil güvenlik ve subaylar durum karşısında ayrı bir hiddet gösterdiler. Halk nazarında popülaritesi gün geçtikçe azalan milliyetçi başbakan siyasi kazanç uğruna hemen olayın üzerine çullandı. Kurtarılan bilimadamları Bue, Case ve Quinlon, başbakanın Ottawa, Sussex Yolu'ndaki özel ikametgâhında ağırlandılar, sonrasında kameraların karşısında Amerikalıların eliyle araştırma kamplarının nasıl tarumar edildiği bir kez daha detaylarıyla anlattırıldı. Her şeyiyle hesaplanan bir öfke gösterisi olarak başbakan, olayı barbarca askeri eylem olarak kınayacak kadar ileri gitmişti.

"Kanada hükümranlık sahaları bundan böyle asla yabancı güçlerin tecavüzlerine kayıtsız kalmayacaktır," diye tüm gücüyle bağırıyordu başbakan kameralar önünde. Öfke dolu parlamentonun da söylemini desteklemesiyle Kuzey Buz Denizi'ne ilave donanma güçlerinin gönderilmesi emrini vermekle kalmayıp sınırı kapatmakla ve doğalgaz ve petrol ihracatını kesmekle tehdit ediyordu. "Yüce Kanada ulusuna hiç kimse zorbalık yapamaz. Eğer egemenliğimiz savaşı gerektiriyorsa bundan asla çekinmeyiz," diye haykırdı kıpkırmızı kesilmiş bir yüzle.

Başbakanın popülaritesi bir gece içinde fırlamıştı. Kamuoyu tepkisini gören siyasetçi dostları medya anti-Amerikancı

bir tavır içerisine girene dek büyük tartışmalar çıkardılar. Araştırma kampında hayatta kalanların hikâyesi manipüle edilmiş, medya ve kendi çıkarları uğruna çalışan ulusal bir lider tarafından dayatılmasıyla artık tamamen kontrolden çıkmıştı. Kurban edilmenin görkemli efsanesi ve destansı bir hayatta kalış çabası halini almıştı. Ne var ki nasıl olduysa bu trajedinin müteakip anlatımlarında NUMA araştırma ekibinin rolü ve üç kişiyi kurtarmak için ortaya koydukları cansiperane mücadele bir şekilde unutulmuştu.

31

"Jim, bir dakikan var mı?" Beyaz Saray'ın batı kanadı merdivenlerinde yürüyen Başkan Yardımcısı James Sandecker, arkasını döndüğünde Kanada büyükelçisinin kendisine seslendiğini gördü. Kırlaşmış, gür kaşlarıyla kendine has bir görünüşü olan Büyükelçi John Davis sakin bir ifadeyle yaklaştı.

"Günaydın John," diye selamladı Sandecker. "Sabahın bu vaktinde seni buralara getiren ne?"

"Seni görmek güzel Jim," diye karşılık verdi hafifçe parıldayan bir yüzle. "Maalesef ülkemin Kuzeybatı Geçidi'ndeki şu mesele konusundaki endişelerini nazik başkanınızın beynine kazımak için gönderildim."

"Ben de tam da bu konu hakkında başkanla görüşmeye gidiyordum. Araştırma kampında yaşanan çok hazin bir trajedi; ama bana o civarda herhangi bir savaş gemisi olmadığı bilgisi verildi."

"Ne olursa olsun çok çetrefilli bir mevzu. Hükümetimizdeki sabit fikirli bazı kişiler misliyle karşılık verme konusunda

esip gürlüyorlar." Sesini fısıltı derecesinde kıstı. "Hatta, tamamen politik kazanç uğruna yaptığını biliyor olsam da başbakan bile savaş kılıçlarını biletiyor. Bu kızışmanın çok daha büyük bir trajediye yol açmasından korkuyorum." Büyükelçinin mavi gözlerindeki hazin bakış, Sandecker'a korkusunun çok derin olduğunu anlatmak için yeterliydi.

"Endişelenme John, sağduyu galip gelecektir. Bu yozlaşmışların düşündüğünün aksine riske giremeyecek kadar çok ortak paydamız var."

Davis yavaşça başını salladı. "Tüm kalbimle haklı olduğunu umarım. Bu arada Jim, NUMA gemisine ve mürettebatına müteşekkir olduğumuzu söylemeliyim. Basında göz ardı edilse de gerçekten olağanüstü bir kurtarma operasyonu ortaya koydular."

"Ben iletirim. Sen de Maggie'ye iyi dileklerimi ilet, bir de yakında yine yelkenliyle seyahat planlaması yapalım."

"Tamam. Kendine iyi bak Jim."

Sandecker, Beyaz Saray yaverinin refakatinde Oval Ofis'e yönelip kuzeybatı girişine yöneldi. Sandecker içeriye girdiğinde çay sehpası etrafında oturan genelkurmay başkanı, ulusal güvenlik danışmanı ve savunma bakanı gözüne çarptı. Başkan ise yan tarafta, antika gümüş bir cezveden kendisine kahve koyuyordu.

"Sana da bir fincan getireyim mi Jim?" diye sordu Ward. Başkanın gözaltlarında hâlâ morluklar vardı, ancak Sandecker'ın son ziyaretine göre çok daha enerjik görünüyordu.

"İyi olur, sade olsun lütfen Garner."

Diğer görevliler, Sandacker'ın başkana ilk adıyla hitap etmesi karşısında donakalmışlardı. Ne var ki ne Sandecker ne de Ward umursamışlardı. Başkan, Sandecker'a kahvesini uzattı, sonra altuni berjer koltuğa oturdu.

"Tüm gösteriyi kaçırdın Jim," dedi başkan. "Az önce Kanada büyükelçisi Kuzey Buz Denizi'ndeki şu iki olay yüzünden kafama kutsal şimşeklerini gönderdi."

Sandecker başını salladı. "Ben de şimdi koridorda ona rastladım. Anlaşılan meseleyi oldukça ciddiye alıyorlar."

"Kanadalılar, önerdiğimiz, Orta Batı'daki tarım sahaları için Büyük Göller bölgesindeki tatlı suyun yönünü değiştirme planına bozulmuşlar," dedi Genelkurmay Başkanı Meade. "Ayrıca başbakanın bu sonbahar yapılacak parlamento seçimleri öncesi oy oranının düşmekte olduğu sır değil."

"Bunun aynı zamanda petrol şirketlerimizi Kanada arktik bölgesinden çıkarma çabası olabileceğine inanmamız için yeterli sebeplerimiz var," diye ekledi, sarışın, kısa saçlı Moss adındaki ulusal güvenlik danışmanı. "Kanadalılar önemi giderek artan Kuzey Buz Denizi doğalgaz ve petrol kaynakları konusunda her zaman çok korumacı olmuşlardır."

"Şu anki durumumuz göz önüne alındığında bize sırtlarını çevirmeleri için daha kötü bir zaman olamazdı," dedi Meade.

"Yani bizim için uygunsuz bir dönem demek istiyorsun," diye araya girdi Sandecker.

"İşte mesele de bu Jim," diye karşılık verdi başkan. "Kanadalıların şu anda bize karşı çok güçlü kartlarının olduğu muhakkak."

"Ki çoktan kartlarını oynamaya başladılar," dedi Moss. "Büyükelçi, Başbakan Barrett'ın Birleşik Devletler bandıralı tüm gemilerin Kanada arktik denizyollarından geçişini tamamen yasaklamayı ilan edeceği notasını verdi. Her türlü ihlal, karasularına tecavüz olarak değerlendirilip askeri misillemeyle karşılık verilecekmiş."

"Başbakan pek nezaket yanlısı değil," dedi başkan.

"Büyükelçinin verdiği ipuçlarına göre Birleşik Devletler'e yapılan tüm doğalgaz, petrol ve hidroelektrik enerji ihracatının

kısıtlanmasını masaya koyacak kadar ileri gitmiş," diye devam etti Meade, Sandecker'a dönerek.

"Bu ateşle oynamak olur," dedi Sandecker. "Şu an doğalgaz ithalatımızın yüzde doksanını tek başına Kanada'dan sağlıyoruz. Ve Melville Körfezi'ndeki yeni sahaların acil enerji ihtiyacımızı gidereceğini hesap ettiğinizi biliyorum," diye ekledi başkana hitap ederek.

"O gaz ithalatını riske atmayı göze alamayız," dedi başkan. "Petrol krizini atlatmamız ve ekonomimizi dengede tutabilmemiz için hayati derecede önemliler."

"Başbakanın Kanada egemenliği söylemini öven hareketleri düşüşteki popülaritesinin yönünü kısa sürede tersine çevirdi," diye belirtti Moss. "Birkaç yıl öncesinde buzun olmadığı bir Kuzeybatı Geçidi'nin sağladığı ticari fırsatları da kaçırmamıştı. Seçime giden ülkedeki gelenekçilerin hitap ettiği çok açık."

"Kuzey Buz Denizi sahasında çok büyük güç mücadelesi var," dedi Meade.

"Ruslar da aynı şey üzerine yaygara koparıyor," diye karşılık verdi Sandecker. "Birleşmiş Milletler Deniz Hukuku Sözleşmesi, mevcut karasal hakların sualtı uzantılarına dayanan ilave bir arktik imparatorluk kurmaya açık kapı bırakıyor. Aslında biz de Ruslar, Kanadalılar, Danimarkalılar ve Norveçlilerle aynı kıta sahanlığında birleşiyoruz."

"Bu doğru," diye cevapladı Moss. "Ne var ki olası taleplerimiz Kanada sularında bir işe yaramaz. Tüm bu histeriye neden olan geçit. Belki de tüm Kuzey Buz Denizi sahalarına ulaşım ve naklin kilit noktası olduğundandır."

"Bana öyle geliyor ki Kanadalıların geçidi iç sularının parçası olarak ilan etmelerinin oldukça makul yasal dayanağı var," diye karşılık verdi başkan.

Savunma bakanının tüyleri diken diken olmuştu. Tıpkı Sandecker gibi eski bir donanma üyesi olan bakan, kamu hizme-

tine dönmeden önce çok büyük petrol şirketlerinden birinin yöneticiliğini yapmıştı.

"Sayın başkan," diye söze başladı ağır ağır. "Birleşik Devletler bugüne dek her zaman Kuzeybatı Geçidi'nin uluslararası bir boğaz oluşturduğu görüşünü savunmuştur. Ayrıca şunu da eklemeliyim ki Birleşmiş Milletler Deniz Hukuku Sözleşmesi de uluslararası boğazlar hükmünce boğazdan geçiş hakkını gerektirir."

"Farz edelim ki Kanadalılarla ilişkimiz dostane çerçevede, geçidi karasuları olarak ilan etmeleri neden umurumuzda olsun ki?" diye sordu başkan.

"Böylesi bir tavır, Malakka Boğazı, Cebelitarık ve Kızıldeniz'deki Babülmendep örneklerinde ortaya koyduğumuz duruşu da sarsacaktır," diye belirtti Moss. "Bu su yolları her ülkeden tüm ticari gemilere açıktır, kendi donanma gemilerimizin serbest geçişinden söz etmeye bile gerek yok."

"Ayrıca Çanakkale ve İstanbul boğazlarından bahsetmeye de," diye ekledi Sandecker.

"Doğrusunu söylemek gerekirse," diye Moss kaldığı yerden devam etti. "Mesela, Kuzeybatı Geçidi'nde farklı bir şekilde davranacak olursak bu olay Malezyalıları Malakka Boğazı'nı doğrudan kontrol etmeleri konusunda cesaretlendirip yasal dayanak sağlayacaktır. Oldukça riskli bir öneri."

"Denizaltı filomuzu unutmayın," dedi Sandecker. "Kuzey Buz Denizi olmadıkça harekâtlara böylesine kolay gidemeyiz."

"Jim kesinlikle haklı," dedi savunma bakanı. "Hâlâ Rus Delta timleriyle orada kovalamaca oynuyoruz ve bir de endişelenmemiz gereken Çin filosu var. Kısa süre önce denizaltıdan fırlatılan beş bin mil menzilli yeni sınıf balistik bir füze testi yaptılar. İlk atış kabiliyetlerini korumak için buzun altında denizaltılarına gizlenerek Rusların yöntemlerini izleyecekleri

düşüncesi oldukça makul. Sayın başkan, ulusal güvenlik amaçlarımız için Kuzey Buz Denizi hayati bir misyon alanı olarak kalmaya devam edecektir. Kendi burnumuzun dibindeki su yollarının kapatılmasının bedelini ödeyemeyiz."

Başkan yavaşça doğu penceresine yürüdü, Gül Bahçesi'ne doğru uzun uzun baktı. "Sanırım hiç çıkış yok. Fakat kabaran bu kuşku ateşini söndürmemiz de gerekiyor. En iyisi doksan gün boyunca yasaklara bağlı kalalım. Amerikan bayraklı hiçbir gemi ve denizaltının bu süre içerisinde Kanada arktik bölgesini ihlal etmesini istemiyorum. Bu süre herkesin aklıselim düşünmeye başlamasını sağlar. Sonrasında Başbakan Barrett'a resmi bir ziyaret yapar, sağduyulu bir şekilde dengeyi yeniden sağlarım."

"Mükemmel bir fikir," dedi Meade. "Ben de dışişleri bakanıyla görüşeyim."

"Sayın başkan, bir şey daha var," diye araya girdi savunma bakanı. Birkaç savaş senaryosunu dile getirmek istiyorum, muhtemel saldırı planları."

"Yüce Tanrım!" diye öfkeyle bağırdı başkan. "Burada Kanada'dan bahsettiğimizin farkındasın değil mi?"

Garner, savunma bakanına dik dik bakarken oda bir anda sessizliğe büründü. "Ne yapman gerekiyorsa onu yap. Seni tanıyorsam elinde çoktan hazırlanmış tam bir işgal planı da vardır."

Savunma bakanı yüzü kireç gibi olmuş halde, başkanın ithamına cevap vermemeyi seçti.

"Bana kalırsa kaynaklarımızı Kanada'yla olan ilişkilerimizi kimin ve neden baltaladığını araştırmaya yönlendirmemiz gerekiyor," diye söze başladı Sandecker. "Asıl soru bu iki olay hakkında bizim tam olarak ne bildiğimiz?"

"Maalesef çok az şey, zira ikisi de çok ücra bölgelerde gerçekleşmiş," diye cevap verdi Moss. "İlk olayda Amerikan bayraklı ticari bir gemi, bir Kanada sahil güvenlik botuna çarpmış. Kanadalılardan tek öğrendiğimiz geminin *Atlanta* adında küçük bir konteyner gemisi olduğu. Kanadalılar gemiyi geçidin ilerisinde, Somerset Adası yakınlarında yakalayıp köşeye sıkıştıracaklarını düşünmüşler, ama gemi bir daha hiç ortada görünmemiş. Batmış olabileceğine inanıyorlar, ama bizim analistlerimize göre bir şekilde izini kaybettirip görünmeden Atlantik'e dönmüş olması ihtimal dahilinde. Kayıtlara göre o isimde bir düzine kadar gemi var, fakat şekil ve büyüklük olarak sadece bir tanesi tariflerle eşleşiyor. O da yaklaşık üç aydan beri Mobile, Alabama'da kızağa çekilmiş halde."

"Belki de Kanadalılar haklıdır, çarpma neticesinde aldığı hasardan ötürü batmıştır," dedi başkan. "Aksi durumda isminin yanlış belirlendiğini farz etmek zorundayız."

"Tuhaf olan geçide yönelip sonra ortadan kaybolması," dedi Sandecker. "Peki ya Beaufort Denizi'ndeki şu araştırma kampı? Bana o civarda herhangi bir gemimizin olmadığı söylendi."

"Bu doğru efendim," diye karşılık verdi Moss. "Kurtulan üç kamp görevlisi de üzerinde Amerikan bayrağının dalgalandığı gri bir savaş gemisinin kampa çarptığını iddia ediyor. Hatta adamlardan birisi geminin numarasını 54 olarak teşhis etmiş. İşin ilginç tarafı tesadüf eseri FFG-54 şu anda Beaufort Denizi'nde görevde."

"Bizim firkateynlerden biri mi?"

"Evet, *Ford*, Washington, Everett Üssü'nden. Olay anında Point Barrow'daki bir denizaltı tatbikatına destek veriyordu; ama bu, olay yerinden yaklaşık üç yüz milden daha uzakta olması demek. Bunun yanında *Ford* bir buzkıran değil, yani kamp

çevresindeki kalın buz tabakasını olduğu denizi yarıp geçmesi mümkün değil."

"Başka bir yanlış tespit diyebilir miyiz?" diye sordu Sandecker.

"Kesin bir şey söylemek imkânsız. Kimse tam anlamıyla emin olamıyor. O bölgede çok yoğun bir trafik yok; ayrıca olay anında her şeyi belirsiz hale getiren çok şiddetli bir fırtına varmış."

"Peki ya uydu görüntüleri?"

Moss elindeki dosyanın sayfalarını çevirdi, sonra bir rapor çıkardı.

"Bölgeye ait uydu görüntüleri malum nedenlerden ötürü oldukça düzensiz ve seyrek aralıklı. Maalesef olay anını kapsayan on iki saate ait herhangi bir görüntü elimizde yok."

"O halde *Ford* olmadığından emin miyiz? Kazara gitmiş olamazlar mı?" diyerek olayı diğer taraftan ele almayı ortaya attı başkan.

"Hayır efendim," diye cevapladı savunma bakanı. "Elimde Pasifik Komutanlığı'na ait seyrüsefer kayıtları var. *Ford*, kampın bulunduğu konumun yakınlarında herhangi bir yere hiç gitmemiş."

"Peki bu bilgiyi Kanadalılarla paylaştık mı?"

"Kanada genelkurmay ikinci başkanı verileri gördü ve olaydan *Ford*'un sorumlu olduğunun ihtimal dahilinde olmadığı konusunda bizimle hemfikir," diye yanıtladı savunma bakanı. "Ancak açık konuşmak gerekirse politikacılar onlara verdiğimiz bilgilere güvenmiyorlar. Olay anında kat ettiği mesafe dikkate alındığında şu ana dek dönmüş olması mantıklı değil."

"O gemileri bulun ki biz de bu pisliği nasıl temizleyeceğimizin bir yolunu bulalım," dedi başkan.

Danışmanların hepsi susmuştu, çünkü fırsat kapısının çoktan kapandığının farkındaydılar. Kanada arktik bölgesine doğrudan ulaşma imkânları olmadıkça yapılabilecek çok az şey vardı.

"Elimizden geleni yapacağız," dedi savunma bakanı.

Genelkurmay başkanı saate dikkat çekince başkanın bir sonraki görüşmesine hazırlanabilmesi için hepsi Oval Ofis'ten ayrıldı. Diğerleri odadan çıkınca Ward pencerenin önüne geldi, Gül Bahçesi'ne dalgın gözlerle baktı.

"Kanada'yla savaşmak ha," diye mırıldandı kendi kendine. "Çocuklarımıza bunu mu miras bırakacağız?"

32

Mitchell Goyette, yatının üst güvertesindeki cam duvarlı ofisinden dışarıya dikkatle bakıyor, limanın üzerinde denize çok yakın uçan gümüşi deniz uçağını boş gözlerle izliyordu. Küçük uçak sudan hızla zıplarcasına yükseldi ve güneye doğru daire çizerek Vancouver Limanı'nı çevreleyen uzun binaların etrafından dolaştı. Büyük işadamı elindeki martini bardağından bir yudum aldı, sonra masasının üzerindeki kalın sözleşmeye baktı.

"Şartlar ve koşullar kabul edilebilir mi?" diye sordu.

Goyette'in karşısında oturan siyah saçlı, kalın çerçeveli gözlüklü kısa adam başını sallayarak onayladı.

"Hukuk departmanı gözden geçirdi, değişiklik yapmayı gerektirecek herhangi bir noktaya rastlamadılar. Çinliler test kargosundan oldukça memnun kalmışlar ve heyecanla tedarikin sürmesini bekliyorlarmış."

"Fiyatta ve miktarda herhangi bir değişiklik var mı?"

"Hayır efendim. Yılda beş milyon tona kadar Athabasca ham bitümü ve Melville Körfezi'nden sağlayacağımız doğalgazın tamamını almayı kabul ettiler; sözleşmeyi uzatmayı kabul etmemiz şartıyla her ikisi için de spot piyasanın yüzde on fazlasını verecekler."

Goyette sırtını koltuğuna yaslayarak gülümseye başladı. "Okyanusa uygun mavnalarımız iki dökme kargoyu taşıyarak ne kadar değerli olduklarını ispatlamış oldular. Önümüzdeki hafta beşinci LNG taşıyıcısını hatta sokmuş olacağız. Çinlilerle olan akışın potansiyel kazancı gayet iyi bir artış gösteriyor."

"Melville Körfezi'ndeki gaz sahaları oldukça ümit verici. Projeksiyonlarımıza göre Çin'e yaptığımız her bir sevkıyattan yaklaşık net beş milyon dolar kârımız olacak. Hükümetin doğal kaynakların Çin'e satılmasında herhangi bir kısıtlamaya gitmemesi halinde büyüyen enerji taleplerinden çok büyük kazanç elde edecek şekilde konum sağladınız."

"Milletvekili Finlay'in talihsiz ölümü böylesi bir endişeyi ortadan kaldırmış gibi görünüyor," diye karşılık verdi Goyette yüzüne yayılan sinsi bir gülümsemeyle.

"Karbon dioksit salınımı kısıtlama kararları nedeniyle Athabasca rafinerilerinin üretimlerinin sınırlandırılmasıyla birlikte Çinlilerle yaptığınız anlaşma Alberta iştirakleriniz için de oldukça kazançlı hale geldi. Elbette Amerikalılarla, Melville doğalgazı satışı konusunda kısa süre önce imzaladığınız anlaşmayı rafa kaldırmış olacaksınız."

"Çinliler yüzde on daha fazla ödüyor."

"Amerikan başkanı, enerji darboğazından kurtulmak için doğalgaz akışına çok bel bağlıyordu," dedi avukat uyarıcı bir ses tonuyla.

"Evet ve Melville Körfezi rezervlerimi kendilerini kurtarmak için kullanmak üzere bana başvurdular," dedi Goyette gülerek. "Sadece biraz ortamı ısıtıyoruz." Gözleri birden parladı.

"Bırakalım da tam bir çaresizlik durumuna gelene dek kendi başlarına açtıkları dertle uğraşsınlar. Daha sonra hayatta kalmak istiyorlarsa benim istediğim şekilde ve benim belirlediğim fiyatta yanıma gelecekler. Onlara doğalgazı nakletmek için kendi tankerlerimiz var, dönerken de likit karbon atıklarını alırlar ve her iki iş için ufak ikramiyemizi alırız. Tabii tüm bunlar filomuzu büyük oranda genişletmemizi finanse ederlerse olacak. Kabul etmekten başka çıkar yolları kalmayacak." Yüzündeki tebessüm daha da yayılmıştı.

"Ben yine de siyasi sorunlardan kaygı duyuyorum. Anti-Amerikancı yasal düzenlemeler yapılacağı ve sonrasında kapsamının genişleyeceği söylentileri dolaşıyor, bu durum Çin'le yaptığımız işlere büyük darbe indirir. Hatta parlamentodaki birkaç öfkeli fanatik, savaş ilan etmeye dünden razı."

"Politikacıların ahmaklıklarını kontrol edemem. Burada önemli olan nokta biz doğalgaz, petrol ve maden imtiyazlarımızı artırırken Amerikalıların Kuzey Buz Denizi'nden çıkarılması. Melville gaz sahası şans eseri karşımıza çıktı, ancak stratejimiz şimdiye dek oldukça iyi işliyor."

"Jeofizik araştırma ekibi Melville gaz sahasını ve ayrıca diğer birkaç gelecek vaat eden alanı kapsayacak şekilde gerekli bölgeleri belirlemeye çok yaklaştı. Umarım doğal kaynaklar bakanı gereksinimlerimize uygun davranmaya devam eder."

"Bakan Jameson'la ilgili içinde en ufak bir endişe olmasın, istediğim her şeyi yapar. Bu arada *Alberta*'dan gelen son haberler ne?"

"Herhangi bir olay yaşanmadan New York'a ulaşmış, ticari kargosunu almış, şimdi de doğudan Hindistan'a gidiyor. Anlaşıldığı kadarıyla hiç şüphe çekmemiş."

"Güzel. Vancouver'a dönmeden önce Hindistan'da farklı renge boyandığından emin ol."

"Tamam," diye karşılık verdi avukat.

Goyette yeniden arkasına yaslandı, içkisinden bir yudum daha aldı. "Marcy'yi etrafta gördün mü?"

Goyette'in yanından ayırmadığı bir sürü eski striptizciden biri olan Marcy genellikle açık saçık kıyafetlerle teknede dolaşırdı. Artık ayrılma zamanının geldiğini anlayan avukat başını sertçe iki yana salladı.

"O halde Çinlilere anlaştığımızı iletirim," diyerek Goyette' ten imzalı sözleşmeyi aldı ve hızla ofisten çıktı.

Goyette bardağı başına dikti, sonra lüks kamarasının hazırlanması için teknenin telefonuna uzandı, tanıdık bir ses bir anlığına donup kalmasına neden oldu.

"Bir içki daha ister misin Mitchell?"

Goyette kafasını çevirip ofisin diğer köşesine baktığında elinde iki bardak martiniyle dikilen Clay Zak'ı gördü. Üzerindeki koyu renkli bol pantolonu ve kahverengi balıkçı yaka kazağıyla odanın toprak rengi duvarları arasında neredeyse fark edilmeyecek gibiydi. Yavaşça yaklaşarak bardaklardan birini Goyette'in önüne bıraktı, sonra da karşısındaki koltuğa oturdu.

"Mitchell Goyette, arktiğin kralı ha? Söylemem gerekir ki okyanus aşırı gemilerini gördüm ve çok etkilendim. Gemi inşa teknolojisinin göz alıcı bir örneği."

"Bu görev için özel olarak tasarlandılar," dedi Goyette nihayet dili dönmeye başladığında. Öfkeli ifadesi hâlâ silinmemişti ve beyninin bir köşesine güvenlik sorumlusuna söyleyeceği sözleri kazımıştı. "Tam doluyken ikinci derece kasırgada bile en ufak bir tehlike olmadan yol alabiliyorlar."

"Etkileyici," diye karşılık verdi Zak martinisini yudumlarken. "Gerçi şu çevre dostlarının, ülkenin el değmemiş güzelliklerinden çıkan doğal kaynaklarını kirleterek Çinlilere peşkeş çektiğini öğrendiklerinde hayal kırıklığına uğrayacaklarını sanıyorum."

Goyette, Zak'ın dediklerine kulak asmamış bir şekilde, "Seni bu kadar erken görmeyi beklemiyordum," dedi. "Birleşik Devletler'deki çalışman başarıyla sonuçlandı mı?"

"Kesinlikle. O laboratuvarın çalışmalarına dikkatini vermekte haklıymışsın. Senin araştırmacı köstebeğinle yapay fotosentez hakkında fevkalade bir görüşme yaptım."

Zak daha sonra Lisa Lane'in araştırması ve son keşfinin ayrıntılarını anlattı. Bu arada Goyette, Lisa'nın buluşunun önemini anlamaya başladıkça Zak'a olan öfkesinin yatıştığını hissetti. Bir kez daha camdan dışarı baktı.

"Görünüşe göre benzerleri kolaylıkla yapılabilecek, endüstriyel anlamda bir karbon dioksit dönüşüm tesisi kurabilirlermiş," dedi. "Yine de bunun için yıllar, hatta onlarca yıl gerekir."

Zak başını iki yana salladı. "Ben bilim insanı değilim, ama senin çocuğun anlattıklarına göre durum hiç de öyle değil. İşleyen sürecin başkentin maddi desteğini almak üzere olduğunu iddia ediyor. Ayrıca beş yıl içinde bu tesislerden, büyükşehirlerin ve başlıca endüstriyel karbon yayan bölgelerin çevresine kurulu yüzlercesini görebileceğimizi savunuyor."

"Ama elbette sen bu tür olasılıkları ortadan kaldırdın değil mi?" diye sordu Goyette, gözünü Zak'a dikmiş bir halde.

Suikastçı gülümsedi. "Ceset yok demiştin, hatırladın mı? Laboratuvar ve tüm araştırma malzemeleri artık tarih oldu. Ama sorumlu araştırmacı hâlâ hayatta ve formülü biliyor. Her iddiasına varım ki şimdiye dek çok daha fazla kişi öğrenmiştir."

Goyette, aklında bu kez suikasta izin vermemiş olmasının hata olup olmadığını sorgularken boş bir ifadeyle gözünü bile kırpmadan Zak'a bakıyordu.

"Hatta biz konuşurken bile senin köstebek muhtemelen sonuçları rakip şirketlere satıyordur," diye devam etti Zak.

"Böyle bir şey yaparsa ölür," diye karşılık verdi Goyette. Başını öfkeyle salladıkça burun delikleri şişiyordu. "Bu, benim

karbon sekestrasyon tesislerimi artırma planlarımı mahveder. Daha da kötüsü Athabasca rafinerilerinin tekrar faaliyete geçmesine, hatta üretim artırmasına imkân verir. Bu da Athabasca bitümünün fiyatının dibe vurmasına yol açar ki Çinlilerle yaptığım anlaşma da bu şekilde suya düşer! Buna asla izin vermem!"

Zak, Goyette'in açgözlülüğünün neden olduğu öfkesini görünce gülmeye başladı ki bu, işadamını daha da hiddetlendirdi. Zak, elini cebine attı, çıkardığı küçük, gri çakıltaşını masanın üstüne fırlattı. Goyette istemsiz bir şekilde taşı yakalayarak göğsüne götürdü.

"Mitchell, Mitchell, Mitchell... Büyük resmi görmüyorsun dostum. Nerede bizim muhteşem çevrecimiz, Yeşil Kral, yeşil dostlarının en büyük kahramanı?"

"Ne geveliyorsun sen ağzında?"

"Elinde tutuyorsun. Rutenyum adında bir maden. Başka bir deyişle yapay fotosentezin katalizörü. Her şeyin anahtarı bu işte."

Goyette hayranlık dolu bakışlarla taşı uzun uzun inceledi.

"Devam et," dedi sabırsızlıkla.

"Altından bile daha nadir. Dünyada sadece birkaç yerde var ve çıkarılmıyor, bu madenlerde çalışan herkes çıldırmış. Elindeki numune Ontario'daki bir jeoloji deposundan ve büyük ihtimalle orası bu maddenin olduğu son yer. Rutenyum olmazsa yapay fotosentez de olmaz, böylece sorunun ortadan kalkmış olur. Yapılabilir demiyorum ama bu madenin kaynağı kimin elindeyse küresel ısınma probleminin çözümü de onun elinde olur. Düşünsene, senin şu çevre dostların o zaman taparcasına sana bağlı kalırlar."

Hırs ve gücün bu kusursuz bir karışımı Goyette'i kendinden geçirmişti. Olabilecekleri zihninde hesaplarken Zak gözlerinde neredeyse dolar işaretleri görecekti.

"Evet," dedi iştahla başını sallayarak. "Evet, piyasayı iyice araştırmalıyız. Hemen bu işle birkaç adamımı görevlendirmeliyim."

Sonra Zak'a döndü. "Sanki içinde gözünden bir şey kaçmayan bir tazı var. Ontorio'daki şu malzeme deposunu ziyaret edip bu rutenyumun nereden geldiğini ve geride ne kadar kaldığını öğrenmeye ne dersin?"

"Terra Green Havayolları'ndan bir uçuş ayarlaman şartıyla," diye cevapladı Zak gülerek.

"Jetimi kullanabilirsin," diye homurdandı Goyette. "Ama daha önce ilgilenmen gereken nispeten daha önemsiz ikinci bir konu var. Görünüşe göre Kitimat'ta ufak bir sıkıntı çıkmış."

"Kitimat mı? Orası Prince Rupert yakınlarında değil miydi?"

Goyette başını salladı ve doğal kaynaklar bakanının gönderdiği faksı Zak'a uzattı. Belgeyi okuyan Zak başını salladı, martini bardağını kafasına dikti.

"Ontario'ya giderken bu işle ilgilenirim," dedikten sonra faksı cebine sokuşturup koltuğundan kalktı. Kapıya doğru hareketlenmek üzereyken birden Goyette'e döndü.

"Şu senin araştırmacı köstebeğin Bob Hamilton'ı biliyorsun? Sağladığı bilgilerden ötürü ona güzel bir hediye göndermeyi unutma bence. Bu işin devamında sana epey para kazandırabilir."

"Bakarız." Goyette gözlerini kapattı, sonra yüzünü ekşiterek, "Bir dahaki sefer kapıyı çalar mısın lütfen?" dedi.

Ancak gözünü açtığında Zak çoktan gitmişti.

33

Pitt saat dokuzda ana rıhtıma çıktığında, Potomac Dokuz Canlılar Yat Kulübü üyeleri ışıl ışıl parıldayan pazar sabahını fırsat bilerek çoktan nehre yelken açmışlardı. Bunaltıcı sabah sıcağından her yanı ter içinde kalmış kilolu bir adam elinde taşıdığı boş benzin bidonuyla ağır ağır Pitt'e doğru ilerliyordu.

"Affedersiniz," diye sordu Pitt. "*Roberta Ann*'in nerede demirlediğini biliyor musunuz?"

Geminin adını duyunca adamın birden yüzü parıldadı. "Dan Martin'in teknesinden bahsediyorsun. Rıhtımın en sonunda, üç dört tekne ileride. Ona, Tony'nin elektrikli ızgarasını geri istediğini söyle."

Pitt, adama teşekkür ettikten sonra hızla rıhtımın sonuna doğru yürümeye başladı, çok geçmeden *Roberta Ann* karşısındaydı. Sadece on iki metrelik pırıl pırıl ahşap bir yelkenliydi. 1930'larda Hong-Kong'da inşa edilmiş tekne, tik ağacı ve maundan cilalı gövdesi, güneş ışığında parıldayan çok sayıda pirinç

metal aksamıyla göz kamaştırıyordu. Kusursuz görünüşüyle sanki başka bir çağın cazibesini yansıtıyor gibiydi. Teknenin zarif çizgilerine hayran hayran bakan Pitt gözünde, güvertede açılmış şampanya şişesiyle yıldızların altında Katalanya kıyılarına doğru yelken açmış bir halde Clark Gable ve Carole Lombard'ı hayal edebiliyordu. Pupadan yükselen ani sesle Pitt'in zihninde canlanan resim dağıldı. Pitt biraz daha yaklaşınca teknenin küçük motorunun bulunduğu bölmenin yanında çömelmiş bir adam gördü.

"Çıkmama izin var mı?" diye bağırdı Pitt.

Adam doğruldu, yüzündeki hayal kırıklığıyla oluşan gergin ifade buruşma Pitt'i görünce biraz olsun yumuşamıştı.

"Dirk Pitt. Ne güzel bir sürpriz. Gel de teknemle, denizciliğimle alay et bakalım."

"Aksine, *Roberta Ann*'i muhteşem hale getirmişsin," dedikten sonra güverteye çıktı Pitt ve Dan Martin'le tokalaştı. Sık, kahverengi saçlı iri yapılı Bostonlu, neşeyle dans edecekmişçesine yerinde duramayan cin gibi mavi gözleriyle Pitt'i şöyle bir süzdü.

"Bu kızı gelecek haftaki Başkanlık Kupası Tekne Yarışı'na hazırlamaya çalışıyorum, ama motoru beni delirtmek üzere. Karbüratörü yeniledim, kabloları, yakıt pompasını da ama yine de çalışmamaya yemin etmiş sanki."

Pitt çömelerek dört silindirli motoru incelemeye başladı.

"Bu motor sanki eski bir Amerikan Austin'den çıkma," dedi yirmili otuzlu yıllarda üretilen ufacık arabaları hatırlatarak.

"İyi tahmin. Aslında Amerikan Bantam motoru. Teknenin ikinci sahibi Amerikan Bantam bayisiymiş ve anlaşılan orijinal motoru çıkarıp yerine Bantam taktırmış. Aslında güzel çalışıyordu, ama bir elden geçirip bakım yapayım dedim, bu hale geldi."

"Her zaman öyle olur zaten."

"Sana bir bira getireyim," dedi Martin yağa bulanmış ellerini bir bez parçasıyla temizlemeye çalışırken.

"Benim için biraz erken," diye karşılık verdi Pitt başını iki yana sallarken.

Martin hemen yanındaki buz sandığına ayağıyla bir tekme vurarak açtı, elini sokup iyice karıştırdıktan sonra bir şişe Sam Adams buldu. Şişeyi açıp tırabzanlara yaslandı, koca bir yudum aldı.

"Buraya sadece tekneler hakkında laflamak için gelmediğine adım gibi eminim."

"Elbette hayır, o işin ikramiyesi sadece," diye karşılık verdi Pitt gülerek. "Dan, aslında ben George Washington Üniversitesi'ndeki araştırma laboratuvarında geçen hafta olan patlamayla ilgili neler bildiğini merak etmiştim."

"NUMA direktörü ofisimi aramayıp buraya geldiğine göre bunun gayriresmi bir soruşturma olduğunu farz edebilirim herhalde?"

"Tamamen kayıt dışı," dedi Pitt başını sallayarak.

"Senin bu işle ne ilgin var?" diye sordu Martin elindeki şişenin üzerindeki etiketi incelerken.

"Lisa Lane, laboratuvarı havaya uçan araştırmacı, karımın çok yakın arkadaşı. Bina, Lisa'ya bir rapor vermek üzere tam içeri girdiğim sırada infilak etti."

"Kimsenin ölmemiş olması şaşırtıcı," diye karşılık verdi Martin. "Gerçi görünüşe göre etkisi hesaplanmış bir patlamaymış gibi."

"Senin bu konu üzerinde çalışan adamların vardı, değil mi?"

Martin başını salladı. "Başkent polisi nedeni belirleyemeyince olası bir terör saldırısı olabileceğini düşünerek bizi çağırdı. Birkaç gün evvel üç ajanımızı oraya gönderdik."

Dan Martin, FBI'ın Karşı-Terör Birimi içindeki İç Terörizm Operasyonları Birimi başkanıydı. Pitt gibi o da eski teknelere ve arabalara karşı büyük ilgi duyuyordu ve birkaç yıl önce giriştikleri bir klasik otomobil yarışından sonra NUMA yöneticisiyle arkadaş olmuştu.

"Yani olayın bir kaza olduğuna kimse inanmıyor mu?" diye sordu Pitt.

"Şu an için kesin bir şey söyleyemeyiz, ama ilk bulgular o yönde. Polis dedektiflerinin ilk araştırdıkları gaz borularında olası bir kırılmaydı, ama patlama merkezi en yakın gaz borusunun oldukça uzağında. Zaten binanın gaz tesisatı patlamadan zarar görmemiş, aksi halde tahribat çok daha ağır olurdu."

"Bu durum kaynağın içeriye sonradan yerleştirildiğini akla getiriyor, tabii eğer laboratuvarın kendisi patlamanın kaynağı değilse."

Martin başını salladı. "Bana patlama alanında oksijen ve karbon dioksit tüplerinin olduğu söylendi, yani bu da bir ihtimal. Ancak ajanlarım tam bir kalıntı örnekleme testi uyguladılar, böylelikle laboratuvara dışarıdan sokulmuş yabancı bir maddenin olup olmadığını öğrenebileceğiz, yarın sabah sonuçlar masamda olur."

"Bayan Lane bana, laboratuvarda kullanmakta olduğu herhangi bir şeyin patlamaya neden olduğuna pek inanmış gibi görünmedi. Araştırmasının ne hakkında olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Sera gazlarıyla ilgili bir tür biyokimya çalışması, yani bildiğim kadarıyla."

Pitt daha sonra Lisa'nın yapay fotosentez sağlama çabalarını ve patlamadan hemen önceki büyük buluşunu anlattı.

"Sence patlamayla araştırması arasında bir bağlantı olabilir mi?" diye sordu Martin birasını kafasına dikip boş şişeyi soğutucuya koyarken.

"Elimde bir kanıt yok, sadece şüphe. Patlayıcı kullanıldığı kesinleşirse sen de bana hak vereceksin."

"Şüphelendiğin biri var mı?"

Pitt başını iki yana salladı. "Lane'e doğrudan sordum, ama aklına gelen kimse yokmuş."

"Patlamanın kaza sonucu olabileceği ihtimalini elersek olayın geçmişini soruşturmaya başlar, Lisa'nın etrafında kişisel hırslarını gizlemeye çalışan birilerinin olup olmadığını öğreniriz. Fakat ben yine de endüstriyel sabotaj ihtimalini listeye eklerim. GWU'ya karşı açılmış belli başlı davalar hangi yöne bakmamız gerektiği konusunda çok faydalı olabilir."

"Son bir şey daha var. Bir göz atsanız çok iyi olur. Lane'in asistanı, Bob Hamilton adında bir araştırmacı. Yine elimde delil yok, ama laboratuvar havaya uçtuğunda onun orada olmamasıyla ilgili içimde canımı sıkan tuhaf bir his var."

Martin, Pitt'e baktığında gözlerindeki huzursuz ifadeyi okuyabilmişti. Pitt'i, temelsiz önsezilere ve saçma paranoyalara saplanıp kalan biri olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordu. Eğer Pitt'in kuşkulandığı bir şey varsa bu muhtemelen bankadaki para gibi sağlam sayılırdı.

"Onu da kontrol ettiririm," dedi Martin. "Kafana takılan başka bir şey var mı?"

Pitt kurnaz bir gülümsemeyle başını salladı. "Evet, yanlış takılmış bir kapak." Sonra küçük motor bölmesine eğildi, elini uzatarak motorun üstündeki distribütör kapağının klipslerini açtı, yüz seksen derece döndürdükten sonra yerine koyarak klipsleri kapattı.

"Şimdi bir daha dene."

FBI görevlisi teknenin kaptan köşküne giderek motorun düğmesine bastı. Küçük motor iki kez guruldadıktan sonra saat gibi çalışmaya başladı. Martin birkaç dakika motorun ısınması-

nı bekledikten sonra, yüzünde beliren mahcup edayla kontağı kapattı.

"Ha, bu arada Tony ızgarasını istiyor," dedi Pitt gitmek üzere doğrulurken.

Martin gülümsedi. "Uğramana sevindim Dirk. Laboratuvarla ilgili yeni bir şey öğrendiğimizde seni ararım."

"Minnettar olurum. Tekne yarışında bol şans."

Pitt iskelede ilerlerken Martin'in aklına aniden bir şey gelmişti. "Auburn'ünün restorasyonunu bitirdiğini duydum, etrafta hız denemesi yapıyormuşsun. Nasıl gittiğini görmeyi çok isterim," diye bağırdı arkasından.

Pitt içi sızlamış bir halde başını iki yana salladı. "Maalesef sadece boş söylenti," diye karşılık verdi, sonra dönerek yoluna devam etti.

34

Ertesi sabah saat on olduğunda, GWU laboratuvarına ait adli kalıntı analizi Martin'in masasına ulaşmıştı. Olaydaki sorumlu ajanla görüştükten sonra Martin telefonu kaldırıp Pitt'i aradı.

"Dirk, az önce laboratuvarın kalıntı analizi raporuna bir göz attım. Üzgünüm ama şu anda sana kopyasını verememem."

"Anlıyorum," diye karşılık verdi Pitt. "Peki ana hatlarını söyleyebilir misin?"

"Tam üstüne basmışsın. Laboratuvar analistimiz patlayıcı kullanıldığından neredeyse emin. Odanın her yerinde nitrogliserin izleri bulmuşlar."

"Nitrogliserin, dinamitteki patlayıcı bileşen değil miydi?"

"Evet, nasıl kullanıldığına bağlı, bildiğimiz formu dinamit çubukları. İleri teknoloji olmasa da çok güçlü bir patlayıcı."

"Hâlâ bu tür şeylerin üretildiğini bilmiyordum."

"Normalde çok kullanılmıyor, ancak hâlâ sanayide çok talep görüyor, özellikle de yeraltı madenciliğinde."

"Kaynağını bulma şansı var mı?"

"Bir elin parmaklarını geçmeyecek üreticisi kalmış ve her biri az da olsa farklı bir formül kullanıyor; yani aslında bileşene kendi imzalarını atmış oluyorlar. Laboratuvar, patlayıcı örneklerinin Kanada'daki bir üreticininkiyle eşleştiğini belirledi."

"Bu alanımızı biraz olsun daraltır."

"Evet, ama maalesef biraz daha ilerleyince şansımız bu kadar yaver gitmeyecek. Şirketle görüşmek ve satış kayıtlarını incelemek için birkaç ajan göndereceğim, ama çok ümitli değilim. Tuhaf olan şu ki patlayıcılar, malzemelerinin eksik olduğundan haberi dahi olmayan bir madencilik şirketinden çalınmış. Bunun seri bombalama eylemlerinin bir başlangıcı olmadığını umut etmekten başka elimden bir şey gelmiyor."

"Öyle olmadığına her iddiasına varım. Bence Lane'in araştırması özellikle hedef alındı."

"Muhtemelen haklısın. Teorini destekleyen bir bulgu daha var. Bomba analiz uzmanlarımız patlayıcının karton kutu içerisine yerleştirildiğinden emin. Öldürme ya da sakat bırakma amaçlı şarapnellerle doldurulan boru tipi bombaların aksine bombacı bunda nispeten daha müşfik bir yaklaşım tercih etmiş. Patlamanın amacı öldürmek ya da çok sayıda kişiyi öldürmek amaçlı değilmiş gibi görünüyor."

"Bu az da olsa suçunu hafifletiyor," diye karşılık verdi Pitt. "Ama anladığıma göre sizin işiniz asıl şimdi başlıyor."

"Evet. Analiz sonuçları soruşturmayı çok geniş bir alana yaydı. Binadaki herkesin ifadesini alacağız. Bu noktada umudumuz, bizi sonraki ipucuna götürecek şekilde birinin binaya ait olmayan bir şey ya da birini görmüş olması." Martin rastlantısal patlamaların soruşturulması en çetrefilli ve çoğu zaman çözülmesi en zor suçlar olduğunu gayet iyi biliyordu.

"Haber verdiğin için teşekkür ederim Dan, ayrıca bol şans. Bir şey duyarsam seni ararım."

Pitt telefonu kapattıktan sonra NUMA'nın Meksika Körfezi'ndeki kasırga uyarısı veren şamandıraları konusunda bilgilendirme toplantısına katılmak üzere salona yöneldi. Toplantı bitiminde öğleden sonraki tüm programlarını iptal ederek yönetim binasından ayrıldı. GWU laboratuvarındaki patlama aklından hiç çıkmıyordu ve ne kadar uğraşsa da bunun oynanmakta olan bir oyunun çok ciddi sonucu olduğu düşüncesini zihninden atamıyordu.

Lisa'nın henüz taburcu edilmemiş olması ümidiyle arabasına atlayıp Georgetown Üniversitesi Hastanesi'ne gitti. Lisa, yanında takım elbiseli bir adam olduğu halde hâlâ ikinci kattaki odasındaydı. Adam oturduğu sandalyeden doğrularak içeri girmeye çalışan Pitt'e dik dik baktı.

"Sorun yok Ajan Bishop," diye seslendi Lisa yatağından. "Dirk Pitt bu, arkadaşım."

FBI ajanı hiç tepki vermeden başını sallayıp odadan çıktı.

"Buna inanabiliyor musun?" dedi Lisa, Pitt'i selamladıktan sonra. "FBI tüm gün boyunca beni sorguladı ve şimdi de yanımdan ayrılmıyorlar."

"Güzel biyokimya araştırmacılarına bir istisna yapmaları gerek aslında," diye karşılık verdi Pitt sıcak bir gülümsemeyle. Martin'in meseleyi ciddiye aldığını gördüğü için içten içe güvenlik görevlisine minnettardı.

Lane'in duyduğu iltifat karşısında yüzü al al olmuştu. "Az önce Loren telefon etti, ama uğrayacağından bahsetmemişti."

"FBI araştırmasını duyduktan sonra biraz endişelendim."

Son gördüğünden beri Lisa'nın kayda değer ölçüde düzeldiğini fark etmişti. Rengi yerine gelmiş ve bakışları eski ışıltısına kavuşmuştu, sesi de daha güçlü çıkıyordu. Bununla birlikte ba-

cağındaki alçı ve kolundaki askı daha uzunca bir süre Twister oynayamayacağını gösteriyordu.

"Neler oluyor? Bana hiçbir şey söylemediler," dedi Lisa yalvaran bakışlarla.

"Patlamaya bir bombanın neden olmuş olabileceğini düşünüyorlar."

"Bunu kastettiklerini tahmin etmiştim," dedi fısıldayarak. "Sadece doğru olabileceğine inanamıyorum."

"Laboratuvarında patlayıcı madde kalıntısı bulmuşlar. Biliyorum, aklın alması çok zor. Sana kini olan, kişisel ya da mesleki anlamda, hiç düşmanın var mıydı?"

"Sabah hepsini FBI ajanlarına ayrıntılarıyla anlattım," diye cevapladı başını iki yana sallayarak. "Böylesi bir şeyi yapabilmeyi aklından dahi geçirebilecek bir kişi bile tanımıyorum. Aynının Bob için de geçerli olduğuna eminim."

"Patlayıcının senin laboratuvarına konulmuş olması tamamen tesadüf de olabilir, belki de üniversiteyle alıp veremediği olan birkaç deli."

"Aklıma gelebilecek tek mantıklı açıklama bu. Gerçi Bob da ben de içeride kimse olmadığında her zaman kapıyı kilitleriz."

"Başka bir olasılık daha var," dedi Pitt. "Araştırma sonuçlarından rahatsız olan bir rakibin olabilir mi?"

Lisa bir süre düşündü. "Sanırım olabilir. Araştırmamın geneliyle ve geniş kapsamlı etkileriyle ilgili bazı makaleler yayımlamıştım. Ama gerçeği, katalizörü bulduğumu, sadece sen, Loren ve Bob biliyor. Başka bilen yok. Birinin bu kadar kısa sürede harekete geçmiş olabileceğine inanmak çok güç, tabii eğer gerçekten de keşfi duymuşlarsa."

Pitt bir süre konuşmadı, Lisa ise camdan dışarı dalgın dalgın bakıyordu.

"Bana göre yapay fotosentezin kullanılmaya başlanmasının sadece olumlu etkileri var, yani, sera gazlarının azaltılmasından kim zarar görebilir ki?"

"Bu soruyu cevaplayabilirsek olası şüphelileri de bulmuş oluruz," diye karşılık verdi Pitt. Gözü yatağın karşısındaki tekerlekli sandalyeye ilişti. "Buradan ne zaman yakanı kurtaracaksın peki?"

"Doktor büyük ihtimalle yarın öğleden sonra dedi. Gerçi benim için yine de çok geç. Bir an önce işe dönüp bulgularımı toparlamak için sabırsızlanıyorum."

"Sonuçları yeniden toparlayabilir misin?"

"Kavramsal olarak aslında hepsi burada," dedi parmağıyla başına vurarak. "Ancak her şeyi yeniden belgelendirmem için birkaç laboratuvar malzemesine ihtiyacım olacak. Elbette hepsi Ontario Madenciler Birliği'nin yeni bir rutenyum numunesi örneği göndermesi şartıyla."

"Maden kaynağın orası mı?"

"Evet, oldukça pahalı. Patlamada mahvolmuştur muhtemelen."

"Galiba artık çok daha fazla bağış toplaman gerekiyor."

"Sebep sadece rutenyumun fiyatı değil, bulunabilirliği. Bob bulmanın neredeyse imkânsız olduğunu söylüyor."

Pitt bir süre düşündü, sonra Lisa'ya bakarak gülümsedi.

"Dert etme, her şey yoluna girecektir. Seni daha fazla rahatsız etmesem iyi olur. Tekerlekli sandalyeni itecek birine ihtiyaç duyarsan çekinme, ara."

"Çok teşekkürler Dirk. Sen ve Loren çok naziktiniz. Hele bir ayağa kalkayım ikiniz de yemeğe davetlisiniz."

"Sabırsızlıkla bekliyorum."

Pitt arabasına döndüğünde saatin neredeyse beş buçuk olduğunu fark etti. Önsezilerine dayanarak Loren'ı arayıp ge-

cikeceğini bildirdi, sonra tekrar NUMA binasına gitti. Asansörle onuncu kata çıkıp kurumun bilgi işlem operasyonları merkezine girdi. Muhteşem bir şekilde sıralanmış en son bilgi işlemciler ve depolama üniteleri dünyadaki okyanusların dört bir yanında emsalsiz verileri depoluyorlardı. Uydu bağlantılı şamandıralardan gelen dalga, gelgit ve hava durumu bilgileri, bir saniye içerisinde yerkürenin çevresini saran tüm büyük suların fotoğrafını gözler önüne seriyordu. Bilgisayar sisteminin bünyesinde aynı zamanda deniz bilimlerindeki en son bulgulara hızlı erişim sağlayan dağ gibi oşinografi araştırma materyalleri de bulunuyordu.

Pitt, geniş bir konsol önündeki koltuğuna oturmuş bir halde birkaç adım ötesindeki çekici bir kadınla hararetli bir tartışma içerisindeki, atkuyruğu saçlı bir adamın yanına yaklaştı. Hiram Yaeger NUMA bilgisayar merkezinin mimarı ve veritabanı yönetimi uzmanıydı. Üzerindeki batik desenli tişörtü ve ayağındaki kovboy çizmeleri insanı yanıltsa da Yaeger kendisini iki genç kızına adamış tam bir aile babasıydı. Pitt, Yaeger'ın her zaman eşinin ve kızlarının kahvaltısını hazırladığını, ara sıra kimseye belli etmeden futbol maçlarına ve resitallere gitmek için öğleden sonraları işten kaytardığını ama akşam saatlerinde çalışarak bunu telafi ettiğini bilirdi.

Pitt biraz daha yaklaştıkça her zaman olduğu gibi yine şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı; Yaeger'la tartıştığını gördüğü kadın gerçek değildi, sadece üçboyutlu, olağanüstü bir hologramdı. Bizzat Yaeger'ın tasarladığı devasa bilgisayar ağı sistemine bağlı program ara yüzü olan Max adındaki holografik kadın, Yaeger'ın çok sevdiği eşiyle modellenmişti.

"Bay Pitt, lütfen Hiram'a doğrusunu açıklar mısınız?" diye rica etti Max, Pitt'e dönerek. "Bir kadının çantasıyla ayakkabıla-

rının uyumlu olması gerektiğini söylememe rağmen bana inanmıyor."

"Söylediklerine her zaman güvenirim," diye karşılık verdi Pitt başını sallayarak.

"Teşekkür ederim. Şimdi inanmışsındır artık," dedi Yaeger'a azarlarcasına.

"Pekâlâ, pekâlâ," diye karşılık verdi Yaeger ellerini yukarı kaldırarak. "Şimdi karıma bir doğum günü hediyesi seçmeme yardım et."

Yaeger sonra Pitt'e döndü. "Onu karım gibi tartışacak şekilde asla programlamamalıydım," dedi başını iki yana sallayarak.

Pitt yanındaki koltuğa oturdu. "Olabildiğince canlısına benzemesini istemiştin," dedi kahkaha atarak.

"Bana lütfen kadın kıyafetlerinden başka şeyler konuşmak için buraya geldiğini söyle," dedi yalvarırcasına.

"İşin doğrusu Max'in madenler konusunda bazı sorularıma cevap vereceğini umuyordum."

"Konu değiştirmek için güzel bir başlık," dedi Max alaycı bakışlarla Yaeger'a bakarak. "Size yardımcı olmaktan onur duyarım sayın müdürüm. Ne öğrenmek istemiştiniz?"

"Acemi düzeyde başlarsak rutenyum metali hakkında neler anlatabilirsin?"

Max bir saniyeliğine gözlerini kapattı, sonra hızla konuşmaya başladı. "Rutenyum, platin grubundan, sertliğiyle bilinen bir geçiş metalidir. Rengi gümüşi beyazdır, Ru sembolüyle de bilinen element periyodik cetvelde kırk dördüncü sıradadır. Adını Rusya'nın Latincedeki aslı olan Rus kelimesinden almıştır. Rus jeolog Karl Klaus tarafından 1844'te keşfedilmiştir."

"Sadece bu metale özgü kullanım ya da gereksinim alanı var mı?"

"Özellikle titanyum gibi başka elementlerle birleştirildiğinde gösterdiği sertleştirici özelliği bu metali sanayide çok değerli yapmaktadır. Tedarik düzensizlikleri son dönemde fiyatlarda keskin yükselişler yaşanmasına yol açmış, üreticileri başka bileşenlere yönelmeye mecbur bırakmıştır."

"Fiyatı ne kadar?" diye sordu Yaeger.

"Dünyadaki en nadir elementlerden birisidir. Son spot piyasa fiyatı ons başına on iki bin doları aşmıştır."

"Vay canına," diye karşılık verdi Yaeger. "Bu altın fiyatının on katı. Keşke bir rutenyum madenim olsaydı."

"Hiram çok güzel bir noktayı hatırlattı," dedi Pitt. "Bu maden nerelerde çıkarılıyor?"

İşlemcisi veritabanını filtrelerken Max bir süre durdu.

"Şu anda arzı gerçekleştirecek kuruluş tam olarak oturmuş değil. Geçtiğimiz yüzyılda Güney Afrika ve Rusya'daki Ural Dağları rutenyumun çıkarıldığı önemli kaynaklar olmuş. Yaklaşık olarak yıllık on tonluk bir üretimi tek başına Güney Afrika'daki Bushveld madeni sağlıyormuş, bununla birlikte üretim 1970'lerde düşmüş, 2000'lere gelindiğinde ise neredeyse sıfıra inmiş. Fiyatlardaki hızlı yükselişe rağmen üretimde bir artış görülmemiş."

"Ya da başka bir deyişle madenleri tükenmiş," diye karşılık verdi Pitt.

"Evet, bu doğru. Son kırk yılda bölgede önemli başka bir saha keşfedilmemiş."

"O halde geriye sadece Ruslar kalmış," dedi Yaeger.

Max başını iki yana salladı. "Rus rutenyumu sadece Vissim Vadisi'nde birbirine komşu iki küçük madenden çıkarılıyordu. 1950'lerde üretim zirve noktasına ulaşmıştı. Birkaç yıl önce yaşanan şiddetli bir toprak kayması her iki madendeki faaliyetlerin tamamen durmasına yol açtı. Ruslar, tekrar faaliyete geçe-

bilmeleri için uzun yıllar gerekeceğini belirterek iki alanı da terk ettiler."

"Fiyatların tavan yapmasına şaşmamak gerek," dedi Yaeger. "Peki, senin bu metalle ne işin var Dirk?"

Pitt ana hatlarıyla Lisa Lane'in yapay fotosentez keşfini, rutenyumun katalizör olarak süreçteki önemini ve laboratuvardaki patlamayı anlattı. Duyduklarıyla aslında neler döndüğünü anlayan Yaeger bir hayret ıslığı çaldı.

"Bu hiç şüphe duyulmayan bir maden sahibini oldukça zengin bir adam yapar," dedi.

"Metalin bulunması şartıyla," diye karşılık verdi Pitt. "Ki benim merak ettiğim de bu Max, büyük miktarda rutenyum almak için nereye gitmeliyim?"

Max tavana baktı. "Bir bakalım... yatırım amacıyla bunu size satabilecek sadece bir ya da iki Wall Street kıymetli emtia komisyoncusu var; ama mevcut miktar oldukça az. Sattıkları yan ürün miktarına göre yalnızca Güney Amerika'daki küçük bir platin madeni bulabiliyorum, ancak bunun için daha ileri düzeyde işlemler gerekiyor. Metalin bilinen mevcut stoku anlaşıldığı kadarıyla fazlasıyla yetersiz. Diğer tek bilinen kaynak ise Ontario Madenciler Birliği ki birlik, elindeki mevcut üstün kaliteli rutenyum miktarının bir ons olduğunu belirtmiş."

"Bu, Lisa'nın numuneyi aldığı birlik," diye araya girdi Pitt. "Birlik hakkında başka neler söyleyebilirsin?"

"Madenciler Birliği Kanada üzerindeki bağımsız maden sahiplerini temsil edip çıkarılan cevher için toptan pazar olarak işlev görüyor. Merkezleri, Ontario, Blind River kasabasında."

"Teşekkürler Max. Her zamanki gibi inanılmaz yardımcı oldun," dedi Pitt. Bilgisayardaki görüntüden konuşarak içinde kaynayan huzursuzlukları aşmış, Yaeger gibi, Max'in gerçek bir insan olduğuna neredeyse inanacak gibiydi.

"Benim için her zaman zevktir," diye karşılık verdi Max başını sallayarak; sonra Yaeger'a dönerek, "Eşinle ilgili tavsiyemi sakın unutma," diye tembihledi.

"Güle güle Max," diye karşılık verdi Yaeger. Klavyedeki tuşa basmasıyla Max aniden gözden kayboldu. Yaeger sonra Pitt'e dönerek, "Ne yazık ki sürecin işlemesi için yeterince rutenyum olmazsa arkadaşının keşfi hiçbir anlam ifade etmiyor," dedi.

"Keşif duyulduğunda kaynak da bulunur," diye karşılık verdi Pitt inançla.

"Şayet laboratuvardaki patlamayla ilgili hislerin doğruysa metalin nadir olduğunu başka birisi çoktan öğrenmiş demek ki."

Pitt başını sallayarak onayladı. "Benim korktuğum da bu. Gözlerini kırpmadan araştırmayı durdurmaya kalkışabiliyorlarsa, muhtemelen hiç düşünmeden kalan kaynakları tekellerine almayı da deneyeceklerdir."

"Peki bundan sonra ne yapacaksın?"

"Yapacak tek bir şey var," dedi. "Ontario Madenciler Birliği'ne gidip gezegende ne kadar rutenyum kaldığını anlamak."

İKİNCİ BÖLÜM

KARA KOBLUNA

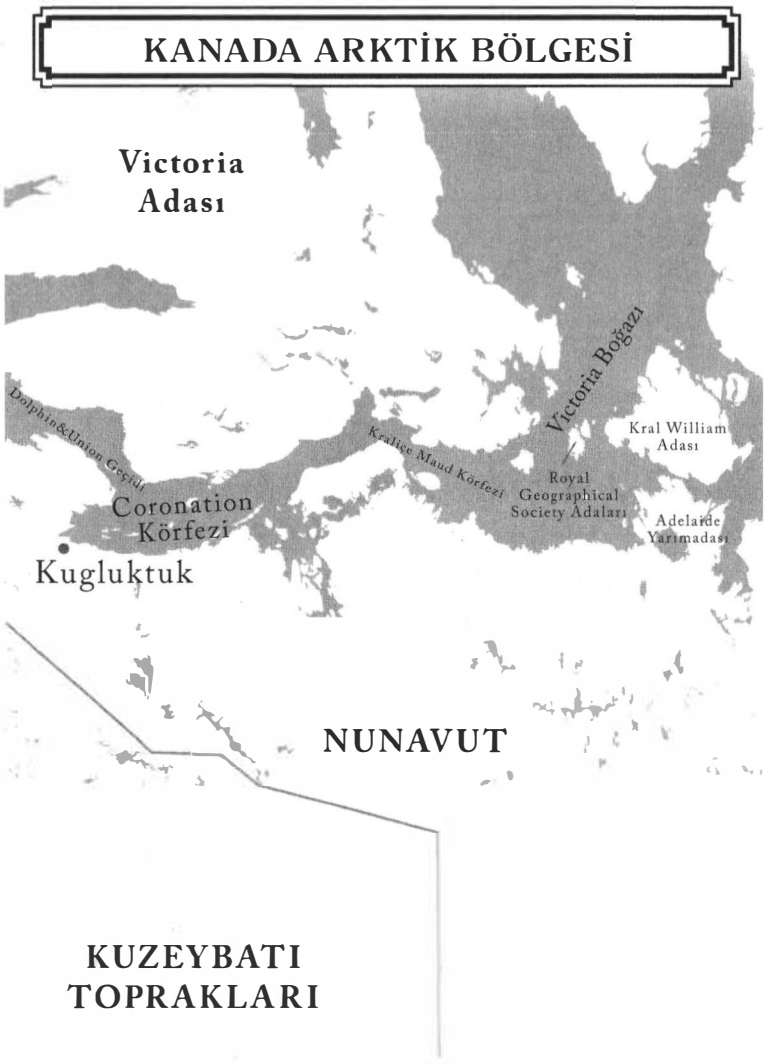
KANADA ARKTİK BÖLGESİ
Victoria Adası
Victoria Boğazı
Kral William Adası
Royal Geographical Society Adaları
Adelaide Yarımadası
Kraliçe Maud Körfezi
Dolphin&Union Geçidi
Coronation Körfezi
Kugluktuk
NUNAVUT
KUZEYBATI TOPRAKLARI

35

Trevor'ın teknesi limana yaklaşırken Summer iskelede bekliyordu. Üzerindeki bedenine sıkıca yapışmış safran rengi bluz, omuzlarının üstünde gevşek bir şekilde topladığı parlak kızıl saçlarını iyice ortaya çıkarıyordu. Gemi iskeleye yanaşınca mavi gözlerinde sıcak bir bakış belirdi. Trevor kaptan köşkünden başını çıkararak ona el sallıyordu.

"Benim yolumdan da geçiyor musun denizci?" diye sordu Summer tebessüm ederek.

"Tam ters istikamette gidecek olsaydım dahi seni gördükten sonra artık geçiyorum," diye cevapladı hayran bakışlarla. Elini uzattı, Summer'ın gemiye çıkmasına yardım etti.

"Dirk nerede?"

"Sabahleyin başı çatlayacak gibiydi, o yüzden bir aspirin alıp tekrar yattı."

Trevor komutasında gemi yavaşça iskeleden ayrılıp liman girişinin hemen bitişiğindeki belediye rıhtımının yanından geç-

ti. Rıhtımın küçük toprak park yerine gözü iliştiğinde kahverengi bir cip içerisinde oturan dikkat çekici kıyafetler giyinmiş bir adamın gidişlerini izlediğini görür gibi oldu.

"Bu sabahki teftişlerini bitirdin mi?" diye sordu Summer tıka basa kereste yüklü bir geminin yanından geçerlerken.

"Evet. Alüminyum tasfiye fırını, mal kabul alanının küçük uzantısına bakıyor. Zorunlu çevresel etki değerlendirmesi zırvalıkları işte." Çarpık bir gülümsemeyle Summer'a baktı. "Bu sabah gemide beni bekleyen polisi göremeyince oldukça rahatladım."

"Terra Green tesislerinde seni gören olduğunu sanmıyorum. Kitimat Postanesi duvarında aranıyor ilanında büyük ihtimalle Dirk ve benim fotoğraflarımız yer alacak," diye karşılık verdi huzursuz bir tebessümle.

"Tesis güvenliğinin dosyayı polise havale etmeyeceğinden eminim. Her şey bir yana, onların bildiği kadarıyla, Dirk'ün ölümünden sorumlular."

"Elbette onu canlı bir halde denizden çıkardığın gözlem kameralarına yakalanmamışsa."

"Böylesi bir durumda hepimizin başı biraz derde girer." Döndü ve endişeli gözlerle Summer'a baktı. "Belki de Dirk'le senin kasabada dikkat çekmemeniz iyi olur. Uzun boylu, muhteşem kızıl saçlıların Kitimat'ta göze batması kaçınılmaz."

Summer, bu defa yanaklarının kızarmasını göz ardı edip Trevor'a iyice yaklaşıp doğruca gözlerine baktı. Trevor geminin dümenini bıraktı, kollarını sıkıca Summer'ın beline dolayıp kendine çekti. Bir süre bakıştıktan sonra dudaklarından uzun uzun ve tutkuyla öptü.

"Sana bir şey olmasına asla izin vermem," diye kulağına fısıldadı.

Karşı yoldan gelen küçük şilebin kaptanı çiftin sarmaş dolaş olduğunu görünce sirenini iki defa çaldı. Trevor istemeyerek de olsa kollarını bırakıp bir eliyle şilebi selamladı, sonra dümeni tuttu. Douglas Kanalı'nda hızla yol alırken diğer kolu sıkıca Summer'ın incecik beline dolanmıştı.

Turkuvaz renkli NUMA araştırma gemisi bıraktıkları yerdeydi. Summer hemen geminin dümenine geçti. İki gemi Kitimat yolu boyunca neşeyle yarışa tutuşuyor, biri diğerini geçiyordu. Terra Green tesislerinin yanından herhangi bir olay yaşanmadan geçtikten sonra gemileri rıhtıma henüz bağlamışlardı ki iskelede başıboş bir halde dolaşan Dirk'e rastladılar. Başına sarılı sargıyı kapatmak için beyzbol şapkası giymiş, ağır adımlarla yürüyordu.

"Başın nasıl oldu?" diye sordu Trevor.

"Daha iyi," diye yanıtladı Dirk. "Zonklama dinamitten balyoza kadar indi. Ama kulaklarımda hâlâ Saint Mary Kilisesi'nin çanlarını gayet net duyabiliyorum."

NUMA gemisini bağladıktan sonra Summer elinde kalın bir çantayla iki adama doğru yürüdü.

"İşe dönmeye hazır mısın?"

"Su numuneleri mi elindeki?" diye sordu Trevor.

"Evet, su numuneleri," diye cevapladı Summer, elindeki Kitimat Belediyesi su analiz kitini göstererek.

Sonra Trevor'ın gemisine binip bir gece önce alınan su numunelerinin toparlanmasına yardım etti. Küpeşteye yaslanan Dirk ve Trevor'ın bakışları altında test kitini yeniden açıp su numunelerinin asidite seviyelerini ölçmeye başladı.

"8,1 pH düzeyi," dedi ilk numuneyi ölçtükten sonra. "Asidite düzeyi civardaki sularda normal seviyelerin azıcık da olsa üzerinde, ama çok önemli değil."

Trevor'ın doldurduğu küçük şişelerdeki tüm su numunelerini ölçmeye devam ediyordu. Her şişeden elde edilen sonuç neredeyse aynıydı. Son örneği de ölçtükten sonra yüzüne mağlubiyet hüznü yayıldı.

"Yine aynı, pH ölçümleri 8,1 civarında. Tuhaf şekilde Terra Green tesisi çevresindeki suların asidite seviyelerinde herhangi bir anormallik görünmüyor."

"Bu durum, tesisin karbon dioksit pompaladığı yönündeki teorimizi çürütüyor gibi," dedi Trevor.

"Mitchell Goyette'e bir madalya," diye karşılık verdi Dirk alaycı bir şekilde.

"Tanker gemisinde neler olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum," dedi Summer.

Trevor anlamadığını belli edercesine baktı.

"Diğer konuyla uğraştık ve ispatlayamadık; ama Dirk'le de tankerin yükünü boşaltmadığı, aksine tankere karbon dioksit yüklendiğinden kuşkulanıyoruz."

"Bana çok anlamlı gelmedi, elbette başka bir sekestrasyon tesisine nakletmiyor ya da denize boşaltmıyorlarsa."

"Tankerin peşinde dünyayı dolaşmadan önce bence aşırı asidite değerleri ölçümlediğimiz bölgeye bir kez daha göz atmamız gerekiyor," dedi Summer. "Hecate Boğazı'na. Araştırma yapacak ekipmanımız var," diye ekledi NUMA gemisine doğru hareketlenirken.

"Doğru," diye hak verdi Dirk. "Gil Adası çevresindeki deniz tabanına bakmamız gerekiyor. Aradığımız cevap oralarda bir yerde olmalı."

"Kalıp araştırmayı idare edebilir misin?" diye sordu Trevor ümitli gözlerle.

Dirk, Summer'a baktı. "Seattle ofisinden bir çağrı aldım. Puget Körfezi'ndeki bazı araştırmalar için hafta sonuna kadar

gemiyi geri çağırıyorlar. İki gün daha kalabiliriz, sonra yola koyulmamız gerekiyor."

"Gil Adası civarının büyük bölümünü incelemek için yeterince zamanımız var demek ki," diye karşılık verdi Summer. "Yarın sabah erkenden başlamaya ne dersiniz? Trevor, sen de bize katılabilir misin?" Bu defa ümitli gözlerle bakma sırası Summer'daydı.

"Bunu asla kaçırmam," diye cevapladı memnuniyetle.

Hep beraber rıhtımdan ayrıldıkları sırada, tamponunda kiralama şirketinin logosu olan kahverengi cip bitişiklerindeki yolda ağır ağır onları takip ediyordu. Belediye limanını ve iskeleyi rahatça görebilen açık bir alana geldiğinde şoför arabayı durdurdu. Direksiyon başında Clay Zak arabanın ön camından dikkatle iskelenin sonunda birbiri ardına demirlemiş iki gemiyi süzüyordu. Başını salladı, sonra yavaşça yol boyunca arabayı sürmeye devam etti.

36

Ertesi sabah yedi sularında Trevor rıhtıma vardığında, Dirk ve Summer çoktan sonar ekipmanlarını pruva iskelesine çıkarmışlardı. Dirk yedek halatı toplamakla meşgulken Trevor, Summer'dan ufacık bir öpücük koparmayı başarmıştı. Sonrasında gemiye küçük bir soğutucu çıkardı.

"Umarım herkes taze tütsülenmiş somona razı olur," dedi.

"Dirk'ün fıstık ezmesi ve dereotu turşusu stoklarıyla kıyaslayınca muhteşem bir gelişme olduğunu söylemeliyim," diye karşılık verdi Summer.

"Bozulmasından endişe etmen asla gerekmez," diye savundu kendini Dirk. Sonra kaptan köşküne girerek motoru çalıştırdı ve tekrar pruva güvertesine döndü.

"Yola çıkmadan yakıt almam gerekiyor," dedi.

"Şu kıvrımın arkasında yakıt alabileceğin bir iskele var," diye karşılık verdi Trevor. "Hem şehir limanındaki benzinden biraz daha ucuz." Bir süre düşündükten sonra, "Nasıl da aklıma gelmedi? Oraya kadar beni takip etmeye ne dersin? Sonra benim gemiyi bırakır kanala doğru yola çıkarız," dedi.

Dirk kabul edercesine başını sallayınca Trevor güverteden atlayıp NUMA aracının hemen arkasında demirlemiş gemisine yürüdü. Kaptan köşkünün kapısını açıp motoru çalıştırdı, bir süre rölantide çalışan motorun boğuk seslerini dinledi. Yakıt göstergesini kontrol ederken kontrol paneli üzerinde Summer'ın unuttuğu gözlükler gözüne çarptı. Başını kaldırdığında Summer'ın NUMA gemisinin iskele halatlarını çözmeye çalıştığını gördü. Gözlükleri kaptığı gibi gemiden atlayıp iskelenin diğer tarafına doğru koştu.

"Bu çekici mavi gözleri güneşten korumalısın."

Summer elindeki halatı güverteye fırlatıp başını kaldırınca hemen karşısında uzattığı elinde güneş gözlükleriyle Trevor'ı gördü. Bir an gökyüzüne gözü ilişince başlarının üzerinde kümelenen kalın yağmur bulutlarını fark etti. Sonra ise ikisinin gözleri birbirine kilitlendi.

"Bugün için abartı olur, ama yine de hırsız olmadığını ispatlamana sevindim."

Elini uzatıp gözlükleri almıştı ki hemen arkalarında kulakları sağır eden bir çatırtı duyuldu. Patlama sesinin ardından oluşan şok dalgası onları güverteye savurmuş, başlarından aşağı kıymık parçaları yağdırmıştı. Parçalardan koruma içgüdüsüyle Trevor, Summer'ın üzerine kapaklandı, ancak küçük tahta ve fiberglas parçacıklarının kendi sırtına saplanmasına engel olamamıştı.

Trevor'ın gemisinin kontağına bağlı, dört nitrogliserin dinamit lokumuna eklenmiş beş dakika zaman ayarlı fünye ortalığı cehenneme çevirmişti. Patlamayla Kanada bandıralının güvertesinin neredeyse tamamı kâğıt gibi yırtılmış, kaptan köşkünün büyük bölümü dümdüz olmuştu. Pruva göz açıp kapayıncaya kadar suya batmıştı, ne var ki halatla iskeleye bağlı pupanın inatla yüzeyde kalması oldukça gülünç bir manzara ortaya çıkarmıştı.

Kendi gemisinin kabininde duran Dirk patlamadan ve ardından fırlayan parçalardan yara almadan sağ salim kurtulmuştu. Summer'ı bulmak için hemen güverteye fırladı. Trevor'ın yardımıyla o da zarar görmemiş, ayağa kalkmaya çalışıyordu. Trevor ise o kadar şanslı değildi. Omzuna saplanan büyük bir tahta parçası yüzünden sırtı kan revan içindeydi ve ayağına saplanan odun parçası topallamasına neden oluyordu. Aldığı yaraları boş vermiş bir halde enkazından dumanlar tüten gemisine doğru aksayarak yürümeye çalıştı. Summer ve Dirk birbirlerini kontrol edip yara almadıklarına emin olunca Dirk gemiye atlayıp yangın söndürücüyü kaptı ve daha büyük bir yangına sebebiyet verebilecek tüten enkaz parçalarına püskürttü.

Summer ise koşarak eline geçirdiği havluyla geri döndüğünde Trevor omzundaki yaraya bastırıyor ve boş gözlerle aracından artakalanlara bakıyordu. Yaklaşan polis sirenlerinin eşliğinde Trevor dönüp acı ve öfke dolu gözlerle Summer'a baktı.

"Terra Green olduğundan eminim," diye sessizce mırıldandı. "Kardeşimi de onların öldürdüğünden şüphelenmekte haksız mıyım?"

İki mil ötede limanın yanındaki kafede Clay Zak, uzakta suyun üstünde yükselen dumana ve alevlere hayran hayran bakıyordu. Espressosunu ve Danimarka pastasını bitirdikten sonra masaya yüklüce bir bahşiş bıraktı ve caddeye park ettiği kiralık kahverengi cipe doğru yürüdü.

Arabasına binerken Deep Purple rock grubunun "Suyun Üstünde Duman" parçasını yüksek sesle, keyifle mırıldanıyordu. En ufak bir endişe dahi duymadan kasabanın dışındaki havaalanına, Mitchell Goyett'in hizmetine sunduğu jetin olduğu piste doğru sürmeye başladı.

37

Jet, kontrol kulesinin kalkış onayı vermesi için küçük bir uçağın havalanıp sahanın açılmasını beklerken havada bir kez tur attı. Deniz araçlarında olduğu gibi aynı tonda turkuvaz renge boyanmış NUMA Hawker 750 hafifçe piste değdi. Küçük jet kırmızı tuğlalı binaya yaklaşırken artık tamamen yerdeydi. Çok daha büyük bir Gulfstream G650'nin yanında durduktan sonra açılan gövde kapısından, üzerinde insanı hafifçe ürperten soğuğa karşı aldığı ceketiyle Pitt hızla indi. Terminal binasına gidince gişenin ardında duran tombul bir adam kendisini karşıladı.

"Elliot Lake'e hoş geldiniz. Buralarda aynı gün içerisinde iki jetin görülmesi çok karşılaşılan bir durum değildir," dedi içten, aksanlı bir sesle.

"Yolcu uçakları için biraz küçük değil mi?" diye sordu Pitt.

"Pistimiz sadece 1370 metre, gerçi önümüzdeki yıl genişletmeyi umuyoruz. Size kiralık bir araba ayarlamamı ister misiniz?"

Pitt başını salladı, çok geçmeden elinde mavi bir Ford SUV'a ait anahtarlarla terminalden ayrıldı. Motor kaputuna serdiği haritaya bakarak çevresini şöyle bir inceledi. Elliot Lake, Huron Gölü'nün kuzeydoğu kıyısına yakın küçük bir kasabaydı. Detroit'in yaklaşık olarak dört yüz elli kilometre kuzeyinde yer alan kasaba Ontario Eyaleti'nin Algoma bölgesindeydi. Kanada'nın el değmemiş doğallıklarıyla çevrili bölge, sarp dağlar, dolambaçlı nehirler ve derin göllerle doluydu. Pitt haritada havaalanının yerini belirledikten sonra kasabanın birkaç kilometre güneyindeki sık ormanın dışından dolaştı. Dağların arasından geçip, Huron Gölü kıyılarında Trans-Kanada Otobanı'na bağlanan anayolu takip ederek güneye ilerledi. Buranın yaklaşık yirmi beş kilometre batısı Pitt'in varış yeri olan Blind River adında eski bir kerestecilik ve madencilik kasabasıydı.

Yol boyunca manzara harikuladeydi; yol birkaç dağ gölünün ve dik yamaçlardan şelale oluşturarak dökülen dolambaçlı bir nehrin yanından kıvrımlar çizerek ilerliyordu. Pitt, pek çoğu 1930'lu yıllarda yapılmış, eski ancak bir o kadar tuhaf ve güzel ahşap evlerin olduğu küçük bir köyü hayranlık dolu bakışlarla izleyerek geçerken biraz yavaşladı. Oldukça büyük, çelik bir deponun yanında her yanı taş ve maden cevheri yığınlarıyla dolu alanı görene dek arabayı sürmeye devam etti. Büyükçe bir akçaağaç yaprağının olduğu bayrağın altındaki eski tabelada ONTARIO MADENCİLER BİRLİĞİ VE AMBARI yazısı okunuyordu. Pitt arabayı döndürüp girişin yanına park ettiğinde kahverengi takım elbiseli, geniş omuzlu bir adamın merdivenlerden inip son model, beyaz bir sedana bindiğini gördü. Pitt, kiralık arabasından inip binaya girdiğinde adamın koyu güneş gözlükleriyle dikkatlice kendisini süzdüğünü fark etmişti.

Toz toprak içindeki binanın içi, bir madencilik müzesini andırıyordu. Paslı maden vagonları, köşelere saplanmış kazma-

ların etrafı yüksek raflara sıralanmış madencilik dergileri ve eski fotoğraflarla süslenmişti. Uzun, ahşap bir tezgâhın arkasında, Pitt'in içinde daha değerli maden örneklerinin olduğunu düşündüğü kocaman bir antika banka kasası vardı.

Tezgâhın arkasında neredeyse binanın içi gibi toza boğulmuş gibi görünen yaşlıca bir adam oturuyordu. Ampul şeklinde kafası, kırlaşmış saçları, mavi gözleri ve sakalı, askılı pantolonunun üzerine giydiği elbezini andıran soluk gömleğiyle uyum içindeydi. Burnunun üzerine kondurduğu Ben Franklin gözlükleriyle Pitt'i tepeden tırnağa süzdü.

"Günaydın," diyerek Pitt kendini tanıttı. Büyükçe bir cep şişesini andıran parlak metal kutuya gözlerini dikerek, "Çok güzel bir yağdanlığınız varmış," dedi.

Pitt'in yolunu kaybeden, yer sormak isteyen bir turist olmadığını anlayınca adamın gözleri ışıldadı.

"Hı hı. Eskiden madencilerin yağ kandillerini doldurmak için kullanılırdı. Yakınlardaki Bruce Madenleri'nden getirttik. Büyük dedem 1921'de kapanana dek oradaki bakır madenlerinde çalışmış," dedi hırıltılı bir sesle.

"Bu tepelerde çok bakır var mıydı?"

"Uzun yıllar gidecek kadar değil. Birçok bakır ve altın madeni onlarca yıl evvel kapandı. Bir sürü toprak kazıcısının ilgisini çektiler, ama çok az kişinin zengin olmasını sağlayabilmiştir," diye cevapladı başını iki yana sallayarak. Sonra Pitt'i kuşkuyla süzerek sordu. "Pekâlâ, senin için ne yapabilirim?"

"Rutenyum stokunuz hakkında bilgi almak istemiştim."

"Rutenyum?" diye sordu şaşırmış bir şekilde Pitt'e bakarak. "Az önce buraya gelen o iriyarı arkadaşla mı berabersin?"

"Hayır." Pitt, kahverengi takım elbiseli adamın tuhaf davranışlarını anımsadı, bir türlü sonuca bağlayamadığı aşinalık hissi beynini kemiriyordu.

"Çok garip," dedi adam kuşkuyla Pitt'e bakarak. "Diğer adam Ottawa'dan, Doğal Kaynaklar Bakanlığı'ndan geliyordu. Burada rutenyum stoklarımızı ve kaynaklarımızı kontrol etti. Tuhaf olan ilgilendiği tek metal buydu ve şimdi sen de gelip aynı şeyi soruyorsun."

"Adını söyledi mi?"

"John Booth, sanırım öyle demişti. Tuhaf bir elemandı. Peki, Bay Pitt, siz bu konuyla neden ilgileniyorsunuz?"

Pitt, Lisa Lane'in George Washington Üniversitesi'nde yürüttüğü araştırmadan ve bilimsel çalışmasında rutenyumun rolünden kabaca bahsetti. Son keşfin büyüklüğünden ve laboratuvardaki patlamadan söz etmedi.

"Evet, bir iki hafta evvel o laboratuvara numune gönderdiğimi hatırlıyorum. Pek fazla rutenyum talebi almıyoruz, sadece birkaç kamu araştırma laboratuvarı ve tek tük ileri teknoloji şirketinden. Fiyatlar böyle maksimum seviyeye fırlayınca artık çok az kişinin o metalle uğraşmaya yetecek maddi gücü var. Elbette fiyatların tavan yapması sipariş aldığımızda iyi kâr etmemizi sağlıyor." Gülümsedi, göz kırparak, "Keşke envanterimizi dolduracak bir kaynağımız olsa," dedi.

"Halihazırda hiç tedarikçiniz yok mu?"

"Ah Tanrım, yıllardan beri yok ki. Stoklarımız çok geçmeden bitecek. Doğu Ontario'daki bir platin madeninden biraz alıyorduk, ama çıkardıkları cevher artık hiçbir şey ifade etmeyecek hale geldi. Hayır, Bay Booth'a da söylediğim gibi, rutenyum tedarikimizin büyük bölümünü Eskimolardan sağlıyoruz."

"Kuzeyden mi çıkarıyorlar?"

"Görünüşe göre öyle. Bay Booth için satın alma kayıtlarını çıkarmıştım," dedi tezgâhın diğer ucunda duran deri ciltli eski bir defteri parmağıyla işaret ederek. "Maden yüz yılı aşkın bir süre önce orada bulunmuş. Kayıt defterinde daha ayrıntılı bil-

giler var. Eskimo halkı ondan 'Kara Kobluna' olarak söz eder, ya da buna benzer bir şey. Biz ise her zaman Adelaide örneği demişiz, zira Eskimolar, Kuzey Buz Denizi'ndeki Adelaide Yarımadası'ndaki bir yerleşimde yaşıyorlardı."

"Yani Kanada'da o bölgede rutenyum var?"

"Bildiğim kadarıyla öyle. Ne var ki Eskimoların kaynağında daha fazlası var mı bilen yok. Uzun zaman önce tamamı çıkarıldı. Anlatılanlara göre Eskimolar metali buldukları adaya, kara lanet yüzünden dönmeye korkuyorlar. Kötü ruhlarla, kaynağa ölümün izini bıraktığıyla, çıldırmayla ya da bunun gibi vıdı vıdılarla dolu hikâyeler işte. Sanırım uzun bir Kuzey masalı."

"Şimdiye dek yerel efsanelerin genellikle aslında bazı mantıklı temellere dayandığına rastladım," diye karşılık verdi Pitt. "Deftere göz atmamın sakıncası var mı?"

"Keyfine bak." Yaşlı jeolog yavaşça tezgâhın etrafında dolanarak elinde yürüdükçe sayfalarını çevirdiği defterle döndü. Birden kaşları çatıldı, yüzü kıpkırmızı kesildi.

"Santa María!" diyerek tısladı. "Burada, gözümün önünde kayıtları koparıp almış. Tam burada madenin yerini gösteren elle çizilmiş bir kroki vardı. Şimdi yok."

Adam hiddetle defteri tezgâha fırlatarak öfke dolu gözlerle kapıya baktı. Pitt, defterde iki sayfanın koparıldığı yeri görebiliyordu.

"Artık rahatlıkla sizin Bay Booth'un aslında dediği kişi olmadığını söyleyebilirim."

"Savak kabının ne olduğunu bilmediğinde şüphelenmem gerekirdi," diye homurdandı adam. "Kayıtlarımıza neden zarar verdiğini anlamıyorum, isteseydi ona bir kopyasını zaten verirdim."

Pitt nedenini biliyordu. Bay Booth, Eskimo rutenyumunun yerini başkasının öğrenmesini istemiyordu. Defteri önüne çek-

ti, kopan sayfaların hemen öncesinde yazılan notları okumaya başladı.

17 Ekim 1917. Churchill Ticaret Şirketi'nden Horace Tucker'a aşağıdaki belirtilen miktarda ham cevher teslim edilmiştir.
5 ton bakır
12 ton kurşun
2 ton çinko
250 kg rutenyum (Adelaide "Kara Kobluna")
Kaynak ve tahlil eden kişinin görüşleri aşağıdadır.

"Size ulaşan tek Eskimo kargosu bu muydu?" diye sordu Pitt.

Yaşlı adam başını salladı. "Oydu. Eksik sayfalar onlarca yıl öncesinde madenin tam yerini gösteriyordu. Churchill'deki o ticaret noktası malzemeler için uygun pazar bulamamıştı, ta ki Tucker, *Manitoba*'daki bir madenden birkaç metalle bir numune getirene dek."

"Churchill Ticaret Şirketi'nin kayıtları hâlâ duruyor mu?"

"Pek sanmam. 1960'larda bu işten çekildiler. Birkaç sene sonra, ölümünden kısa süre önce Winnipeg'de Tucker'la karşılaştım. Bana, Churchill'deki eski kereste satış yerinin nasıl yanıp kül olduğunu anlattığını hatırlıyorum. Ticari kayıtların da yangında yok olduğunu sanıyorum."

"Galiba bu yolun sonuna geldik demek. Kayıtlarınızın çalınmasına üzüldüm, fakat bildiklerinizi paylaştığınız için çok teşekkür ederim."

"Dur biraz," diye karşılık verdi yaşlı adam. Eğildi, eski kasanın kalın kapısını açtı. İçerideki tahta kutuyu karıştırdı, sonra dönüp Pitt'e bir şey fırlattı. Bu, gümüşi beyaz renkte, küçücük, pürüzsüz bir taştı.

"Kara Kobluna mı bu?"

"Şirketten bir ikram, hem böylece deminden beri neden bahsettiğimizi de görmüş olursun."

Pitt tezgâhın arkasındaki jeoloğa elini uzatıp tokalaştıktan sonra zaman ayırdığı için tekrar teşekkür ederek kapıya yöneldi.

"Son bir şey daha," diye seslendi yaşlı adam arkadan. "Olur da şu dostumuz Booth'la karşılaşacak olursan bir daha onu görecek olursam kazmayla peşine düşeceğimi ona mutlaka söyle."

Öğleden sonra hava soğumuştu. Birliğin park yerinden çıkan Pitt, sabırsızlıkla arabanın kaloriferinin ısınmasını bekliyordu. Blind River'daki kafede çabucak bir şeyler atıştırdıktan sonra dolambaçlı dağ yolundan havaalanına dönerken aklından sürekli Eskimoların rutenyum efsanesi geçiyordu. Cevher arktik bölgeden gelmiş olmalıydı, muhtemelen de Adelaide'deki Eskimo yerleşimi yakınlarından. Nasıl olmuştu da Eskimolar, böylesi ilkel tekniğe sahip bir halk, rutenyum madenini çıkarabilmişlerdi? Bölgede hâlâ kayda değer rezervler mevcut muydu? Ve şu John Booth aslında kimdi ve Eskimo cevheriyle neden ilgileniyordu?

Sorularının hiçbirine cevap bulamaz bir halde eşsiz manzara sunan tepelerde yol alırken önünde oldukça ağır ilerleyen bir karavan görünce frene bastı. Bir süre arkasında kaldıktan sonra karavanın şoförü omzunu camdan çıkararak Pitt'e geçmesini işaret etti. Pitt gaza sonuna kadar basıp aracı geçerken Colorado plakalı olduğu gözüne çarptı.

Yol biraz ileride, her an devrilip aşağıdaki nehre düşecekmiş gibi duran kayalık dağ yamacının kenarında iki şerit daralarak keskin bir virajla kıvrılıyordu. Sert dönemeçlerden döne döne geçen Pitt, bir kilometre kadar ötede yolun çok keskin

bir virajla nerdeyse aynı doğrultuda tamamen geri döndüğünü görebiliyordu. O sırada gözüne diğer tarafta park etmiş beyaz bir sedan çarptı. Bu, birliğin önünde John Booth'un bindiği arabaydı. Yeni bir viraja girdiğinde Pitt arabayı gözden kaybetti.

S şeklinde virajlarla döne döne ilerleyen yol biraz ötede yine daralıyordu. Pitt'in sol yanı birkaç yüz metre aşağıdaki nehre uzanan dik uçurumdu. Kiralık arabası tekrar hız kazandığında Pitt, 4 Temmuz havai fişek gösterilerinin uzaktan duyulan seslerini andıran cılız bir patlama duydu. Dikkatle ileri baktı, ancak bir şey görememişti. İlk sesi derinlerden gelen bir gümbürtü izledi. Gözüne bir hareketlenme çarptı, kafasını kaldırıp baktığında ev büyüklüğünde bir kaya parçasının dağ yamacından üzerine doğru yuvarlanmakta olduğunu gördü. Devasa kaya parçası yolun iki yüz metre ilerisinde Pitt'in arabasını un ufak edecek şekilde kusursuz bir yol takip ediyordu.

Pitt tüm gücüyle pedal zemine yapışana dek frene bastı. Lastikler ani bir sesle titredi, ancak aracın ABS sistemi kontrolden çıkmasını önlemişti. Birkaç saniye için arabanın durmasını bekleyen Pitt, artık çevresindeki tüm kayaların kıpırdadığını fark etti. Kocaman kayadan başka, yamaçtaki tüm kayalar ve taş parçaları yuvarlanmaya başlamıştı. Neredeyse dağın yarısı üzerine doğru geliyordu, kaçmak için tek şansı olduğunu fark etmişti.

Yaptığı ani fren onu sadece düşen ilk kayanın altında dümdüz olmaktan korumuştu. Devasa kaya sadece beş altı metre önünde asfalta çakılmış, çarpmanın şiddetiyle birkaç parçaya ayrılmıştı. Uçurumdan yuvarlanan taş parçaları yol kenarındaki bariyer demirlerine çarpıp sarp yamaçtan nehre düşüyordu. Yola düşen birkaç büyük taş parçasını çok geçmeden yolu tamamen kapatan toprak ve çakıl parçaları takip etti.

Pitt'in aracı aniden önüne düşen kocaman, yassı bir granite saplandı. Tampon ve ön ızgara hasar alsa da aracın çalışan aksamı zarar görmemişti. İçeride Pitt'in hissettiği yalnızca şiddetli bir sarsıntıydı, ancak hava yastıklarının açılması için bu yeterli olmuştu. Aracın geriye doğru savrulurken şişen hava yastıkları Pitt'in göğsüne yapıştı. Pitt'in hızlı öngörüsü, çarpmanın ve hava yastıklarının şiddetini azaltmıştı. Durumu fark eden Pitt çoktan geri vitese takıp darbenin ivmesini azaltmak için gaza sonuna kadar basmıştı.

Arka lastikler delicesine fırıl fırıl dönerek dumanlar çıkardıktan sonra yola tutunup aracı geri doğru itmeye başladı. Arka çekiş gücünün ani etkisiyle aracın savrulmasını engellemek için Pitt iki eliyle sıkıca direksiyonu kavradı. Motora tam gaz verilmesiyle geri vites devir kazanmak için adeta çırpınıyor, Pitt'in ayakları altındaki şanzıman haykırırcasına sesler çıkarıyordu. Pitt başını kaldırıp yukarıya baktığında tonlarca kaya ve çakıl parçasının neredeyse aracın tam üstüne kadar ulaştığını gördü. Heyelan çok geniş bir alana yayılıyordu ki bu alan aracın arka tarafını da kapsıyordu. Kaçış yolu olmadığını anlamıştı.

Arduvaz renkli gelgit dalgaları gibi kayan taşlar Pitt'in bir metre kadar önünden başlayıp çağlayandan dökülürcesine yolu kapladı. Bir an için devrini alan araba toprak yığınını geçecek gibi oldu, ne var ki hemen ardından ayrı bir toprak seli gelerek arkasındaki yolu tamamen kapatmıştı. Arabasının, gevşek taş tabakası üzerinde bükülen metal parçalardan gıcırtılar çıkararak uçmasını engellemekten başka Pitt'in yapacak bir şeyi kalmamıştı.

Araba, kocaman bir kaya parçasının üzerinde gıcırdaya gıcırdaya sürüklenirken arka aksı kırılmış, lastiklerden birisi

yamacın kenarından dışarı taşmıştı. İkinci heyelanda yolcu bölmesini doldurup aracı yukarı kaldırarak yığının üzerine fırlatan taşlarla Pitt de koltuğuyla birlikte geri kaymıştı. Sol tarafa savrulan Pitt kafasını şişen yan hava yastıklarına çarpmıştı. Birkaç saniye geçmemişti ki yeniden savrularak başını bu kez inmiş hava yastığına sonra da sürücü tarafındaki cama çarptı. Kulakları sağır eden bir gümbürtüyle araç yolun karşısına savrularak çarpıp durdu. Pitt içeride etrafını dolduran taş parçalarının çıkardığı sesler arasında bilincini kaybetmenin eşiğine gelmiş bir halde titriyordu. Koltuğunda boğuşurken gözlerinin kararDığını, yüzünde belli belirsiz bir ılıklık hissetti, sonra karanlığın sessizliğine gömülürken tüm bu hisler kayboldu.

38

Kafasındaki şiddetli zonklama Pitt'e hâlâ yaşadığını fark ettirmişti. Yakınlardan gelen ritmik metalik sürtünme sesini algılamaya başladığında işitme duyusunu geri kazandığına sevindi. Parmaklarını hafifçe oynatınca şiddetli bir mukavemetle karşılaştı, hâlâ direksiyonu sıkıca kavramış haldeydiler. Bacaklarını rahatça oynatabilse de başı, göğsü ve kollarının tamamen sıkışık durumda olduğunu anladı. Bulanık zihnine birden nefes alamadığı hissi düştü ve kurtulmak için çabaladı; ancak tıpkı bir mumya gibiydi. Tutkalla yapıştırılmışçasına kapanan gözkapaklarını zorlukla araladı, fakat gördüğü tek şey karanlıktı.

Ciğerleri giderek daha fazla sıkışıyor ve canını acıtıyordu, nihayet kolunu ve elini görünmez bağlardan kurtardı. Gürültü ve canhıraş bir boğuşma sesi duyuyordu, sonrasında beliren parlak gün ışığı gözlerini kamaştırdı. En sonunda tozlu havayı ciğerlerine çekti, güçlükle açtığı gözleriyle çevresine baktı. Siyah ve taba renkli minik bir kafadan bir çift kahverengi gözle

bir daksund sevgiyle ona bakıyordu. Pitt için daha şaşırtıcı olan ise köpeğin baş aşağı durmasıydı. Köpek biraz daha yaklaşıp Pitt'in açığa çıkan yüzünü kokladı, sonra burnunu yalamaya başladı.

"Çekil oradan Mauser, adam hâlâ yaşıyor," diye bir ses geldi yakınlardaki bir adamdan.

Bir çift büyük el yaklaştı ve Pitt'in başını ve gövdesini örten taş ve toprağı eşelemeye başladı. Pitt'in kolları nihayet serbest kalmıştı, adamın, bedeninin üzerindeki yığılı küçük toprak kümesini kazımasına yardım etmeye başladı. Gömleğinin koluyla gözlerinde biriken kurumuş kan ve toprak parçalarını sildi, sonunda çevresini tam olarak görebiliyordu. Göğsünü karşıdan karşıya rahatsız edici şekilde saran emniyet kemerini fark edince baş aşağı duranın daksund değil kendisi olduğunu anladı. Yardım eden ellerin aşağı doğru uzanıp emniyet kemerinin açma düğmesine basmasıyla Pitt aracın tavanına düştü. Pitt sürücü tarafındaki cama doğru sürüklenmeye çalıştı, ancak bir çift el onu açık yolcu kapısına doğru çekiyordu.

"O tarafa gitmek istemezsiniz bayım, ilk adımda harikulade bir manzara sizi bekliyor."

Pitt sesin geldiği yöne dönerek yolcu kapısına doğru sürünerek ilerledi. Adam, çıkmasına ve doğrulmasına yardım etti. Ayağa kalkınca başındaki zonklama nispeten azalmıştı, yanağından aşağı kan sızıyordu. Harap olmuş araca bakarken başını iki yana salladı ve şansı yaver gittiği için kurtulduğunu anladı.

Yukarından gelen tonlarca toprak ve taş arabayı mahvedip ters çevirmiş, dahası yolun karşısına, metrelerce aşağıdaki nehre giden sarp uçurumun hemen kenarına kadar itmişti. Aracın uçurumdan düşmesi ve Pitt'i ölüme savurması işten bile değildi; ne var ki yola betonla iyice çakılmış bir kilometre tabelası

durumu değiştirmişti. İnce metal çubuk arabanın ön çamurluğuna takılmış, aracın her iki tarafını tonlarca taş kaplarken yoldan düşmesini önlemişti. Yolun on beş metrelik kısmında taş ve topraktan ufak bir tepecik oluşmuştu.

"Uçurumdan aşağı düşmekten sizi temiz kalbiniz kurtarmış olmalı," dediğini duydu kurtarıcısının.

Arkasını dönünce, saçı sakalı beyazlamış güçlü kuvvetli yaşlıca bir adamın neşe dolu mavi gözleriyle kendisini süzdüğünü gördü.

"Sizi temin ederim, hayatımı kurtaran temiz kalbim değildi," diye karşılık verdi Pitt. "Beni kurtardığınız için teşekkür ederim. Biraz daha gecikseydiniz havasızlıktan boğulmuş olurdum."

"Lafını etmeye değmez. Karavanıma gelmeye ne dersiniz, hem yaralarınızla ilgilenirim," dedi adam birkaç metre ötede hiç zarar görmemiş asfaltta duran karavanı göstererek. Bu, biraz önce Pitt'in yolda solladığı karavandı.

Pitt, başını sallayıp adamı ve küçük siyah kahverengi daksundun arkasından karavana girdi. Aracın içinin lüks bir yelkenli teknenin içini andıracak şekilde tik ağacı kaplamalı ve parlak pirinç süslemeli olduğunu görünce hayrete düştü. Duvarlardan birinde, madencilik ve jeolojiyle ilgili kitaplarla dolu bir kitaplık görünce şaşkınlığı daha da artmıştı.

"Ben ilkyardım çantasını bulana kadar sen elini yüzünü yıka istersen," dedi adam.

Pitt porselen lavaboda elini yüzünü yıkarken Kanada Kraliyet Atlı Polisi'ne ait bir aracın yanıp sönen ışıkları gözüne ilişti. Yaşlı adam dışarı çıkıp polisle konuşmaya başladı, birkaç dakika sonra içeri girdi ve Pitt'in başının sol yanındaki zikzaklı kesiğe sargı sarmasına yardım etti.

"Polisler birkaç kilometre ötede otoyol inşaatı olduğunu söylediler. Buraya, olabildiğince çabuk bir dozer göndereceklermiş, en geç bir iki saate tek şeritten de olsa yolu açacaklar. Kendini hazır hissettiğinde seninle de görüşmek istiyorlar."

"Polisleri başımdan savdığın için teşekkür ederim. Birazdan yola çıkarım."

"Bağışla lütfen, daha önce sormayı unuttum, oldukça susamış olmalısın. Sana ne ikram edeyim?"

"Eğer varsa bir tekila çok makbule geçerdi," diye karşılık verdi Pitt, kendini deri kaplı küçük koltuğa bırakırken. Daksund hemen kucağına zıplayarak sanki kendini yanına alması için Pitt'i ikna etmeye çalışırcasına sevimlilikler yapıyordu.

"Çok şanslıymışsın," dedi adam, dolaptan Don Julio tekilasını çıkarırken. Şişeyi elinde çevirerek, "Hâlâ birkaç yudumluk var," diye ekledi.

"Galiba şans hâlâ yanımda. Bu çok iyi bir tekila," dedi Pitt mavi agave kaktüslü pahalı etiketi tanıyınca.

"Mauser ve ben seyahat etmeyi çok severiz," dedi adam gülümseyerek, sonra hem kendisi hem de Pitt için bardakları doldurdu.

Pitt, karışık lezzetin tadına vararak ılık içeceğin boğazından akışının her anını hissetmeye çalıştı. Sanki kafasındaki tüm hengâme birden yok olmuş gibiydi.

"Ucuz kurtardın, aracın epey kaydı," dedi adam. "Tanrıya şükür birkaç metre daha ileride değildin."

"Yuvarlanan taşları gördüm ve geri gitmeye çalıştım, ama olmadı."

"Trafiğe açık bir otoyolda hangi kuş beyinli dinamit patlatır anlamıyorum," dedi. "Ama o adi herifi yakalayacaklarına eminim."

"Dinamit mi?" diye sordu Pitt, yolun karşısına park eden beyaz sedanı hatırlayıp.

"O kayalar yuvarlanmadan önce patlama sesi duydum, sonra tepenin yukarısında beyaz bir dumanın yükseldiğini fark ettim. Polislere de bunu anlattım, ama bu civarda çalışan herhangi bir patlatma ekibi olmadığını söylediler."

"Yani sence kopan büyük bir kaya diğerlerini de hareket ettirmiş olamaz?"

Adam çömelip, kitaplığın altındaki geniş çekmeceyi açtı. Kalın battaniyeyi kaldırınca DYNO NOBEL marka küçük ahşap bir kutu ortaya çıktı. Pitt, dinamitin mucidi Alfred Nobel'den ötürü üreticinin adını hatırlamıştı. Kapağı açan adam Pitt'e içinde paketlenmiş birkaç tane yirmi santimlik sarı patlayıcıyı gösterdi.

"Ara sıra ben de kendi havai fişek gösterimi yaparım, olası bir maden damarını araştırdığımda tabii."

"İşin maden aramak mı?" diye sordu Pitt, raftaki jeoloji kitaplarına bakarak.

"Meslekten ziyade hobi benimkisi," diye karşılık verdi adam. "Sadece değerli şeyler aramayı seviyorum. Yerleşim yerleri yakınlarında asla patlatma yapmadım; ama sanırım burada olan şey bu. Aptalın teki tepede parıldayan bir şey bulmuş, sonra da daha yakından bakmak istemiştir. Eğer yakalanırsa buranın temizlik masrafını ödemek istemezdim."

Patlamanın masum bir madenciden kaynaklanmadığından kuşkulanan Pitt sessizce kafasını salladı.

"Seni buralara getiren ne?"

"Gümüş." Adam tekila şişesini alarak Pitt'in bardağını yeniden doldurdu. "Civardaki herkes uranyum yüzünden çıldırmadan evvel Algoma Mills yakınlarında çalışan bir gümüş madeni vardı. Düşündüm ki o bölgede asıl madeni çoktan bulmuşlardır, ama benim gibi önemsiz birine yetecek birkaç kırıntı mutlaka kalmıştır." Başını iki yana sallayıp gülümsedi. "Şimdiye dek teorimin sonuç verdiği söylenemez."

Pitt tebessüm ederek bardağı indirdi. Maden sevdalısına dönerek, "Rutenyum madeni hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

Adam bir süre çenesini ovdu. "Şey, bu civarda kalıntısına rastlamasam da platinin akrabası olduğunu biliyorum. Ve fiyatının roket gibi fırladığını; bu yüzden büyük ihtimalle o madeni arayan çok kişi vardır; ama şimdiye dek ben biriyle karşılaşmadım. Gören biriyle karşılaştığımı da söyleyemem. Hatırladığım kadarıyla dünyada o madenin çıkarıldığı yalnızca birkaç yer var. Rutenyumla ilgili hatırladığım tek şey, bazılarının eski Pretoria Deli Fabrikası'yla o madenin bir bağlantısının olduğuna inandıkları."

"Hikâyeyi bildiğimi söyleyemem."

"Güney Afrika'daki eski madencilerin anlattığı bir efsane. Elmaslarla ilgili araştırma yaparken okumuştum. Anlaşıldığı kadarıyla Güney Afrika'daki Pretoria yakınlarında geçtiğimiz asır sonlarında küçük bir dokuma fabrikası varmış. Bir yıl kadar faaliyet gösterdikten sonra dokuma işçilerinin kafayı yemeye başladıklarını fark etmişler. Durum o kadar vahim hale gelmiş ki fabrikayı kapatmak zorunda kalmışlar. Çıldırmalarının nedeni büyük ihtimalle kullandıkları kimyasallarla ilgiliydi, gerçi asla tam olarak belirlenemedi. Sonradan tesisin rutenyum açısından çok zengin bir rutenyum madeni yakınlarına yapıldığını ve o zamanlar değersiz olan rutenyumun fabrikanın yanında büyük tepeler halinde istiflendiğini fark etmişler. En azından bir tarihçi bu sıra dışı madenin çılgınca davranışlarla bağlantısı olduğunu düşünüyor."

"İlginç bir hikâye," diye karşılık verdi Pitt Madenciler Birliği'ndeki konuşmayı anımsayıp. "Eskiden kuzeyde Eskimo halkının çıkardığı herhangi bir maden hakkında kulağına gelen bir şey var mı?"

"Hatırlamıyorum. Tabii şu sıralar arktik bölge madencilik açısından şekerden ev gibi. Kuzeybatı bölgesinde elmas, Ellesmere Adası'nda kömür ve elbette alanın her tarafında petrol ve doğalgaz belirtisi."

Sert yüzlü bir polisin camdan kafasını sokup Pitt'ten hasar gören kiralık arabasıyla ilgili polis raporunu doldurmasını istemesiyle konuşmaları bölündü. Yol yapım ekibi kısa sürede gelmiş ve yolu enkazdan temizlemeye başlamıştı. Gevşek toprak ve taş kolayca yamacın kenarına itiliyordu, heyelan bölgesinde trafiğin tek şeritten verilmesi çok sürmedi.

"Elliot Lake Havaalanı'na kadar sana takılmamın bir mahzuru var mı?" diye sordu Pitt yaşlı madenciye.

"Ben de Sudbury bölgesine gidiyordum, tam da yolumun üstünde. Gel, öne otur," diye karşılık verdi direksiyon başına geçerken.

Büyük karavan toprak yığınını ezerek heyelanın diğer tarafına doğru geçti. Havaalanının küçük terminal binasına gelip durana kadar iki adam yol boyunca tarihten ve madencilikten sohbet ettiler.

"İşte geldik bayım, of..."

"Pitt. Dirk Pitt."

"Benim adım da Clive Cussler. Sizinle yolculuk yapmak güzeldi Bay Pitt."

Pitt, yaşlı madencinin elini sıktı, köpeğin başını okşadı ve karavandan indi.

Madenciye akrabasıymış gibi samimi bir şekilde baktı, "Yardımlarınız için size minnettarım," dedi. "O ana damarı bulmanda bol şans."

Pitt binaya girerek terminal müdürüne doğru yaklaştı. Onu görünce adamın ağzı açık kalmıştı. Pitt, üzerinden sanki Greyhound otobüsü geçmiş gibi görünüyordu. Üstü başı toz toprak içinde, başı sargılıydı. Terminal müdürü neredeyse, kiralık ara-

bası içini dolduran taş parçalarıyla ters dönen Pitt kadar sarsılmıştı.

Sonu gelmeyecekmiş gibi görünen sigorta belgelerini dolduran Pitt camdan bakınca Gulfstream jetinin artık orada olmadığını fark etti.

"Şu diğer jet gideli ne kadar oldu?"

"Ha, yaklaşık bir iki saat. Sizin kadar kalmadı."

"Sanırım kasabada onu gördüm. Kahverengi takım elbiseli, iriyarı bir adam değil mi?"

"Evet, müşteri oydu."

"Nereye gittiğini öğrenmemin bir sakıncası var mı?"

"İkiniz de bayağı meraklıymışsınız. O da sizin nerede olduğunuzu sormuştu," diyerek eline bir çizelge aldı, parmağını uçakların iniş ve kalkış bilgilerinin olduğu kısa listede gezdirdi. Pitt kaçamak şekilde müdürün omzundan bakarak uçağın kuyruk numarasını öğrenmeye çalıştı. C-FTGI, adını beynine kazımıştı.

"Uçakta kim olduğunu size söyleyemesem de Vancouver'a gittiğini ve Regina, Saskatchewan'da yakıt ikmali yapmayı planladığını söyleyebilirim."

"Elliot Lake'e sık sık gelirler mi?"

"Hayır, hayır. O uçağı daha önce gördüğümü sanmıyorum." Müdür başını kaldırıp terminalin köşesindeki küçük odaya baktı. "Locada bir fincan kahve içmeye ne dersiniz? Ben de uçuş ekibinize burada olduğunuzu ileteyim."

Pitt kabul edip locaya gitti, kendisine bir fincan kahve döktü. Köşedeki televizyonda Calgary rodeosu yayımlanıyordu, ancak Pitt son birkaç günde yaşadığı bulmacanın parçalarını bir araya getirmekle meşguldü. Madenciler Birliği'ne yaptığı ziyaret sorunsuzdu, ne var ki önsezileri doğru çıkmıştı. Rutenyum kaynağı bulma küresel çapta önemliydi ve başkası da bunun peşindeydi. Sonra aklına beyaz sedandaki iyi giyimli adam, John

Booth geldi. Adamı bir yerden tanıyor gibiydi, ne var ki Pitt, Vancouver'da hiç kimsenin bir şirket jetiyle uçacak zenginlikte olmadığını biliyordu.

Terminal müdürü birden içeri girerek Pitt'le konuşurken büyük kahve fincanını yeniden doldurmaya başladı.

"Uçuş ekibiniz yerini almak üzere, birazdan sizin de orada olacağınızı söyledim."

Konuşurken şeker paketini açarak kahvesine şeker koydu. Paketi yarıya kadar açmıştı ki zemini kaplayan halının üzerine biraz şeker döküldü.

"Tanrım!" diye homurdandı boş paketi fırlatırken. "Neyse, gececi hademenin yapacak bir işi oldu," diye mırıldandı yerdeki pisliğe bakarken.

Pitt de aynı şekilde yerdeki pisliğe bakıyordu, ne var ki tamamen farklı bir tepki vermişti. Birden gözleri ışıldadı, yüzünde kurnaz bir gülümseme belirdi.

"Tesadüfe bak!" dedi boş gözlerle kendisine bakan müdüre. "Yardımınız için çok teşekkür ederim. Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor, sonra uçağa geçerim."

Pitt, birkaç dakika sonra piste vardığında başındaki yaranın acısı dinmiş, sızlayan kemikleri düzelmişçesine zindeydi. Yüzündeki kurnaz gülümseme artık kalıcı hale gelmişti.

39

"Bakan Jameson, Mitchell Goyette birinci hatta," dedi kır saçlı sekreter başını Jameson'ın ofis kapısından sincap gibi içeri uzatarak.

Jameson başını salladı, sonra sekreterinin kapıyı kapatıp gitmesini bekleyip tereddütle telefonu kaldırdı.

"Arthur, sevgili başkentimizde işler nasıl?" diye söze başladı Goyette sahte bir samimiyetle.

"Ottawa sıcak baharın tadını çıkarıyor, elbette parlamentodaki aşırı milliyetçi rüzgârın da."

"Kanada'nın kaynaklarına Kanadalılar adına el koymanın zamanı geldi de geçiyor bile," dedi Goyette burnundan solurcasına.

"Evet, hepsini Çinlilere satabilmek için," diye karşılık verdi bakan alaycı bir şekilde.

Goyette aniden ciddileşti. "Arktik bölgede Victoria Adası'nın güneydoğusunda, Royal Geographical Society Adaları adında küçük kayalıklar varmış. O toprakların tamamındaki tüm

madencilik imtiyazlarını istiyorum," dedi sanki bir fincan kahve istiyormuş gibi.

"Bir saniye göz atayım," diye karşılık verdi Jameson, sonra masasının gözünden bir harita tomarı çıkardı. Üzerinde Victoria Boğazı yazan haritayı buldu. Tekrar bilgisayarına döndü. Enlem boylam bilgilerini girerek hükümet tarafından verilen arama ve çıkarma lisanslarının olduğu bakanlık kayıtlarına ulaştı. Birkaç dakika geçmeden artık Goyette'e verilecek bir yanıtı vardı.

"Maalesef üretim lisansı çoktan verilmiş, Batı Adası'nın güney bölümü ağırlıklı olmak üzere adaların yüzde otuzunu kapsıyor. Gerçi on yıllık bir lisans, ancak faaliyete gireli daha iki yıl olmamış. Lisans, Butte, Montana'dan Orta Amerika Madencilik Şirketi'nin yan kuruluşu Kingfisher Holding'e ait. Küçük bir maden çıkarma tesisi kurmuşlar ve görünüşe göre şu sıralar sadece yaz aylarında olsa da az miktarda çinko çıkarıyorlar."

"Lisans bir Amerikan firmasına mı ait?"

"Evet, ama Kanadalı bir şirket üzerinden. Teknik olarak yasalara aykırı bir durum söz konusu değil, elbette gereken teminat tutarını yatırmaları ve diğer sözleşme şartlarını yerine getirmeleri şartıyla."

"Lisansın feshedilmesini ve benim iştiraklerimden birine verilmesini istiyorum," dedi Goyette sıradan bir şeymişçesine.

Jameson, Goyette'in küstahlığına karşı başını iki yana salladı. "Hükümetin başını çok büyük bir davayla ağrıtmak istemiyorsak bu sadece çevrenin kirletilmesi ya da ödemelerde eksiklik olması gibi lisans şartlarının ihlal edilmesi halinde tek taraflı olarak yapılabilir."

Goyette burnundan soluyordu. "O halde imtiyazları nasıl alırım?"

"Son teftiş raporlarına göre Orta Amerika Şirketi şimdilik şartlara riayet gösteriyor; yani tek seçeneğin imtiyazları doğ-

rudan onlardan satın almayı denemek. Hiç kuşkusuz zevk için seni kazıklamak isteyeceklerdir." Bir süre duraksadı. "Başka bir seçenek daha olabilir."

Goyette sabırsızlanmıştı. "Devam et."

"Lisans şartları arasında ulusal güvenlikle ilgili bir madde var. Birleşik Devletler'le yaşadığımız bu patırtı daha da artarsa lisansı feshetmek için zemin olarak kullanılabilir. Madde, devletlerarası ilişkilerde bozulma, çatışma ve savaş gibi olaylarda yabancıların sahip olduğu lisansların feshedilmesine imkân tanıyor. Ufak bir ihtimal elbette, ama kim bilir? Peki, bu adalarla senin ilgilenme sebebin tam olarak ne?"

"Altından daha kıymetli bir şey," diye cevapladı Goyette hiç düşünmeden. Sonra tekrar küstahlaşarak bağırmaya başladı. "Yeni lisans teklifi için gerekli ayrıntıları benim için hallet. Ben lisansı şu Orta Amerika Şirketi'nin boğazından çekip almanın bir yolunu bulacağım."

"Çok iyi," diye karşılık verdi Jameson dişlerini gıcırdatarak. "Senden haber bekleyeceğim."

"Dur, daha bitmedi. Bildiğin gibi Melville Körfezi sahası olağanüstü doğalgaz rezervi emareleri gösteriyor; ne var ki alanın sadece küçücük bir bölümündeki haklar benim elimde. Bölgenin tamamının çıkarma haklarını istiyorum."

Telefonun diğer ucundan bir süre ses gelmedi, sonra Jameson nihayet mırıldanmaya başladı. "Bunun mümkün olabileceğini pek sanmıyorum."

"Hiçbir şey imkânsız değildir, tabii doğru fiyatı verirsen," dedi Goyette kahkahalarla. "Bölgenin neredeyse tamamının eskiden buzla kaplı, kimsenin ilgisini çekmeyen bir yer olduğunu bilirsin. Elbette şimdiye dek."

"Sorun da bu zaten. Büyük nakliye gemilerinin çoktan Melville'e doğru yola çıktığına dair laflar dolaşıyor. Her gün bölge için onlarca gaz ve petrol arama talebi geliyor."

"Pekâlâ, sen onlara cevap vermeye zahmet etme. Melville doğalgaz sahası milyarlar edecek ve parmaklarımın arasından kayıp gitmesine asla izin vermem. En kısa zamanda sana birkaç harita göndereceğim. İstediğim arama bölgelerini gösteren taslaklar, Melville Körfezi'nin büyük bölümünü ve diğer birkaç arktik alanı kapsıyor. Arktik bölgedeki keşif çalışmalarımı kayda değer ölçüde genişletmeyi amaçlıyorum ve tüm alan için toptan keşif lisansı istiyorum. O bölgede aklın almayacağı kadar para yatıyor. Merak etme sen de payını alacaksın. Hoşça kal Arthur."

Jameson'ın sonrasında tek duyduğu kesik hat sesiydi. Telefon kapanmıştı. Doğal kaynaklar bakanı bir süre hiç hareket etmeden öylece kalakaldı; içinde kaynayan öfkeyi bastırmaya çalışsa da nihayet hiddetle telefonu masaya çarptı.

Üç bin iki yüz kilometre batıda Goyette hoparlörlü telefonun düğmesini yumruğuyla bastırarak kapatıp koltuğuna yaslandı. Masasına dik dik baktıktan sonra Clay Zak'ın soğuk gözlerine bir süre boş boş baktı.

"Hiçbir şey kolay olmuyor," diye sızlandı. "Şimdi, şu rutenyum neden bu kadar önemliymiş bana anlatsana?"

"Çok basit aslında," diye söze başladı Zak. "Rutenyum tedarikini tamamen eline alırsan küresel ısınmanın en büyük çözümünün kontrolü de tamamen sende olur. Artık geri kalanı tamamen para ya da egon arasında yapacağın seçimle ilgili."

"Devam et."

"En temel kaynağın senin kontrolünde olduğunu farz edersek bir seçim yapmak zorundasın. Mitchell Goyette, büyük çevreci, gezegenin kurtarıcısı olabilir ve dünyanın dört bir yanındaki yapay fotosentez tesislerinin çalışmasını sağlayarak cebine bir şeyler koyabilir."

"Fakat talep kısmında risk var," diyerek itiraz etti Goyette. "Eninde sonunda ne kadar rutenyuma gerek duyulduğunu tam olarak bilmiyoruz, yani kârım muazzam büyüklükte de olabilir, uğraşına değmeyecek kadar az da. Elimdekilerin çoğunu Kuzeybatı Geçidi'ndeki kontrolümü artırmaya bağladım. Arktik gemi filoma ve geçidi kullanabilmesi için doğalgaz ve petrol kumu altyapı tesislerine çok para yatırdım. Çinlilerle uzun süreli ihracat anlaşması yaptım, çok geçmeden Amerikalılar dizlerime kapanıp bana yalvarır hale gelecekler. Ayrıca bir de çok kazançlı olması muhtemel karbon dioksit sekestrasyon işine girdim. Şayet küresel ısınma durur ya da daha da beteri tersine dönerse iş stratejimin tamamen zıddı büyük buz sorunlarıyla karşı karşıya kalabilirim."

"Demek oluyor ki iflah olmaz kapitalist, kâr fırsatlarını gözü kapalı bile kaçırmayan ve finans imparatorluğunu büyütmek için hiçbir şeyden çekinmeyen Mitchell Goyette'e başvurmamız gerekebilir."

"Gururumu okşuyorsun," diye karşılık verdi alaycı biçimde Goyette. "Ama çok kolay karar verdin. Tekrar donmuş bir buz parçasına dönen bir Kuzeybatı Geçidi beni mahveder. Buzullarda yaşanan erime Melville doğalgaz sahalarının kontrolünü ele geçirmemi ve bölgedeki taşımacılığı tekelime almamı sağladı. Belki bundan on on beş yıl sonra, petrol kumu ve doğalgaz rezervleri tükenmeye yüz tuttuğunda gezegeni kurtarmaya koyulabilirim. Hatta o zamana dek rutenyumun değeri de binlerce kat artabilir."

"Tam bir kapitalist gibi konuştun."

Goyette elini uzatıp masasının üzerinde duran iki kâğıt parçasını aldı. Bunlar, Zak'ın Madenciler Birliği'nden çaldığı defter sayfalarıydı.

"Tüm bu rutenyum madeni arazisinin dayandığı nokta bana hâlâ çok inandırıcı gelmiyor," dedi kâğıtları gözden geçirirken.

"Tüccarın biri cevheri 1917'de, büyükbabası madeni yaklaşık yetmiş yıl önce eline geçirmiş bir Eskimo'dan almış. Büyükbaba Adelaide'den, fakat rutenyumun Royal Geographical Society Adaları'ndan geldiğini iddia etmiş. Üstüne üstlük madene Kara Kobluna diyor ve kaynağın karanlık ruhlarca lanetlendiğini söylüyor. Bilimsel anlamda maden sahası ilkelerine pek uymuyor." Her şeyin bu kiralık katilin bir tezgâhı olup olmadığından şüphe edercesine Zak'ı baştan aşağı iyice süzdü.

Zak gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. "Çok uzak bir olasılık olabilir, ama Eskimo rutenyumu sonuçta bir yerden gelmiş olmalı, hem burada Kuzey Buz Denizi'nin ortasında yüz altmış yıl öncesinden bahsediyoruz. Kaptanın defterinde, madenin tam olarak nereden çıkartılmış olduğunu gösteren adanın bir haritası var. Eskimoların o zamanlar dozerleri ve damperli kamyonları yoktu, yani madeni bulup toprak altından çıkartmak için oldukça fazla çaba harcamaları gerekiyordu. Orada mutlaka daha fazlası vardır. Şu Orta Amerika Şirketi o bölgede ortaya çıktığı dönemde çinkonun peşindeymiş ve adanın karşı tarafında. Evet, Mitchell, gerçekten de çok zayıf bir ihtimal olabilir. Ne var ki eğer oradaysa kazancı inanılmaz olur ve şayet birisi senden önce davranırsa sana bedeli de inanılmaz olacaktır."

"Eskimo kaynağını bilen sadece biz değil miyiz?"

Zak başını hafifçe yana çevirdi, yüzünü buruşturdu.

"Dirk Pitt'in bunları biliyor olması mümkün," dedi.

"Pitt?" diye sordu Goyette, hiç tanımadığını belli edercesine başını iki yana salladı.

"Birleşik Devletler'deki NUMA'nın direktörü. Washington' daki laboratuvarda onunla karşılaştım ve patlamadan sonra laboratuvar sorumlusuna yardım ettiğini fark ettim. Ontario'da Madenciler Birliği'nde, tam da bu sayfaları aldığım sırada tekrar karşıma çıktı. Kasabanın dışında bir yolda bir kaza ayarlamıştım

ama yaşlı adamın teki kurtulmasına yardım etti. Rutenyumun yapay fotosentez işlemini tetiklemedeki önemini bildiği aşikâr."

Goyette huzursuzlanarak kaşlarını çattı. "Aynı şekilde senden haberdar olması da mümkün," dedi.

"Çok yakında icabına bakabilirim."

"Göz önündeki bir devlet çalışanını ortadan kaldırmak iyi bir fikir değil. Birleşik Devletler'deyken hiçbir şey yapamaz. Orada kaldığından emin olmak için peşine birilerini takarım. Üstelik arktik bölgeye gitmen ve Royal Geographical Society Adaları'nı araştırman gerekiyor. Yanına güvenlikten bir ekip al, en iyi jeologlarımdan birkaçını da seninle yollayacağım. Sonra da şu Orta Amerika'yı yolumdan çekmenin çaresini bulacağım. Senden rutenyumu bulmanı istiyorum. Ne pahasına olursa olsun onu ele geçir. Hepsini."

"İşte benim tanıdığım ve sevdiğim Mitchell Goyette," dedi Zak yüzünde beliren çarpık bir gülümsemeyle. "Haa, bu arada benim payımı hâlâ konuşmadık."

"Şu an için hepsi hayal, ortada bir şey yok. İmtiyazın yüzde onu çok cömert bir teklif olur."

"Benim aklımda yüzde elli vardı."

"Saçmalama. Tüm masraflar benden çıkıyor. Yüzde on beş."

"Yirmiye anlaştık."

Goyette hırsla dişlerini sıktı. "Şimdi defol teknemden ve soğuğun tadını çıkar."

40

Loren kalkmaması ve dinlenmesi için dakikalarca dil dökmesine rağmen Pitt ertesi sabah erkenden kalkıp işe gitmek üzere kıyafetlerini giydi. Bedeni önceki güne nazaran çok daha fazla ağrısı vardı, bu yüzden eklemleri yavaş yavaş gevşeyene dek ağır ağır hareket ediyordu. Acısını bastırmak için önce portakal suyuna tekila karıştırıp içmeyi düşündü, fakat sonra vazgeçti. Yaraların acısının geçmesini daha da uzatır diye düşündü yaşına ve zamanın bedeninde bıraktığı izlere hayıflanarak.

Loren, başındaki yarayı temizleyip sargısını değiştirmek üzere Pitt'i banyoya çağırdı.

"Hiç değilse bunu saçın kapatıyor," dedi Loren parmağını Pitt'in göğsü ve sırtındaki yaraların üzerinde gezdirerek. Geçmişte sayısız kere ölümle giriştiği mücadeleler bedeninde zihinsel etkileri kadar fiziksel izler de bırakmıştı.

"Şükürler olsun ki darbe başıma geldi," dedi iğneleyici bir ses tonuyla.

"Olur ya belki bazı hislerinden kurtulmanı sağlamıştır," diye karşılık verdi kollarını Pitt'e dolayıp. Pitt, Ontario'da yaşananları Loren'a anlatmış olsa da heyelana kasten sebep olunduğundan söz etmemişti. Loren ayak parmakları üzerinde doğrularak Pitt'in başını öptü, sonra kendisini öğlen yemeğine çıkaracağına dair verdiği sözü hatırlattı.

"On iki gibi seni alırım," diye sözünü yineledi Pitt.

Ofise vardığında saat sekiz olmuştu, iki araştırma brifinginin bitmesini bekledikten sonra Dan Martin'i aradı. FBI direktörü Pitt'ten haber aldığına heyecanlanmış gibiydi.

"Pitt, dün verdiğin ipucu çok işe yaradı. Haklıymışsın, George Washington Üniversitesi laboratuvarında temizlik işleri akşam saatlerinde yapılıyormuş. Laboratuvarın kamera kayıtlarını inceledik ve senin dik başlı sabahçı hademenin net bir görüntüsüne ulaştık. Tarifine tam olarak uyuyor."

Elliot Lake'te havaalanı locasında otururken Pitt en sonunda Madenciler Birliği önünde gördüğü adamla patlamadan hemen önce laboratuvarda çarpıştığı hademenin aynı kişi olduğunu anlamıştı.

"Kim olduğunu belirleyebildiniz mi?"

"Bina bakım ve temizlik görevlilerinden birisi olmadığını doğrulattıktan sonra fotoğrafını iç güvenlik kimlik belirleme veritabanına yükledik. Bu arada şunu belirtmeliyim, elde ettikleriniz kesin değil, ama yine de bize birkaç isim verdi ve içlerinden birisi büyük oranda eşleşiyor. Sınırın bu tarafında, New York Buffalo'lu Robert Ford adını kullanıyor. Kayıtlı adresinin sahte olduğunu belirledik, kullandığı ismin de."

Pitt içinden Robert Ford adını tekrarladı, sonra da Blind River'da kullandığı takma adı hatırladı, John Booth. Ne büyük

rastlantı (!) dedi içinden. John Wilkes Booth, Başkan Lincoln'ü vuran kişiydi, Robert Ford da Jesse James'i öldürmüştü.

"Tarihte iz bırakmış suikastçılara hayranlık besliyor," dedi.

"Çalışma şekli bu olabilir. Elimizdeki kayıtları Kanadalı yetkililerle karşılaştırdık, adının Clay Zak olduğunu belirlediklerini söylüyorlar."

"Tutuklayacaklar mı peki?"

"Nerede bulacaklarını bilseler çoktan tutuklamış olurlardı zaten. Yirmi yaşındayken Kanada'da bir nikel madeninde gerçekleşen bir cinayetin zanlısıymış. O zamandan beri de nerede olduğu hiç belirlenememiş."

"Nikel madeni mi? Dinamit kullanmayı orada öğrenmiş olabilir."

"Tamam, kontrol ederiz. Artık peşini bırakmayız. Belki Kanadalılar onu bulamaz, ama bu ülkeye bir daha ayak basarsa büyük ihtimalle avucumuzdadır."

"İyi işti Dan. Bu kadar kısa sürede epey iş başardın."

"Senin adamla karşılaştığını hatırlaman işin seyrini değiştirdi. Bilmek isteyebileceğin bir şey daha var. Bob Hamilton, Lisa Lane'in laboratuvar asistanı. Adamın banka hesaplarına ulaşmak için izin almayı başardık. Görünüşe göre kısa süre önce denizaşırı bir hesaptan adamımıza elli bin dolar havale yapılmış."

"Onda ters bir şey olduğundan kuşkulanmıştım zaten."

"Biraz daha eşeleyeceğiz, hafta sonuna doğru sorguya alırız. Bir bağlantısı var mı yok mu göreceğiz, ama söylemem gerekir, şu anda her şey o yöndeymiş gibi görünüyor."

"Soruşturmanın bir yerlere varmasına sevindim. Uğraştığın için çok teşekkürler."

"Asıl ben teşekkür ederim Dirk. Sayende davada müthiş ilerleme kaydettik."

Pitt, kendi araştırmasının ne aşamada olduğunu öğrenmek için merdivenlerden onuncu kattaki bilgisayar operasyon merkezine indi. Yaeger'ı yine bilgisayarının başına oturmuş halde, büyük projeksiyon ekranının önünde duran Max'le sohbet ederken buldu. Ekranda, okyanusların dört bir yanına dağılmış yanıp sönen noktaların olduğu bir dünya haritası vardı. Her bir nokta, yönetim binasına uyduyla veri gönderen deniz şamandıralarını gösteriyordu.

"Şamandıra veri sisteminde bir sorun mu var?" diye sordu Pitt, Yaeger'ın yanına sandalye çekerken.

"Çok sayıda bölümde uydu bağlantısı sorunu yaşıyoruz," diye cevapladı Yaeger. "Sorunu bulup yalıtmak için Max'e bazı yazılım testleri yaptırıyorum."

"Faaliyete sokulmadan önce en son yazılım sürümleri doğru düzgün şekilde test edilmiş olsaydı bu sorunu yaşıyor olmazdık," dedi Max iğneleyici şekilde. Pitt'e dönüp günaydın derken gözüne başındaki sargı çarptı. "Başınıza ne oldu?"

"Dağ yolunda küçük bir trafik kazası geçirdim," diye karşılık verdi.

"Telefonda söylediğin jetin kuyruk numarasından uçağın bilgilerini araştırdık," dedi Yaeger.

"O bekleyebilir, şamandıra verilerinin onarılması daha önemli."

"Çoklu görev modunda çalışabilirim," diye karşılık verdi Max incinmişçesine.

"Yirmi dakika sürecek bir test uyguluyor," diye açıklamaya başladı Yaeger. "Bitene kadar diğer konuyla ilgilenebiliriz."

Holografik görüntüye döndü, "Max, Kanada Gulfstream jetine ait verileri göster," dedi.

"Uçak, 2009 yılında üretilmiş, on sekiz yolcu kapasiteli bir Gulfstream G650. Kanada Havacılık İdaresi kayıtlarına göre C-FTGI kuyruk numarası İngiliz Kolombiyası, Vancouver merkezli Terra Green Endüstrileri'ne kayıtlı. Terra Green, başkanlığını Mitchell Goyette'in yaptığı özel bir şirket."

"Kuyruk numarasındaki TGI göz önüne alınırsa," diye ekledi Yaeger. "Hiç değilse şu çuvalla parası olan çoğu zengin gibi kendi adının baş harfleriyle hava atma meraklısı değil."

"Goyette," diye düşünmeye başladı Pitt yüksek sesle. "Şu yenilenebilir enerji kodamanı değil miydi?"

"İştirakleri arasında rüzgâr türbini santralleri, jeotermal ve hidroelektrik enerji santralleri ve az sayıda güneş enerjisi panel alanları var," diye saymaya başladı Max.

"Özel şirket olması pek çok şeyi gözlerden uzak, bilinmez hale getiriyor," dedi Yaeger. "Bu yüzden biraz daha eşeledik ve izleri Terra Green'e ait olduklarını gösteren yirmiden fazla başka iştirak bulduk. Ne var ki işler burada tersine dönüyor, holdinglerin çoğu petrol, doğalgaz ve maden keşif faaliyetleriyle ilgili ki pek çoğu Alberta'nın Athabasca bölgesinde."

"Yani Terra Green görünüşe göre hiç de yeşilci değilmiş," dedi Pitt.

"Bu kadarla da kalmıyor. Başka bir Terra Green iştiraki anlaşıldığı kadarıyla Melville Körfezi'nde kısa süre önce keşfedilen doğalgaz sahasının kontrolünü ele geçirmiş durumda. Değeri üç aşağı beş yukarı diğer tüm iştiraklerin toplamı kadar. Bir de NUMA'yla denizcilik alanında ilginç bir bağlantılarının olduğunu öğrendik. Görünüşe göre son birkaç yıldan bu yana Mississippi Körfezi'ndeki tersaneyle aralarında çok sayıda LNG

tankeri ve kuru yük gemisinin de olduğu birkaç büyük buzkıranın inşası için sözleşme imzalamış. Terra Green'e yaptıkları iş nedeniyle denize indirilmesi geciken son araştırma gemimizin inşası da aynı tersanede gerçekleşmişti."

"Evet, New Orleans'taki Lowden Tersanesi," diye hatırlattı Pitt. "O gemilerden birini kuru dokta görmüştüm. Devasa bir şeydi. Ne taşıdıklarını merak etmediğimi söyleyemem."

"Taşıtların yerini saptamayı denememiştim, ama isterseniz yapabilirim," dedi Max.

Pitt başını iki yana salladı. "Muhtemelen önemli bir şey değildir. Max, Terra Green'in yapay fotosentezle ya da sera gazı emisyonlarını azaltmak adına başka bir önlemle ilgili yürüttüğü herhangi bir araştırma olup olmadığını belirlemen mümkün mü?"

Max, yayımlanan araştırma raporları ve basın bültenleri için veritabanını tararken bir süre hareketsiz kaldı.

"Terra Green ve yapay fotosentezden bahseden herhangi bir kayıt bulamadım. Güneş enerjisi araştırmalarına tahsis edilmiş küçük bir araştırma tesisi çalıştırıyorlar ve karbon sekestrasyonu üzerine yayımlanmış makaleleri var. Hatta şirket kısa süre önce İngiliz Kolombiyası, Kitimat'ta bir karbon sekestrasyon tesisi açtı. Şirketin aynı zamanda ülke çapında çok sayıda başka sekestrasyon tesisleri açmak için hükümetle görüşmeler yürüttüğü biliniyor."

"Kitimat mı? Az önce Summer'dan bir mail aldım, oradaymış," dedi Yaeger.

"Evet, bildiğim kadarıyla İç Geçit boyunca deniz alkalinitesini ölçmek için çocuklar birkaç günlüğüne orada durmuşlar," dedi Pitt.

"Sence karbon sekestrasyon tesisleri Lisa Lane'in araştırmasının durdurulmak istenmesinin diğer sebebi olabilir mi?" diye sordu Yaeger.

"Kesin bir şey diyemem, ama mümkün olabilir. Kesin olan Goyette'in rutenyumun peşinde olduğu." Sonra Madenciler Birliği'ne yaptığı ziyareti ve GWU laboratuvarında gördüğü adamla tesadüf eseri tekrar karşılaşmasını anlattı. Aklında kaldığı kadarıyla sayfaları koparılan defterde okuduklarını söyleyip notlarını Yaeger'a verdi.

"Max, son konuştuğumuzda çok sınırlı da olsa rutenyum madenciliğinin yapıldığı bir yer olduğunu belirtmiştin."

"Doğru, Bolivya'daki bir madende oldukça az miktarda düşük tenörlü cevher üretiliyor."

"Madenciler Birliği'nin envanterinde de çok sınırlı kalmış. Arktik bölgede olası rezervlerle ilgili herhangi bir veri var mı?"

Max yine bir süreliğine hareketsiz kaldıktan sonra başını salladı. "Hayır efendim. Bendeki kayıtlar 1960'lı yıllara kadar iniyor ve kayıt altına alınmış herhangi bir araştırma ya da maden sahası bilgisine rastlamadım."

Pitt gözucuyla deftere baktı. "Bende 1917 yılına ait, Kara Kobluna denilen bir miktar rutenyumun bu tarihten yaklaşık altmış sekiz yıl öncesinde çok sayıda Adelaide Yarımadası Eskimosu tarafından elde edildiğine dair bir kayıt var. Bu senin için bir anlam ifade ediyor mu Max?"

Max, gözlerinde üzgün bakışla cevap verdi. "Üzgünüm efendim, demircilikle ilgili atıflarda böyle bir kayıt bulamadım."

O sırada Yaeger sessizce mırıldanıyordu. "Şimdiye dek bana hiç efendim demedi."

Max, Yaeger'ın sızlanışını duymazdan gelerek Pitt'e verdiği cevaba ekleyecek bilgilere ulaşmaya çalışıyordu.

"Adelaide Yarımadası Nunavut'un kuzey kıyısında, Kral William Adası'nın hemen güneyinde yer almaktadır. Yarımada, belli mevsimlerde göç eden küçük Eskimo topluluklarınca dö-

nemsel olarak kullanılan, genel anlamda yerleşimin olmadığı bir kara parçası olarak bilinmektedir."

"Max, Kara Kobula teriminin anlamı nedir?" diye sordu Yaeger.

Max, Stanford Üniversitesi dilbilimi veritabanına erişmeye çalışırken bir süre duraksadı, sonra yüzünde beliren şaşkınlık ifadesiyle Yaeger ve Pitt'e bakarak başını eğdi.

"Tutarsız bir tabir."

"Açıklar mısın lütfen."

"Kobluna Eskimo dilinde 'beyaz adam' anlamına geliyor. Buradan hareketle tüm tabirin çevirisinin 'siyah beyaz adam' olduğu ortaya çıkıyor."

"Gerçekten de tutarsızmış," dedi Yaeger. "Belki de siyah elbise giyen beyaz adam ya da tam tersi demektir."

"Büyük ölçüde haklısın. Kanada arktik bölgesinin ilk keşfi ve haritalandırılması, İngiliz destekli araştırma ekibinin kuzeybatı geçidinden Pasifik Okyanusu'na geçişi bulmaya çalışması sırasında gerçekleştirilmiştir. Kanada arktik bölgesinin doğu ve batı kısmının büyük bölümü on dokuzuncu yüzyıl ortalarına gelinmeden neredeyse hatasız şekilde haritalandırılmıştı. Orta kısım, yani Adelaide Yarımadası çevresindeki çok sayıda geçit en son haritalandırılan bölümlerdi."

Pitt, Madenciler Biriliği'nden aldığı notlara bir göz gezdirdi. "Kayıtlar, Eskimoların rutenyum madenini 1849'da ya da o yıllarda çıkardığını gösteriyor."

"Tarihi kayıtlara göre 1837 ila 1839 civarında Kuzey Amerika kıyılarında bir bölgenin araştırılması için Hudson's Bay Company kisvesi altında bir keşif seferi düzenlediğini gösteriyor."

"Bu Pitt'teki kayıtlara göre biraz erken," dedi Yaeger.

"Bir sonraki bilinen sefer, 1851 yılında John Rae tarafından Franklin'in keşif gezisinden hayatta kalanları bulmak için yapılmış. Victoria Adası'nın güneydoğu kıyısı boyunca, yani Adelaide Yarımadası'nın yaklaşık yüz altmış kilometre uzaklarında yol aldığı biliniyor. 1859 yılına dek bölgeye başka giden olmamış, bu defa Kral William Adası yakınlarını, Adelaide'in hemen kuzeyini dolaşan Francis McClintock, yine Franklin'in keşif gezisinden hayatta kalanları bulmaya çalışıyormuş.

"Bu da biraz geç," diye söze girdi Yaeger.

Pitt hafızasını zorladı. "Dur bir dakika, bir de Franklin var. O sularda ne zaman yol almıştı ve ne zaman kayboldu?"

"Franklin'in keşif gezisi 1845 yılında, İngiltere'den yola çıktı. İlk yıl Beechey Adası'nda kışladılar, sonra güneye doğru ilerlerken Kral William Adası açıklarındaki buzullarda sıkışıp kaldılar. Keşif gemilerini 1848 baharında terk ettiler, çok geçmeden mürettebatın tamamı karada öldü."

Pitt duyduğu tarihleri kafasında ölçüp biçtikten sonra verdiği bilgilerden ötürü Max'e teşekkür etti. Holografik yansıma başını sallayıp diğer yana dönerek yazılım testi hesaplamalarına kaldığı yerden devam etti.

"Eğer Franklin'in adamları gemilerini yarımadanın hemen kuzeyinde 1848'de terk etmişlerse bu, beraberlerinde biraz madeni de sürükleyerek taşıdıkları anlamına gelmez," diye duyduklarını yorumlamaya başladı Yaeger.

"Belki de Eskimolar tarih konusunda bir parça yanılmışlardır," diye karşılık verdi Pitt. "Gözden kaçırılmaması gereken diğer nokta, Max'in, Adelaide Yarımadası'nın Eskimoların göçleri sırasında mola yeri olarak kullanıldığı hakkında söyledikleri, zira Eskimoların yarımadayı yerleşim yeri olarak kullanıldığı-

nın bilinmesi, madeni buldukları yerin orası olduğu anlamına gelmez."

"Doğru tespit. Sence Franklin'in keşif gezisiyle arada bir bağlantı var mı?"

Pitt sessizce başını salladı. "Belki de tek gerçek bağlantımız."

"Ama Max'in ne dediğini duydun. Tüm mürettebat yok olmuş. Bu da oralarda herhangi bir yanıt bulma umudumuzu tamamen ortadan kaldırıyor."

Pitt'in gözleri parıldadı. "Her zaman bir umut vardır Yaeger." Saatine baktı, sonra gitmek üzere ayağa kalktı. "İşin doğrusu Hiram, bugün akşam olmadan doğru yolda olacağımıza inancım tam."

41

Pitt, kurumun ciplerinden birine atlayıp Capitol Hill'den Loren'ı aldıktan sonra Washington şehir merkezinin çıkışına yöneldi.

"Uzun bir yemeğe zamanın var mı?" diye sordu Pitt trafik ışığında beklerken.

"Şanslı günün, bugün planlanmış başka bir oturum yok. Birkaç yasa taslağını gözden geçiriyordum sadece. Aklında ne var senin?"

"Georgetown'a küçük bir gezi."

"Benim evime mi? Öğlen kaçamağı için?" diye sordu cilve yaparcasına.

Pitt, Loren'ın elini tuttu. "Oldukça baştan çıkartıcı bir teklif," diye karşılık verdi. "Ama ne yazık ki iptal edemeyeceğim bir yemek rezervasyonumuz var."

Öğlen trafiği tüm caddeleri tıkamıştı, fakat Pitt doğrudan Georgetown'ın merkezine giden M Caddesi'ne döndüğünde yol açıktı.

"Lisa'nın durumu nasıl?" diye sordu Pitt.

"Bugün taburcu olacak, bir an önce işe dönmek için sabırsızlanıyor. Bulgularını özetleme ve belgelendirme şansı bulur bulmaz Beyaz Saray Bilim ve Teknoloji Ofisi'nde onun için bir brifing ayarladım. Gerçi hazırlık yapması birkaç hafta sürebilir. Lisa sabahleyin beni aradığında biraz üzgündü, görünüşe göre laboratuvardaki asistanı eyalet dışında başka bir göreve atanmış ve haber dahi vermeden çekip gitmiş."

"Bob Hamilton mı?"

"Evet, adı buydu. Hani şu senin güvenmediğin adam."

"Bu hafta sonuna doğru FBI'la görüşmesi gerekecek. İçimden bir ses çok yakında o yeni iş için gidemeyeceğini söylüyor."

"Her şey başlangıçta öylesine gelecek vaat ediyordu ki, oysa şimdi tam bir keşmekeşe dönmüş halde. Enerji departmanının hazırladığı, küresel ısınmanın çevresel ve ekonomik etkilerinin herkesin sandığından çok daha iç karartıcı olacağını ortaya koyan gizli bir rapor gördüm. Son araştırmalar atmosferdeki sera gazlarının tehlike çanlarını çaldıracak düzeye ulaştığını gösteriyor. Sence yapay fotosentez sisteminin gerçekleşmesini sağlayacak kadar çabuk rutenyum kaynağı bulunabilecek mi?"

"Elimizdeki tek şey, uzun zaman önce unutulmuş bir kaynağa ait tek tük tarihi metinler. Sonunda bir şey de çıkmayabilir, ama yine de yapmamız gereken nereye kadar gideceğini bulmak."

Pitt, 1840'lı yıllara ait tarihi konakların sıralandığı eski bir caddeye döndü. Kocaman bir meşe ağacı altına arabasını park ettikten sonra bitişiğindeki küçük bir eve doğru ilerlediler. Pitt, ağır pirinç tokmağı hafifçe vurduktan birkaç dakika sonra ön kapı açıldı. Kırmızı saten akşam kıyafetleri içinde devasa bir adam karşılarına çıkmıştı.

"Dirk! Loren! Geldiniz demek," diye karşıladı onları Julien Perlmutter zinde bir sesle. Yaklaşık yüz seksen kiloluk cüssesiyle terazileri çaresiz bırakan sakallı dev, onları içeri buyur ederken ikisini de omurgalarını kırarcasına kucakladı.

Loren eliyle adamın kocaman göbeğine hafifçe vurup, "Julien, çok formda görünüyorsun. Kilo mu verdin?" diye sordu.

"Tanrım, hayır," diye karşılık verdi kükrercesine. "Yemeyi bıraktığım gün öldüğüm gündür. Ama öte yandan sen, her zamankinden çok daha büyüleyici görünüyorsun."

"İştahını yiyeceklere saklasan iyi edersin," diye araya girdi Pitt şaka yollu.

Perlmutter, Loren'ın kulağına eğildi, Pitt'in de duyabileceği bir sesle, "Günün birinde şu macera delisi yaşlı hergeleyle yaşamaktan sıkılacak olursan sadece haber ver yeter," diye fısıldadı. Sonra tekrar doğrularak ayaklarıyla yeri dövercesine yürümeye başladı.

"Gelsenize, yemek odasına."

Loren ve Pitt onu izleyip her biri tavana kadar kitap raflarıyla dolu antreden oturma odasına geçerek, koridorun sonuna gittiler. Evin tamamı, kişisel bir konuttan ziyade, halk kütüphanesini anımsatacak biçimde düzenlenmişti. Duvarların içinde dünyanın en büyük denizcilik tarihi ve günlük koleksiyonu bulunuyordu. Gözü doymaz bir deniz koleksiyoncusu olan Perlmutter'ın kendisi de en büyük denizcilik tarihi uzmanı olarak biliniyordu.

Perlmutter onları, duvarın yanına özenle dizilmiş sadece birkaç kitap sırasının olduğu küçük fakat oldukça gösterişli yemek odasına götürdü. İşlemeli bacaklarında aslan pençesi şeklinde kabartmaların olduğu büyük bir maun masaya oturdular. Masa, kitap dağlarının arasına sokuşturulmuş diğer sayısız denizcilik antikası gibi, çok eski bir yelkenli geminin kaptan köşkünden alınmıştı.

Perlmutter bir şişe Pouilly-Fumé açıp herkese keskin beyaz şaraptan birer kadeh doldurdu.

"Maalesef Moğolistan'dan bana gönderdiğin kımız bitti," dedi Pitt'e dönerek. "Ama muhteşemdi."

Pitt kısrak sütünden yapılan alkollü içeceğin hafif acı tadını anımsadı. "Ordayken epey içmiştim. Moğollar su gibi kımız içiyorlardı," diye karşılık verdi.

Perlmutter şarabın tadına baktı, sonra kadehi masaya koyup ellerini çarptı.

"Marie, çorba servisine başlayabilirsin."

Mutfaktan, elinde kâselerin olduğu bir tepsiyle önlüklü bir kadın belirdi. Perlmutter'ın görünüşünün tam aksine kıvrak ve minyon tipli ve kısa kesimli koyu renk saçlı, kahverengi gözlüydü. Gülümseyerek herkesin önüne sessizce çorba kâselerini koyduktan sonra tekrar mutfağa döndü. Pitt çorbadan bir kaşık aldı ve başını salladı.

"Vichyssoise, çok lezizmiş."

Perlmutter öne doğru eğildi, fısıldayarak konuşmaya başladı. "Marie, burada Gerorgetown'daki Citronelle'de şef yardımcısı. Paris'in en gözde aşçılık okullarından birinden mezun. Üstüne üstlük babası da Maxim'in şef aşçısıydı," diye ekledi ne kadar lezzetli yemekler pişirdiğini belli edercesine parmak uçlarını öperek. "Haftada üç defa buraya gelmeyi kabul etti. Burada hayat harika yani." Çenesinin çevresindeki kalın yağ tabakası kahkaha attıkça oynuyordu.

Üçlü ana yemek olarak, risotto ve pırasayla sunulmuş uykuluk sotesi yedikten sonra çikolatalı mousse tabakları geldi. Pitt, boş tatlı tabağını kenara iterken yemekten duyduğu hazla derin bir nefes verdi. O sırada Loren da kendininkini bitirmiş, peçeteyle ağzını temizliyordu.

"Muhteşemdi Julien, tek kelimeyle hepsi muhteşemdi. Olur da günün birinde denizcilik tarihiyle uğraşmaktan sıkılır-

san restorancılıkta istikbalinin çok parlak olacağına adım gibi eminim."

"Olabilir, ama bana sorarsan çok teferruatlı bir iş," diye cevap verdi Perlmutter. "Ayrıca kocan sayesinde senin de çok iyi bildiğin gibi deniz tutkusu asla tükenmez."

"Haklısın. İnsanoğlu denize hiç açılamamış olsaydı siz ikiniz ne yapardınız merak ediyorum doğrusu."

"Kâfir düşünceleri bunlar," diye gürledi Perlmutter gülerek. "Ki aklıma getirdi de Dirk, beni arama nedeninin sevilen bir arkadaşla bir şeyler yemekten çok daha önemli olduğunu söylemiştin."

"Doğru Julien. Aşağı yukarı 1849'da arktik bölgede ortaya çıkmış çok nadir bir metalin peşindeyim."

"Kulağa ilginç geliyor. Peki, senin bununla ne ilgin var?"

Pitt kısaca rutenyumun önemini ve Madenciler Birliği'nde öğrendiği Eskimo cevheri hikâyesini anlattı.

"Adelaide Yarımadası dedin ha? Hafızam beni yanıltmıyorsa orası Kral William Adası'nın hemen aşağısında, Kuzeybatı Geçidi'nin tam ortasındaydı," dedi Perlmutter kalın gri sakallarını kaşıyarak. "Ve 1849'da o bölgeye giden tek keşif ekibi, Franklin'inkiydi."

"Franklin de kim?" diye sordu Loren.

"Sir John Franklin. İngiliz donanma subayı ve ünlü arktik kâşifi. Hatırladığım kadarıyla daha toy bir delikanlıyken *Bellerophon*'la Trafalgar'da çarpıştı. Biraz yaşlı olsa da elli dokuz yaşında, o dönemde dillerden düşmeyen Kuzeybatı Geçidi'ni bulup geçmek amacıyla kocaman iki gemiyle yola çıktı. Bulmasına ramak da kalmıştı ama gemileri buza saplandı. Hayatta kalanlar, gemileri terk edip, yüz altmış kilometre güneydeki hayvan kürkü ticareti yerleşimine ulaşmaya çalışmak zorunda kaldılar. En sonunda, arktik keşif tarihinin tartışmasız

en büyük trajedisi gerçekleşti ve Franklin ve beraberindeki keşif ekibinden yüz otuz dört adam öldü."

Perlmutter sonrasında odalardan birine gitmek için izin istedi, bir süre sonra beraberinde eski birkaç kitap ve kabaca bağlanmış elyazması olduğu halde geri döndü. Kitaplardan birinin sayfalarını çevirdikten sonra bir sayfada durdu ve yüksek sesle okumaya başladı.

"İşte burada. Franklin 1845 mayısında *Erebus* ve *Terror* adında iki gemiyle Thames'ten yola çıkmış. Son olarak aynı yazın bitimine doğru Grönland açıklarında Baffin Körfezi'ne girerken görülmüşler. Üç yıllık yetecek erzakla Pasifik'e giden bir yol arayarak ya da öyle bir geçidin mevcut olmadığına dair kanıtlarla İngiltere'ye dönmeden önce en azından bir yıl buzullarda kışlamaları bekleniyormuş. Ne var ki Franklin mürettebatıyla birlikte Arktika'da acı içerisinde ölmüş ve gemilerini bir daha gören olmamış."

"Üç yıl sonra hâlâ haber alınamayınca onları aramaya giden olmamış mı?" diye sordu Loren.

"Ah tatlım, elbette gitmişler. 1847'nin sonlarına doğru onlarla ilgili tek haber gelmeyince endişeler giderek artmış ve ertesi yıl kurtarma çalışmaları başlamış. Franklin'i aramak için geçidin her iki tarafına onlarca kurtarma seferi yapılmış. Franklin'in karısı, Leydi Jane Franklin, kocasının yerini bulabilmek için parasını kendi cebinden karşılayarak sayısız sefer düzenlemiş. Ne var ki ancak 1854'te, Franklin'in İngiltere'den ayrılmasının üzerinden dokuz yıl geçtiğinde mürettebatın bir kısmından artakalanlar Kral William Adası'nda bulunmuş, böylece kimsenin inanmak istemediği gerçek kesinleşmiş."

"Geride seyir defteri ya da herhani başka bir kayıt bırakmamışlar mı?"

"Sadece bir tane. Adadaki taş yığınları arasında tüyler ürperten bir bilgi." Perlmutter kitabın arasından çıkardığı notun *fotok*opisini okumaları için Loren ve Pitt'e uzattı.

"Bu yazı Franklin'in 1847'de öldüğünü söylüyor, ama neden öldüğünden söz etmiyor," dedi Loren kâğıdı okuyunca.

"Not, cevaptan çok soruya neden oldu zaten. Geçidin en kötü bölümünden geçmeye mucizevi şekilde yakınmışlar, ama büyük ihtimalle yaz olağandışı derecede kısa geçmiş ve gemiler de buzun içinde parçalanmıştır."

Pitt kitabın içinde Franklin'in öldüğü yeri gösteren bir harita buldu. Gemileri terk ettikleri düşünülen bölgenin, Adelaide Yarımadası'na uzaklığı yüz elli kilometreden daha azdı.

Haritada olası bir coğrafi ipucu ararken, "Rutenyum, Kara Kobluna diye bahsedilen bir bölgede bulunmuş," dedi.

"Kobluna, bu Eskimo dilinde," dedi Perlmutter. Kabaca sarılmış, sararmış günlüğü açtı.

"Evet, Eskimo dilinde 'beyaz adam' anlamına geliyor," diye karşılık verdi Pitt.

Perlmutter elini açılan belgeye hafifçe vurdu. "1860'ta Stuart Leuthner adında New York'lu bir gazeteci Franklin'in keşif seferinin gizemini çözmeye çalıştı. Arktik bölgeye gidip yedi yıl boyunca bir Eskimo köyünde yaşadı, dillerini geleneklerini öğrendi. Kral William Adası çevresindeki bölgeyi araştırdı, Franklin ya da mürettebatından herhangi birisiyle karşılaşması muhtemel bulabildiği her yerliyle konuştu. Ancak çok az ipucu vardı ve hayal kırıklığına uğramış bir halde New York'a döndü, aradığı cevaplara asla ulaşamadı. Bazı nedenlerle bulgularının yayımlanmasına karşı çıktı ve yazdığı notları geride bırakıp arktik bölgeye döndü. Genç bir Eskimo'yla evlenip geçimini topraktan kazanan ilkel bir hayata atıldı ve bir daha da kendisinden haber alan olmadı."

"Bu notlar Eskimolar arasında yaşadığı döneme mi ait?" diye sordu Pitt.

Perlmutter başını salladı. "Bunu birkaç yıl evvel çok iyi bir fiyata bir müzayededen aldım."

"Hiç yayımlanmamış olmasına çok şaşırdım," dedi Loren.

"Okursan şaşırmazsın. Yüzde doksanı fok balığı avlayıp parçalamak, buzdan evler yapmak ve aylar süren karanlık kışın verdiği can sıkıntısıyla hayatta kalmaya çalışmakla ilgili."

"Peki ya yüzde onu?" diye sordu Pitt.

Perlmutter gülümsedi. "Görelim bakalım."

Sonraki bir saat boyunca Perlmutter günlüğe göz gezdirip bir Eskimo'nun uzaktan, Kral William Adası kıyılarında kızaklı bir ekip gördüğüyle ya da buza saplanmış iki büyük gemiyle ilgili birkaç bölümü yüksek sesle okudu. Günlüğün nerdeyse sonu gelmişti ki Leuthner'ın genç bir adamla görüşmesini anlattığı hikâye Loren ve Pitt'i adeta koltuklarına çivilemişti.

Hikâye, 1849 yılında on üç yaşında bir çocuk olan Koonik'in amcasıyla birlikte fok balığı avlamak için Kral William Adası'nın batısına gitmesiyle başlıyordu. O ve amcası büyük bir tümseğe tırmandıklarında devasa bir buz kütlesi arasına sıkışmış kocaman bir tekne bulmuşlardı.

"Kobluna, demişti amca tekneye doğru ilerlerken.

Biraz daha yaklaşınca geminin içlerinden bağırtılar ve çığlıklar duymuşlardı. Çıldırmış gibi bakan uzun saçlı bir adam yanlarına gelmelerini işaret etmişti. Yeni yakaladıkları fok balığını değiştokuş etmek üzere çok geçmeden güverteye davet edilmişlerdi. Elbiseleri kurumuş kan lekeleriyle kaplı, üstü başı dağınık ve pis, bir deri bir kemik kalmış birkaç adam daha belirmiş. Adamlardan birisi gözünü Koo-nik'e dikerek tutarsız şekilde gevezelik ederken diğer ikisi güvertede dans ediyorlarmış, tayfalar kendilerine 'karanlığın adamları' diyerek tuhaf

şarkılar söylüyorlarmış. Sanki kötü ruhlar hepsini ele geçirmiş gibi, diye düşünmüş Koo-nik. Hortlaklardan dehşete kapılan Koo-nik, amcasına sokularak adamlardan yaşlı olanın amcasıyla taze et karşılığında iki bıçak ve Koblunaların eşsiz bir ısıtma gücü olduğunu söyledikleri birkaç parlak gümüşi taşı değiştokuş edişini izlemiş. Koblunalar, daha fazla fok balığı eti getirmeleri karşılığında daha çok kesici alet ve gümüşi taş verecekleri sözünü vermişler. Koo-nik amcasıyla oradan ayrıldıktan sonra bir daha o gemiyi hiç görmemiş. Amcasının birkaç adamla birlikte iki üç hafta sonra yanlarına çok sayıda fok balığı alarak gemiye gittiklerini ve bir sürü bıçak ve Kara Kobluna dolu bir balıkçı teknesiyle döndüklerini görmüş."

"Bahsettiği rutenyum olmalı," dedi Loren heyecanla.

"Evet, Kara Kobluna," diye tasdik etti Pitt. "Ama Franklin'in ekibi onu nereden almış?"

"Gemiler buza saplanıp kaldığında civardaki adalardan birine giden keşif ekipleri tarafından keşfedilmiş olması mümkün," diye karşılık verdi Perlmutter. "Elbette madem keşif seferinin başlarında, Grönland'dan Victoria Adası'na dek binlerce kilometrelik bir alanda çok daha önce de bulunmuş olabilir."

"Benim dikkatimi de mürettebatın tuhaf davranışları çekti," dedi Loren.

"Güney Afrika'daki bazı dokuma işçilerinin çıldırdığı ve bundan rutenyuma maruz kalmalarını sorumlu tuttuklarına dair benzer bir hikâye duymuştum," diye karşılık verdi Pitt. "Gerçi hiçbiri akla yatkın gelmiyor, çünkü bu metale özgü tehlikeli herhangi bir şey yok."

"Belki de tek sebebi katlanmak zorunda oldukları korkunç koşullardır. Aylarca süren tüm o kışlar boyunca bir geminin içinde herkesten uzakta karanlık bir deliğe kapana kısılmaları, açlıkla ve dondurucu soğukla boğuşmaları," dedi Loren. "Bunların her biri benim çıldırmam için yeterli."

"Tüm bunlara iskorbütü ve soğuk yakmasını ekleyin, ağzı kurşunla kapatılmış teneke kutularda saklanan adi yiyeceklerden kaynaklanan zehirlenmelerden bahsetmeye bile gerek yok, işte size bir adamın akli dengesini sınayacak bir sürü sebep," diye ekledi Perlmutter.

"Keşif seferiyle ilgili asla cevaplanamayan sorulardan birisi sadece," dedi Pitt.

Perlmutter bir süre düşündü. "Burada anlatılanlar Madenciler Birliği'nde duyduğun hikâyeyle örtüşüyor gibi," dedi.

"Belki de madenin nereden geldiğinin cevabı hâlâ gemidedir," diye fikrini söyledi Loren.

Pitt de zaten aynı şeyi düşünüyordu. Kuzey Buz Denizi'nin dondurucu sularının eski eşyaları mükemmel şekilde muhafaza edeceğini biliyordu. Franklin'in kazazedeleri için gönderilen yardım gemilerinden biri olan ve Beechey Adası yakınlarında buz dağına çarpan 1843 yapımı ahşap gemi *Breadalbane*, kısa süre önce hiç zarar görmemiş bir şekilde, yelken direği hâlâ sapasağlam bir halde bulunmuştu. Rutenyum kaynağıyla ilgili ipuçlarının hâlâ gemide olması tamamen mümkündü. Ama hangi gemideydi ve gemi neredeydi?

"İkinci gemiden hiç bahsedilmiş mi?" diye sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Perlmutter. "Ayrıca belirtilen yaklaşık konumu, Franklin'in gemilerinin terk edildiği kaydedilen noktanın çok güneyinde."

Loren, Perlmutter'a döndü. "Buz kütleleri gemileri birbirinden ayırıp sürüklemiş olamaz mı?" diye sordu.

"Oldukça akla yatkın," diye yanıtladı. "Leuthner'ın notları arasında hoşuna gidecek ilginç bir ayrıntı var," diyerek sayfaları çevirdi. "Kimi Eskimolar gemilerden birinin battığını diğerinin de ortadan kaybolduğunu gördüklerini iddia etmişler. Leuthner hangi gemiden bahsettiklerini tam olarak hiç çözememiş."

"Franklin'in gemilerinden birisi olduğunu farz edersek madenin hem *Erebus* hem de *Terror*'de olamayacağı için geminin adını belirlemek çok önemli."

"Maalesef Koo-nik geminin adını hiç öğrenememiş. Ayrıca iki gemi görünüş olarak nerdeyse birbirinin aynısıydı," diye karşılık verdi Pitt'e Perlmutter.

"Ama mürettebatın kendilerine bir ad taktıklarını söylemiş," diye söze girdi Loren. "Ne demişti, 'siyah adam' mı?"

"Söylediğine göre 'karanlığın adamları,'" diye cevap verdi Perlmutter. "Çok tuhaf. Sanırım pek çok karanlık kış boyu hayatta kaldıklarından ötürü kendilerine bu adı vermişler."

Pitt'in yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. "Ya da başka bir sebepten ötürü. Ya gerçekten de karanlığın adamlarıysalar ve tek yaptıkları bize çalıştıkları geminin adını söylemeye çalışmaksa?"

Loren soru soran gözlerle ikisine bakıyordu, fakat Perlmutter söylenileni gayet iyi anlamıştı.

"Tabii ya!" diye haykırdı koca adam. "*Erebus*'tan bahsediyor olmalılar. Aferin oğluma."

Loren kocasına baktı. "Kaçırdığım bir şey mi var?"

"*Erebus*," diye açıklamaya başladı Pitt. "Yunan mitolojisinde Hades'e giden yolun üzerindeki bir yeraltı durağıdır. Ebedi karanlık yeridir."

"Dürüst olmak gerekirse gemilerin ve mürettebatın sonlarının geldiği yer de öyle," dedi Perlmutter. Sonra kuşkulu gözlerle Pitt'i süzdü. "Sence onu bulabilecek misin?"

"Devasa bir araştırma alanı olacak, ama yine de riske girmeye değer. Önümüze çıkabilecek tek engel Franklin'in sonunu getirenle aynı tehlike: Buz."

"Yaz mevsimine yaklaşıyoruz, deniz bölgede gemiyle yol alınabilecek kadar eridi. Araştırmaya başlamak için zamanında bir gemi bulabilecek misin?"

"Bu arada Kanadalıları da unutma," diye uyardı Loren. "Öylece kapıları açıp seni içeri buyur etmeyecekleri kesin."

Pitt'in iyimserliği gözlerinden okunabiliyordu. "O civarda zaten bir gemim ve yolu bilen bir adamım var," dedi gülerek.

Perlmutter tozlu bir şarap şişesi çıkarıp her birinin küçük kadehini doldurdu. "Tanrı yolunu açık etsin oğlum," diye dua etti yüksek sesle. "Karanlıklar içindeki *Erebus*'u bulmanda sana ışığıyla yol göstersin."

Yemek için Perlmutter'a teşekkür edip geminin muhtemel konumu hakkında elindeki tüm materyallerin birer *fotok*opisini göndereceğine dair deniz tarihçisinden söz aldıktan sonra Loren ve Pitt arabalarına gitmek üzere evden çıktılar. Arabaya bindiklerinde Loren her zamankinin aksine çok sessizdi. İçinde bir his görünmeyen bir tehlikeden dolayı onu huzursuz ediyordu. Kayıp gizemin peşinde koşmaktan Pitt'i alıkoyamayacağını biliyordu, ama Loren için gitmesine izin vermek her zaman zordu.

"Kuzey Buz Denizi çok tehlikeli bir yer," dedi en sonunda kısık sesle. "Oradayken aklım sende kalacak."

"Kalın iç çamaşırlarımı valize koyacağımdan ve aysberglerden uzak duracağımdan emin olabilirsin," diye cevap verdi Pitt neşeli bir şekilde.

"Bunun ne kadar önemli olduğunun farkındayım, ama yine de keşke gitmek zorunda olmasaydın."

Pitt teskin edercesine gülümsedi, ama gözlerinin içinde derinlerde bir yerde kararlı bir bakış fark edilebiliyordu. Loren kocasının elini tuttu, Pitt'in oraya çoktan gittiğini biliyordu.

42

Mitchelle Goyette yatının ön güvertesinde oturmuş kâr bilançolarını gözden geçirirken özel sekreteri elinde güvenli hattan taşınabilir telefonla göründü.

"Doğal kaynaklar bakanı hatta efendim," dedi telefonu uzatırken alımlı esmer kadın.

Goyette kadına ukala bir şekilde sırıtarak telefonu aldı.

"Arthur, araman ne iyi oldu. Anlat bakalım, benim şu arktik arama lisansı işimi hallettin mi?"

"Arama sebebim de oydu. Senin istediğin arktik kaynak arama bölgelerini gösteren haritaları aldım. Talep edilen bölge beş milyon hektardan daha büyük, görünce hayrete düştüm. Söylemem gerekir, böylesinin daha önce eşi görülmedi."

"Evet, zenginlikler elde edilmek içindir. Yine de en başta en önemliler. Royal Geographical Society Adaları'ndaki çu madencilik imtiyazında ne aşamadayız?"

"Senin de bildiğin gibi adanın büyük bölümündeki arama ve çıkarma lisansı Orta Amerika Madencilik Şirketi'nin elin-

de. Ofisim anlaşma gereği lisanslarının feshi için bir taslak hazırladı. Önümüzdeki üç ay içerisinde üretim kotalarını tutturamazlarsa anlaşmayı feshedebiliriz. Ama bu arada Birleşik Devletler'le aramızdaki siyasi gerilim tırmanacak olursa çok daha erken harekete geçebiliriz."

"Sanırım yazlık kotaya ulaşamayacaklarına eminiz," dedi Goyette sinsice gülerek.

"İptal kararını başbakanın imzalaması halinde süreç daha da hızlanabilir. İzlemeyi düşündüğün yol bu mu?"

"Başbakan Barrett sorun çıkarmaz," diye cevap verdi gülerek. "Bu girişimdeki sessiz ortağım diyebilirsin."

"Kısa süre önce arktik bölgede ulusal sermayeyi koruma siyasetini halka duyurdu."

"Benim istediğim her şeyi imzalar o. Şimdi, diğer lisans taleplerimden bahset bakalım."

"Ekibim, Melville Körfezi'nin sadece çok küçük bir bölümünü kapsayan mevcut bir lisans anlaşması buldu. Görünüşe göre neredeyse herkesi oyun dışına itmişsin."

"Evet, çünkü bölgenin büyük bölümü erişilmez durumda. Sıcaklıkların artması, buzkıran ve yük gemisi filom sayesinde diğerleri daha ayaklarını kapıdan çıkarmadan o bölgeleri kullanmaya başlamış olacağım. Elbette senin yardımınla," diye ekledi imalı bir ses tonuyla.

"Arktik bölgedeki denizde arama lisansına yardım ederim, ama karasal bölgeler için Kızılderili ve Yerli İlişkiler Müdürlüğü'nün onayını alman gerekiyor."

"O birimin başkanını başbakan atamıyor muydu?"

"Galiba öyle."

Goyette tekrar kahkaha attı. "O halde sorun olmaz. Deniz sahalarının kapısına kilit vurmam ne kadar sürer?"

Jameson bir süre tereddüt etti. "Çok büyük bir alanın gözden geçirilmesi ve onaylanması gerekecek."

"Kafana takma sayın bakan. Kısa süre içinde yüklüce bir havale sana doğru yola çıkacak, lisanslar halledildiğinde bir tane daha. Ticari girişimlerimde bana yardımcı olanların parasını asla ihmal etmem."

"Çok iyi. Birkaç hafta içinde belgeleri hazırlatmaya çalışacağım."

"İşte benim adamım. Beni nerede bulacağını biliyorsun," dedi Goyette ve telefonu kapattı.

Ottawa'daki ofisinde oturan Jameson ahizeyi yerine koydu, masasın diğer ucuna baktı. Kanada Kraliyet Atlı Polis Teşkilatı şube amiri kayıt cihazını kapattıktan sonra, görüşmeyi dinlediği kulaklığı kafasından çıkardı. Başını iki yana salladı.

"Aman Tanrım, başbakanı da itham ediyor!" diye mırıldandı afallamış bir şekilde.

"Büyük ceplerin yozlaşması daha çabuk olur," dedi Jameson. "Yarına kadar tam dokunulmazlık anlaşmasını halleder misiniz?"

Şube müdürü, "Evet," diye yanıtladı, hâlâ titrediği görülebiliyordu. "Devletin lehine tanıklık edip belge sunmayı kabul ettiniz, size karşı hiçbir suçlamada bulunulmayacak. Elbette derhal görevinizden istifa etmeniz gerekiyor. Maalesef kamu hizmetlerindeki kariyerinizin tamamen sona erdiğini söylemeliyim."

"Bu kaderi kabullenebilirim," diye karşılık verdi bitkin ve somurtkan bir bakışla. "Bu açgözlü domuzların sözleşmeli hizmetçisi olmaya devam etmekten daha makul."

"Başbakanı da mahvetmiş olma duygusuyla yaşayabilecek misiniz?"

"Eğer başbakan da Goyette'in avucundaysa daha fazlasını hak ediyor."

Şube amiri sandalyesinden kalktı, dinleme cihazını ve not defterini evrak çantasına yerleştirdi.

Jameson adamın yüz ifadelerini dikkatle süzdü. "Bu kadar gergin olmayın sayın şube amiri," dedi. "Goyette'le ilgili gerçekler gün yüzüne çıktığında ipini çektiğiniz için ulusal bir kahraman olacaksınız. Aslını ararsanız başbakanın yerine, kanunun emrinde ve suçun peşinde iyi bir aday olurdunuz."

"Benim hedeflerim o kadar yüksek değil. Ben sadece bir milyarderin adalet ve suçla mücadele sistemimize vereceği tahribattan korkuyorum."

Tam kapıdan çıkmak üzereyken Jameson'ın arkasından yine seslendiğini duydu.

"Doğru eninde sonunda kazanır."

Şube amiri hiç durmadı, durumun her zaman öyle olmadığını çok iyi biliyordu.

43

Trevor'ın teknesinden artakalanlardan, yakınlardaki alüminyum tesislerinden ödünç alınan vinçli bir mavna gelip gemi enkazını güvertesine yüklediğinde bile hâlâ dumanlar yükseliyordu. Ağır ağır yandaki motor limanına giden mavna her yanından sular dökülen tekne gövdesini sigorta müfettişi ve polisin yapacağı incelemeyi beklemek üzere beton alanın üzerine bıraktı. Bu sırada yaraları sarılmış ve polis sorgusu tamamlanmış Trevor kömürleşen teknesine bir kez daha baktıktan sonra NUMA araştırma gemisine döndü. Güvertede kendisini bekleyen Dirk, polisin vardığı sonucu merak ediyordu.

"Polis şefi, itfaiye müfettişi gelip inceleyene dek patlamaya bombanın sebep olduğunu kabul etmeye yanaşmıyor," dedi Trevor.

"Tekneler öyle durduk yere patlamaz, özellikle de bu şekilde," diye karşılık verdi Dirk.

"Bana şüphelendiğim birilerinin olup olmadığını sordu, ama ben olmadığını söyledim."

"Sence yardımı dokunmaz mı?" diye sordu Summer.

"Henüz değil. Tüm parmakların onu göstermesine yetecek kanıtımız yok."

"Hepimiz bu işin arkasında sekestrasyon tesisinden birinin olduğunu biliyoruz."

"Öyleyse tüm bu gizemin ne olduğunu ortaya çıkarmalıyız," dedi Trevor. Gözlerinde beliren kararlılıkla iki kardeşe baktı. "Sizi çok kısa süreden beri tanıyorum, ama sizden gitmeden önce Gil Adası'nı araştırmanızı isteyebilir miyim?"

"Gemi hazır, biz çoktan hazırız," dedi Dirk. "Herkes yerine, yola çıkıyoruz."

Douglas Kanalı'nda yol alırken kimsenin ağzını bıçak açmıyordu, hepsi nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya olduklarını merak ediyordu. Sekestrasyon tesisinin yanından geçerlerken Dirk'ün dikkatini LNG tankerinin kapalı tersaneden ayrılmış olduğu çekti. Bir an önce Gil Adası'na varmanın ve çevresindeki sularda nelerin saklı olduğunu bulma merakının verdiği sabırsızlıkla gaza sonuna kadar yüklendi.

Körfeze varmak üzereydiler ki Summer doğrularak parmağıyla ön camdan dışarı bakmalarını işaret etti. Boğazın sonraki kıvrımında siyah LNG tankerinin kanal boyunca yavaşça yol aldığı uzaktan da olsa görülebiliyordu.

Tankerin su yüzeyine yakın olduğu dikkatini çekti. "Baksanıza, güverte suya bu kadar yakın olduğuna göre dolu olmalı."

"Haklıymışsın Summer," dedi Trevor. "Gerçekten de tesisten sıvı karbon dioksit alıyormuş, ama bu çok saçma."

NUMA gemisi, tankere yöneldi, kısa sürede boğazın sonuna ulaştı. Dirk, dümeni boğazın güney ucuna kırdıktan sonra Gil Adası'nın burnuyla aynı çizgiye gelince motoru durdurdu. Sonra cihazını suya indirmek üzere pruvaya gitti, bu sırada

Summer da navigasyon sistemine araştıracakları bölgenin koordinatlarını giriyordu. Birkaç dakika içinde tekrar yola çıkarak, hemen arkalarında gemiye bağlı sonar cihazı olduğu halde boğaz boyunca ileri geri istikamette ilerlediler.

Sonar görüntülerine göre boğaz tabanı, kıyı yakınlarında on beş metre derinlikten, boğazın ortasında birden altmış metre derinliğe düşen şekilde dik ve kayalıktı. Cihazı değişen derinliği dengeleyecek şekilde batırıp çekmek için Dirk cihazın kablosuyla yo-yo oynamak zorunda kalmıştı.

İlk saat boyunca sadece kaya parçaları ve batık odun parçalarıyla kaplı deniz tabanı çok ilgilerini çekmemişti. Sürekli aynı sonar görüntüsünü izlemekten iyice sıkılan Trevor dikkatini LNG tankerine çevirmişti. Büyük gemi nihayet boğaza girmiş ve salyangoz hızında kuzeylerine doğru ilerliyordu. Sonunda Gil Adası'nın kuzey burnundan dönerek görüş alanından çıktı.

"Nereye gittiğini bilmeyi çok isterdim," dedi Trevor.

"Seattle'a döndüğümüzde kurumdaki kaynaklarımızla öğrenip öğrenemeyeceğime bir bakarım," diye karşılık verdi Summer.

"O karbon dioksit yükünü denize boşaltacağı düşüncesinden tiksiniyorum."

"Bunu yapacaklarını sanmıyorum," dedi Summer. "Rüzgâr yön değiştirirse mürettebat için felaket olur."

"Galiba haklısın. Yine de mantıklı olmayan bir şeyler var sanki."

O sırada konuşmaları kaptan köşkünden bağıran Dirk'ün sesiyle bölündü.

"Bir şey buldum."

Summer ve Trevor kafalarını uzatıp sonar ekranına baktılar. Ekranda, deniz tabanında kenara doğru uzanan, uzun, ince bir çizgi görülüyordu.

"Boru olabilir," dedi Dirk. "İnsan yapımı olduğu muhakkak. Diğer tarafa gittiğimizde daha çok göreceğiz."

Adanın önünde dönüp yeniden boğaza yöneldikten sonra diğer güzergâhtan geldiklerinde tekrar aynı çizgiyi gördüklerinde on dakika geçmişti. İnce çizgi monitör boyunca kıvrılarak kuzeybatı doğrultusunda uzanıyordu.

"İletişim hattı olamayacak kadar büyük," dedi Summer monitöre bakarken.

Trevor ekrandan gözünü ayırmadan, "Buradan ne olduğunu anlamak zor," dedi. "Birkaç ilkel avcı ve balıkçı kulübesini saymazsak Gil Adası'nda hiç yerleşim yoktur."

"Sonuçta bir yere ulaşıyor olmalı," diye karşılık verdi Dirk. "Üzeri kapatılmadığı müddetçe nereye vardığını öğrenebiliriz."

Bölgeyi taramaya devam etseler de tüm yaptıkları sualtındaki gizemi açıklığa kavuşturmak şöyle dursun sorularına soru eklenmesinden başka bir işe yaramamıştı. Kısa sürede ikinci bir çizgi belirmiş, onu üçüncüsü takip etmiş ve nihayet hepsi kuzeye doğru açı oluşturacak şekilde hizalanmışlardı. Sonar taramasının ortaya çıkardığı birbirleriyle bir noktada kesişen diğer dört çizgiyle bir araya geldiklerinde yedi parmaklı devasa bir ele benziyorlardı. Görüntüleri bir araya getirdiklerinde hatların yaklaşık elli metre açıldıktan sonra aniden bittiğini gördüler. Birleştikten sonra kalın tek bir hat kıyıya paralel bir şekilde kuzeye ilerliyordu. Kıyıya yakın bir noktada toprak tabakası altında aniden gözden kaybolduğu yere dek kısa bir mesafe boyunca sonarda görülebiliyordu. Araştırma alanının sonuna ulaştıklarında Dirk motoru durdurdu ve Trevor'ın yardımıyla sonar cihazını sudan çıkardı.

"Saat yediye geliyor," dedi Summer. "Kanaldan karanlıkta geçmek istemiyorsak bir saat içinde geri dönmeliyiz."

"Kısa bir dalış için bolca zamanımız var desene," diye karşılık verdi Dirk. "Bir daha fırsatımız olmayabilir."

Diğerlerinden bir itiraz gelmeyince Dirk dalış kıyafetlerini giydi, Summer ise bu arada tekneyi yedi hattın birleştiği noktaya yanaştırmakla meşguldü.

"Derinlik otuz metre," dedi Summer. "Radarda üzerimize doğru gelen büyük bir araç göründüğünü unutma, yaklaşık yirmi beş mil kuzeyimizde." Sonra Trevor'a döndü. "Sanırım hafta ortasında buradan yolcu gemisi işlemediğini söylemiştin, değil mi?"

Trevor şaşırmış bir halde Summer'a baktı. "Bu tecrübeyle sabittir. Oldukça katı bir hareket çizelgesi takip ediyorlar. Laf dinlemeyen bir şileptir mutlaka."

Dirk kafasını kaldırıp radar ekranına baktı. "Çok yakımıza gelmeden iyice incelemek için zamanım olacak."

Summer, akıntıya doğru tekneyi çevirirken Trevor pruvadan demir atarak tekneyi sabitlemeye çalışıyordu. Dalış tüpünü ayarlayan Dirk ise tekneden atlamaya hazırlanıyordu.

Akıntı şiddetinden asgari düzeyde etkilenmek için dalganın çekildiği anı beklemişti. Teknenin pruvasına yüzerek çapa halatına elini doladı ve suya daldı.

Soğuk, yeşil sular giderek yüzey ışığını hapsediyor, Dirk'ü, başlığına takılı fenerin cılız ışığında kulaç atmak zorunda bırakıyordu. Taşlık kahverengi tabanı, karanlık içerisinde noktalar halinde görünen denizkestaneleri ve denizyıldızlarıyla kaplıydı. Dalış dengesini ayarladığında yirmi yedi metre derinliğe ulaştığını fark etti. Çapa halatını bırakıp sonarda görünen nesneyi bulana dek halatın çevresinde daireler çizerek ilerliyordu.

Nesne, görüş alanının çok ötesine uzanan, deniz tabanı boyunca ilerleyen koyu, metal bir boruydu. Yaklaşık on beş santimetre yarıçapındaydı ve Dirk, borunun pürüzsüz yüzeyinde

herhangi bir kabuklanma ya da bitki büyümesi görünmediği için kısa süre önce döşenmiş olduğunu anlamıştı. Çapa demirine ayağıyla vurarak borunun üzerine sürükledikten sonra etrafındaki birkaç taşla yeniden yerleştirdi. Sonra da yavaş yavaş derinleşen taban boyunca boruyu takip etti, yirmi metre ileride girişini bulmuştu. Girişin çevresindeki deniz tabanında patlatarak küçük bir krater açılmıştı. Dirk, çevredeki deniz yaşamının tamamen yok olduğunu fark etti.

Bu kez diğer yönde yüzerek boruyu takip ettiğinde, birleşme noktasına doğru su giderek sığlaşıyordu. Aslında, her iki yana dağılan altı hattı besleyen art arda dizilmiş üç bağlantı ve ayrıca uca doğru giden tek bir hat şeklindeydi. Birleşmeden sonraki, daha kalın yirmi beş santimlik boru Gil Adası'na doğru uzanıyordu. Dirk, birkaç yüz metre boyunca ana hattı takip edince doksan derecelik açıyla on metre derinlikte kuzeye döndüğünü gördü. Biraz daha ilerleyince sonarda gözükmeyen bölümlerin sırrı ortaya çıktı. Bazı bölümleri deniz tabanındaki yarıkların içine gömülüydü. Birkaç dakika daha boruhattı boyunca ilerledikten sonra oksijeninin azaldığını bildiği için geri dönmeye karar verdi. Tam geri dönmüştü ki yüzeyin hemen altında bir gümbürtü duydu. Ses çok şiddetliydi, ancak sualtındayken hangi yönden geldiğini anlaması imkânsızdı. Boruhattını izlediğinde kenarlarından aşağı kumların döküldüğü gözüne çarptı. Elini borunun üzerine koyduğunda eldivenlerine rağmen hat boyunca, tıkırtılar çıkaran bir titreme olduğunu fark etti. Beyninde şimşek çakmışçasına endişeyle birleşme noktasına doğru can havliyle yüzmeye başladı.

Geminin güvertesinde saatine bakan Summer, Dirk'ün yarım saatten beri sualtında olduğunu fark etti. Küpeşteye yaslanmış, hayran gözlerle kendisini izleyen Trevor'a döndü.

"Keşke biraz daha kalabilseydik," dedi Trevor'ın zihninden geçenleri okurmuş gibi.

"Bence de, düşünüyordum da. Tekneyle ilgili raporumu sunmak ve yenisini verip vermeyeceklerini öğrenmek için Vancouver'a gitmem gerekecek. Birkaç günümü alabilir, ya da daha fazla," diye ekledi yüzünde beliren kurnaz gülümsemeyle. "Fırsat bulursam seni görmek için Seattle'a gelebilir miyim?"

"Gelmezsen kırılırım," diye karşılık verdi Summer gülümseyerek. "Trenle üç saatlik mesafe sadece."

Trevor cevap vermeye hazırlanıyordu ki Summer'ın omzunun üzerinden sudaki bir şey dikkatini çekti. Teknenin yirmi metre uzağından kabarcıklar yükseliyordu. Daha iyi görmek için doğrulduğunda Summer biraz daha ötede başka bir kabarcık yığınını işaret etti. Birlikte etraflarındaki sulara göz gezdirdiklerinde geminin çevresinde beş altı farklı yerden kabarcıklar yükseldiğini gördüler.

Yükselen kabarcıklardan beyaz dumanlar çıkmaya başlamıştı. Duman giderek büyüyerek derinliklerden yüzeye doğru artan beyaz bir bulut tabakası haline geldi. Birkaç saniye içerisinde büyüyen duman bulutu teknenin çevresinde duvar oluşturarak Trevor ve Summer'ı tam ortasına hapsetti. Duman bulutu yavaş yavaş üzerlerine gelirken Trevor dehşet içerisinde mırıldandı.

"Bu, Şeytanın Nefesi."

44

Dirk, makaslama tarzında yüzerek ana boru boyunca hızla ilerliyordu. Görüş mesafesinin iyiden iyiye azalmasına karşın yakınlarda bir yerde türbülans olduğunu hissedebiliyor ve borulardan çok tehlikeli bir şey sızdığını anlıyordu. Gözünün önüne birden *Ventura* ve ölen mürettebatı geldi. Trevor ve Summer'ın yüzeyde olduğunu hatırlayınca ciğerlerinin karşı koymasına aldırmayarak tüm gücüyle kulaç atmaya devam etti.

Boruların birleşme noktasına ulaştığında aniden sola saparak suya daldığında ilk fark ettiği küçükçe boruyu takip etmeye başladı. Artık yüksek basınçlı akıntıdan kabarcıkların oluşturduğu türbülansı duyabiliyordu. Boru hattını takip ederek sonunda çapa halatına ulaştı. Pruvanın hemen altındaki çapa halatıyla aynı açıda zıplarcasına yukarıya doğru yüzdü.

Yüzeye çıktığında sanki Londra'nın sisine yakalanmış gibiydi. Kalın, beyaz bir duman tabakası suyun üzerinde dalga dalga büyüyordu. Başını tekrar suyun içine sokarak pupaya

doğru yüzdü, sonra Summer'ın daha önce suya indirmiş olduğu dalış merdivenine tutunarak yukarı çıktı. Beyaz bulut güvertenin tamamını kaplamış, birkaç metre ötedeki kaptan köşkünün dahi görülmesini neredeyse imkânsız kılacak derecede yoğunlaşmıştı.

Dirk, Summer'a seslenmek için kısa bir süreliğine de olsa regülatörü ağzından çıkardı. Ne var ki ağzına dolan asit tadına dayanamayıp regülatörü tekrar ağzına sokarak oksijen tüpünden nefes almak zorunda kalmıştı. Bir süre durup sesine karşılık veren olup olmadığını duymaya çalıştı, sonra merdivenlerden inerek yeniden suya daldı, kalbi deli gibi çarpıyordu fakat anlamıştı.

Sesine cevap veren olmamıştı, çünkü gemide kimse yoktu.

O sırada iki yüz metre batıda, suyun üç metre altında Trevor ölmek üzere olduğunu düşünüyordu. Dondurucu suların tüm enerjisini, gücünü ve hatta neredeyse yaşama arzusunu bu kadar kısa sürede nasıl olup da çekip aldığına inanamıyordu. Kendisine yalvararak bakan Summer'ın inci gibi parıldayan mavi gözleri olmasa kendisini çoktan bırakırdı.

Summer, regülatörü kendi ağzından çıkarıp Trevor'ınkine takarken Trevor, kızın gözlerinin ne kadar nefes kesici olduğunu düşünüyordu. O gözler, sanki her ikisini ısıtacak kadar sıcak gibiydiler. Trevor derin bir nefes aldı ve regülatörü ona uzattı, bilincini kaybetmek üzere olduğunu anlamıştı. Kıyıya varmak zorunda olduklarını kendine bir kez daha hatırlatarak iyiden iyiye tükenmiş bacaklarına tüm gücünü vermeye çalıştı.

Yaptıkları çok basit bir seçimdi, eğer kurtulmak istiyorlarsa başka çıkar yol yoktu. Büyüyen karbon dioksit bulutu etraflarını tamamen sarınca denize atlamak zorunda kalmışlardı.

Summer bir an için çapa halatını kesip tekneyi olabildiğince hızlı bulutun içinden çıkarmayı düşünmüştü önce, ne var ki motorun çalışmasında ya da kaçarken oluşabilecek en ufak bir zaman kaybı sonları olacaktı. Ayrıca düşünmeleri gereken birisi daha vardı, Dirk. Gemi hareket ettiğinde yüzeye çıkacak olursa onun için her şey bitmiş olurdu. Dirk'ün hayatta kalma şansı çok azdı, ancak kalan oksijeniyle gaz bulutunun öte yanına yüzebileceği umudu her zaman için vardı.

Çevrelerini gaz bulutu sarmaya başladığında, "Suya dalmak zorundayız!" diye bağırmıştı Summer. Onun küpeşteye yaslanmış dolu oksijen tüpüne doğru hareketlendiğini gören Trevor, "Sen dalış kıyafetlerini giyin, tüpü ben alırım," demişti.

Daha bir dakika bile olmadan teknenin her yanını duman bulutu sarmıştı. Bu arada Summer dalış kıyafetlerini giyip bir maske almış, Trevor da aceleyle tüpü sırtına geçirmişti. Karbon dioksidin nefes almaya fırsat vermeyecek ölçüde tekneyi kaplamasından önce Summer güçbela denge şeritlerini koluna geçirmişti. Gemiden ayrılışları ise atlamadan ziyade düşme şeklindeydi, ölümcül buluttan suyun altına dalarak kurtulmuşlardı.

Soğuğa karşı hiçbir koruması olmayan Trevor suya temas ettiği anda elektrik şokuna uğramış gibi olmuştu, ancak zirveye ulaşan adrenalini sayesinde donmamıştı. Birbirlerine yüz yüze sarılarak ve oksijeni dönüşümlü kullanarak suda ağır aksak ilerlemeye başlamışlardı. Nihayet birlikte ritim yakalayarak adaya doğru yüzmeye başladılar.

Ancak çok geçmeden soğuk Trevor'da etkilerini göstermeye başlamıştı. Etkiler en başta anlaşılır düzeyde olmasa da bir süre sonra Summer, Trevor'ın yavaşladığını fark etmişti. Dudakları ve kulakları hafifçe morarmaya başlayınca Summer, hipotermiye kapılmak üzere olduğunu anladı. Hızlarının azalmama-

sı için Summer daha hızlı kulaç atmaya başlamıştı. Yüz metre daha bu şekilde ilerledikten sonra Trevor'ın yavaş yavaş ceset gibi ağırlaştığını fark etti. Altlarında uzanan deniz tabanının adaya yaklaştıklarının müjdecisi olarak yükselmeye başlayacağı umuduyla aşağıya baktı, ne var ki tek görebildiği karanlık sulardı. Adadan ne kadar uzakta olduklarını ya da aslında kendi etraflarında daireler mi çizdiklerini anlayabileceği en ufak bir ipucu yoktu. Yüzeye çıkma riskine girme zamanı gelmişti.

Regülatörden derin bir nefes alıp hortumu Trevor'ın ağzına soktu ve yanından ayrılmadan yüzeye çıkmaya başladı. Su üstüne çıkınca yönünü belirlemek için her tarafa dikkatle baktı. En büyük korkusu yersiz çıkmıştı. Kalın karbon dioksit bulutu biraz ötelerinde dalga dalga yayılmaya devam etse de bir süreliğine de olsa kurtulmayı başarmışlardı. Karşı istikamette ise Gil Adası'nın yeşil tepeleri beş yüz metreden daha yakında onları çağırıyordu. O ana dek düz bir doğrultuda ilerlememiş olsalar da gittikleri yön kıyıya yaklaşmalarına yetecek derecede doğru sayılırdı.

Summer peş peşe birkaç derin nefes aldıktan sonra Trevor'ın koluna uzandı ve can yeleğinin düğmesini çekti. Kısa sürede şişen yelek Trevor'ın bedenini suyun üzerine çıkarmıştı. Yüzüne baktığında Trevor cevap olarak gözlerini kırpıyordu, ancak bakışları boş ve hareketsizdi. Sırtını tekne yönüne çevirip Trevor'ı ardından çekerek kıyıya doğru yüzerken Trevor'ın tek yaptığı hafifçe ayaklarını çırpmaktı.

Zaten Trevor'ı hâlâ kıyıya ulaştıramamış olmanın verdiği çaresizliğin altında ezilen Summer, yorgunluğun da etkisiyle her kulacında adanın sanki kendilerinden uzaklaştığı duygusuna kapılmıştı. Gözünü kıyıya dikerek kendini kulaç atma-

ya zorluyordu, fakat bu sadece bacaklarının ne kadar yorgun düştüğünü hissettirmekten başka bir işe yaramıyordu. Temposunu kaybetmemek için varını yoğunu ortaya koyduğu sırada Trevor'ın can yeleğini elinden kaçırdı. Summer'ın şaşkın bakışları arasında Trevor'ın bedeni ondan uzaklaşmaya başlamıştı. Dudaklarının hafifçe de olsa kıpırdadığı görülebiliyordu. Sonra birden Trevor'ın göğsünün yanından bir kafa belirdi.

Dirk dönüp Summer'a baktı, sonra ağzındaki regülatörü çıkardı.

"Donmuş olmalı. Gazı soludu mu?"

"Hayır, sadece soğuktan. Onu hemen kıyıya çıkarmamız gerekiyor. Bizi nasıl buldun?"

"Dalış tüplerinden birinin gemide olmadığını fark ettim ve kıyıya ulaşmaya çalıştığınızı düşündüm. Biraz güneye ilerleyince sizi gördüm."

Başka tek bir kelime etmeden olabildiğince hızlı bir şekilde adaya ulaşmak için tüm güçleriyle yüzmeye başladılar. Dirk'ün ortaya çıkışı Summer için müthiş bir moral kaynağı olmuş ve birdenbire gücünü toplamıştı. Arkalarında Trevor'ı çekerek birlikte hızla yüzerek kısa sürede kıyıdaki kayalıklara ulaşmayı başardılar. Kontrolsüz şekilde titreyen Trevor kendi başına oturabiliyordu, fakat boş gözlerle karşıya bakıyordu.

"Islak kıyafetlerini çıkarmak zorundayız. Benim dalış kıyafetlerimi ona giydirelim," dedi Dirk.

Summer başını salladıktan sonra kumsalı işaret etti. Kıyının elli metre kadar ötesinde suyun üzerine kurulmuş küçük ahşap bir kulübe görünüyordu.

"Balıkçı kulübesine benziyor. Sen gidip ne olduğuna bak, ben de Trevor'ın kıyafetlerini çıkarayım."

Dirk tüpünü ve ağırlık kemerini çıkardı. "Tamam," dedi. "Kendini fazla kaptırma ama!" dedi azarlarcasına, sonra kulübeye yöneldi.

Trevor'ın gerçekten de hayati tehlikesi olduğunu bilen Dirk hiç zaman kaybetmedi. Üzerinde dalış kıyafetleri olduğu halde koşarak ilerideki ahşap binaya koştu. Summer haklıydı, burası yerel bir balık avcılığı kulübünün geceleri ava çıkarken kullandıkları küçük bir balıkçı kulübesiydi. Keresteden yapılmış sade bina tek arabalık garajdan bile daha ufaktı. Dirk'ün dikkatini iki yüz litrelik bidon ve duvarın dışındaki kesilmiş odunlar çekti. Ön kapıya yaklaşıp tekmeyle açınca kulübenin içinde tekli bir portatif karyola, odun sobası ve balıkçı tulumu olduğunu gördü. Kenarda duran bir kutu kibriti ve kuru odunları kullanarak hemen sobayı tutuşturdu, sonra tekrar koşarak diğerlerinin yanına döndü.

Trevor gömleksiz halde tomruk parçası gibi oturmuş, Summer ıslak pantolonunu çıkarmaya uğraşıyordu. Bir koluna Summer diğer koluna da Dirk girerek doğrulmasına yardım ettiler ve kulübeye doğru sürümeye başladılar. Trevor'ı sıcak kulübeye yetiştirmeye çabalayan ikili, gözlerini boğazdan ayıramıyordu. Beyaz karbon dioksit bulutu, volkan bulutu gibi hâlâ suyun üzerinde kabarıyordu. Duman devasa bir hale gelmiş ve boğazın karşısına ulaşıp suyun üzerinde yaklaşık elli metrelik bir tabaka oluşturmuştu. Suyun kızıla çaldığı ve onlarca balığın yüzeye vurduğu görülebiliyordu.

"O LNG tankeri yüzünden olmalı," dedi Dirk. "Büyük ihtimalle adanın diğer tarafındaki terminalden pompalıyorlar."

"Ama gündüz gözüyle neden böyle bir şey yapsınlar ki?"

"Çünkü burada olduğumuzu biliyorlar," diye karşılık verdi usulca. Sesinden öfkesi belli oluyordu.

Kulübeye varınca Trevor'ı karyolaya yatırdılar. Summer üzerini eski bir yün battaniyeyle örterken Dirk dışarıdan birkaç parça odun daha getirdi. Soba küçük kulübeyi ısıtmaya başlamıştı. Dirk birkaç odun daha atarak ateşi kuvvetlendirdi. Biraz daha odun almak için doğrulmuştu ki derinlerden bir böğürtünün adadaki tepe yamaçlarından yankılandığını duydular.

Dirk ve Summer telaşla dışarı koşup dehşet içerisinde boğaza baktılar. İki mil kuzeyde kocaman bir Alaska yolcu gemisi geçitten geçiyor, doğruca ölümcül karbon dioksit bulutuna gidiyordu.

45

Fransız yolcu gemisi *Dauphine*'nin normalde Alaska kıyısı boyunca bir haftalığına yol aldıktan sonra Vancouver'daki limanına dönmesi gerekiyordu. Fakat neredeyse üç yüz yolcuda büyük bir mide-bağırsak rahatsızlığı baş gösterince çok sayıda kişinin hastaneye yatırılması gerekebileceği endişesiyle kaptan geziyi kısa kesmek zorunda kalmıştı.

İki yüz doksan metre boyuyla *Dauphine*, İç Geçit boyunca çalışan en büyük ve en yeni gemilerden biriydi. Üç ısıtmalı havuzu, sekiz restoranı ve köprü üstünde yer alan devasa cam duvarlı manzara locasıyla çok rahat ve lüks içerisinde iki bin yüz yolcu taşıyordu.

Gil Adası'nın sahilinde donakalmış vaziyetteki Dirk ve Summer ise parıltılar saçan, lüks, beyaz yolcu gemisine baktıklarında sadece ölü bir gemi görüyorlardı. Hâlâ zehirli karbon dioksit pompalayan yedi boruhattı, duman bulutunun yarım millik bir yarıçapa yayılmasını sağlıyordu. Hafif batı rüzgârı duman bulu-

tunu Gil Adası'ndan uzak tutsa da doğruca boğaza sürüklüyordu. *Dauphine* yaklaşık beş dakika kadar gaz bulutunun içinde yol alacaktı, ancak bu süre ağır karbon dioksit gazının geminin havalandırma kanallarına sızması için fazlasıyla yeterliydi. Havadaki oksijenin yerini alan gaz kısa sürede gemide nefes alan ne varsa ölümüne neden olacaktı.

"Gemide binlerce insan vardı, onları uyarmalıyız," dedi Summer.

"Belki kulübede telsiz vardır."

Hemen içeri koşup, Trevor'ın sızlanışlarını duymazdan gelerek, kulübenin altını üstüne getirdiler. Ancak telsiz yoktu. Dirk tekrar dışarı çıktı ve kabaran beyaz duman bulutu arasında araştırma gemilerinin yerini bulmaya çalıştı. Gemi duman bulutu içinde tamamen gözden kaybolmuştu.

"Tüpünde ne kadar oksijen kaldı?" diye sordu Summer'a telaşla.

"Gemiye dönüp telsizle onları uyarabilirim, ama benim tüpüm boşaldı."

"Hayır, imkânsız," dedi Summer başını iki yana sallayıp. "Benim tüpüm de boş sayılır, oksijeni ortaklaşa kullandık. Tekneye canlı şekilde ulaşman mümkün değil. Gitmene asla izin vermem."

Dirk, kardeşinin yakarmasına hak vermişti, çünkü bu teşebbüsün sonunun ölümle bitmesi neredeyse kaçınılmazdı. Ancak sonra gözüne kulübenin yanında duran büyük varil ilişti. Hemen yanına gidip tozla kaplı varilin üst kenarına elini koyup itmeye çalıştı. Ağırlığı ve içindeki sıvının çalkantısı dolu olduğunu ortaya koyuyordu. Varilin üzerindeki kapağı çevirerek açtı, parmağını içine soktuktan sonra burnuna getirip kokladı.

"Benzin," dedi yanına gelen Summer'a. "Balıkçılar teknelerine yakıt ikmali yapmak için kullanıyor olmalı."

"İşaret ateşi yakabiliriz," dedi Summer heyecanla.

Dirk hafifçe başını salladı. "Evet. Ya da biraz daha şüphe çekebilecek bir şey."

İkinci kaptan kendisine seslendiğinde *Dauphine*'nin kaptanı şans eseri hava durumunu kontrol etmek üzere köprüye gelmişti.

"Kaptan, tam önümüzde suda bir engel varmış gibi görünüyor."

Kaptan hava raporlarını incelemeyi bitirip gözünde yüksek hassasiyetli dürbünle rotayı inceleyen ikinci kaptana yaklaştı. Balinalar, yunuşlar, kereste taşıyan teknelerden düşen başıboş kütükler yüzünden geçitte her an bir engelle karşılaşılması olağandı. Buna karşın bu engellerden hiçbiri böylesine büyük bir gemi için engel teşkil etmek şöyle dursun, yolundan çekilmezlerse kürdan gibi ezilmeleri işten bile değildi.

İkinci kaptan dürbünü kaptana uzattı. "Yarım mil uzağımızda efendim."

Dürbüne bakan kaptan yolları üzerinde kabaran beyaz bulutu gördü. Duman bulutunun hemen önünde, siyahlı mavili bir nesne vardı. Kaptan bir dakika kadar nesneyi inceledi, dürbünün odak ayarını düzeltti.

"Suda bir adam var," diye bağırdı aniden. "Dalgıca benziyor. Dümenci, hızı beş mile düşürün ve rotayı değiştirmeye hazırlanın."

Dürbünü tekrar ikinci kaptana uzatıp seyrüsefer rotasına göre geçitteki konumlarını gösteren renkli ekranın önüne gitti. Hemen suyun derinliğini kontrol etti, geçidin doğu tarafının, geminin ilerlemesine rahatlıkla yetecek derinlikte olduğunu görünce ferahladı. Dümenciye, dalgıcın çevresinden dolaşma-

sı için rotayı değiştirmesi talimatını vermeye niyetlenmişti ki ikinci kaptanın yine kendisine seslendiğini duydu.

"Efendim, bence bir kez daha bakmanız gerekiyor. Kıyıda bize işaret verdiğini sandığım birisi var."

Kaptan ikinci kez dürbünü alarak ileri baktı. Gemi artık, mavi dalgıç kıyafetiyle denizin üstünde Y şeklinde süzülen tomrukların yanında yüzen Dirk'ü görebilecek yakınlığa ulaşmıştı. Tomruklar, elli beş galonluk bir varille birbirine bağlanmıştı. Kaptanın bakışları arasında, Dirk kıyıya el salladıktan sonra tomrukları itip suyun altında gözden kayboldu. Kaptan başını kıyıya çevirdiğinde göğsüne dek suya batmış Summer'ı fark etti. Başının üzerinde alevler yükselen odun parçası taşıyor gibiydi. Kaptan hâlâ neler olduğunu anlamaya çalışırken Summer yanan odunu kanala, suda sürüklenen tomruklara doğru fırlattı. Yanan odunun suya çarpmasıyla suyun yüzeyinde ince, uzun bir alev çizgisinin parıldaması bir oldu. İnce alev çizgisi, yavaş yavaş yüzen tomruklara ulaşmak üzereydi. Birkaç saniye sonra varilden sızan benzinin de tutuşmasıyla alev topuna dönen varilin küçük bir patlamayla parçaları suyun etrafına dağıldı. Kaptan hayret dolu gözlerle alevler içindeki manzaraya baktı, sonra nihayet kendine gelince bağırmaya başladı.

"Tam yol geri! Tam yol geri!" Telaşla ellerini sallıyordu. "Birisi hemen bana sahil güvenliği bağlasın."

46

Yanan benzin varilinin on metre kadar uzağında Dirk yüzeye çıktı ve ara sıra, dalgıçların sorunla karşılaştıklarında kullandıkları işareti yaparak, bir kolunu kaldırıp su yüzeyine çarparak yavaşça gemiye doğru yüzmeye başladı. Bir gözü hâlâ yanan tomrukların yalnızca metrelerce ötesindeki kabaran karbon dioksit bulutundaydı. Kıyıdan yükselen çığlıklara doğru bakınca Summer'ın çıldırmış gibi bağırdığını ve durması için gemiye el salladığını gördü.

Kuzeye baktığında devasa geminin hâlâ üzerine doğru geldiğini fark etti. Artık köprüdekilerin onu fark ettiğinden ve piroteknik gösterisini gördüğünden kuşkulanmaya başlamıştı. Geminin rotasında durmasının kendi güvenliği için çok ciddi bir tehdit olacağı düşüncesiyle dönerek kıyıya doğru biraz yüzdü. Sonrasında uzaktan, güvertede alarm zilinin çaldığı kulağına geldi. Pupa etrafındaki su gözüne ilişti, yayık gibi çalkanarak burgaçlar oluşturuyordu. Dirk, ateşli uyarısını kaptanın gördü-

günden ve motorları tersine çevirdiğinden emindi. Fakat şimdi de artık çok geç olup olmadığı sorusu aklına takılmıştı.

Dauphine, herhangi bir yavaşlama belirtisi göstermeden doğruca zehirli buluta doğru gidiyordu. Dirk, üzerine doğru gelen pruvanın altında kalmamak için var gücüyle yüzmeye başladı. Geminin devasa gölgesi üzerine düşmüş, pruva sadece metrelerce ötesinde suları yararak ilerliyordu. Durmasını ummaktan başka hiç çaresi kalmamışken geminin yalpaladığını ve hızını kaybettiğini fark etti. Pruvanın yardığı sular giderek azaldı ve sonra iyice yavaşladı. *Dauphine*, sabit durumda hiç kalmadan hantal bir şekilde doğruca geriye gitmeye başlamıştı.

Bu arada denize çoktan indirilmiş olan küçük filika tüm hızıyla Dirk'e doğru yaklaşıyordu. Yanına gelince iki tayfa kenardan ellerini uzatarak çok da nazik davranmaya gerek görmeden Dirk'ü yaka paça tekneye aldılar. Filikanın önünde oturan asık suratlı bir adam kükrercesine bağırmaya başladı.

"Ne biçim bir ahmaksın sen? Greenpeace'ten misin?" diye sordu Fransız aksanıyla.

Dirk parmağıyla güneylerindeki beyaz bulutu gösterdi.

"Oraya giderseniz ölürsünüz. Uyarımı dikkate almazsanız asıl siz ahmağın önde gidenisiniz demektir."

Sonra durup tayfaya dik dik bakmaya başladı. Şaşıran ve aniden kendisinden şüphe duymaya başlayan Fransız cevap vermedi.

"Kıyıda acil tıbbi yardıma ihtiyacı olan bir adamım var," diye devam etti Dirk balıkçı kulübesini işaret ederek.

Sonrasında tek kelime etmeden hızla kıyıya yöneldiler. Dirk tekneden atlayıp kulübeye koştu. İçerisi yanan soba yüzünden fırın gibiydi. Summer kolunu Trevor'ın boynuna sarmış, karyolada onunla konuşmaya çalışıyordu. Gözlerine biraz daha can gelmiş gibiydi, ama hâlâ sarhoşluk halinde mırıldanıyordu. Tay-

fanın da yardımıyla Trevor'ı tekneye taşıyıp hep birlikte *Dauphine*'ye döndüler.

Trevor'ın gemiye çıkartılmasından sonra Summer geminin revirinde ona refakat ederken Dirk köprüye götürüldü. Geminin seyrek saçlı, kısa boylu kaptanı Dirk'e küçümser bir edayla baktı.

"Kimsiniz ve yolumuzu neden ateşe verdiniz?" diye sordu suçlarcasına.

"Adım Pitt, Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kurumu'ndanım. Boğazdan geçmemelisiniz, yoksa gemideki herkes ölür. Önünüzdeki şu beyaz duman, bir tanker tarafından boşaltılan ölümcül karbon dioksit gazı bulutu. Biz de teknemizi terk edip kıyıya yüzmek zorunda kaldık, kardeşim ve diğer adam canlarını zor kurtardılar."

İkinci kaptan bu sırada hemen yanlarında konuşulanları dinliyor, başını iki yana sallayıp kıkırdıyordu.

"Amma da saçmaladı," dedi yanındaki diğer mürettebata Dirk'ün de duyabileceği bir sesle.

Dirk onu görmezden gelip kaptanla konuşmaya devam etti.

"Az önce söylediğim her şey doğru. Eğer gemideki binlerce insanın hayatını tehlikeye atmak istiyorsanız o halde devam edin. Sadece bizi kıyıya bırakın yeter."

Kaptan, gözünü Dirk'e dikmiş dikkatle süzüyor, herhangi bir çıldırma emaresi arıyordu; fakat tek bulduğu soğukkanlı bakışlardı. Radarda görevli tayfanın sesi gerilimi sonlandırdı.

"Efendim, sis bulutunun içinde sabit durumda bir araç görüyoruz, yaklaşık bir buçuk mil sancak tarafında."

Kaptan verilen bilgiyi dikkatle dinledikten sonra tekrar Dirk'e baktı.

"Çok güzel. Rotayı değiştiriyoruz, daha fazla geçide sokulmayın. Aklıma gelmişken, sahil güvenlik yolda. Eğer yanılıyorsanız Bay Pitt, bunun cezasını çekeceksiniz."

Bir dakika sonra, Prince Rupert'tan kalkan turuncu beyaz renkte Birleşik Devletler Sahil Güvenlik helikopteri gökyüzünü yırtarcasına sesler çıkararak yaklaştı ve sancak penceresinde görüldü.

"Kaptan, rica ediyorum, lütfen pilota o beyaz bulutun içinden ya da üzerinden uçmamasını söyleyin. Gil Adası'nın kuzeybatısından dolaşsın, hem böylece dediklerimin doğru olup olmadığı da ortaya çıkar," diye dil döküyordu Dirk.

Kaptan istemeyerek de olsa bunu kabul etti ve Sahil Güvenlik pilotuna durumu bildirdi. Helikopter gözden kayboldu ve yirmi dakika boyunca ortalarda görünmedi, sonra yolcu gemisinin üzerinde tekrar ortaya çıkarak telsizden konuşmaya başladı.

"*Dauphine*, Gil Adası'nın kuzey kıyısında yüzen bir terminale bağlı bir LNG tankerinin varlığını teyit ettik. Görünüşe göre yasadışı gaz boşaltımı konusunda haklı olabilirsiniz. Kanada Sahil Güvenliği'ne ve Kanada Kraliyet Atlı Polis Teşkilatı'na deniz tehdidi durumu rapor ediyoruz. Rotanızı kanaldan Gil Adası'nın batısına değiştirmenizi tavsiye ederim."

Kaptan pilota teşekkür edip Gil Adası çevresinden alternatif rotayı ayarladı. Birkaç dakika sonra Dirk'e yanaştı.

"Anlaşılan gemimi tarifsiz bir trajediye kurban gitmekten kurtardınız Bay Pitt. Sizden şüphelendiğimiz için lütfen özürlerimi kabul edin, ayrıca uyarınız için size müteşekkiriz. Bunun karşılığını ödemek için ihtiyacınız olan her ne olursa, sadece beni haberdar etmeniz yeter."

Dirk bir süre düşündükten sonra, "Şey, kaptan, aslını ararsanız gemimi geri almayı çok isterdim," dedi.

Dirk ve Summer'ın, ertesi akşam geç vakitlerde Vancouver Limanı'na demirleyene dek *Dauphine*'de kalmaktan baş-

ka seçeneği yoktu. Limana ulaştıklarında Trevor tekrar ayağa kalkmıştı, ancak yine de gözlem için bir geceliğine hastaneye yatırıldı. Dirk ve Summer, Seattle trenine binmeden ziyaretine gittiler.

Hastanedeki odasında Trevor'ı koca bir battaniye yığınının altında bulan Summer, "Sonunda buzların eridi mi bari?" diye sordu.

"Evet, şimdi de beni canlı canlı pişirmeye çalışıyorlar," diye cevap verdi Trevor onu bu kadar erken görmenin verdiği mutlulukla. "Bir dahaki sefer dalış kıyafetini ben giyeceğim."

"Anlaştık," dedi gülerek.

Trevor aniden ciddileşti. "LNG tankerini yakalayabildiler mi?"

"Gil Adası'nın çevresinde dönerken *Dauphine*'dekiler denize doğru yöneldiğini görmüş; demek ki helikopteri fark edince boşaltımı yarıda kesip kaçmışlar. Tanrıya şükür sahil güvenlik helikopteri kamera kaydı yapıyormuş, yani yüzen terminale boşaltım yaparken onları kaydetmişler."

"Geminin Goyette'in holdinglerinden birine ait olduğunu ortaya çıkartacaklarından şüphem yok," diye ekledi Dirk. "Gerçi suçu üzerinden atmanın bir yolunu bulur."

"Ağabeyimin nasıl öldüğü ortaya çıktı," dedi Trevor gözleri dolarak. "Az kalsın biz de aynı şekilde ölecektik."

"Summer sana kardeşinin *Ventura*'da bıraktığı mesajın ne anlama geldiğini çözdüğünden bahsetti mi?"

Trevor birden yataktan fırlayıp Summer'a bakıp, "Hayır," dedi.

"*Ventura*'yı bulduğumuz günden beri bunu düşünüyordum," diye başladı anlatmaya Summer. "Dün gece gemideyken anladım. Mesaj, boğuldukları değildi. Şeytanın Nefesi'ne maruz kaldıklarını söylemeye çalışıyordu."

"Bu tabiri daha önce hiç duymadım."

"Eski dönem madenciliğinde, yeraltı madenlerinde çalışanların zehirli gaz sızıntısı için yanlarında kanarya götürdükleri günlerde kullanılan bir tabir. Ben bu tabire, Ohio'da içinde Kolomb öncesi araç gereçler olduğu söylenen sel basmış eski bir taşocağını incelerken rastladım. Kardeşin eskiden doktordu, yani onun biliyor olması gerekir. Bence diğer insanları uyarmak için mesaj bırakmaya çalışıyordu."

"Bunu başkasına anlattın mı?" diye sordu Trevor.

"Hayır," diye yanıtladı Summer. "Kitimat'a döndüğünde polis şefiyle bir daha sohbet etmek istersin diye düşündüm."

Trevor başını salladı, fakat boşluğa bakan gözlerini Summer'dan çevirmişti.

"Trene yetişmemiz gerekiyor," dedi Dirk saatine bakarak. Trevor'ın elini sıktı. "Arayı açmadan bu defa sıcak sularda dalmayı deneyelim birlikte."

Summer yanına sokuldu, hararetle öpüştüler. "Pekâlâ, unutma, Seattle sadece yüz elli kilometre uzakta."

"Tamam," diye karşılık verdi Trevor. "Yeni tekne için Vancouver'da ne kadar kalacağım belli olmaz."

"Muhtemelen biz bizimkini görmeden yeni teknesinde tekrar dümen başına geçmiş olur," diye yüksek sesle mırıldandı Dirk kapıdan çıkarlarken.

Ne var ki çok yakında yanıldığı ortaya çıkacaktı. Seattle'daki NUMA bölge ofisine varmalarından iki gün sonra büyük bir tır, Gil Adası'nda bıraktıkları araştırma teknesini, deposu ağzına kadar dolu ve kaptan koltuğunda pahalı bir şişe Fransız burgonyası olduğu halde taşırken görülecekti.

47

Başkanın talimatıyla Birleşik Devletler sahil güvenlik botu *Polar Dawn*, Yukon'un hemen kuzeyinde Kanada karasuları sınırında ağır ağır yol alıyordu. Beaufort Denizi'nin dalgalı, gri sularında doğu yönünde ilerlerken Kaptan Edwin Murdock köprünün camından sessiz bir ferahlıkla dışarıya bakıyordu. Gemidekilerin bazılarının korktuğu gibi kendilerini bekleyen herhangi bir silahlı Kanada filosu yoktu.

Birkaç ay önce sessiz sedasız Kuzeybatı Geçidi boyunca denizin perifer hattının sismik haritasını çıkarmakla görevlendirilmişlerdi. Bununla birlikte görevleri, Atalanta ve 7. Araştırma Laboratuvarı hadiselerinden çok önce başlamıştı. Kanadalıların öfkesinin daha da alevlenmesinden endişelenen başkan, ilkin yolculuğu iptal etmişti, ancak savunma bakanı Kanadalıların daha önce bu çalışmaya dolaylı onay verdiklerini hatırlatarak sonunda onu devam edilmesi konusunda ikna etmeyi başarmıştı. Birleşik Devletler'in, Kanada'nın karasuları iddiasına açıktan

açığa tahrik ederek meydan okuyabilmesi için daha uzun yıllar geçmesi gerektiğini üzerine basa basa dile getirmişti.

"Gökyüzü açık, radar ekranında görünen bir şey yok ve akıntı üç ila dört şiddetinde," dedi Wilkes adındaki çelimsiz bir zenci olan ikinci kaptan. "Koşullar geçitten geçmeye çok elverişli."

"Umalım önümüzdeki altı gün boyunca da öyle olsun," diye karşılık verdi Murdock. O sırada camdan, köprünün sancak tarafında gökyüzündeki parıltı gözüne ilişti. "Yukarıdaki eskortumuz hâlâ bizimle demek?"

Wilkes başlarının üzerinde yavaşça daireler çizen P-3 Orion keşif ve gözlem uçağına baktı. "Galiba Kanada sularına girdiğimiz ilk elli mil boyunca bize göz kulak olacaklar," dedi. "Daha sonrasında tek başımızayız."

Aslında hiçbiri Kanadalıların kendilerine karşı koymasını beklemiyordu, ancak yine de gemideki subaylar ve mürettebat iki haftadır Ottawa'dan yükselen ateşli söylemlerin pekâlâ farkındaydılar. Pek çoğu tüm bunların, birkaç oy daha fazla kapmaya çalışan bazı politikacıların sergilediği boş tavırlar olduğunu düşünüyordu. Ya da öyle olmasını umuyorlardı.

Polar Dawn, Beaufort Denizi'nde, kimi bölümlerinde şekilsiz parçaların koparak su üzerinde sürüklendiği girintili çıkıntılı buzul kıyısı boyunca ağır ağır doğuya doğru ilerlemekteydi. Sahil güvenlik gemisi ardında pupasından sarkıtılan, ilerledikçe buz tabakasının derinliğini ve yoğunluğunu ölçüp haritalandıran kızak şeklinde bir sismik sensör çekiyordu.

Sularda karşılarına çıkan tek tük balıkçı teknesi ve petrol tankeri dışında herhangi bir gemi trafiği yoktu. Arktika'da ilk gecesinde olaysız bir şekilde yoluna devam eden Murdock yavaş yavaş rahatlamaya başlamıştı. Mürettebat, New York Limanı'na

kadar yaklaşık üç hafta sürecek yolculuklarında işleri aksatmayacak şekilde vardiyalara ayrılmıştı.

Buz tabakası, doğuya ilerleyip Banks Adaları'nın güneyinde, Amundsen Körfezi'ne yaklaştıkça kanalın genişliğini otuz milin altına daraltacak şekilde anakaraya girmişti. Alaska'dan beş yüz mil uzakta olmalarına karşın hâlâ herhangi bir Kanada devriye gemisiyle karşılaşmamış olmaları Murdock'ı fazlasıyla şaşırtmıştı. İki Kanada Sahil Güvenlik aracının Amundsen Körfezi'nde mütemadiyen devriye gezdikleri ve geçiş ücreti ödemeyen doğuya giden tüm şilepleri durdurdukları kendisine söylenmişti.

"Birazdan Victoria Adası görüş alanımıza girecek," dedi Wilkes.

Köprüde tüm gözler hafif pus tabakasının ardında beliren tundra kaplı adaya çevrilmişti. Kansas Eyaleti'nden daha büyük olan ada, Kuzey Amerika anakarasının karşısında altı yüz elli kilometrelik bir kıyı şeridini kaplıyordu. *Polar Dawn*'ın önünde uzanan geçit, adını Franklin'in ilk arktik keşif seferinde kullandığı iki küçük tekneden alan Dolphin ve Union geçitlerine girdiklerinde tekrar daralıyordu. Buz tabakası her iki yandan sokularak geçidin genişliğini on milin altına düşürüyordu. *Polar Dawn* gerektiğinde bir metre kalınlığındaki buzu rahatlıkla yarabilecek yapıdaydı, ancak gemi bunun yerine ılık yaz havasıyla eriyen buzların açtığı yolu izlemeye devam etti.

Polar Dawn Kanada sularına yaklaştıkları Arktika'daki ikinci gecesinde daralan geçit boyunca yüz mil daha yol kat etmişti.

Murdock, geç vakitlerde yediği akşam yemeğinden köprüye az önce dönmüştü ki radar operatörü önce ilk sonra ikinci bir yüzey bağlantısı olduğu bilgisini verdi.

"Şu anda her ikisi de sabit efendim," dedi operatör. "Birisi kuzeyde, diğeri ise tam karşısında güneyde; şu anki rotamıza göre tam aralarından geçeceğiz."

"Devriye gemilerimiz nihayet ortaya çıktı," dedi Murdock sessizce.

İki gemiye yaklaşınca büyük olanın yaklaşık on mil kadar önlerinde olduğunu anladılar. *Polar Dawn* yanlarından geçerken iki devriye gemisinde herhangi bir hareketlilik yaşanmamıştı. Sahil güvenlik gemisi hiçbir müdahaleyle karşılaşmadan yoluna devam edince Murdock radar istasyonuna gitti ve operatörün omzunun üzerinden ekranı dikkatle takip etmeye başladı. O esnada iki geminin yavaşça yerlerinden ayrılması ve kendi gemisinin peşine takılması Murdock'ın canını fazlasıyla sıkmıştı.

"Anlaşılan bizim için biraz sorunlu bir geçiş olabilir ve iki bin dolarımızı alabilirler."

"Telsizden ses yok efendim," dedi ikinci kaptan. "Belki de sadece canları sıkılmıştır."

Puslu alacakaranlık ışıkları geçidi kaplamış, Victoria Adası'nın uzak kıyılarını mora boyamıştı. Murdock eline geçirdiği bir dürbünle gemiyi incelemeye çalıştı, fakat görebildiği sadece pruvadaki koyu gri bir kütleydi. Kaptan, gemiyi iskele tarafında bırakıp rahatça geçebilecek şekilde rotayı hafifçe ayarladı. Ne var ki böyle bir şansı olmayacaktı.

Çöken karanlığın arasında büyük geminin iki mil yanına kadar yaklaşmışlardı ki üzerindeki gri gölgeden kırmızı bir alev topunun parladığını gördüler. *Polar Dawn*'ın mürettebatı önce hafif bir ıslık sesi duydu, sonrasında ise pruvanın sancak tarafının çeyrek mil kadar uzağındaki patlamayı fark ettiler. Afallayan mürettebatın şaşkın bakışları arasında patlamanın etkisiyle sıçrayan sular on beş metre yükseğe fırladı.

"Efendim, bizi vurmaya çalışıyorlar," dedi Wilkes şaşkın şaşkın.

Çok geçmeden uzun süreden beri ses çıkmayan telsizden nihayet bir uyarı duyuldu.

"*Polar Dawn*, *Polar Dawn*, burası Kanada savaş gemisi *Manitoba*. Kanada egemenliğindeki suları ihlal ediyorsunuz. Lütfen gemiyi faça edip durdurun ve gelmemizi bekleyin."

Murdock ahizeyi eline aldı. "*Manitoba*, ben *Polar Dawn*'ın kaptanıyım. Geçiş rotamız Ottawa'ya Dışişleri Bakanlığı'na bildirildi. İlerlememize izin vermenizi talep ediyorum."

Murdock karşıdan yanıt gelmesini beklerken endişeyle dişlerini sıkıyordu. Her ne pahasına olursa olsun herhangi bir çatışmaya mahal vermemesi konusunda kesin emir almıştı. Bununla birlikte *Polar Dawn*'ın geçişinin engellenmeyeceği konusunda kendisine güvence de verilmişti. Şimdi ise arktik görevler için özel olarak inşa edilmiş yepyeni savaş gemisi *Manitoba*'nın topçu ateşi altındaydı. Teknik olarak askeri bir gemi olmasına karşın *Polar Dawn*'ın savaşmaya uygun donanımı yoktu. Ayrıca çok hızlı olduğu da söylenemezdi, özellikle de modern bir savaş gemisini geride bırakması olanaksızdı. Görece daha küçük iki Kanada gemisinin arkalarını kapatması nedeniyle kaçacak yerleri de yoktu.

Murdock'ın telsiz çağrısına hemen cevap verilmedi. Kısa süreli bir sessizlikten sonra *Manitoba*'nın güvertesinde tekrar kırmızı alev yumağı parladı. Bu defa savaş gemisinden atılan on üçlük top sahil güvenlik teknesinin yaklaşık kırk metre ötesine düşmüş, sualtındaki patlama geminin her yanını şiddetli şekilde sarsmıştı. Köprüdeki telsiz bir kez daha cızırtıyla çalıştı.

"*Polar Dawn*, burası *Manitoba*," diyordu az önce yaşanan olayla tamamen zıt şekilde kibar bir ses. "Gemiyi durdurup gelişimizi beklemeniz konusunda ısrar ediyorum. Ne yazık ki emre itaat etmemeniz halinde sizi batırmamız emredildi. Tamam."

Murdock, *Manitoba*'da bir kızıl alev yumağının daha belirmesini bekleyemezdi.

"Tüm motorlar dursun," diye emretti dümenciye.

Kederli bir ses tonuyla *Manitoba*'ya telsizden teslim olduklarını bildirdi. Hemen ardından telsiz operatörüne, Juneau'daki Sahil Güvenlik Bölge Komutanlığı'na içinde bulundukları durumu açıklayan şifreli mesajı iletmesini söyledi. Sonra zihninde kariyerinin tamamen bitip bitmediği sorusuyla sessizce Kanadalıların gemisine binmesini beklemeye başladı.

Birkaç dakika içerisinde Kanada Özel Kuvvetleri'ne bağlı ağır silahlı bir ekip *Polar Dawn*'a yanaştı, saniyeler içinde gemiye çıkmışlardı. İkinci kaptan Wilkes adamları karşılayıp köprüye kadar eşlik etti. Özel Kuvvetler tim lideri olan kısa boylu, ince, uzun çeneli adam Murdock'ı asker selamıyla selamladı.

"Teğmen Carpenter, Müşterek Görev Gücü Özel Kuvvetler İkinci Bölük," dedi. "Bana geminizin komutasını almam ve Kugluktuk Limanı'na götürmem emredildi."

"Peki ya mürettebat?" diye sordu Murdock.

"Buna üstlerim karar verir."

Murdock, kendisinden daha kısa teğmene yaklaştı, yukarıdan bakarak, "Doksan metrelik bir gemiyi nasıl kullanabileceğini bilen bir karacı ha?" diye sordu şüpheli gözlerle.

"Eskiden ticari gemi kaptanıydım," diye karşılık verdi Carpenter gülümseyerek. "On iki yaşımdan beri babamın römorkörüyle kömür mavnalarının Saint Lawrence'tan geçişine yardım ederdim."

Murdock'ın yüzünü ekşitmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. "Dümen sizindir," dedi sonunda kenara çekilerek.

İddiasını ispatlarcasına Carpenter *Polar Dawn*'ı maharetle idare ederek boğazlardan geçirmiş, Coronation Körfezi'nin güney burnundan geçerek sekiz saat sonra Kugluktuk'taki küçük

limana girmişti. Gemi büyük sanayi rıhtımına bağlanırken küçük bir Kanada polis birliği iskelenin kenarına dizilmiş onları bekliyordu. Limana kadar tüm yol boyunca *Polar Dawn*'ın gölgesi gibi peşinden ayrılmayan *Manitoba*, körfezin açıklarında siren çaldıktan sonra geri dönmüştü.

Polar Dawn'ın mürettebatı etrafları sarılı halde sahil güvenlik botudan indirilerek rıhtımın yanında eskiden balıkhane olarak kullanılan, duvarlarının boyası dökülmüş ve kabarmış beyaz binaya götürüldüler. İçeride, tutsak mürettebatın yatması için aceleyle konuldukları belli olan birkaç sıra ranza vardı. Buna karşın mürettebat görece rahat sayılırdı, Kanadalılar sıcak yemek, soğuk bira, kitap ve vakit geçirmeleri için video sağlamışlardı. Murdock, açık mavi gözlü çok uzun boylu bir adam olan yetkili polis şefine yaklaştı.

"Burada ne kadar süre alıkonacağız?"

"Açıkçası bunu ben de bilmiyorum. Size tek söyleyebileceğim hükümetimizin Beaufort Denizi'ndeki araştırma kampı için tazminat ve özür talep ettiği ve Kuzeybatı Geçidi'nin Kanada'nın karasularının bir parçası olduğunu tanımanızı istediği. Nasıl cevap verecekleri sizin yöneticilerinize kalmış. Size ve adamlarınıza nezaket içerisinde muamele edilecektir, ancak sizi şimdiden uyarıyorum, asla kaçmaya çalışmayın. Gerektiğinde güç kullanma yetkimiz var."

Murdock zoraki bir tebessümle başını salladı. Adı gibi biliyordu ki bu taleplerin hiçbiri Washington'da dikkate alınmayacaktı.

48

Polar Dawn'a el konulduğu haberi internet medyasına düştüğünde Pitt, Calgary'ye giden ticari uçağın kapısından henüz inmişti. Yolcular kalabalıklar halinde havaalanındaki televizyonların başına toplanmış, haberin etkisini hazmetmeye çalışıyordu. Pitt bir süre durup, Kanadalı siyaset yorumcusunun, Birleşik Devletler Kuzeybatı Geçidi'nde Kanada egemenliğini tanıyana dek Amerika'ya yapılan tüm petrol, doğalgaz ve hidrolektrik enerjisi ihracatının durdurulması çığırtkanlığını yapışını izledi. Pitt sessizce boş bir kapının yanında köşeye çekilip, başkan yardımcısının ofisinin direkt numarasını tuşladı. Sekreter hemen çağrıyı yönlendirmiş ve James Sandecker'ın ciddi sesi telefonun diğer ucundan sinirli bir şekilde duyulmuştu.

"Çabul ol Dirk. Şu Kanada meselesi yüzünden başımı kaşıyacak vaktim yok," diye bağırdı selamlamadan.

"Ben de haberi az önce Calgary'de öğrendim."

"Orası Washington'ın epey uzağında. Calgary'de ne işin var?"

"Yellowknife uçağını bekliyorum, sonra da Tuktoyaktuk'a geçeceğim. Kanada'daki araştırma laboratuvarından hayatta kalanları kurtardığından beri *Narwhal* oradaki limanda demirli."

"Tüm bu keşmekeşi o olay başlattı zaten. O kampı darmaduman eden asıl adamın yakasına yapışmak için sabırsızlanıyorum. Bu arada *Narwhal*'i derhal Kanada sularının dışına çıkartsan iyi olur, sonra da Washington'a dön."

"Kanada çevresindeki tüm araştırma projelerinin askıya alınması ve tüm deniz araçlarımızın en kısa sürede uluslararası sulara çıkartılması talimatı yüzünden Rudi başkente dönüyor. Benim burada olma sebebim daha ziyade kişisel bir iş yüzünden."

"Bu güzel karının anlata anlata bitiremediği şu paylaşılamayan bilimsel projeyle mi ilgili?"

Tanrı iyiliğini versin Lisa dedi içinden. Hemen ardından yaşlı adamın yanına gitmişti.

"Evet, onunla ilgili. Cevherin kaynağını bulmak zorundayız amiral."

Hattın diğer ucunda bir süre sessizlik oldu, Pitt karşı tarafta bazı kâğıtların karıştırıldığını duyabiliyordu.

"Loren muhteşem bir eylem planı yazısı hazırlamış," dedi sonunda Sandecker homurdanırcasına. "Kongre'de çalışmaktan bıkarsa onu ekibimde görmeyi çok isterim doğrusu."

"Korkarım seçmenleri buna izin vermez."

"Şu rutenyum... gerçekten işe yarıyor mu?"

"Evet, kesin olarak ispatlandı. Ayrıca peşinde başka biri daha var ki bu da ne kadar değerli olduğunu ortaya koyuyor."

"Eğer o yapay fotosentezi çalışır hale getirirse değeri paha biçilemez olur. Enerji kesintileri yüzünden ekonominin ne kadar kötü halde olduğunu anlatmaya başlamayacağım. Başkanın karbon salınımını kısıtlama kararları üzerinde oynadığımız ipi

çok daha ince hale getirdi. Bir çıkış yolu bulamazsak tamamen iflas ederiz."

"O madeni bulmak tek şansımız olabilir."

"Loren'ın açıklama mektubuna göre kaynakla Franklin'in keşif seferi arasında bir bağlantı olabilirmiş."

"Bu yönde oldukça ikna edici bazı ipuçları var. Kısa vadede maden ihtiyacının tek çözümü bu olabilir."

"Ve sen de araştırmayı yönetmek istiyorsun?"

"Evet."

"Senin adına çok kötü bir zamanlama Dirk."

"Yapacak bir şey yok. Uğraşmaya değecek kadar önemli. Ayrıca bu yarışı ikinci bitirmemek de çok önemli. Ben aslında *Polar Dawn* işinin nereye varacağını sormak için aramıştım."

"Hat güvenli mi?"

"Hayır."

Sandecker tereddüt içinde bir süre duraksadı. "Tavuklar birkaç tane yumurtlamak istiyorlar, ama horoz hâlâ kümeste adımlıyor."

"Peki kahvaltıya daha ne kadar var?"

"Az. Çok az."

Pitt, Sandecker'ın keplerindeki kartal figürü yüzünden Pentagon generallerinden çoğunlukla tavuk diye bahsettiğini biliyordu. Mesaj açıktı. Savunma bakanı askeri bir yanıt için bastırıyordu, fakat başkan daha son kararını vermemişti. Kararın çıkması ise an meselesiydi.

"Kanadalılar ciddiye alınmayı istiyorlar," diye devam etti Sandecker. "Gemini en kısa sürede hazırlayıp Alaska üzerinden yola çıkman gerekiyor, elbette Kanadalıların limandan ayrılmana izin vereceğini farz edersek. Ortalığı karıştırma Dirk. Kanada sularındayken sana herhangi bir destek sağlayamam. Bu

mesele büyük ihtimalle birkaç hafta içinde unutulur gider, sen de o zaman araştırmana devam edersin."

Birkaç haftanın birkaç aya dönüşmesi işten bile değildi ve bu durumda Kuzey Buz Denizi'nde yaz mevsimini kaçırmış olurlardı. Üstüne üstlük havanın aniden soğuması halinde ertesi bahar buzların erimesine dek Kral William Adası çevresinde araştırma kapıları kendilerine tamamen kapanırdı.

"Haklısın amiral. *Narwhal*'i alıp daha sakin sularda dolaşırım."

"Öyle yap Dirk ve sakın oyalanma."

Pitt telefonu kapattığında *Narwhal*'i Alaska'ya götürmeye hiç niyeti yoktu. Telefon görüşmesi dinleniyorsa farklı bir şey söylemesi doğru olmazdı. Hem Sandecker'a da yalan söylememişti. *Narwhal*'le geçit boyunca ilerlemek gerçekten de Beaufort Denizi'nden daha sakin sularda yol almak demekti.

Hattın diğer ucunda ise telefonu kapatan Sandecker başını iki yana sallıyordu. Pitt neredeyse evladı gibi çok iyi tanıyordu. Ve *Narwhal*'le Alaska'ya gitmeyeceğini pekâlâ biliyordu.

49

Gökyüzünde yavaşça süzülen beyaz noktalar, yeryüzüne yaklaştıkça göze daha büyük görünüyorlardı. Yaklaşık otuz metre irtifaya indiklerinde ne kadar hızlı indikleri ancak anlaşılır olmuştu. Birkaç saniye sonra yere çarpınca çıkan pat pat sesleri arasında buzla kaplı yüzeye düştüler. Yere ilk değenler, çevreye uyup fark edilmemesi için beyaza boyanmış üç büyük tahta kutuydu. Kutuları, ayakları yere değdiğinde ivmenin etkisiyle geri tepen on adam izledi. Göz açıp kapayıncaya kadar her biri sırtındaki paraşüt takımlarını çıkarıp paraşütlerini yuvarlayarak katladıktan sonra çabucak buza tam siper uzandılar.

Şiddetli rüzgâr adamların bir kilometre çapında bir alana dağılarak inmelerine neden olmuştu, fakat dakikalar içinde hepsi tahta kutuların birinin etrafında toplanmıştı. Kavuşum gecesi olmasına karşın bulutsuz gökyüzünde göz kırpan yıldızlar sayesinde görüş mesafesi yüz metrenin üzerindeydi. Adamlar hemen uzun boylu, oldukça esmer tenli komutanları Rick

Roman'ın önünde sıraya dizildiler. Tıpkı emrindeki adamlar gibi Roman da beyaz kar kıyafetinden oluşan kamuflaj, aynı renkte miğfer ve miğfere bağlı gece görüş dürbünüyle çevreye tamamen uyum sağlamıştı. Belindeki kılıfta Colt 45 otomatik tabanca vardı.

"İyi inişti beyler. Hava aydınlanana kadar sadece bir saatimiz var, bu yüzden hemen işe koyulalım. Yeşil Ekip pisti hazırlayacak, Mavi Ekip zodyakları alsın, hadi kımıldayın."

Kara Kuvvetleri'ne bağlı seçkin Delta Gücü'nden askerler hızla büyük sandıklara hücum ederek içindekileri boşaltılar. İki sandığın her birinde zodyak şişme botu ve birkaç soğuk hava konaklama malzemesi vardı. Üçüncü kutuda elektrikli bataryalarla çalışan iki kompakt Bobcat kar küreme ve yükleme makinesi vardı. İçindeki küçükçe diğer kutuda ise fazladan silah, cephane, yiyecek ve ilkyardım setleri vardı.

"Çavuş Bojorquez, benimle gelir misin?" diye seslendi Roman.

Kapkara gözleri, vaktinden önce beyazlamış saçları ve devasa cüssesiyle boğayı anımsatan asker, sandığın yanından kafasını uzattı, sonra ayağa kalkarak Roman'ın yanına gitti. Karacı yüzbaşı, iniş alanının yanında uzanan yüksek sırta doğru kara bata çıka yürümeye başladı.

"Güzel, parlak bir gece değil mi efendim?" dedi Bojorquez.

"Evet parlak ve penguenlerin bile kıçını donduracak kadar soğuk," diye karşılık verdi Roman termometreye bakıp yüzünü buruşturarak. Gençliğini Hawaii'de geçirmişti ve yıllar süren arktik eğitimine rağmen hâlâ soğuk havaya alışamamıştı.

"Daha da kötüsü olabilirdi," dedi Bojorquez. "Hiç değilse kar yağmıyor."

Sırta tırmanıp, botlarının altındaki kuru karın çıkardığı sese aldırmadan ilerlemeye devam ettiler. Tepeye ulaştıklarında karşı tarafa kadar uzanan engebeli bir buzulun kenarındaki hafif yamaçtan ileriyi gözlediler. Bir kilometre kadar ileride Coronation Körfezi'nin katran karası suları küçük dalgalarla titriyor, iki kilometre ötede ise Kugluktuk'un ışıkları parıldıyordu. Fairbanks'teki Eielson Hava Üssü'nden havalanıp alçak irtifada uçan C-130'dan bırakılan tim, başkanın emriyle *Polar Dawn*'ın mürettebatını ele geçirip tahliye etme göreviyle gönderilmişti.

Roman, küçük kasabanın ışıklarına uzun uzun baktı. "Senin değerlendirmen ne?" diye sordu.

Çavuş, seçkin Delta Gücü'ne katılmadan önce Somali ve Afganistan'da görev almıştı. Arktik birimin çoğu üyesi gibi Afganistan'ın engebeli dağlarında birçok çatışmaya katılmıştı.

"Uydu gözlemleri doğruya benziyor. Plato çok sarp değil," dedi arkalarındaki iniş bölgesini göstererek. "Pisti temizlersek sorun çıkmaz."

Körfezin sularına gözünü dikti ve kolunu kaldırdı. "Suya kadar mesafe görmek istediğimden biraz daha uzun."

"Benim de endişem aynı yönde," diye karşılık verdi Roman. "Gece o kadar kısa ki tam botlara bindiğimiz anda havanın ışıyacağını düşünmekten nefret ediyorum."

"Yarışa erken başlamamız için hiçbir sebep yok yüzbaşı."

Roman saatine bakıp başını salladı. "Zodyakları gün ışımadan önce olabildiğince uzağa götürüp üzerlerini örtün. Bu gece biraz fazla kalori yakabiliriz, zira yarın dinlenmek için önümüzde uzun bir gün olacak."

Karanlığın gölgesine saklanan küçük komando timi hızla buzun diğer yanına koştular. Yeşil Ekip'teki askerler hemen çıkış biletleri olan iki CV-22 Osprey'in inmesi için pisti hazırla-

maya koyuldu. İniş alanı belirlenirken en çok buna dikkat edilmişti, Kugluktuk'un yakın mesafesinde gözlerden uzak, düz bir plato olması çok önemliydi. Osprey'lerin eğimli pervaneleri yatay iniş ve kalkışa olanak tanısa da Kuzey Buz Denizi'nin sürekli değişen hava koşullarının oluşturduğu güvenlik endişesi geleneksel yöntemlerin kullanılmasını zorunlu kılıyordu. Askerler buz tabakasının üzerinde yüz yirmi metrelik yolu ölçüp işaretledikten sonra mini buldozerleri çalıştırdılar. Sessiz çalışacak şekilde tasarlanan küçük makineler buzu kazımaya ve küremeye başladıktan bir süre sonra ham iniş pisti yavaşça şekillenmişti.

Bu arada pistin kenarında Mavi Ekip buzun içine doğru, yarım düzine beyaz konaklama çadırını kısmen de olsa gizleyen küçük bir alanı küremekle meşguldü. Kamp yeri tamamlanınca askerler her biri yirmi adam taşıma kapasitesindeki zodyakları şişirdiler. Botlar daha sonra buz üzerinde daha kolay taşınabilmeleri için alüminyum kızaklara konuldular.

İki botu buzun üzerinde iten dört Mavi Ekip üyesine, Yüzbaşı Roman ve Çavuş Bojorquez de el atmıştı. Tepeye ulaştıklarında gökyüzü güneyden aydınlanmaya başlamıştı. Roman durup bir süre dinlendikten sonra körfezden Kugluktuk'a geçen uzaktaki geminin ışıklarına baktı. Adamlarına harekete geçmeleri emrini verince yokuştan aşağı inmeye başladılar. Aşağıya doğru inmelerine rağmen her yanı çıkıntılar ve engebelerle dolu buz ilerlemelerini oldukça güçleştiriyordu. Önden gidenler çoğunlukla küçük yarıklara sıkışıyor, kurtulmak için fazladan çaba göstermeleri gerekiyordu.

Güneş, güneydoğuda ufukta altın sarısı ışıklarını göstermeye başladığında botlar yarım mil kadar itilmişti. Önceden fark edilmelerinin görevleri için en büyük tehdit olduğunun bi-

lincindeki ekip botları daha hızlı itebilmek için varını yoğunu ortaya koyuyordu. Roman, ilk ışıklara kadar botların suya indirilerek gizlenmesi planından vazgeçmiş olmasına karşın ekip ilerlemeye devam ediyordu.

Adamların tükenmiş bir halde Coronation Körfezi kıyısına ulaşmaları bir saat sürmüştü. Roman botları ters çevirtip üzerlerini kar ve buzlarla kapattırdı. Aceleyle kamp alanına döndüklerinde iniş pistinin görevli ekiplerce tamamlandığını gördüler. Hızlıca her şeyi denetleyen Roman tatmin olmuş bir şekilde çadırında dinlenmeye çekildi. Görev hazırlıkları herhangi bir sorun olmadan tamamlanmıştı. Uzun Arktika günü geride kaldığında harekete geçmeye hazırdılar.

50

De Havilland Otter uçağın tekerlekleri buzla kaplı piste sert bir şekilde değdikten sonra kapısında TUKTOYAKTUK yazılı küçük binaya doğru ilerledi. Uçağın iki motorunun pervanesi durunca turuncu tulum giyen havaalanı görevlisi koşarak kapıyı açtı, buz gibi hava uçağın içine dolmuştu. Pitt, çoğunu petrol şirketi işçilerinin oluşturduğu kalın ceketli diğer yolcuların uçaktan inmesini bekledikten sonra nihayet ağır adımlarla kendisi de indi. Sıcaklığı sıfırın birkaç derece altına düşüren aniden bastıran bir fırtınayla karşılaşmıştı.

Küçük terminal binasına doğru koştururken pistten geçen toz toprak içerisindeki bir kamyonet neredeyse ona çarpmak üzereyken önünde durdu. Tepeden tırnağa kat kat kar kıyafeti giyen kısa boylu bir adam arabadan çıktı. Üzerindeki kalın kıyafetler adamı terzilerin kullandığı iğneliklerin kocaman, ayaklı hali gibi gösteriyordu.

Adam başını örttüğü atkıyı çenesinin altına toplayınca Al Giordino'nun soğuktan hafifçe moraran yüzü ortaya çıktı.

"Benim, sizin sıcak sever teknoloji direktörünüz," dedi. "Hadi, her ikimiz de buzlu şeker çubuğuna dönmeden sıcak arabama atlayın."

Pitt terminal binasına gitmekte olan bagaj arabasından valizini alarak kamyonetin açık kasasına fırlattı. Terminal binasının içinde kısa saçlı, sade görünüşlü bir kadın camdan dışarıdaki iki adamı gözünü ayırmadan izliyordu. İkili kamyonete bindiğinde kadın hemen terminal binasındaki ankesörlü telefona koştu ve Vancouver'a ödemeli bir arama yaptı.

Giordino aracı vitese taktı, sonra gaza basarken eldivenlerini çıkarmadan ellerini kalorifere uzattı.

"Bu gemideki mürettebat bir ayrıcalığı hak ediyor," dedi. "Bu işin sonunda bize soğuk havada çalıştığımız için bir ikramiye ve Bora-Bora'da bir hafta tatil borçlanacaksın."

Pitt gülümsedi. "Anlayamadım. Kuzey Buz Denizi'nin uzun yaz günleri sıcacık havasıyla ünlüdür."

"Daha yaz gelmedi. Dünkü en yüksek sıcaklık eksi on bir dereceydi ve bizi bekleyen yeni bir soğuk hava dalgası var. Ha, aklıma gelmişken, Rudi başarılı bir şekilde bizim kış cennetimizden kaçabildi mi bari?"

"Evet. Yolda karşılaşamadık, ama telefonda bana NUMA merkez binasının sıcak odalarına güvenle ulaştığını söyledi."

"Muhtemelen tam şu anda bana nispet yaparcasına Potomac'ın kıyısında oturmuş mai tai kokteylini yudumluyordur."

Havaalanı, küçük kasabanın hemen bitişiğindeydi ve liman bölgesine sadece birkaç blok ötedeydi. Kanada'nın Kuzeybatı Toprakları'ndaki kıraç araziler üzerine kurulu Tuktoyaktuk,

bölgedeki petrol ve doğalgaz sahalarının keşfedilmesiyle önem kazanan eski bir küçük Eskimo yerleşimiydi.

Turkuvaz renkli *Narwhal*'i görebiliyorlardı, Giordino teknenin yavaşça yanından geçerek kapısında LİMAN MÜDÜRLÜĞÜ yazan binanın yanına kamyoneti park etti. Ödünç aldığı aracın anahtarlarını içeri teslim ettikten sonra Pitt'in bavullarını taşımasına yardım etti. Pitt, NUMA aracına bindiğinde Kaptan Stenseth ve Jack Dahlgren hemen onu karşılamaya çıktılar.

"Loren nihayet kafana oklavayı yapıştırdı ha?" diye dalga geçti Jack, Pitt'in kafasındaki sargıyı göstererek.

"Daha değil. Benim araba sürme konusundaki beceriksizliğimin sonucu sadece," dedi diğerlerini endişelendirmemek için.

Üçlü, gemi mutfağının yanındaki küçük salonda oturdu, her birine sıcak kahve ikram edildi. Dahlgren kısaca termal yarık keşfini özetlerken Kaptan Stenseth daha ziyade Kanada Araştırma Laboratuvarı'ndakilerin kurtarılmasından söz ediyordu.

"Bu işin ardında kimlerin olabileceğiyle ilgili halk ne diyor?" diye sordu Pitt.

"Kurtulanların tarifi firkateynimiz *Ford*'la neredeyse bire bir örtüştüğü için herkes Birleşik Devletler Donanması olduğunu düşünüyor. Tabii bize söylendiğine göre olay anında firkateyn bölgenin üç yüz mil uzağındaymış," dedi Giordino.

"Görünüşe göre hiç kimse oralarda çok az faal buzkıranın olduğunu hesap etmiyor," diye söze girdi Stenseth. "Elbette bu serseri firkateyn ahmakça kendi gövdesini parçalama riskine girmemişse muhtemel zanlı sayısı oldukça az."

"Bu sularda bilinen tek Amerikan buzkıranı *Polar Dawn*," diye karşılık verdi Giordino.

Dahlgren başını iki yana salladı. "Şuna artık Kanada buzkıranı desene."

"Sonuçta o da tarife uymuyor," dedi Stenseth. "Geriye bir avuç Kanada askeri gemisi, Athabasca devriye gemileri ya da buzkıranı veya muhtemelen Danimarkalılar ve hatta Ruslar kalıyor."

"Sence Kanadalılara ait bir savaş gemisinin kazara kampa bindirmesi ve şimdi de olayı örtbas etmeye çalışıyor olmaları mümkün mü?" diye sordu Pitt.

"Bilimadamlarından biri, zannedersem adı Bue'ydu, Amerikan bayrağı gördüğüne yemin ediyor; üstüne üstlük gövde numarası da *Ford*'unkiyle aynı," diye cevap verdi Dahlgren.

"Mantıklı gelmiyor," dedi Giordino. "Kanada ordusu, bir Amerikan savaş gemisi kılığına girip çatışmanın fitilini ateşlemeye çalışmaz."

"Peki ya şu Athabasca devriye gemileri?"

"Kanada yasalarına göre Kuzeybatı Geçidi'nin buzla kaplı bölümlerinden yapılacak tüm ticari geçişlerde gemiye bir buzkıran eşlik etmek zorunda," dedi Stenseth. "Athabasca Gemicilik adında özel bir şirket refakat görevini yürütüyor. Aynı zamanda okyanus aşırı gemi filosunu çekmek için de kullandıkları çok sayıda büyük buzkıran römorkör işletiyorlar. Birkaç hafta önce birini, devasa büyüklükte bir likit doğalgaz tankerini Bering Boğazı'ndan çekerken görmüştük."

Pitt'in birden gözleri ışıldadı. Evrak çantasını açıp içinden New Orleans'taki bir tersanede inşa edilmekte olan devasa bir tanker fotoğrafı çıkardı. Fotoğrafı Stenseth'e uzattı.

"Buna benziyor muydu?"

Stenseth fotoğrafa bakıp başını salladı. "Evet, kesinlikle aynı tip. Bu büyüklükte tankerlerle pek sık karşılaşılmaz. Bu geminin özelliği ne peki?"

Pitt ana hatlarıyla rutenyumun peşinde olan adamları, Kuzey Buz Denizi'yle bağlantısı ve Mitchell Goyette'in tüm bunlarda parmağının olma olasılığını anlattı. Yaeger'ın kendisine verdiği, Athabasca Gemicilik Şirketi'nin, Goyette'in holdinglerinden birine ait olduğunu ortaya koyan birkaç belgeyi gözden geçirdi.

"Goyette arktik bölgeden doğalgaz ve petrol ihracatı yapıyorsa çevreci duruşu demek ki kesinlikle sahte," dedi Giordino.

"Barda tanıştığım bir liman çalışanı bana birisinin Kugluktuk'tan Çin'e muazzam miktarda petrol kumu, yani bitüm sevkıyatı yaptığını söyledi," dedi Dahlgren. "Sera gazı salınımı kısıtlamaları nedeniyle hükümetin Alberta'daki rafinerileri kapatma kararını bir şekilde baypas ettiklerini anlattı."

"Bahse girerim Goyette bu işi kendi gemileriyle yapıyordur," dedi Pitt. "Hatta kendi petrol kumu bile olabilir."

"Anladığım kadarıyla şu Goyette denen adamın rutenyum kaynağını ele geçirme konusunda çok güçlü dürtüleri var," diye konuyu rutenyuma getirdi Stenseth. "Peki bu meselede onu nasıl alt etmeyi düşünüyorsun?"

"Yüz altmış beş yıllık bir gemiyi bularak," diye cevap verdi Pitt, sonra da Perlmutter'ın bulgularını ve madenle Franklin'in keşif gemisi *Erebus* arasındaki bağlantıyla ilgili ipuçlarını anlattı.

"Gemilerin ilk olarak Kral William Adası'nın kuzeybatısında terk edildiğini biliyoruz. Eskimo anlatılarına göre *Erebus* daha güneyde, yani muhtemelen hareket eden buzul tabakası batmadan önce gemileri o yönde sürüklemiş."

Stenseth özür dileyerek köprüye çıktı, bu sırada Dahlgren de Pitt'e ne bulmayı umduğunu sormuştu.

"Elbette buzul gemileri tamamen parçalamamışsa o buzlu sularda gemilerin hiç zarar görmeden mükemmel bir şekilde korunmuş olarak günümüze ulaşmış olmaları yüksek ihtimal."

Stenseth kolunun altına sıkıştırdığı bir sürü harita ve fotoğrafla yeniden salona döndü. Bir deniz haritası açarak Kral William Adası çevresindeki bölgeyi gösterdi, sonra da aynı bölgenin yüksek irtifa fotoğraflarını çıkardı.

"Victoria Boğazı'nın uydu görüntüleri. Geçidin tamamı için elimizde güncellemeler var. Buranın kuzeyindeki bazı alanlar hâlâ buzla kaplı, fakat bu yıl erimenin erken başlamış olması sayesinde Kral William etrafındaki buzlar çoktan parçalandı." Herkesin görebilmesi için fotoğrafları masanın üzerine koydu. "İşin aslı Franklin'in yüz altmış beş sene önce buza saplandığı bölgedeki sular açık. Birkaç tane yüzen buz parçası hâlâ var, ama araştırma girişimini engelleyebilecek bir şey değil."

Pitt keyifle başını sallarken Dahlgren planın olanaksızlığını gösterircesine başını salladı.

"Günün flaş haberini hepimiz unuttuk galiba?" dedi. "Kanadalılar bizi zorla sularından attılar. Tuktoyaktuk'ta bu kadar uzun süre kalabilmemizin tek nedeni dümende var olduğunu uydurduğumuz sorun."

Stenseth Pitt'e bakarak sinsice gülümsedi. "Elbette senin gelişinle o sorunların hepsi artık düzeliverdi."

Pitt, Giordino'ya dönerek, "Al, bildiğim kadarıyla sana Jack'in kaygılarına hitap eden bir strateji geliştirme görevi verilmişti."

"Pekâlâ, Jack'in de kabul edeceği gibi, burada, Tuk'ta, küçük bir sahil güvenlik ekibiyle dost olma fırsatı bulduk," diye anlatmaya başladı Giordino yerli halkın yaptığı gibi kasabanın

Eskimo dilindeki adının kısaltmasını kullanarak. "Ve bu bana cebimden ödediğim bir sürü kabarık bar hesabına mal oldu, elbette bir iki kez Jack'in akşamdan kalma halini çekmek zorunda kalmamı da buna ekleyin. Bana göre övgüye değer bir gelişme gösterdim."

Sonra kaptanın deniz haritalarından, geçidin güney bölümünü gösterenini açtı ve parmağıyla kıyı şeridini bulmaya çalıştı.

"İşte, bu Bathurst Burnu, iki yüz mil doğumuzda. Kanadalıların geçitten doğu yönünde akan tüm trafiği kontrol ettikleri radar istasyonu bu noktada. Buradan, iki geminin olduğu Kugluktuk'a telsizle haber verebiliyorlar ya da burayı, diğerlerine göre daha küçük bir sahil güvenlik botunun demirlediği Tuk'u arayabilirler. Şansımıza Kanadalılar Baffin Körfezi'nden geçen yoğun trafiği kapana kıstırmak için engelleme ve devriye gemilerinin çoğunu geçidin diğer ucunda görevlendirmişler."

"Son baktığımızda araştırma gemilerimizde radara yakalanmamızı önleyecek hayalet modu yoktu," dedi Pitt.

"Aslını ararsan ihtiyacımız da yok," diye devam etti Giordino. "Yine şans bizden yana, çünkü bu limanda motorunda bazı sorunlar olan Korelilere ait bir yük gemisi var. Liman müdürü bana tamiratın bittiğini ve bugün geç vakitlerde limandan ayrılacaklarını söyledi. Petrol sondajı tamirat malzemeleriyle yüklü gemi Kugluktuk'a gidiyor, yani buzkıran eskortu olmadan yol alacak."

"Sen de onun gölgesi olmamızı öneriyorsun?" dedi Pitt.

"Kesinlikle. Eğer Bathurst'ten geçerken iskele tarafına iyice yaklaşmayı başarabilirsek radar bizi fark etmeyecektir."

"Peki ya Kanada devriye gemileri?" diye sordu Dahlgren.

"Tuk'taki sahil güvenlik botu daha bu sabah limana giriş yaptı, yani öyle hemen denize açılması çok olası görünmüyor. Bu da geriye sadece Kugluktuk'taki gemilerin kalması demek. Her iddiasına varım ki büyük ihtimalle birisi oraya götürülen *Polar Dawn*'ın çevresinde takılıyordur; yani muhtemelen yanından geçmemiz gereken geriye sadece tek gemi kaldı."

"Söylemeliyim ki bunlar riske girmeye değer ihtimaller."

Dahlgren'in kafasındaki soru işaretleri henüz gitmemişti. "Peki ya hava gözetlemesi? Kanada Hava Kuvvetleri'nin bölgede çok ender uçuş yapmasına mı bel bağlayacağız?"

Stenseth getirdiği kâğıtların arasından bir tane daha çıkardı. "O noktada yardımımıza tabiat ana koşuyor. Gelecek haftaya ait hava durumu oldukça iç karartıcı. Bugün yola çıkmamız halinde muhtemelen takımadanın çevresinde hâkim olacağı tahmin edilen ağır hareket eden bir alçak basınç cephesi de beraberimizde olacak."

"Fırtınalı hava," diye söze girdi Giordino. "Tepemizde uçak olmayacağına emin olabilirsin."

Pitt masanın çevresinde oturanları güven dolu gözlerle süzdü. En zor zamanlarda dahi güven duyulabilecek sadakatlerinden asla şüphe duyulmayacak adamlardı.

"O halde karar verilmiştir," dedi. "Yük gemisi yola çıktıktan birkaç saat sonra biz de harekete geçelim. Alaska'ya dönüyormuşuz gibi gözükmesi gerekiyor. Kıyıdan sorunsuz bir şekilde uzaklaştığımız anda döner ve Bathurst'e varmadan önce yük gemisini yakalarız."

"Sorun olmaz," dedi Stenseth. "Ona göre en az sekiz on mil daha hızlıyız."

"Son bir şey daha," dedi Pitt. "Siyasetçiler *Polar Dawn* meselesini halledene dek kendi başımızayız. Ayrıca bizim de aynı

akıbete uğrama ihtimalimiz oldukça yüksek. Sadece gönüllülerden oluşan çekirdek kadronun gemide olmasını istiyorum. Tüm araştırmacılar ve gereksiz mürettebat olabildiğince sessiz bir şekilde burada bırakılacak. Oda tutmaları ve buradan ayrılmaları için uçak bulmaları konusunda yapabileceğiniz ne varsa yapın. Soran olursa yeniden görevlendirilen petrol şirketi işçileri olduğunu söylersiniz."

"Hallederiz," diye karşılık verdi Stenseth.

Pitt fincanı masaya bırakıp karşıya gözleri daldığında içinde aniden bir huzursuzluk baş göstermişti. Karşısındaki bölmede, dehşet verici bir tayfuna yakalanmış, yelkenleri parça pürçük olmuş, direği devrilmiş bir on dokuzuncu yüzyıl yelkenli gemisini resmeden bir tablo asılıydı. Az ilerisinde gemiyi parçalara ayırmaya hazırlanan dik bir kayalık yükseliyordu.

Gerçekten de fırtınalı olacak diye geçirdi içinden.

51

Yük gemisi bacasından kalın, siyah dumanlar çıkartarak ardında suları köpürte köpürte rıhtımdan ağır ağır uzaklaşıyordu. *Narwhal*'in köprüsünde duran Bill Stenseth, Kore gemisinin, küçük Tuktoyaktuk Limanı'ndan ayrılışını ve Beaufort Denizi'ne girişini izliyordu. Köprü telefonunu kaldırıp alt güvertedeki kabinin numarasını tuşladı.

Bir kez çaldıktan sonra karşıdan cevap geldi. "Ben Pitt."

"Kore şilebi yola çıktı."

"Mürettebat ne durumda?"

"İkinci derecedeki tüm mürettebat gemiden ayrıldı. Sanırım kasabadaki tüm otelleri kapattık, gerçi topu topu iki otel var zaten. Hepsinin Whitehorse'a uçuşları ayarlandı. Hiçbir sorunla karşılaşmadan oradan Alaska'ya, hatta Vancouver'a geçebilirler. Gemide sadece on dört kişi kaldık."

"Bayağı azmış. Ne zaman yola çıkabiliriz?"

"Şüphe çekmemek için iki saat daha oyalanacağız."

"O halde sanırım misafirlerimize eve döndüğümüzü haber vermemiz gerekiyor."

"Sıradaki işim de bu zaten."

Kaptan telefonu kapattıktan sonra yanına Giordino'yu da alarak Kanada Sahil Güvenlik Karakolu'na gitti. Kanadalı komutan Stenseth'in ani ayrılışıyla ilgilenmekten ziyade kasabanın deniz barında Giordino'nun hayırseverliğinden mahrum olacağına üzülmüştü. Araştırma gemisinden endişelenmeyen sahil güvenlik komutanı, Kanada sularının dışına çıkana kadar gemiye eskort vermeye gerek görmeden Amerikalıları yolcu etti.

"Böylesine uluslararası iyi niyetlilikle diplomatik heyetlerde kendine bir yer bulabilirsin," diye takıldı Giordino'ya Stenseth.

"Karaciğerim isyan ediyor ama," diye karşılık verdi Giordino.

İki adam liman müdürünün ofisine geldiğinde durdu, Stenseth liman ücretini ödedi. Ofisten ayrıldıklarında, kolunun altına üçgen şeklinde bir paket sıkıştırmış halde küçük bir hırdavat dükkânından çıkan Pitt'le karşılaştılar.

"Gemide almayı unuttuğumuz bir şey mi vardı?" diye sordu Stenseth.

Pitt hafifçe gülümsedi. "Hayır. Oraya vardığımızda işimize yarayabilecek bir sigorta poliçesi sadece."

İki saat sonra *Narwhal* limandan ağır ağır yola çıktığında gökyüzü tehditkâr şekilde kararmıştı. Karşı yönden, kabaran sulardan sığınacak bir liman arayan küçük bir balıkçı teknesi yaklaşıyordu. Siyah boyalı tekneyi ve ekmek parası için Beaufort Denizi'ne meydan okuyan cesur balıkçıları takdir eden Pitt köprüden teknedekileri el sallayarak selamladı.

Kuzeybatı Toprakları kıyı şeridini arkalarında bıraktıklarında dalgalar neredeyse iki metreye ulaşmıştı. Bastıran hafif tipi görüş mesafesini bir kilometreye kadar düşürmüştü. Bununla

birlikte kötü hava şartları *Narwhal*'in gizli yolcuğuna oldukça yardımcı oluyordu. Gemi çok geçmeden rotasını doğuya çevirdi. Kore şilebi yirmi beş öndeydi, fakat daha hızlı araştırma gemisi kısa sürede aradaki mesafeyi kapatmaya başladı. Birkaç saat geçmeden şilebin dikdörtgen şeklindeki görüntüsü radar ekranının köşesine düşmüştü. Kaptan Stenseth NUMA gemisini şilebin üç mil yakınına kadar yaklaştırdıktan sonra hızını diğer gemiyle eşitleyene dek yavaşladı. Tıpkı lokomotifin arkasındaki kömür vagonu gibi araştırma gemisi şilebin kuyruğuna takılmış, kıyı boyunca ilerledikçe ilerlerken peşinden ayrılmıyordu.

Kıvrık bir başparmak gibi Beaufort Denizi'ne çıkıntı yapan Bathurst Burnu altmış beş mil ötelerindeydi. Bu yapısıyla Amundsen Körfezi'ne batıdan gelen deniz trafiğinin gözetlenmesi için ideal bir konum sunmaktaydı. Kuzeyden en yakın kara parçası, Banks Adası, yüz mil uzakta olmasına karşın, buz tabakası burnun otuz mil içine kadar sokuluyordu. Elli milden daha geniş menzili olan radar sayesinde sahil güvenlik, kolaylıkla açık sulara doğru yol alan tüm gemileri izleyebiliyordu.

Pitt ve Stenseth yaklaştıkları burnun haritasını incelerken arkasından kablolar uzanan bir dizüstü bilgisayarla Dahlgren köprüye girdi. Girerken ayağı kanvas torbaya takılmış, kablolar düşmüş fakat bilgisayarı tutmayı başarmıştı.

"Kirli çamaşırlarını yolun ortasına bırakan da kim?" diye bağırdı hiddetle.

Biraz daha dikkatle bakınca torbanın içinde taş numunelerinin olduğunu gördü, eğilip torbadan saçılan taşlardan birini aldı.

"Görünüşe göre senin çamaşırların," dedi Stenseth. "Al ve senin termal yarıktan getirdiğiniz taş örnekleri onlar. Rudi'nin, analiz için onları Washington'a götürmesi gerekiyordu, ama sanırım burada unutmuş."

"Canım Rudi," dedi Dahlgren imalı bir övgüyle. "Köpek maması kutusundan atom bombası yapabiliyor, ama sabahları ayakkabılarını bağlamaktan âciz."

Taşı tekrar torbaya koyup kabloları topladıktan sonra dümene doğru gitti. Hiç konuşmadan kokpitin altındaki paneli açıp kabloları bağlamaya başladı.

"Navigasyon sistemimizi formatlamak için uygun zaman değil Jack," diye uyardı Stenseth.

Jack kabloları bağladıktan sonra ayağa kalkıp bilgisayarın başına geçti. "Bilgisayar oyunu için birkaç veri ödünç alıyorum sadece."

Stenseth sinirlenmeye başlamıştı. "Köprüde bize oyunun lazım olduğunu hiç sanmıyorum."

"Ah, bence buna hepiniz bayılacaksınız," diye karşılık verdi çabuk çabuk birkaç komut girerken. "Buna Gölge Sürücü adını verdim."

Ekranda birden art arda giden iki tekne resmi belirdi. Monitörün üst köşesinde beliren noktadan, üstteki teknenin hareket eden gölgesi dışında ekranın çoğunu aydınlatan açısal gri ışık huzmeleri yayılıyordu.

"Geminin GPS ve radar sistemlerinin de yardımıyla küçük bir program yazdım. Bu gri ışık Bathurst'e hedefli, istasyondaki radarın menzilini gösteriyor."

"Yani yer radarının gözünden uzak kalmamızı mı sağlayacak?" diye sordu Pitt.

"Tam isabet. Radar istasyonuyla olan açımızın değişmesi yüzünden sinyallerden kurtulmak için şilebin arkasında konumumuzu sürekli düzeltmemiz gerekiyor. Şilebin hemen yanında öyle tıkır tıkır bir şey yokmuş gibi gidemeyiz, yoksa yan açıda yerimiz saptanabilir. Şimdi, eğer dümencimiz bizi şu gölgenin içinde tutabilirse Bathurst'ün yanından lanet olası Görünmez Adam gibi geçip gitme şansımız çok yüksek."

Stenseth önce ekranı inceledi, sonra dümenciye döndü. "Menzile girmeden şunu bir test edelim. Motorlar üçte bir hıza. Bizi, şilebin iskele gölgesinin yarım mil yakınına götür, sonra da hızı eşitle."

"Sonra da Gölge Sürücü mü oynayacağız?" diye sordu dümenci gülerek.

"İşe yararsa benden sana altılı bir bira Jack," dedi kaptan.

Dahlgren göz kırptı. "Şunu altılı Lone Star birası yapalım, anlaştık."

Narwhal motorlarına güç verilmesiyle ileriye doğru atıldı, şilebin pupadaki titreşen ışıkları belli oluyordu. Dümenci NUMA gemisini hafifçe iskele yönünde kırıp yaklaşmaya devam etti.

"Beni endişelendiren bir şey var," dedi Stenseth gövdesinde çizgi çizgi paslar oluşmuş şilepten gözünü ayırmadan. "Ona bu kadar yaklaştığımızda kaptan büyük ihtimalle telsizine sarılıp bize seslenecek. Ve Bathurst'teki Kanadalı dostlarımızın gözleri gibi kulakları olduğuna adım gibi eminim."

"Benim sigorta poliçem de bunun için," diye mırıldandı Pitt. "Neredeyse unutuyordum."

Kamarasına gidip bir süre sonra elinde Tuktoyaktuk'ta satın aldığı üçgen paketle geldi.

Paketi Stenseth'e uzattı. "Bir de bunu dene." Kaptan paketi açtığında içinden katlı bir akçaağaçlı Kanada bayrağı çıktı.

Stenseth bayrağa tereddütle baktı. "Gerçekten çok tehlikeli bir işe girişiyorsun," dedi.

"Sadece şilebin menfaati için. Bırakalım da Kanada arktik buzul devriyesi olduğumuzu düşünsünler. Böylece birkaç saatliğine kuyruklarına takılmamızı daha az sorgularlar."

Stenseth bir Pitt'e bir Dahlgren'e baktı, sonra başını iki yana salladı. "Hatırlatın da baylar, asla siz çocuklarla yanlış tarafta sıcak çatışmaya girmeyeyim."

Sonra bayrağın derhal direğe çekilmesi talimatını verdi.

Narwhal, üzerinde sert rüzgârda dalgalanan akçaağaçlı bayrak olduğu halde dalgalı denizde Kore şilebinin yanında yol almaya başladı. Kısa gece boyunca birlikte kasvetli gri şafağa doğru ilerliyorlardı. Pitt köprüde dümenciyle laflayarak Stenseth'le birlikte nöbet tutuyor, saat başı Giordino'nun getirdiği sıcak kahveleri içiyorlardı. Dalgalı sularda araştırma gemisini şilebin gölgesinde tutmanın ne denli yorucu bir iş olduğu anlaşılmıştı. Şilep, *Narwhal*'den otuz metre uzun olmasına karşın iki gemi arasındaki mesafe gölge izinin daha kısa olmasına neden oluyordu. Dahlgren'in bilgisayar programı her dakika hayatiyetini ortaya koyuyor, Stenseth fark edilmeden geçen her saatten sonra keyifle bir borcunun artmasına razı oluyordu.

Gemiler Bathurst'ün kuzeyine ulaşmak üzereyken telsizden gelen çağrı köprüdeki herkesin buz kesilmesine neden oldu.

"Tüm istasyonlar, burası 70.8590 kuzey, 128.4082 batı konumundan Bathurst sahil güvenlik gemisi. Lütfen kendinizi tanıtın ve rotanızı belirtin."

Kore gemisi adını ve rotası Kugluktuk'u belirtene kadar hiçbiri nefes almadı. Sahil güvenlik şilebi onayladıktan sonra bile içlerinden ikinci bir telsiz çağrısının olmaması için dua eden adamların ağızlarını bıçak açmıyordu. Beş dakika geçti, sonra on dakika, telsiz hâlâ sessizdi. Yirmi dakika boyunca başka çağrı gelmeyince araştırma gemisindekiler rahatlamaya başlamıştı. Üç saat daha şilebin bordasına yapışmışçasına yol aldıktan sonra fark edilmeden radar istasyonunun iyice uzağına ulaşmışlardı. *Narwhal*, Bathurst'ü görüş hattının dışında bırakan Amundsen Körfezi'nin kıvrımına vardığında kaptan, hızı yirmi mile çıkararak hantal şilebin yanından hızla geçti.

Kore gemisinin kaptanı akçaağaç bayraklı turkuvaz gemiyi iyice süzdü. Dürbününü geminin köprüsüne çevirdiğinde

mürettebatın kahkahalar atarak kendisine el salladığını görünce bir an afalladı. Kaptan, şaşkınlık içinde ne yapacağını bilemeden sadece omuzlarını silkmekle yetindi. "Arktika'da çok zaman geçirmişler herhalde," diye mırıldandı kendi kendine, sonra da Kugluktuk'a giden rotasını haritada gözden geçirmeye devam etti.

"İyi işti kaptan," dedi Pitt keyifle.

"Sanırım bundan sonra geirye dönüş yok."

"Kral William Adası'na tahmini varış zamanımız ne?" diye sordu Giordino.

"Sadece dört yüz mil daha gitmemiz gerekiyor, bir başka deyişle bu sularda yaklaşık yirmi iki saat daha, elbette bu iğrenç havanın daha da kötüleşmeyeceğini farz edersek. Ve karşımıza hiç devriye teknesi çıkmayacağını."

"Kaptan, bu en son endişelenmen gereken şey," dedi Pitt.

Stenseth soru soran gözlerle ona baktı. "Öyle mi? Dahası da mı var?"

"Evet," diye cevap verdi Pitt gülerek. "zira Kuzey Buz Denizi'nde nerede iki kasa Lone Star birası bulacağını ciddi ciddi merak ediyorum."

52

Önceleri yanındaki nehirden dolayı Coppermine denilen Kugluktuk, Coronation Körfezi kıyılarına kurulmuş küçük bir alışveriş kasabasıydı. Kanada'daki Nunavut Eyaleti'nin kuzey kıyısında yer alan kasaba, kuzey kutup dairesinin kuzeyinde sadece bir avuç insanın yaşadığı bir yerleşim yeriydi.

Limanının derin oluşu Mitchell Goyette'in ilgisini çekmişti. Kugluktuk, Alberta'daki Athabasca petrol kumu sahalarına en yakın limandı ve Goyette ham bitüm ihracatı gayesine ulaşabilmek için çok para harcamıştı. Athabasca'dan Yellowknife'a az kullanılan demiryolu hattını çok masraf yapmadan zahmetsizce ele geçirerek hattın Kugluktuk'a kadar uzatılmasını finanse etmişti. Özel kar küreyici lokomotifleriyle, sıra sıra depo vagonlarıyla tek seferde yirmi beş bin varil bitüm nakledebiliyordu. Oldukça değerli ağır petrol daha sonra Goyette'in devasa tankerlerine yüklenip muazzam kârla Pasifik Okyanusu üzerinden Çin'e gönderiliyordu.

Sonraki demiryolu sevkıyatı birkaç gün sonra olan Goyette'in Athabasca Gemicilik Şirketi'ne ait tren istasyonu hayaletvari bir sessizliğe gömülüydü. Rıhtımda ise buzkıran *Otok*, arkasına bağlı boş bir mavna olduğu halde bekliyordu. Rıhtımın az ilerisinde karina hattı çok yukarıda iki devasa gemi daha vardı. Duyulan tek ses buzkıranın depolarına dizel yakıt pompalayan hattan gelen sesti, ancak bu gemilerin ve rıhtımın tamamen terk edilmemiş olduğunun göstergesiydi.

Limandan ayrılmak için son hazırlıkların yapıldığı geminin içi bu yanılsamanın ne kadar yanlış olduğunu ortaya koyuyordu. Geminin subay salonunda oturan Clay Zak, bir elinde burbon kadehi olduğu halde Royal Geographical Society Adaları'na ait genişçe haritayı inceliyordu. Zak'ın karşısında oturan, tombul yüzlü, saçları kafa derisi görülecek kadar kısa adam *Otok*'un kaptanıydı.

"Kısa sürede yakıt ikmali tamamlanır," dedi kaptan ciddi bir sesle.

"Kuglugtuk'ta gerektiğinden bir dakika bile fazla kalmaya niyetim yok," diye karşılık verdi Zak. Sonra elindeki haritadan başını kaldırdı. "Şafakta yola çıkarız. Görünüşe göre Royal Geographical Society Adaları'na yaklaşık dört yüz mil var."

Kaptan başını salladı. "Buz durumu raporlarına göre Kral William Adası'na ve ötesine dek yolumuz açık, bu oldukça hızlı bir gemi. Bir gün içerisinde rahatlıkla orada oluruz."

Zak burbonundan bir yudum daha aldı. Etraflıca plan yapmadan apar topar şekilde ayarlanan arktik yolculuk onu huzursuz ediyordu. Ancak işlerin ters gitmesi çok küçük bir olasılıktı. Goyette'in jeologlarından oluşan ekibi rutenyum madenini aramak üzere ana adanın kuzey sahillerine bırakacak, bu arada kendisi güneyde Orta Amerika Şirketi'nin madencilik faaliyetlerini kontrol edecekti. Gerekirse, gemideki silahlı güvenlik görevlilerinin ve adanın yarısını havaya uçurmaya yetecek pat-

layıcıların yardımıyla Orta Amerika Şirketi'ni bu işte devre dışı bırakacaktı.

Subay odasının kapısı aniden açıldı, üzerinde siyah üniforma ve parka olan bir adam telaşla Zak'a doğru koştu. Omzunda tüfeği asılı olduğu halde elinde kocaman bir gece görüş dürbünü taşıyordu.

"Efendim, koydan iki şişme bot giriş yapıp mavnanın hemen arkasındaki iskeleye yanaştı. Toplamda yedi adam saydım," dedi nefes nefese.

Zak önce adamın elindeki dürbüne sonra duvardaki saate baktı, gece yarısını geçmişti.

"Silahlı mıydılar?"

"Evet efendim. Yükleme tesisinin yanından geçip bitişiğindeki iskeleye geçtikten sonra görüş alanımdan çıktılar."

"*Polar Dawn*'ın peşindeler," dedi kaptan heyecanla. "Amerikalılardır."

Polar Dawn yalnızca birkaç yüz metre ötelerinde demirliydi. Zak, Kugluktuk'a geldiğinde yöre halkının kalabalıklar halinde Amerikan teknesinin etrafına üşüştüğünü görmüştü. Kendisi de yanına gidip tutsak gemiye yakından bakmıştı. Her yanı polislerle ve denizci askerlerle sarılıydı. Yedi adamın gemiyi geri almasının imkânı yoktu.

Zak, mürettebatın bir taş atımlık mesafede eski balıkhane binasında tutulduğunu biliyordu. "Hayır, mürettebat için buradalar," dedi. Yüzüne sinsi bir gülüş yayıldı. "Uğramaları çok nazikçe. Bence şu Orta Amerika Şirketi'nden kurtulmamızda çok yardımları dokunacak."

"Anlayamadım?" dedi kaptan.

Zak doğruldu. "Şunu anlaman yeterli, planlar değişti. Bir saat içinde yola çıkıyoruz."

Ardında paralı asker olduğu halde aniden odayı terk etti.

53

Rick Roman bir çift boş yakıt varilinin arkasına sinip saatine baktı. Işıldayan kadran 12.45'i gösteriyordu. Programın yirmi dakika ilerisindeydiler. Bir gece önce zodyakları nehrin kenarına gizlemek faydasını şimdi gösterecek diye düşündü. Artık tutsakları görülme endişesi olmadan rahatlıkla tahliye edebileceklerdi.

Şimdiye dek görev hatasız gitmişti. Altı adamlık timiyle gece yarısından hemen önce, güneşin cılız ışıkları ufkun ardına çekildikten sonra, zodyakları yerine ulaştırmıştı. Elektrik motorlu şişme botlar sessizce körfezi geçerek Coppermine Nehri'nin ağzına ulaşmış ve hiç gürültü çıkarmadan Athabasca Gemicilik Şirketi'ne ait iskeleye yanaşmışlardı. Roman'ın elindeki uydu fotoğrafları rıhtımın yetmiş iki saat öncesinde boş olduğunu gösteriyordu. Şimdi ise karşılarında rıhtıma yanaşmış büyük bir römorköre bağlı çok daha büyük bir gemi görüyorlardı; ancak her iki araç ve liman terk edilmiş gibi görünüyordu. Rıhtımın

ilerisinde liman ışıklarıyla ışıl ışıl aydınlatılan *Polar Dawn*'ı görebiliyordu. Gece yarısı olmasına karşın etrafında üşümemek için ara vermeksizin dolaşan muhafızlar gözüne çarptı.

Roman daha sonra dikkatini en fazla on metre önündeki soluk ışıklı binaya çevirdi. İstihbarat raporlarına göre burası sahil güvenlik gemisi mürettebatının tutulduğu nezarethaneydi. Kapıda bekleyen sadece tek polis olmasını göz önüne aldığında şartlar oldukça elverişli görünüyordu. Roman, en baştan beri tutsak mürettebatın sıkı korunmayacağını düşünüyordu ve gördükleri onu haklı çıkarmıştı; çünkü en yakın sınır olan Alaska'nın bin kilometre uzaklıkta olması yetmezmiş gibi sert çevre koşulları kaçmayı imkânsız hale getiriyordu.

Kulaklığında birden kısık bir sesin fısıldadığını duydu.

"Balıklar havuzda. Tekrarlıyorum, balıklar havuzda."

Bu, köhne binanın yanındaki küçük pencereden tutsakları gördüğünü doğrulayan Bojorquez'in sesiydi.

Roman aynı şekilde fısıltıyla karşılık verdi. "Tüm ekipler yerini aldı mı?"

"Mutt yerinde ve hazır," diye cevap verdi Bojorquez.

"Jeff yerinde ve hazır," dedi ikinci bir ses.

Roman tekrar saatine baktı. Doksan dakika sonra kurtarma uçakları piste inmiş olacaktı. *Polar Dawn* mürettebatını körfezin karşısına geçirip piste bırakmak için bolca zaman vardı. Hatta belki de çok fazla zaman.

Son bir kez daha başını kaldırıp rıhtımı inceledi, hiçbir yönde en ufak bir hayat belirtisi görünmüyordu. Derin bir nefes aldı, sonra telsizden talimat verdi.

"Doksan saniye içinde başlıyoruz."

Sonra geri yaslanıp şanslarının yaver gitmesi için dua etti.

* * *

Kaptan Murdock beton blokta oturmuş sigara içerken binanın arkasında şiddetli bir yumruk sesi duydu. Mürettebatın birçoğu birkaç saatlik gecede fırsattan istifade ranzalarında uyuyordu. Uyumakta zorlanan üç beş kişi ise bir köşede toplanmış küçük televizyonda film izlemekteydi. Adamlardan biri, tutsakları gözlemekle görevli, elindeki telsizden başka hiçbir silahı olmayan bir Kanada polisi, ayağa kalkıp kaptana doğru yürüdü.

"Sen de duydun mu?"

Murdock başını salladı. "Bana çatıdan buz parçası düştü gibi geldi."

Polis döndü ve binanın arkasındaki depoya doğru yürümeye başladı; o sırada gölgeler içinde iki adam sessizce yürüyordu. İki Delta Gücü komandosu beyaz kar kıyafetlerini siyah üniforma, parka ve cephane yeleğiyle değiştirmişti. Her birinin başında bir yanından açılır kapanır ekran sarkan kevlar miğfer ve katlanır iletişim kulaklığı vardı. Adamlardan birisi elinde tabanca, diğeri ise Murdock ve polise doğrulttuğu bir M4 tutuyordu.

Polis hemen elini telsizine uzattı, fakat ağzına götürmesine fırsat kalmadan tabancalı asker silahını ateşledi. Murdock'ın dikkatini, tabancadan patlama sesi yerine sadece cılız bir tık sesi gelmesi çekmişti. Elektro şok silahından ucunda bir çift kanca olan iki ince kablo fırlamıştı. Kancalar polise saplandığı anda silah elli bin volt elektrikle adamı çarpmış, oracıkta kaslarını yarı felçli bir hale sokmuştu.

Elektrik akımı vücuduna boşalan polis kaskatı kesildikten sonra telsiz bir yana kendisi bir yana düştü. Yere düşer düşmez asker yanında belirdi, el ve ayak bileklerini plastik kelepçeyle bağlayıp ağzını bantladı.

Diğer komando dikkatle odayı süzerek ileri çıktı. "İyi atıştı Mike," dedi. Daha sonra kaptana dönerek, "Murdock sen misin?" diye sordu.

"Evet," diye kekeleyerek cevapladı Murdock. Olayın şokunu hâlâ üzerinden atamamıştı.

"Ben Çavuş Bojorquez. Sizi ve mürettebatınızı buradan alıp ufak bir bot gezintisine çıkartacağız. Lütfen adamlarınızı uyandırıp çok çabuk ve sessizce giyinmelerini söyleyin."

"Tamam, elbette. Teşekkürler çavuş."

Murdock önce ikinci kaptanın yanına gitti, sonra birlikte ses çıkarmadan diğer adamları kaldırdılar. O anda binanın dış kapısı açılıverdi, başka bir polisin uyuşmuş bedenini çeken iki Delta Gücü komandosu daha içeri daldı. Polisin kalın bir parka giyiyor olması nedeniyle bacaklarından vurulduğu belliydi. Arkadaşı gibi onun da el ve ayakları kelepçeli, ağzı sıkıca bantlıydı.

Murdock'ın sersemlemiş haldeki mürettebatını uyandırıp bir araya toplaması beş dakika bile sürmemişti. Adamlardan birkaçı *American Idol* yarışmasına mı yoksa *The Red Green Show* adlı Kanada komedi şovuna mı götürüldükleri konusunda Moosehead birasına karşı Budweiser birasına iddialaşarak birbirleriyle şakalaşıyordu; fakat çoğu herhangi bir aksilik yaşanmadan kaçabilmelerinin tehlikesini sezerek çıtlarını çıkarmıyordu.

Roman, binanın dışında gözetleme noktasında Kanadalıların olası tepkisini görmek için dikkatle rıhtımı inceliyordu. Ne var ki gizli saldırı timi görevini sessizce başarmıştı ve *Polar Dawn*'daki Kanada güvenlikçileri eli kulağındaki kaçma teşebbüsünden habersizdi.

Bojorquez'den hazır olduklarını belirten işareti alır almaz Roman hiç vakit kaybetmeden adamlarını harekete geçirdi. Üçlü ve dörtlü gruplar halinde binanın arkasından usulca süzülerek herkesi, rıhtımın önünde demirlemiş zodyaklara götürdü. İki bot çabucak dolmuştu, ancak Bojorquez son grupla gelmek üzere olduklarını telsizle bildirdiğinde Roman kenarda onları bekliyordu.

Bojorquez'i, Athabasca Gemicilik Şirketi arazisinden geçerken arkasına dönüp rıhtıma son bir defa bakarken görene dek Roman yerinden ayrılmadı. Dondurucu gecede uzaktan duyulan pompa ve jeneratör sesleri dışında rıhtım kenarında hâlâ kimseler görünmüyordu. Roman doğruldu, görevin başarıyla tamamlandığı inancıyla sessizce bota doğru hareketlendi. *Polar Dawn* mürettebatını Kanada güçlerini harekete geçirmeden çıkarmak operasyonun en önemli parçasıydı ve görünüşe göre bunu başarmışlardı. Artık herkesi piste götürüp kurtarma uçaklarının gelmesini beklemek işin en kolay kısmıydı.

Karanlık yük gemisinin yanından biraz ilerlediğinde, Bojorquez'in son sahil güvenlik mürettebatıyla botlardan birine bindiğini gördü. *Polar Dawn*'da görevli otuz altı mürettebat vardı ve şu anda hepsi buradaydı. Zodyaklar rıhtımdan çözüldüğünde Roman hızla koşarak botlardan birine atladı.

"Hemen çıkar bizi buradan," diye fısıldadı elektrik motorunda görevli askere.

"Olduğunuz yerde kalmanızı tavsiye ederim," diye yukarıdan birinin haykırdığını duydular.

Kelimeler hâlâ suda yankılanırken aniden tepelerinde bir sürü halojen ışık yandı. Yoğun ışık bir anlığına Roman'ın hiçbir şey görememesine neden olmuştu, ancak sesin yandaki yük gemisinin pupasından geldiğini anlamıştı. İçgüdüsel bir şekilde kendini korumak için silahını kaldırdı, Bojorquez'in, "Ateş etmeyin, ateş etmeyin!" diye bağırması üzerine vazgeçti.

Gözleri ışığın parlaklığına alışan Roman kafasını kaldırdığında geminin küpeştesine yaslanmış, ellerindeki otomatik silahları iki bota çeviren sadece dört beş adam olduğunu gördü. Kendi adamları da aynı şekilde gemiyi hedef almış durumda olan Roman istemeyerek de olsa tüfeğini indirdi. Gemiden kendisine bakarak gülen adamı dikkatle süzdü.

"İşte bu zekice bir hareketti," dedi Clay Zak. "Şimdi neden adamlarına tekrar rıhtıma çıkmalarını söylemiyorsun, hem bir birimizi biraz daha yakından tanırız?"

Roman bir Zak'a bir de kendine ve adamlarına çevrilmiş otomatik silahlara baktı. Tam kaçmak üzerelerken böylesine bir pusuya düşmüş olmak Roman'ı deliye döndürmüştü. Bottan inmek üzere doğruldu, öfkeyle kendilerini tutsak edenlere baktı, sonra yılgın bir şekilde yana dönüp rüzgâra doğru tükürdü.

54

Topçu çavuş Mike Tipton, elindeki gece görüş dürbünüyle Coronation Körfezi'ne inen engebeli sırtı dikkatle taradı. Soğuktan buz kesen mercek kaşını donduracak gibi olsa da ufak bir kıpırtı görebilme umuduyla bir süre daha baktı. Diğer adam sürünerek yanına çıktığında nihayet dürbünü indirdi.

"Yüzbaşıdan bir iz var mı?" diye sordu yüzü kar maskesiyle kaplı genç onbaşı.

Tipton başını iki yana salladı, sonra saatine baktı. "Geciktiler; uçak da yirmi dakikaya gelecek."

"Telsizi açıp çağrı yapmamı ister misiniz?"

"Pekâlâ. Neler olduğunu ve ne zaman burada olabileceklerini öğren bakalım. O kuşları uzun süre yerde tutamayız."

Ayağa kalktı, geçici piste yöneldi. "Ben işaret ışıklarını yakacağım."

Tipton sessizce oradan ayrılmıştı. Telsiz görüşmesini duymak istemiyordu. İçten içe bir şeylerin ters gittiğine emindi.

Roman operasyonu erken başlatmıştı. Yaklaşık bir saat önce *Polar Dawn* mürettebatıyla geri dönmüş olması gerekiyordu. Her şey bir yana şimdiye dek kesinlikle görüş alanına girmiş olmalıydılar. Roman çok iyi bir komutandı ve tim yanlış bir şeyler yapmayacak kadar iyi eğitimliydi.

Tipton geçici pistin ucuna kadar gitti, bataryaya bağlı bir çift mavi ışığı yaktı. Sonra pistin diğer ucuna giderek ikinci ışık çiftini çalıştırdı. Üsse döndüğünde yanında başka bir asker gözcülük yaptığı halde onbaşıyı umutsuz bir şekilde taarruz timine taşınabilir telsizden ulaşmaya çalışırken buldu.

"Cevap vermiyorlar efendim," diye durumu bildirdi onbaşı.

"Uçaklar inene kadar denemeye devam et." Tipton adamlara baktı. "Emirler belli. Timin geri kalanı gelsin ya da gelmesin burayı terk edeceğiz."

Tipton gözcü askere yaklaştı; gözcü, üzerindeki kalın beyaz parka yüzünden onbaşıdan güçlükle ayırt edilebiliyordu.

"Johnson, pilotlara beş dakika daha beklemelerini söyle. Ben sırtta yüzbaşını gözetliyor olacağım. Sadece beni almadan gitmeyin yeter," dedi ters ters bakarak.

"Emredersiniz çavuş."

Bir dakika geçmemişti ki dondurucu geceyi zayıf bir uğultu böldü. Ses arttıkça bir uçağa ait olduğu anlaşılır olmuştu, çok geçmeden onu diğeri izledi.

İki Osprey sefer ışıkları kapalı halde uçuyordu ve gecenin karanlığında görünmez gibiydiler. Uzun menzil gidebilecek şekilde geliştirilen iki uçak, Yukon sınırının hemen üzerinde Alaska, Eagle'daki küçük pistten kalkarak neredeyse bin iki yüz kilometre uçmuşlardı. Kanada'nın en ücra bölgelerinden birinin üzerinde uçarak tundra üstünde çok alçaktan gitmişler, böylece fark edilmemişlerdi.

Tipton sırtın en yüksek yerine tırmandığında ilk uçak yaklaşıyordu. Yerle arasında sadece on beş metre mesafe kalana dek iniş ışıklarını yakmadı, sonra biraz daha alçalarak yavaşladı ve mavi ışıklarla işaretlenen çok da düz sayılamayacak piste sürtünerek durdu. Pilot hemen uçağa gaz vererek dar bir kavisle pistin diğer ucundan döndü. Çok geçmeden ikinci Osprey de buzun üstünde birkaç kez sekerek piste indi ve ilk Osprey'in ardında kalkış için sıraya girdi.

Tipton tüm dikkatini körfeze yöneltip dürbünle kıyıyı tekrar taradı.

"Neredesin Roman?" dedi burnundan solurcasına timden kimseyi görememenin verdiği öfkeyle.

Ancak ne şişme botlardan ne de botları denize indiren adamlardan en ufak bir iz vardı. Merceğe takılanlar sadece bomboş, engin deniz ve buzullardı. Sabırla beş dakika bekledi, sonra beş dakika daha; ancak nafileydi. Taarruz timi dönmeyecekti.

Rölantide çalışan uçaklardan birinin motorunun devrini artırdığını duydu, artık bu dondurucu gece nöbetini sona erdirmenin zamanı gelmişti. Soğuk hava kıyafetleriyle hantal hantal koşarak ilk uçağın açık kapısından içeri kendini attı. Kafasını kaldırdığında, gaz kolunu sonuna kadar iten pilotun öfkeli bakışlarını üzerinde hissetti. Tipton sendeleyerek onbaşının yanındaki boş koltuğa ulaşmaya çalıştığı sırada Osprey pistte birkaç defa zıpladıktan sonra havalandı.

"Hiç iz yok mu?" diye sordu onbaşı motorun sesini bastırmak için bağırarak.

Tipton başını iki yana salladı; zihninden gitmeyen "geride kimse kalmamalı" düsturu içini sızlatıyordu. Başını onbaşıdan çevirerek küçük camdan dışarı bakıp huzur bulmaya çalıştı.

Osprey, hemen ardında kardeş uçağı olduğu halde, irtifa kazanmak için Coronation Körfezi üzerinde bir süre uçtuktan sonra yavaşça batıya, Alaska yönüne döndü. Tipton boş gözlerle doğuya giden bir geminin ışıklarına bakıyordu. Şafağın ilk ışıkları görünmeye başladığında ışıkların, ardında yük gemisi çeken bir römorköre ait olduğunu görebiliyordu.

"Nerede bunlar?" diye mırıldandı kendi kendine, sonra gözlerini kapatıp uyumaya çalıştı.

55

Tipton yukarıdan boş gözlerle Delta Gücü'ndeki silah arkadaşlarına baktığını asla bilemezdi. Ayrıca adamların ortaçağ zindanlarındakine benzer eziyetlerle karşı karşıya olduklarını da bilmiyordu.

Zak'ın paralı askerleri, komandoların tüm silahlarını ve iletişim cihazlarını aldıktan sonra onları, *Polar Dawn* müretteba tının yanında güvertede sıraya dizmişlerdi. Amerikalılar nezaket ölçüleri dışında üzerlerine namlular doğrultularak geminin pruvasındaki küçük depoya girmeye zorlandılar. Son esir de çelik zemini öpmeye zorlandığında Roman gözucuyla paralı askerlerin zodyak botlarını gemiye alıp pupa demirlerine bağladıklarını gördü.

Esirlere gösterilen tek merhamet, soğuktan donmuş iki kasa suyun içeri atılıp çelik kapının yine sertçe çarpılarak kapanması olmuştu. Ardından kapının kilitlendiği ve nihayet duyulan zincir sesiyle de kapı manivelasının zincirlendiği du-

yuldu. Zifiri karanlıktaki bölmede sessizce duran adamlar, kendilerini bekleyen kötü kaderi hissediyorlardı.

Sonra küçük bir el fenerinin yandığı görüldü, çok geçmeden bir tane daha. Roman elini attığında kendisininkinin de cebinde olduğunu fark etti, el konulmamış işe yarar bir şeyin kalmasına minnettar bir şekilde feneri açtı.

Odanın içi hafifçe aydınlanmış, diğer kırk beş adamın korku dolu yüzleri görülür olmuştu. Roman bulundukları yerin çok geniş olmadığını fark etti. Girdikleri kilitli kapıdan başka geminin arkasındaki bölmeye giden açık bir lombar ağzı daha vardı. Bölmelerden birinin köşesinde istif edilmiş iki tomar kalın çapa halatı, diğerinde ise koca bir tekerlek yığını vardı. Pislik içindeki eski tekerlekler gemi iskeleye yanaştığında usturmaça olarak kullanılıyorlardı. Etrafta neler olduğunu anlamaya çalışan Roman, yanlarındaki buzkıranın güçlü dizel motorlarının büyük bir gürültüyle çalışmaya başladığını duydu.

Roman ışığı *Polar Dawn* mürettebatına çevirdi. "Kaptan aranızda mı?" diye sordu.

Kırlaşmış keçi sakallı, dikkat çekici görünüşlü bir adam öne çıktı.

"Ben Murdock, *Polar Dawn*'ın eski kaptanı."

Roman kendisini tanıtıp görev emirlerini anlattı. Murdock, yüzbaşının sözünü kesti.

"Yüzbaşı, bizleri kurtarmak için gösterdiğiniz çaba takdire şayan; ancak bizi Kanada polisinin elinden kurtardığınız için size teşekkür etmezsem beni affedin," dedi öfkeyle eliyle küf kokulu zindanı göstererek.

"Şu gerçek ki dışarıdan müdahale olabileceğini tahmin edemedik," diye karşılık verdi Roman. "Bu insanların kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Aynı soruyu ben de size soracaktım. Kanada hükümetinden aldıkları lisansla özel bir şirketin bu buzkıranları ticari eskort gemileri olarak işlettiklerini biliyorum. Yük gemilerinin de olduğu muhakkak. Neden silahlı güvenlik ekipleri var ve bizi rehin almakla neden ilgileniyorlar sorularına ise verilecek en ufak bir cevabım yok."

Roman da aynı şekilde şaşırmıştı. Görev öncesi istihbarat değerlendirmesi Kanada Donanması ve polisi dışında hiçbir tehdit olmadığını gösteriyordu. Hiç mantıklı değildi.

Buzkıran motorlarına daha çok gaz verildiği duyuldu, sonra hafif bir gıcırtıyla gemi, ardında mavna olduğu halde yavaşça limandan uzaklaşmaya başladı. Rıhtımdan açıldıktan sonra motor devri tekrar yükseldi; tutsaklar, geminin sallana sallana ilerleyişinden Coronation Körfezi'nin dalgalı sularına girdiğini anlayabiliyorlardı.

"Kaptan, bizi nereye götürdükleri hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu Roman.

Murdock omuz silkti. "Kayda değer tüm yerleşim noktalarından oldukça uzaktayız. Kanada sularının dışına çıkacaklarını sanmıyorum, ama yine de bizi uzun ve soğuk bir yolculuğun beklediğini söyleyebilirim."

Roman o sırada bazı homurtular ve ambara tekmeler atıldığını duydu, feneri sesin geldiği yöne çevirdi. Merdiven ağzında Çavuş Bojorquez kapıya dayanmış, tüm vücut ağırlığını vererek manivelayı kaldırabilmeye çalışıyor, adeta kapıyla güreşiyordu; başaramayınca ağzına gelen ne kadar küfür varsa sıraladı. Yüzüne tutulan ışığı fark edince doğrulup Roman'a baktı.

"Bu kapıyı açmak imkânsız efendim. Dış manivela sıkıca zincirlenmiş, ancak kaynak makinesiyle kesebiliriz."

"Teşekkürler çavuş." Roman tekrar Murdock'a döndü. "Buradan başka bir çıkış yolu var mı?"

"Buranın 1 numaralı ambara çıktığına eminim. Bu gemide dört ambar var, her biri bir gökdeleni alabilecek büyüklükte. Bir ambardan diğerine giden bir iç koridor olması gerekiyor, bu taraftan merdivenden çıkıp diğer ambara inilebilir."

"Peki ya ana lombar kapakları? Açabilme şansımız var mı?"

"İmkânsız, vinç olmadan asla. Her biri en az üç ton ağırlığında olmalı. Bence tek şansımız pupa istikametinden çıkmak. Büyük ihtimalle benzeri bir ambar ya da ana güverteye çıkan ayrı bir giriş vardır." Sonra kararlı bir şekilde Roman'a baktı. "Sadece küçücük bir fenerle araştırmak epey zaman alacaktır."

"Bojorquez," diye seslendi Roman. Çavuş hemen yanlarında belirdi.

"Kaptana arka tarafta eşlik et," diye emretti. "Bizi bu sıçan deliğinden çıkaracak bir yol bulun."

"Emredersiniz efendim." Bojorquez tam gitmek üzereyken komutanına dönüp göz kırptı. "Bu, rütbemin kaç kademe artacağı anlamına geliyor?"

Roman sırıttı. "En az bir. Şimdi hemen işinin başına."

Roman da dahil olmak üzere tüm adamların içinde ufak bir umut ışığı belirmişti. Ne var ki yolculuğun uzun olacağı konusunda Murdock'ın dediklerini hatırlayınca Kuzey Buz Denizi'ndeki çevre koşullarının yine de yaşam savaşı gerektirdiği düşüncesi keyfini kaçırıyordu. Ambarın içinde volta atarken herkesi donarak ölmekten nasıl koruyabileceği konusunda plan yapmaya başladı.

56

Clay Zak, *Otok*'un sımsıcak köprüsünde arkası yüksek koltuğa rahatça yaslanmış, uçsuz bucaksız buzlu suları izliyordu. Amerikalıları esir almak düşüncesizce ve bir o kadar da tehlikeli bir hareketti, bunun farkındaydı; ayrıca onları mavnaya tıkıp peşlerinde çekmek de aynı derecede düşüncesizceydi. Esirlere ne yapacağına hâlâ tam olarak karar vermemişti; ancak şanslı olduğunu düşünerek şükretmeyi de ihmal etmiyordu. *Polar Dawn*'ın mürettebatı tam kucağına düşmüştü; onlar sayesinde, mürettebatın, Amerikalıların Kanada kara sınırlarını ihlal ederek düzenlediği askeri bir operasyonla kaçmış olduğu inancıyla, Birleşik Devletler ve Kanada arasındaki gerginliği daha da kızıştırma fırsatı da avuçlarındaydı. Kibirli Kanada başbakanının daha uzunca bir süre Amerikalıların Kanada arktik bölgesine ayak basmalarına izin vermeyeceğini bilen Zak gülümsedi.

Durum, Goyette'in umduğundan çok daha iyiydi. Sanayi devi ona, küresel ısınma önlerindeki engelleri eritmeye devam

ettikçe arktik bölgedeki zenginliklerin kendilerini beklediğini söylemişti. Goyette, Melville Körfezi doğalgaz sahasını çoktan ele geçirmişti, ancak orada hâlâ ele geçirilmeyi bekleyen petrol yatakları da vardı. Bazı tahminlere göre gezegendeki tüm petrol rezervinin yüzde yirmi beşi Kuzey Buz Denizi altındaydı. Arktik bölgedeki hızlı erime şimdi hepsini erişilebilir hale getirmişti.

İmtiyazı ilk alan ve kaynakları eline geçiren kim olursa servete konacak kişi de o olur, demişti Goyette. Amerikalı büyük petrol ve madencilik şirketleri bölgedeki nüfuzlarını uzun süredir artırıyorlardı. Goyette asla onlarla başa baş bir mücadeleden galip çıkamazdı. Buna karşın şayet oyunun dışına çıkarılırlarsa o zaman resim tamamen değişirdi. Goyette arktik kaynakları tekelinde toplayarak kendine milyarlarca dolarlık kâr sağlayabilirdi.

Bunun kârı rutenyumdan çok daha fazla olacak diye düşündü Zak. Bununla birlikte her iki taraftan da oldukça kazançlıydı. Rutenyumu araya başka kimse girmeden bulması artık neredeyse kesin gibiydi. Amerikalılar bu mücadelede tamamen devre dışı kalmıştı. Goyette ona borçluydu ve artık borcu daha da artmıştı.

Yüzünde beliren memnuniyet ifadesiyle Zak yanından geçtikleri buzula uzun uzun baktı, bir an önce Royal Geographical Society Adaları'na ulaşmak istiyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KUZEY TAKİBİ

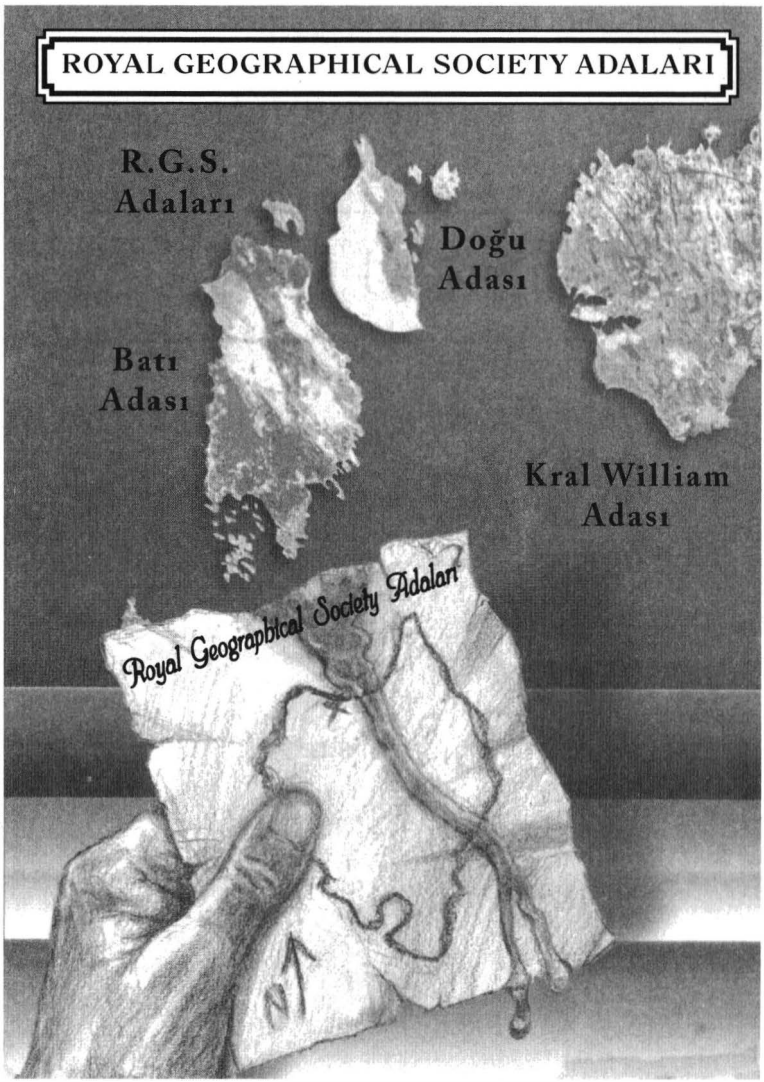
ROYAL GEOGRAPHICAL SOCIETY ADALARI
R.G.S.
Adaları
Doğu
Adası
Batı
Adası
Kral William
Adası
Royal Geographical Society Adaları
N

57

Yazın sonlarında birkaç haftalığına Kanada arktik bölgesinin takımadaları boyanmış çölleri andırıyordu. kar ve buzların erimesiyle beyazlıklar altında saklı ıssız güzellikler ortaya çıkıyordu. Kayalık, ağaçsız toprak çoğunlukla altuni, kırmızı ve morun şaşırtıcı tüm tonlarıyla kaplanırdı. Yosunlar, eğreltiotları ve hayret verici çeşitlilikte çiçekler, sonu gelmekte olan yaz güneşini soğurmak için savaşır ve kışın engin beyazlığı kısa süreliğine de olsa türlü renkte çiçeklerle rengârenk olurdu. Sayısız yabani tavşan, misk öküzü ve kuş, kışın hastalıklı sessizliğine canlılık katardı. Zengin çeşitlilikteki yabani hayat, kısa yaz aylarında gelişip serpilir, kışın uzun, karanlık günleri baş gösterdiğinde ortadan kaybolurdu.

Yılın diğer zamanlarında bu adalar, kıyılarına kayalar serpilmiş buzla kaplı tehditkâr tepeler yığını şeklindeydi. Asırlar boyunca kimisi yazgısını kimisi de kendini arayan insanları mıknatıs gibi kendine çeken boş, kıraç topraklardı. Köprüden,

Victoria Adası kıyılarına tutunmaya çalışan buzul şeridine dalgın dalgın bakan Pitt, burasının ömrü boyunca gördüğü en ıssız yerlerden birisi olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu.

Pitt, Giordino'nun geniş bir Victoria Adası haritasını incelediği harita masasına yaklaştı. Kısa boylu İtalyan parmağını, haritada Victoria Adası'nın doğusundaki boş suların olduğu bölgeye koydu.

"Kral William Adası'na elli milden daha yakınız," dedi. "Araştırma alanı hakkında ne düşünüyorsun?"

Pitt kendine bir tabure çekti, oturup haritayı incelemeye başladı. Haritaya göre armut şeklindeki Kral William Adası doğularında kalıyordu. Pitt eline bir kurşunkalem alıp adanın üst ucunun on beş mil kuzeybatısına "X" işareti koydu.

"Resmi kayıtlara göre *Erebus* ve *Terror*'ün terk edildiği yer burası."

Giordino, Pitt'in sesindeki kayıtsızlığı fark etmişti.

"Fakat sen orada battıklarını düşünmüyorsun galiba?"

"Hayır," diye karşılık verdi Pitt. "Kesin olmasa da Eskimo anlatılarına göre *Erebus* daha güneyde gibi görünüyor. Washington'dan ayrılmadan önce klimatoloji departmanındaki bazı arkadaşlardan benim için birkaç modelleme hazırlamalarını istedim. 1848 nisanında, gemilerin terk edildiği zamana ait hava koşullarını yeniden oluşturmayı denediler ve buz tabakasının olası davranışlarını tahmin ettiler."

"Yani, buzun erimesiyle gemiler X işaretli yerde batmadılar?"

"Bu mümkün fakat çok zayıf bir olasılık." Pitt parmağını Kral William Adası'nın kuzeyinde, Larsen Boğazı olarak bilinen geniş suyun üzerine koydu.

"Kışın gerçekleşen donma hareketleri buz tabakasını kuzeydoğudan, Larsen Boğazı'nın aşağısına itiyor. Eğer klimato-

logların düşündüğü gibi Kral William Adası açıklarındaki buz tabakası 1848 yazında erimemişse, gemiler 1849 kışındaki donma sırasında güneye itilmiştir. Hayatta kalanlar küçük ekipler halinde tekrar gemiye binmiş olabilir, tam olarak bilemiyoruz. Ama bu varsayım Eskimo kayıtlarıyla tutarlı görünüyor."

"Ne güzel, hareket halinde bir hedef," dedi Giordino. "Araştırma alanımız çok küçük olmayacak galiba."

Pitt parmağını Kral William Adası'nın batı kıyısından aşağı doğru sürükleyip güneybatı kıyısının yirmi mil açıklarındaki ada topluluğunda durdu.

"Benim teorime göre buradaki adalar, yani Royal Geographical Society Adaları, güney yönünde ilerleyen buz tabakasına karşı sur işlevi gördü. Kaya yığınları muhtemelen yüzen buzulun bir kısmının yönünü değiştirirken büyük bölümünü ondan ayırarak kuzey kıyılarına çarparak durmasına neden oldu."

"Bu hat, senin X işaretinle yaklaşık olarak aynı doğrultuda," dedi Giordino.

"Bu sadece varsayım. Buzun yarılıp içine düşmesinden önce geminin gerçekte ne kadar uzağa gittiğini kesin olarak bilemem. Her şeye rağmen bu adaların hemen yukarısından başlayarak on millik bir kareden başlamak istiyorum, eğer elimiz boş dönersek biraz daha kuzeye gideriz."

"İyi bir bahse benziyor," dedi Giordino. "Güzel, temiz bir sonar görüntüsü alabilmemiz için umalım da tek parça halinde dibe oturmuş olsunlar." Sonra saatine baktı. "Jack'i kaldırıp bölgeye ulaşmadan AUV'leri hazırlatsam iyi olacak. Gemide iki tane var, yani aynı anda iki farklı kareyi araştırabiliriz."

Pitt, bitişik araştırma karelerinin koordinatlarını alırken Giordino ve Dahlgren AUV'leri suya indirilmeye hazır hale getirmekle uğraşıyorlardı. AUV, İnsansız Sualtı Aracı'nın kısaltmasıydı. Kendi kendine giden, şekil olarak torpile benzeyen AUV'ler,

deniz tabanının elektronik haritasını çıkarmalarını sağlayan sonarlar ve diğer algılayıcı cihazlarla donatılmıştı. Belirlenen araştırma karesini sistematik bir şekilde taramaya önceden programlanan araçlar, ilerledikçe değişen yükseltiye uyum sağlayarak neredeyse on mil süratle deniz tabanının birkaç metre üzerinde gidiyorlardı.

Kaptan Stenseth, Royal Geographical Society Adaları'nın hemen kuzeyine ulaştığında, Pitt'in ilk araştırma karesine girdikçe *Narwhal*'i yavaşlattı. Aktarıcı cihaz pupadan bırakıldıktan sonra gemi karenin karşı tarafına ilerledi ve ikinci şamandıra da suya bırakıldı. Yörüngedeki uydulara anahtarlı aktarıcı şamandıralar, dolaşan AUV'lere rotalarında kalmaları için gerekli sualtı navigasyon referans noktaları sağlıyordu.

Geminin pupasında Pitt, Giordino ve Dahlgren'in ilk AUV'nin işlemcisine araştırma planını yüklemelerine yardımcı olurken gözüne yanlarında bir turnanın, büyük, sarı bir balığı sudan kapıp kaçışı ilişti. Yükleme işlemi bittiğinde AUV, küçük pervaneleri dönerken gemi kızağından indirildi. Araç, suya indiği anda birden ileri fırlayarak karanlık, dalgalı suların altında gözden kayboldu. Suyun üstünde sallanan aktarıcı cihazların yardımıyla AUV, başlangıç noktasına ulaştıktan sonra mekik dokurcasına ileri geri hareket ederek elektronik gözleriyle dibi taramaya başladı.

İlk aracın başarıyla suya indirilmesiyle Stenseth gemiyi kuzeydeki ikinci kareye götürdü ve süreci tekrarladı. İkinci AUV'yi suya bırakırken esen dondurucu rüzgâr güvertedekileri perişan etmişti, adamlar işlerini bitirir bitirmez aceleyle yan taraftaki sıcacık operasyon merkezine koşmak zorunda kalmışlardı. Teknisyen çoktan koltuğuna oturmuş, her iki AUV ve aktarıcı cihaz çiftini görsel simgeler halinde görüldüğü tepedeki ekranda iki araştırma karesini görüntülemeye başlamıştı. Pitt

bir yandan parkasını çıkarırken diğer yandan da ekranın yanında sürekli güncellenen birkaç sütun halindeki sayılara dikkatle bakıyordu.

"İki AUV de belirlenen derinlikte ve hızda," dedi. "İyi işti baylar."

"Artık bizim kontrolümüzde değiller," diye karşılık verdi Giordino. "Görünüşe göre işlerini bitirip yüzeye çıkmaları aşağı yukarı on iki saat sürecek."

"Tekrar güverteye aldığımızda verileri indirip bataryalarını değiştirmemiz çok zaman almaz, sonra diğer iki kareyi taramak üzere tekrar salabiliriz," dedi Dahlgren.

Pitt şaşkın bir şekilde ona bakarken Giordino birden kaşlarını çattı.

"Kötü bir şey mi söyledim?" dedi hayretle.

"Bu gemide..." Pitt'in yüzüne sert bir tebessüm yayılmıştı. "İlk kez her şey yolunda."

58

Altmış mil batıda rüzgârın kamçıladığı suları köpürte köpürte *Otok* doğruca Royal Geographical Society Adaları'na yol almaktaydı. Kaptan köşkünde Zak, eline aldığı büyüteçle adanın uydu görüntülerini incelemekle meşguldü. Adalar zincirini ağırlıklı olarak dar bir kanalla birbirinden ayrılan Batı Adası ve Doğu Adası oluşturmaktaydı. Orta Amerika Madencilik Şirketi operasyonlarını Batı Adası'nın güney kıyısında, Kraliçe Maud Körfezi'nin karşısında yürütüyordu. Zak fotoğrafta iki bina, uzun bir iskele ve yakınlarda açık bir ocağın olduğunu kanıtlayan emareler görebiliyordu.

"Size bir mesaj var."

Otok'un tıraşsız kaptanı yaklaşıp Zak'a katlanmış bir kâğıt parçası uzattı. Zak kâğıdı açıp okumaya başladı:

> Pitt, cumartesi sabahı Washington'dan Tuktoyaktuk'a ulaştı. NUMA araştırma gemisi Narwhal'den 16.00'da ayrıldı. Tahmini varış yeri Alaska. M.G.

"Alaska," dedi yüksek sesle. "Bundan daha iyi bir yere gidemezlerdi herhalde, ne dersin?" diye ekledi gülerek.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, yarışmada geç kalan birinin nafile çabası sadece."

"Adaya nereden yaklaşacağız?" diye sordu kaptan, Zak'ın omzundan bir kısmı görünerek.

"Batı Adası'nın güney kıyısı. İlk olarak madencilik faaliyetlerinin olduğu yere gideceğiz. Şimdi doğruca iskeleye gidip evde kimse var mı bakalım. Daha sezon başı, yani yaz operasyonlarını henüz başlatmamış olabilirler."

"Tutsakları bırakmak için iyi bir yer olabilir."

Zak arka pencereden baktı, bir süre kabaran denizde yuvarlanırcasına arkalarından gelen mavnayı izledi.

Derin derin düşündükten sonra, "Hayır," dedi. "Şu anda oldukları yerde rahatları yerindedir."

Rahatlık, o sırada Roman'ın hissedebileceği en son duyguydu. Buna karşın o şartlar altında yapabileceklerinin en iyisini yaptıklarını kabul etmesi gerekiyordu.

Yüzen hapishanelerinin soğuk çelik güvertesi ve ambarı, tüm ısınma çabalarını kısa sürede boşa çıkarmıştı, ne var ki çözüm azıcık ötelerindeki yığınlar arasında saklıydı. Roman elindeki küçük fener yardımıyla adamlarını organize edip tekerlek yığınına gitmelerini istedi. En başta güverte üzerinde eski lastiklerden bir tabaka oluşturdular, sonra tüm adamların içine sığabileceği küçük bir sığınak oluşturacak şekilde birkaç sıra duvar dizdiler. Halatlar çözülerek hem fazladan yalıtım hem de adamların üzerinde yatabileceği dolgu malzemesi olarak zeminin ve lastiklerin üzerine serildi. Daracık yerde kalabalıklaşan adamlar bir araya gelerek vücut sıcaklıkları sayesinde ortamın

ısısını yükseltmişlerdi. Birkaç sat sonra Roman ayaklarının ucundaki su şişesine feneri tuttuğunda buzun üzerinde birkaç santimlik suyun eridiğini fark etmişti. Yalıtılmış sığınaklarının ısısı donma sıcaklığının üzerine çıkmıştı; bunu anlayınca az da olsa keyiflenmişti.

Ne var ki o bir parça keyif oldukça kısa sürecekti. Bojorquez ve Murdock, geminin içini keşfetmek için çıktıkları iki saatlik araştırmadan döndüklerinde haberler tamamen iç karartıcıydı. Murdock, arka taraftaki depo bölümünde içlerinde oldukları kocaman mağaradan başka olası tek bir çıkış noktası bulamamıştı. Üstlerindeki devasa lombar kapağı tüm kaçma ihtimallerini ortadan kaldırırcasına kaynaklanarak kapatılmıştı.

"Şunu buldum," dedi Bojorquez. Elinde tahta saplı küçük bir çekiç vardı. "Biri ambarda düşürmüş olmalı, sonra da arama zahmetine girmemiş anlaşılan."

"Balyoz olsa bile o kapağı kırmak için işimize yaramaz," diye karşılık verdi Roman.

Yılmayan Bojorquez küçücük çekiçle kilitli kapağa vurmaya başladı. Çok geçmeden çekiçten çıkan tak tak sesi, hareket eden geminin çıkardığı gıcırdamayla daimi bir koro oluşturmuştu. Adamlardan kimisi canı sıkıldığı, kimisi de ısınmak için çekici eline alarak şansını denemek üzere sıraya dizilmişti. Aralıksız çekiç sesine rağmen sığınakta Murdock'ın sesi duyuldu.

"Çekici gemi yavaşlıyor."

"Çekici bırakın," diye emretti Roman.

Önlerindeki buzkıranın motorlarının derin bir uğultuyla yavaşladığını duyabiliyorlardı. Birkaç dakika sonra motorlar tamamen rölantiye geçmiş, sonrasında yük gemisi duran bir nesneye çarpmıştı. Hareket etmeden sessizliği dinleyen adamlar endişe içinde dondurucu mahkûmiyetlerinin bitmesini umuyorlardı.

59

Royal Geographical Society Adaları, barut rengi dalgalı suların ardında yükselen kahverengi tepeler yığını şeklinde görünmeye başlamıştı. Adalara adını, kâşif Roald Amundsen 1905 yılında, Kuzeybatı Geçidi'ni baştan sona gemiyle geçmeyi başaran ilk insan olma şerefine eriştiği, *Gjoa*'ya yaptığı destansı yolculuk sırasında vermişti. Bir asır boyunca unutulan ücra adalar, Batı Adası'nda ortaya çıkan çinko yataklarını işletmek üzere bağımsız bir keşif şirketinin kurulup haklarını Orta Amerika Şirketi'ne satmasına dek sadece dipnotlarda geçen bir ayrıntı olarak kalmıştı.

Orta Amerika Şirketi maden kampı adanın, sayısız koylar ve lagünler halinde zikzaklar çizen engebeli güney kıyısını oluşturan geniş bir körfez üzerinde kurulmuştu. Tabii derin su kanalı büyük gemilerin adaya yanaşmasına imkân tanıyor, denizdeki buz tabakasının mevsim boyunca ortadan kaybolmasını sağlıyordu. Şirket, koydan denize doğru, çevresini saran sularda ba-

tıp çıkan buzul parçalarının ortasında yalnız başına duran, yüz metrelik yarı yüzer bir iskele inşa etmişti.

Zak, dürbünle kıyı şeridini tararken kaptana, gemiyi iskeleye yanaştırmasını söyledi. Adanın içine doğru kısa mesafe giden çakıllı yolun yanında uzanan küçük kayalığın altında iki prefabrik bina fark etti. Binanın pencereleri kapalıydı ve tipinin eşikte yığdığı karlar görülebiliyordu. Tesisin hâlâ açılmamış olduğunu anlayınca keyifle *Otok*'u iskeleye bağlamalarını söyledi.

"Jeolog ekibini topla ve kıyıya çıkar," diye talimat verdi kaptana. "Burada çıkardıkları cevherin mineral içeriğini öğrenmek istiyorum, tüm bölgenin jeolojik özelliklerini de."

Kaptan çok sayıda jeoloğun deniz tutmasından mustarip olduğunu biliyordu. "Bence ekip karaya çıkmak için sabırsızlanıyor," dedi alaycı şekilde.

"Kaptan, ben gelmeden önce gemiye büyük bir kargo göndermiştim. Tuktoyaktuk'ta size teslim edildi mi?"

"Evet, orada gemiye bir sandık yükledik. Öndeki ambara koydurttum."

"Lütfen o sandığı odama gönderin. İçinde karada ihtiyaç duyacağım bazı malzemeler var."

"Hemen ilgilenirim. Peki ya mavnadaki tutsaklar? Muhtemelen ölmek üzeredirler," dedi kokpitte dış sıcaklığı eksi on beş derece gösteren termometreye gözucuyla bakarak.

"Ah, evet, şu bizim donmuş Amerikalılar. Eminim yokulukları şimdiye dek birkaç kişinin ilgisini çekmiştir," diye karşılık verdi Zak mağrur bir edayla. "Önlerine biraz yiyecek ve birkaç battaniye at, hayatta kalmaları işimize yarayabilir."

Jeologlar beraberlerinde bir güvenlik ekibi olduğu halde karaya çıktığı sırada Zak da kamarasından dışarı çıktı. Üstünde kocaman bir asma kilidin olduğu metal kaplı büyük bir sandık, halıyla kaplı zeminde onu bekliyordu. Sandığın içerisinde dik-

katle sıralanmış çok sayıda fünye ve ateşleyici ve bir bloku dümdüz etmeye yetecek kadar dinamit vardı. Zak içlerinden birkaç tane alıp omuz çantasına yerleştirdikten sonra sandığı tekrar kilitledi. Kalın parkasını sırtına geçirip ana güverteye geçti, gemiden inmek üzereydi ki tayfalardan biri yolunu kesti.

"Efendim, köprüden sizi telefona çağırıyorlar. Kaptan hemen gelmenizi rica etti."

Zak güverte kapısından girerek köprüye döndüğünde kaptanı uydu telefonuyla konuşurken buldu.

"Evet, şimdi geldi," dedi kaptan, sonra dönerek telefonu Zak'a uzattı.

Mitchell Goyette'in asabi sesi ahizeyi patlatacak gibiydi.

"Zak, kaptan bana Orta Amerika Şirketi'nin tesisiyle meşgul olduğunuzu söyledi."

"Doğru. Yaz faaliyetlerine henüz başlamamışlar, yani burada kimse yok. Ben de tam da bu mevsim boyunca çalışamaz durumda olmalarını sağlama almaya gidiyordum."

"Mükemmel. Ottawa'da işler iyice kızıştı, Amerikalıların oraya ayak basabileceğinden bile şüpheliyim." Goyette'in açgözlülüğü tekrar nüksetmeye başlamıştı. "Orayı haraç mezat aldığımda işime yarayabilecek altyapıya zarar vermemeye çalış."

"Bunu aklımda tutacağım."

"Şimdi bana rutenyumla ilgili neler öğrendin onu anlat."

"Jeologlar az önce maden ocağı çevresinde ön araştırmaya başladılar. Ama şu anda adanın güney tarafındayız, o tüccarın haritası Eskimo madeninin kuzey kıyısında olduğunu gösteriyor. Birkaç saat içinde oraya varmış oluruz."

"Çok güzel. Beni durumdan haberdar et."

"Bu arada, bilmen gereken bir şey daha var," dedi Zak. Söyleyeceklerinin bomba etkisi yapması için bir an duraksadı. "*Polar Dawn*'ın Amerikalı mürettebatı elimizde."

"Sen, ne, kim?" diye bağırdı Goyette, Zak ahizeyi kulağından çekmek zorunda kalmıştı. Zak alıkoyma olayının hangi şartlar altında gerçekleştiğini açıkladıktan sonra bile sanayici burnundan solumaya devam ediyordu.

"Politikacıların küplere bineceğinden en ufak şüphem yok," dedi öfkeyle. "Üçüncü Dünya Savaşı'nı çıkartmak üzeresin."

Zak aynı fikirde değildi. "Bence bu durum, Amerikalıların bu bölgeye daha uzunca bir süre yaklaşamayacağını garantileyecek."

"Haklı olabilirsin, ama ben hücreye tıkıldıktan sonra onların yokluğunun bana ne faydası var ki? Bu meseleden kurtul ve hiçbir olay çıkmasın!" diye bağırdı. "Ayrıca her ne yaparsan yap benimle bağlantısı olmazsa senin için iyi olur."

Karşı taraf telefonu kapatmasına rağmen Zak telefonu bir süre daha elinde tuttu. Zorbalıkla milyarlar kazanmış hayal gücü sınırlı başka bir cani işte, dedi. Sonra yeniden parkasını giyinip karaya çıktı.

Kaya ve çakıltaşlarının oluşturduğu kahverengi bir halka adadaki koyun etrafını sarıyor, karaya doğru uzanan beyaz buz tabakasıyla birleşiyordu. Tek istisna, tepe yamacına doğru birkaç yüz metre uzanan, sonra usturayla kesilmişçesine düz ve dikey kayalıkla biten, büyük, dikdörtgen oyuktu. Çinko maden ocağı arazinin tam ortasında uzanıyor, mineral yönünden zengin cevherin kolayca erişilebildiği noktada yer alıyordu. Zak uzaktan birkaç jeoloğun az önce kazıdıkları toprak yığınının başında araştırma yaptıklarını fark etti.

Koyun içi batı rüzgârına karşı nispeten korunaklıydı, ancak Zak soğuğa uzun süre maruz kalmak istemediği için aceleyle rıhtımdan ilerledi. Çok geçmeden maden ocağına ulaşmıştı, ol-

dukça basit ve ilkeldi. İki binadan büyük olanı, buldozer, kepçe ve maden vagonu gibi adadaki toprağı kazıyıp yüklemek üzere gemiye taşımak için kullanılan küçük taşıma bandında kullanılan madencilik ekipmanlarının saklandığı ardiye binasıydı. Hemen bitişiğindeki küçük bina ise büyük olasılıkla ekibin yatakhanesi ve yönetim binası olarak kullanılıyordu.

Zak ilk olarak küçük binaya yöneldi, kapı kilitliydi. Belinden çıkardığı otomatik Glock'la eskimiş sürgüye iki el ateş ettikten sonra tekmeyle kapıyı açtı. İçerisi, ranzalarla dolu iki büyük yatak odası, kocaman mutfağı, yemek odası ve oturma alanıyla adeta çok büyük bir ev gibiydi. Zak doğrudan mutfağa girip gözünü gaz borusu ve içinde büyük bir propan tankının olduğu depo bölmesine uzanan sobaya çevirdi. Omuz çantasını karıştırıp içinden bir dinamit çıkararak tankın altına yerleştirdi, zaman ayarlı tahrip fünyesini taktı. Saatini kontrol edip zamanlayıcıyı doksan dakikaya ayarladıktan sonra binadan çıktı.

Ardiye binasına doğru yürüdü, arka tarafta siper alarak saklanırken bir süre binanın içini inceledi. Binanın üst tarafında, buzla kaplı kaya ve çakıltaşlarının yayıldığı küçük bir kayalık vardı. Dik yamaçtan, tepenin üst kısmını yatay olarak saran küçük çıkıntılı kaya tabakasına doğru tırmandı. Araba büyüklüğünde bir kaya parçasının altındaki donmuş zemini saran çimenleri tekmeledikten sonra eldivenlerini çıkardı ve kayanın altına da bir dinamit lokumu yerleştirdi. Donmak üzere olan parmaklarıyla çabuk çabuk zamanlayıcıyı tahrip fünyesine yerleştirdi. Birkaç metre ötedeki benzer bir kaya yığınının altına ikinci bir patlayıcı düzeneği yerleştirdi.

Tepeden aşağı koşar adımlarla inerek binanın önüne döndü ve büyük kapının menteşesinin yanına bir patlayıcı daha yerleştirdi. Zamanlayıcıyı ayarladıktan sonra hızla rıhtıma dönüp buzkırana doğru yürümeye başladı. Gemiye yaklaştıkça kapta-

nın köprüden kendisini izlemekte olduğunu görebiliyordu. Zak koluyla düdüğü çalmasını işaret etti. Birkaç saniye içinde tepelerden yankılanan kulakları sağır edercesine şiddetli düdük jeologlara gemiye dönme vakitlerinin geldiği sinyalini veriyordu.

Zak, jeologların mesajı alıp almadıklarını anlamak için geriye dönüp bir süre baktı, sonra rıhtımın ucundaki mavnaya doğru yürüdü. İskele, mavnanın pruvasına zar zor ulaşıyordu, bu yüzden Zak dalganın gemiyi direklere doğru hafifçe itmesini bekledi, sonra mavnanın güvertesine çıkan gömülü çelik merdivene tutunup gemiye çıktı. Sonra arka taraftaki 4 numaralı ambara ulaştı. Dış bölmenin önünde dizleri üstüne çökerek kalan patlayıcıları çıkardı, bu defa uzaktan kumandalı ateşleyiciyi taktı. İstediği gibi karina çizgisinin altına tam olarak yerleşmemişti, fakat dalgalı denizde işe yarayacağından emindi. Birkaç metre ötesinde bir araya toplanmış halde duran adamların canlarını hiç umursamadan alaycı bir tatmin duygusuyla mavnadan indi. Goyette yepyeni mavnasını kaybedeceği için hiç mutlu olmayacaktı, ama ne diyebilirdi ki? Zak'a verilen talimat geride hiç delil bırakmamasıydı ve mavnadan kimsenin bulamayacağı şekilde kurtulmak mükemmel bir çözümdü.

Son jeolog ve muhafız da buzkırana binmeye çalışırken Zak borda iskelesine ulaşmıştı. Doğruca köprüye gidip nihayet sıcak bir yere girmiş olmanın keyfini çıkarmaya başladı.

"Herkes bindi," dedi kaptan. "Hemen gitmeye hazır mısınız yoksa ilk olarak jeologlarla mı konuşmak istersiniz?"

"Yolda anlatırlar. Kuzey kıyısını incelemek için sabırsızlanıyorum." Saatine baktı. "Gerçi yola çıkmadan gösterinin tadını çıkarmak isteyebiliriz."

İki dakika sonra yatakhanenin mutfağı büyük bir gürültüyle infilak etmiş, tüm binanın duvarları tamamen yerle bir olmuştu. Neredeyse dolu haldeki propan tankı gökyüzüne doğru

turuncu dalgalar yayan muazzam bir ateş topu şeklinde patlamış, oluşan sarsıntı geminin camlarını dahi sallamıştı. Birkaç saniye geçmemişti ki ardiye binasındaki patlayıcı ön kapıyı ve çatıyı parçalayarak infilak etmişti. Sonrasında yamaçtaki patlayıcılar patlamış, tepeden yuvarlanan kayalar ve çakıltaşları çatıyı silindir gibi ezip geçmişti. Göğe yükselen kalın toz bulutu nihayet yavaş yavaş çökmeye başladığında Zak binanın tamamen kalın bir kaya ve taş yığını altında dümdüz olmuş halini görebiliyordu.

"Oldukça etkileyici," dedi kaptan mırıldanarak. "Sanırım bu bölgede Amerikalıların varlığından artık endişelenmemize gerek yok."

"Kesinlikle," diye karşılık verdi Zak. Sesinde küstah bir katiyet vardı.

60

Batı rüzgârları Victoria Boğazı'nı kamçılıyor, suda gezinen tek tük buzulları yıkayan beyaz dalgaları köpürtüyordu. Karanlık suları yararak ilerleyen turkuvaz renkli NUMA gemisi, adeta renksiz dünyada bir deniz feneri gibi görünüyordu. Royal Geographical Society Adaları'nın pruva istikametinde görünmeye başlamasıyla gemi yavaş yavaş Pitt'in ilk araştırma karesi içine doğru sokuluyordu.

"Galiba kuzeybatı kıyısından dönen bir taşıt var," dedi dümenci gözünü radar ekranından ayırmadan.

Kaptan Stenseth dürbünü alarak ufukta art arda görünen iki noktaya baktı.

"Muhtemelen geçitten geçmeye çalışan bir Asya şilebi ve kılavuz gemisidir," dedi. Harita masasına oturmuş, Franklin gemilerinin planlarını inceleyen Pitt'e döndü. "Birazdan bitiş çizgisine ulaşmış oluruz. Senin şu torpidonun ne zaman ortaya çıkacağına dair bir fikrin var mı?"

Pitt turuncu kadranlı Doxa dalış saatine gözucuyla baktı. "Yarım saat içinde yüzeye çıkmış olması gerekiyor."

Yirmi dakika sonra mürettebattan biri suyun üzerinde sekerek ilerleyen sarı AUV'yi fark etmişti. Stenseth gemiyi cihazın yanına çevirdi ve AUV hemen gemiye alındı. Giordino cihazın bir terabaytlık sabit diskini çıkarıp aceleyle bir bilgisayar ve projeksiyon sisteminin küçük görüntüleme odasına götürdü.

Pitt de ayağa kalkarak gerindi, Giordino'nun ardından gidecekti ki Stenseth'in kendisine seslendiğini duydu.

"Sen de mi film izlemeye?"

"Evet, ilki iki film birden olan seanslardan bile daha uzun. Aktarıcılar konusunda ne yapacağına karar verdin mi?"

Stenseth başını salladı. "Şimdi de onları alacağız. Bu civardaki şiddetli güney akıntısı yüzünden aslında bayağı uzaklaştılar. Adadaki kayalıklara çarpıp parçalanmalarını istemiyorsak biraz acele etmemiz gerekecek."

"Dahlgren'e hazırda beklemesini söylerim," diye karşılık verdi Pitt. "Sonra da 2 numaralı balığımızı alırız."

Pitt karanlık görüntüleme odasına girdi, Giordino çoktan sonarın topladığı verileri ekrana vermişti. Altuni deniz tabanı görüntüsü yavaşça kayıyor, altından büyük ölçüde düz fakat kayalık dip ortaya çıkıyordu.

Pitt, Giordino'nun yanındaki koltuğa oturdu. "Oldukça güzel, çıtır çıtır bir görüntü."

"Daha yüksek çözünürlük elde etmek için frekansı yükseltik," diyerek rengin nedenini açıkladı Giordino. Mikrodalgada pişirilmiş bir kâse patlamış mısırı Pitt'e uzattı. "Ama yine de *Kazablanka* değil, üzgünüm."

"Sorun değil, yeter ki tekrar çalmaya değecek bir şey bulalım Sam."

İki adam arkalarına yaslanıp ekranda şerit halinde akıp gitmeye başlayan uçsuz bucaksız deniz tabanını izlemeye koyuldular.

61

Zodyak botu kabaran dalgaları yararak ilerliyor, ardında püskürttüğü suyla küçük buz parçaları arasında yan yatarak gidiyordu. Pilot, kıyı boyunca uzanan parçalanmamış geniş buza yaklaşana dek elini gazdan çekmedi. Sarp kıyı kenarında yer bulduktan sonra botu bankizin üzerine çıkardı. Zodyak botun sert gövdesi birkaç metre daha buz üzerinde kaydıktan sonra küçük bir tümseğe rastlayınca durdu. Arka tarafta oturan Zak jeolog ekibinin bottan inmesini bekledi. Tek görevi meraklı ayıları uzak tutmak olan, av tüfeği taşıyan muhafızdan sonra bottan indi.

"Tam iki saat sonra bir mil aşağıda kıyıdan bizi al," dedi Zak pilota elini batıya sallayarak, sonra da botu suya indirmesine yardım etti. Bir süre şişme botun *Otok*'a doğru uzaklaşıp yarım mil kadar açıkta hızını kesişini izledi.

Zak, kamarasında oturup yanına aldığı Vahşi Bill Hickok'un biyografisini okumaya devam edebilirdi, fakat jeologların so-

ğukta işi ağırdan almasından endişe etmişti. Aslında onu tekrar karaya sürükleyen şey, kabul etmek istemese de, jeologların Orta Amerika maden kampındaki jeolojik değerlendirmeleri konusunda hissettiği hayal kırıklığıydı.

Jeologlar, adanın güneyinde toprağın demir ve çinko yönünden oldukça zengin olduğunu teyit ettiklerinde çok küçük bir olasılık dahi olsa rutenyum elementine dair birkaç ipucunun da bulunacağını ummuştu. Ne var ki hiç yoktu. Hatta jeologlar aslında açık katmanda platinle ilgili herhangi bir elementin olduğuna dair en ufak bir bulguya rastlamamışlardı.

Fakat bunun bir anlamı yok diye teskin ediyordu kendini; zira rutenyumun tam yerini biliyordu. Elini parkasının cebine atıp karıştırdıktan sonra Madenciler Birliği'nden çaldığı günlük sayfalarını çıkardı. El çizimi, dairesel karakalem krokinin Batı Adası'nı resmettiği çok açıktı. Adanın kuzey kıyısına atılmış küçük bir X işareti vardı. Sayfanın üstünde tüy kalemle Victoria dönemine ait farklı bir elyazısıyla "Royal Geographical Society Adaları" yazılıydı. Günlüğün önceki sayfalarına göre, Adelaide fok balığı avcılarının, garip bir şekilde Kara Kobluna adını verdikleri rutenyumu elde ettikleri yeri gösteren Eskimo haritasının kopyasını gösteren bir krokiydi.

Zak, adanın modern haritasındaki eşyükselti eğrilerini eşleştirerek hedef bölgenin, karaya çıktıkları noktanın biraz batısında olduğunu belirlemişti.

"Madenin kıyının birkaç kilometre aşağısında olması gerekiyor," dedi kayalık sahilde dolaşan gruba. "Gözünüzü dört açın."

Zak, keşfi bizzat kendisinin yapması gerektiği arzusuyla jeologların epeyce önünde ilerliyordu. Kıyının ötesinde kendisini bekleyen ganimeti aklına getirdikçe soğuk etkisini kaybediyor gibiydi. Kanada arktik bölgesini Amerikalı yatırımcılardan te-

mizlediği için Goyette zaten ona borçluydu. Şimdi rutenyumu bulmak balla kaymak olacaktı.

Engebeli kıyıyı, adanın içlerine doğru uzanan bir dizi inişli çıkışlı kayalık ve dere yatakları kesiyordu. Yarıklar ağızlarına dek buz dolu olsa da çıplak tepelerle birleştiğinde boz kısrakların benekli tüylerini andıran alacalı bir görüntü ortaya çıkıyordu. Zak'ın arkasında zorlukla ilerlemeye çalışan jeologlar soğuk hava altında sık sık durarak tepe yamaçlarının açıkta kalan bölgelerini inceliyorlar ve taş numuneleri topluyorlardı. Hedeflenen noktaya herhangi bir fiziksel maden bulgusuna rastlamadan ulaşan Zak endişeyle ileri geri volta atarak jeologların yaklaşmasını bekledi.

"Maden bu civarda olmalı," diye haykırdı. "Bölgeyi didik didik arayın."

Jeologlar alana dağıldığında muhafız Zak'a eliyle bankizin kenarına gelmesini işaret etti. Adamın yanına yaklaştığında ayaklarının dibinde parçalanmış bir fok leşi gördü. Hayvanın eti kocaman, çentikli parçalar halinde koparılmıştı. Muhafız hayvanın kafasındaki geniş, derinin altına kadar inen derin pençe izlerini gösterdi.

"Böylesi bir izi sadece ayı yapabilir."

"Çürüklere bakılırsa kısa süre önce yenilmiş," diye karşılık verdi Zak. "Gözünü dört aç, fakat âlim dostlarımıza bundan bahsetme sakın. Zaten soğuk yeterince dikkatlerini dağıtıyor."

Kutup ayısı hiç ortaya çıkmadı, ne var ki Zak'ı dehşete düşürüp perişan eden rutenyumun ortaya çıkmamasıydı. Bir saatlik meşakkatli araştırmadan sonra soğuktan donmak üzere olan jeologlar yüzlerinde allak bullak bir ifadeyle Zak'ın karşısına dizildiler.

"Görsel sonuçlar adanın güney tarafıyla eşit düzeyde," dedi mahzun bakışlı, ela gözlü, sakallı bir jeolog. "Yeryüzüne çıkan

kaya tabakalarında biraz demir, çinko ve çok az kurşun emaresine rastladık. Platin grubu cevherlerden, rutenyum da dahil, belirgin herhangi bir bulguyla karşılaşmadık, bununla birlikte varlığını kesin olarak neticelendirmek için topladığımız örnekleri gemiye götürüp analiz etmemiz gerekiyor."

"Peki civarda maden ocağı olduğuna dair bir işaret yok mu?" diye sordu Zak.

Jeologların tümü birbirlerine bakıp başlarını iki yana salladılar.

"Eskimolar tarafından yüz altmış yıl önce işletilen herhangi bir maden olsa olsa ilkel şartlarda olur," diye açıklamaya başladı baş jeolog. "Bu durumda mutlaka yüzeyde parçalanma olmalıydı. Şu buz katmanlarının altında varsa bilemem, fakat biz bu tür bir işaret görmedik."

Zak'ın iyice benzi atmıştı. "Anlıyorum. Pekâlâ, öyleyse gemilere. En kısa sürede analiz sonuçlarını görmek istiyorum."

Toplanma noktasına doğru buz tabakasının üzerinde ilerlerken Zak'ın şaşkınlığı zihninde dalgalar halinde kabarmaktaydı. Günlüğe göre rutenyumun bu adadan geldiği çok açıktı. Cevherin tamamının tükenmiş olması mümkün olabilir miydi? Ya da günlük hatalı, hatta hileli olabilir miydi? Zodyak botun gelmesini beklerken denize doğru boş gözlerle bakıyordu, aniden dikkatini adaya doğru yaklaşan turkuvaz araştırma gemisi çekti.

Şaşkınlığı hemen öfkeye dönüşmüştü.

62

Pitt ve Giordino üç saattir sonar verilerini inceliyorlardı, sonunda gemi enkazı belirmişti. Giordino görüntüleme hızını iki katına çıkarmış, böylece ilk karenin sonuçlarını bitirmeye çok yaklaşmışlardı. Deniz tabanının hızla akan görüntüsü adamların gözlerinin donuklaşmasına neden olsa da enkaz belirdiği anda her ikisi de koltuklarından fırlamıştı. Giordino hemen klavyeye dokunarak görüntüyü dondurdu.

Hafif bir açıyla yana yatmış, deniz tabanında dik şekilde duran büyük bir enkazın uzaktan gölgemsi görüntüsü karşılarındaydı. Pruvayı yatay olarak çevreleyen yarık dışında enkaz tamamen sağlam görünüyordu.

Pitt deniz tabanına bitişik halde, güverte boyunca uzanan, gittikçe sivrilen, uzun üç yelken direğini eliyle gösterdi. "Ahşap bir gemi. Pruvası körleşen yapıdaymış gibi görünüyor, yani *Erebus* ve *Terror*'ün başlangıçta tasarlandığı ve inşa edildiği bombardıman gemilerindeki gibi."

Giordino bilgisayar imlecini kullanarak enkazın boyutlarını ölçtü.

"Otuz iki metrelik uzunluk bizim gemiye uyuyor mu?"

"Hem de özel yapım eldiven gibi," diye karşılık verdi Pitt yorgun bir gülümsemeyle. "Bu kesinlikle Franklin'in gemilerinden biri."

Görüntüleme odasının kapısı çarparak açıldı, kolunun altında bir sabit diskle Dalgren içeriye daldı.

"İkinci AUV'yi gemiye aldık, işte size söylemek istedikleri," diyerek cihazı Giordino'ya uzattı. O sırada gözü ekrana ilişti ve yuvalarından fırlayacak gibi gözlerle bakakaldı.

"Hadi canım! Siz zaten bulmuşsunuz. Güzel, muazzam bir enkaz." Gözlerini ekrandaki görüntüden ayırmadan başını salladı.

"Çiftin yarısı," dedi Pitt.

"Hemen sualtı cihazını hazırlamaya başlıyorum. Dibe doğru çok tatlı bir dalış olacak."

Pitt ve Giordino ilk AUV'den elde edilen görüntüleri incelemeyi tamamladıktan sonra ikinci cihazdan gelen verilere hızlı bir şekilde göz attılar. İkinci cihazdaki verilerden bir sonuç çıkmamıştı. Diğer gemi iki araştırma karesi dışında bir yerdeydi. Pitt, hangi geminin enkazını bulduklarını belirleyene dek araştırma alanını genişletmemeye karar verdi.

Enkazın koordinatlarıyla birlikte köprüye gittiğinde Kaptan Stenseth'i sancak kanadından dik dik karşıya bakar halde buldu. İki milden daha yakında *Otok* buzkıranı, yedeğinde boş bir mavnayla birlikte kuzeye doğru ilerliyordu.

"Bak sen şu işe, dostun Goyette'in mavnalarının tıpatıp aynısı," dedi Stenseth.

"Sence tesadüf mü?"

"Büyük ihtimalle," diye cevap verdi Stenseth. "Mavnanın karina çizgisi çok yukarıda, demek ki boş. Muhtemelen kömür yüklenmesi için Ellesmere Adası'na gidiyor, sonra da geçitten geçerek Çin'e gidecektir."

Pitt yaklaşan taşıtları incelerken mavnanın devasa büyüklüğüne hayret etmişti. Sonra harita masasına giderek Yaeger'ın kendisine verdiği, Goyette'in New Orleans'ta inşa edilmekte olan mavnasına ait fotoğrafı çıkardı. Resme tekrar bakınca sancak taraflarından yaklaşan taşıtın tıpatıp aynısı olduğunu fark etti.

"Evet, eşleşiyor," dedi Pitt.

"Sence Kanadalı yetkililere yerimizi bildirirler mi?"

"Ondan şüpheliyim. Fakat bizimle aynı sebeple burada olmaları mümkün."

Pitt endişeli gözlerle buzkıranın çeyrek mil açıklarına kadar gelişini izledi. Telsizden herhangi bir dostane konuşma duyulmuyordu; gemiler yanlarından geçip giderken sadece mavnanın dümen suyunun sallantısı hissediliyordu. Pitt, buzkıranı kuzeydoğu yönünde ilerlerken bir süre daha izledi.

Stenseth haklı galiba diye düşündü. Bu civarda boş bir mavnanın tek mantıklı açıklaması yükünü almaya gidiyor olmasıydı, ayrıca Ellesmere Adası hemen kuzeylerindeydi. Yine de iki geminin ortaya çıkmalarında rahatsız edici bir şeyler vardı. Biliyordu, bir şekilde bu gemilerin durduk yere ortaya çıkmaları sadece tesadüf olmazdı.

63

"Adı *Narwhal*. Kanada bandıralı." Zak elini uzatıp dürbünü kaptanın elinden alarak bir de kendisi baktı. Araştırma gemisini inceleyince travers boyunca beyaz harflerle yazılı adı okudu. Dürbünü yavaş yavaş geminin arkasına doğru çevirince arka güvertede, pupasında NUMA yazılı sarı sualtı taşıtını fark etti. Sonrasında öfkeyle köprünün üstünde dalgalanan akçaağaç yapraklı bayrak dikkatini çekti.

"Çok cesur bir hamle Bay Pitt," dedi mırıldanarak. "Kaptan, bu Kanada gemisi filan değil. NUMA tarafından işletilen Amerikalı bir araştırma gemisi bu."

"Bir Amerikan araştırma gemisi buralara kadar gelmeyi nasıl başarabildi ki?"

Zak başını iki yana salladı. "Görünüşe göre birkaç hileyle. Buraya rutenyum için geldiklerinden en ufak kuşkum yok. Ahmaklar sualtında olduğunu sanıyor olmamalılar."

Otok kuzeye ilerlerken NUMA gemisini uzaktan siluet halini alana dek izledi.

"Radar menzilinden çıkana dek rotayı takip et. Bir iki saatlik mesafede kal, sonra onları saptadığımız noktaya döneriz. Eğer gitmişlerse peşlerine takıl." Gözucuyla köprüdeki saate baktı. "Akşam olmadan, sonraki hamlemizden önce dönerim."

Zak biraz kestirmek niyetiyle çıkarak kamarasına gitti. Başarısızlık onu hırçınlaştırmıştı. Kuzey sahillerinde toplanan taş numunelerinin analizi rutenyum yönünden olumsuz sonuçlanmıştı, şimdi bir de NUMA gemisi çıkmıştı. Burbon şişesine uzandı, bardağını doldurmaya çalışırken geminin aniden sallanması yüzünden içki döküldü. Birkaç damla komodinin üzerindeki Eskimo haritasına düşmüştü. Dökülen damlaların sayfadan akıp gitmesi için haritayı kaldırdı. Sıvı, kahverengi bir nehir gibi adayı ortadan ikiye ayırıp ortaya iki farklı ada görüntüsü çıkardı. Zak bir süre adaya baktı, sonra telaşla diğer yandaki takımadanın uydu fotoğrafına uzandı. Batı Adası'nın görüntüleriyle karşılaştırdığında güney ve batı kıyı şeridinin tam olarak eşleştiğini fakat doğu kıyı şeridinin eşleşmediğini fark etti. Eskimo haritasını tekrar incelemeye başladı ve krokiyi Doğu Adası'nın uydu görüntüleriyle karşılaştırdı. Doğu kıyıları kusursuz bir şekilde uyuşuyordu, fakat benzerlik sadece bu kadardı.

"Sizi aptallar," diye mırıldandı kendi kendine. "Yanlış noktaya bakıyorsunuz."

Cevap tam önündeydi. Doğu ve Batı adaları arasındaki dar su yolu besbelli ki yüz elli yıl önce donmuştu. Eskimo haritası aslında tek bir kara parçası olarak çizilmiş iki adayı gösteriyordu. Bu farklılık, rutenyum kaynağının konumunu tahmin ettiğinden yaklaşık iki mil daha doğuya taşıyordu.

Yatağına çıkıp burbon bardağını başına dikti, sonra tazelenen umut hissiyle dolu bir şekilde uzandı. Daha her şey bitmemişti, çünkü rutenyum oralarda bir yerde olmalıydı. Olmak zorundaydı. Bu bilginin verdiği rahatlıkla düşüncelerini daha acil konulara çevirdi. En başta şu Pitt ve NUMA gemisi konusunu nasıl halledeceğinin bir yolunu bulmalıydı.

64

Şiddetli batı rüzgârı sonunda etkisini azaltmış, devasa dalgalar yerini orta ölçekli çırpıntılara bırakmıştı. Dinmekte olan rüzgâr, bölgede bahar ve yaz aylarında yaygın olan ince, gri bir sis tabakasını beraberinde getirmişti. Termometrenin nihayet sıfır derecenin üzerine çıkmasıyla gemide sıcak havayla ilgili şakalar dillendirilmeye başlanmıştı.

Pitt ise hava koşullarının sualtı aracını tehlikesiz bir şekilde suya indirmeye yetecek ölçüde düzelmiş olmasına seviniyordu. *Bloodhound*'un biniş kapağına tırmanıp pilot koltuğuna geçtikten sonra aracın güç göstergelerini gözden geçirdi. Hemen yanındaki yardımcı pilot koltuğunda oturan Giordino, dalış öncesi son kontrolleri yapmakla meşguldü. İkisi de aracın elektrik donanımı yüzünden kısa süre sonra ter içinde kalacaklarını bildiklerinden o an için soğuktan titremelerine neden olsa da sadece ince kazaklar giyinmişti.

Pitt başını kaldırıp bölme kapağından ifadesiz bir yüzle içeri bakan Jack Dahlgren'e baktı.

"Baylar, aracın bataryalarının böylesine soğuk havalarda çok iyi şarj tutmadığını aklınızdan çıkarmayın. Şimdi, gidin ve o geminin çanını bana getirin, ben sizin için ışıkları açık bırakacağım."

"Sen ışıkları açık tut, ben de işini yapmana izin vereyim," diye karşılık verdi Giordino.

Dahlgren gülümseyerek Merle Haggard'ın "Okie from Muskogee" şarkısını mırıldanmaya başladı, sonra kapağı kapatıp kilitledi. Birkaç dakika sonra küçük vincin başına geçerek sualtı aracını, geminin ışıl ışıl aydınlatılan indirme havuzundaki yerinden kaldırarak kenara getirdi. İçeriden Pitt'in bırakılma işareti vermesiyle sarı, puro şeklindeki sualtı aracı yavaş yavaş alçalmaya başladı.

Deniz tabanı üç yüz metreden daha derindeydi ve ağır ağır ilerleyen *Bloodhound*'un dibe ulaşması on beş dakika sürmüştü. Sualtı aracının iskele tarafındaki geniş camın dışında, grimsi yeşil sular yavaş yavaş siyaha dönüyordu, fakat Pitt dıştaki yüksek yoğunluklu ışıkları açmak için iki yüz metre seviyesinin altına inmelerini bekledi.

Yavaş yavaş ısınan kabinde ellerini ovuşturan Giordino sahte bir acıyla Pitt'e baktı.

"Sana soğuğa karşı alerjim olduğunu daha önce söylemiş miydim?" diye sordu.

"En az bin defa."

"Annemin yoğun İtalyan kanı, bu buzdolabı şartlarında doğru dürüst akmıyor işte."

"Bence kan akışın annenden ziyade puro ve pepperoni pizzasına olan sevginle alakalı."

Giordino hatırlattığı için minnet dolu şekilde Pitt'e baktı ve cebinden yanmamış küçük purosunu çıkarıp dişlerinin arasına

sıkıştırdı. Sonra gemi enkazının sonar görüntüsünü çıkarıp dizleri üstüne yaydı.

"Enkaz alanına ulaştığımızda taarruz planımız ne?"

"Üç hedefimiz var," dedi Pitt, dalıştan önce planını yapmıştı. "İlki ve en önemlisi enkaza ulaşıp kimliğini belirlemek. *Erebus*'un, Eskimoların rutenyumu elde etmesinde rolü olduğunu biliyoruz. *Terror*'de de aynı yükün olup olmadığı konusunda elimizde bir bilgi yok. Şayet enkaz *Terror*'e aitse gemide ne olduğuyla ilgili hiçbir ipucu olmayabilir. İkinci hedefimiz geminin ambarına girip orada hâlâ kayda değer miktarda madenin var olup olmadığını belirlemek. Sonuncu hedefimiz ise en müphem olanı, kaptan köşkünü arayıp varsa geminin seyir defterine ulaşmak."

"Haklısın," diye karşılık verdi Giordino. "*Erebus*'un seyir defteri, bizim için bir nevi Kutsal Kâse. Rutenyumun yerinin yazılı olduğu muhakkak; gerçi şimdiye dek zarar görmeden gelmiş olması kulağa çok uzak bir ihtimal gibi geliyor."

"İşin doğrusu haklısın, ama yine de imkânsız değil. Seyir defteri, muhtemelen bir kasa ya da sandık içinde muhafaza edilen kalın deri kapaklı bir defter. Bu soğuk sularda hâlâ tek parça kalmış olması en azından bir olasılık. Eğer öyleyse geriye sağlam bir şekilde çıkarılması ve sonunda deşifre edilmesi kalıyor."

Giordino iskandil göstergesine baktı. "İki yüz doksan metreye yaklaşıyoruz."

"Dengeyi ayarlıyorum," dedi Pitt ve sualtı aracının değişken balast tankını ayarladı. Üç yüz metre sınırını geçtiklerinde iniş hızları artık neredeyse emeklemeye kadar düşmüştü ve dakikalar sonra dümdüz, kayalık okyanus tabanı hemen altlarında görünmüştü. Pitt itici gücü devreye sokarak aracı deniz tabanının bir metre kadar yukarısında ileri doğru harekete geçirdi.

Kayalık, kahverengi deniz tabanında neredeyse hiç yaşam yoktu, bu haliyle yüzeyin üstündeki donmuş topraklardan pek

de farklı sayılmazdı. Pitt sualtı aracını akıntı yönünde çevirip aracı kıvrımlar çizerek ilerletmeye başladı. *Narwhal*, enkazın hemen üstünde demirlemiş olsa da Pitt inişleri sırasında oldukça güneye sürüklendiklerinin farkındaydı.

Enkazı ilk fark eden Giordino olmuştu. Parmağıyla sancak tarafındaki karanlık silueti gösterdi. Pitt, enkaz spot ışıkları altında iyice görülür olana dek *Bloodhound*'u tam sağa kırdı.

On dokuzuncu yüzyıl ahşap yelkenli gemisi tam önlerindeydi. Pitt'in o ana dek gördüğü en olağanüstü gemi enkazlarından biriydi. Arktik suların dondurucu soğuğu gemiyi kusursuza yakın derecede korumuştu. İnce bir alüvyon tabakasının örttüğü gemi, cıvadrasından dümenine kadar sapasağlamdı. Sadece dibe batarken yerinden çıkan yelken direkleri küpeştelerde asılı duruyordu.

Ebedi limanında ıssızlığa demir atmış tarihi gemiden mahzun bir hava yükseliyordu. Gemi Pitt'e, sanki ıssız bir kabristanda yalnız bir mezar gibi görünmüştü. Gemiyle yelken açan ve sonra umutsuz şartlar altında üç yıllık yuvalarını terk etmek zorunda kalan adamları aklına getirince bedeninde tuhaf bir ürperti hissetti.

Pitt, ağır ağır ilerleyen sualtı aracını geminin etrafında dar bir kavisle döndürmekle uğraşırken Giordino ön kamerayı çalıştırdı. Gövde tahtaları hâlâ kalın ve sağlam görünüyordu. Alüvyon tabakasının inceldiği bazı yerlerde tahtalardaki siyah boya fark edilebiliyordu. Kıç çevresini dolaşırlarken tabandaki kumdan çıkan pervane uçlarını gören Giordino hayrete düşmüştü.

"Buharla mı çalışıyordu bu?"

"Yelkene ilave, tabii buz tabakasına ulaştıklarında kullanılıyordu," diye cevap verdi Pitt. "İki gemide de ince bankizlerde ekstra itici güç sağlaması için kömürlü lokomotif motorları var-

dı. Buhar motorları ayrıca geminin içini ısıtmak için de kullanılıyordu."

"Franklin'in yaz sonunda Victoria Boğazı'ndan geçmeye nasıl cesaret ettiğini artık anladım."

"Keşif seferinde yetersiz kalan şey kömür olabilir. Kömür stoklarının tükendiği ve böylece gemilerin buza saplandığı düşünülebilir."

Pitt, geminin adını görebilme umuduyla sualtı aracını iskele pupasına çevirdi. Ne var ki bunun yerine tek bulabildiği geminin hasar gören bölümüydü. Pruvada, sıkışan buzulun neden olduğu büyük bir gedik oluşmuş, gövde kalasları paramparça olmuştu. Hasar gören bölüm deniz tabanına çarptığında üstteki traverslerin de bükülmesiyle tahribat üst güverteye dek yayılmıştı. Pruvanın geniş kısmı orta çizginin her iki yanından akordeon gibi büzülmüştü. Pitt sabırla pruvanın iki tarafını dolaşırken Giordino sualtı koluyla alüvyonu temizlemeye çalışıyordu, fakat gemiyi tanımlamalarını sağlayacak herhangi bir yazı bulamadılar.

"Sanırım bu umursamaz görünüp ilgi çekmek istiyor," dedi Pitt.

Giordino yüzünü buruşturarak, "Çıktığım kadınların birçoğu gibi," diye karşılık verdi. "Galiba Dahlgren'in gemi zili teklifini sonunda kabul etmemiz gerekecek."

Pitt sualtı aracını güvertenin üstüne çıkarıp pupaya doğru gitti. Güvertede dikkat çekecek şekilde herhangi bir moloz ya da döküntü yoktu; belli ki gemi terk edildiğinde kış uykusu moduna hazır şekilde düzenlenmişti. Olağandışı tek şey, güverteyi tam ortadan ikiye ayıracak şekilde uzanan kanvas yapıydı. Pitt, tarihi kayıtlardan mürettebatın talimlerde geminin iç mekânına hapsolmaması için güvertede çadır benzeri üstü kapalı yapılar kurulduğunu biliyordu.

Pitt biraz daha geriye gidince seyrüsefer konsolunu ve hâlâ dimdik şekilde dümene bağlı duran dümen çarkını gördü. Hemen yanda küçük bir zil vardı, fakat dikkatle incelediğinde onun da üzerinde herhangi bir işaret ya da yazı bulamadı.

"Gemi zilinin nerde olduğunu biliyorum," dedi Pitt ve aracı tekrar pruvaya doğru çevirdi. Pruvanın büküldüğü noktadaki molozların ve kalas parçalarının üzerine geldiğinde parmağıyla aşağıyı işaret etti.

"İşte oradaki çöp çukurunda."

Giordino başını sallayarak Pitt'e hak verdi. "Muhtemelen. Galiba bu bizim günümüz değil. Ya da gecemiz." Kokpitteki kadrana baktı. "Sadece dört saatlik batarya gücümüz kaldı. Zil için etrafı iyice araştırmak mı istersin yoksa içeriye bir göz atmak mı?"

"Hadi şu Rover'ı biraz yürüyüşe çıkartalım. Hasar gören yerin üst kısmında bir giriş olsa gerek. Oradan içeriye kolayca girebiliriz."

Pitt, *Bloodhound*'u güvertenin açık bölümüne doğru yan yatırarak biraz ilerledikten sonra aracı dikkatle aşağı indirdi. Traverslerde gerilme belirtisi artık görülmediğinde itici motorları durdurdu.

Bu sırada yardımcı pilot koltuğunda oturan Giordino başka bir aracı kullanmakla meşguldü. Sualtı aracının destek kızakları arasına takılı, küçük bir valiz büyüklüğünde bir ROV'du. Mikro ölçekli bir video kamerayla ve bir sıra ışıkla donatılan küçük araç, gemi enkazının en küçük köşeleri arasında dahi manevra yapabilecek yapıdaydı.

Joy-stick şeklindeki kontrol koluyla Giordino, Rover'ı kızağından çıkararak güvertenin açık bölümünden içeri doğru ilerletmeye başladı. Pitt, aygıttan gelen canlı video görüntüsünü gösteren üst ekrana gözünü dikti. Enkaz parçaları arasında bir

süre zikzaklar çizen Giordino nihayet güvertede geniş bir boşluk buldu ve ROV'u oradan geminin iç kısımlarına soktu.

ROV ana güverte altında yoluna devam ederken Pitt, *Erebus*'un kesit planını açıp aygıtın konumunu belirlemeye çalışıyordu. Gemide iki kat alt güvertenin yanı sıra, su seviyesinin altında motor, buhar kazanı, kömür ikmalinin muhafaza edildiği bir de nemli deposu vardı. Mürettebatın ve subayların yemek ve yaşam alanları ana güvertenin bir kat altındaki alt güvertede yer alıyordu. Alt güvertenin bir kat aşağısı ise erzak, alet edevat ve gemi için yedek parçaların saklandığı aslında depo olan kontra tavlon, yani ikinci alt güverteydi.

"Burası gemi mutfağı civarı olsa gerek," dedi Pitt. "Mürettebatın yaşam alanlarının bitişiğinde oldukça büyük bir bölüm."

Giordino aracı güvertenin sonuna kadar ilerlettikten sonra döndürüp tüm alanın görüntüsünü almaya başladı. Geminin içindeki durgun su, son derece yarısaydam yapısıyla mükemmel bir görüş açısı sağlıyordu. Pitt ve Giordino, ROV'un en fazla bir metre ötesinde, tuğla tabakasının üzerine kurulmuş büyük fırını görebiliyorlardı. Dökme demirden yapılmış ve düz pişirme yüzeyinden altı büyük ocak borusu çıkan devasa bir yapıydı. Fırının üzerinde değişik ebatlarda birkaç demir kap vardı.

"İşte mutfak, emrettiğiniz gibi," dedi Giordino.

Sonra cihazı geriye çevirip yavaşça ileriyi ve geriyi taradı. Gemi mutfağını çevreleyen ince bölme duvarları güverteye devrilmiş, mürettebatın yaşam alanları ortaya çıkmıştı. Güverteyi aralarında eşit boşluklar bırakılmış şekilde kaplayan ahşap plakalar dışında bölmede genel olarak moloz ve döküntü yoktu.

"Yemek masaları," diye açıklamaya başladı Pitt, Rover'ın kamerası masalardan birine odaklandığı sırada. "Mürettebatın asma ranzalarına yer açmak için yukarıya çekilir, yemek zamanında halatlarla aşağı indirilirlerdi. Halatlar çürüdüğü için hepsi yere düşmüş."

ROV geriye doğru gittikçe bölme daralıp geniş bir bölmeye açıldı.

"Burası ana lombar ağzı olmalı," dedi Pitt. "Arka tarafa doğru gitmeye devam et, kontra tavlon güvertesine inen merdivenler oradadır. Aşağıdan gelebilecek hava akımını önlemek için etrafını sarıp kapatırlardı; ama şimdi gemi battığında kapağın yerinden çıkmış olmasını ummak zorundayız."

Giordino, ROV'u lombar ağzı etrafında dolaştırdı, bir süre sonra araç aniden durdu. Güverteye doğru eğilen kamerada, güverteye kestirme yol yapan, daire şeklinde, büyük bir delik görülüyordu.

"Burada kapı yok."

"Elbette yok, güverte bileziğinden aracı içeri düşürebiliriz," dedi Pitt.

Güverte bileziği, ambara kadar uzanan üç yelken direğinden her birinin gemiyle bağlantısını ve sabitlenmesini sağlıyordu. Gemi batarken direkler yerinden çıktığında arkalarında geminin en derin noktasına uzanan birer geçit bırakmışlardı.

Rover, açıklıktan geçtikten sonra ışıklarıyla kapkara alt güvertesini aydınlatmaya başladı. Sonraki elli dakika boyunca ROV güvertenin her köşesini didik didik aradı. Giordino, cevherden artakalan olası bir iz için sistemli bir şekilde her yeri inceliyordu. Ne var ki tüm buldukları çok sayıda alet, araç gereç, silah ve bir daha asla deniz rüzgârı değmeyecek yelken bezi istifleriydi. Direk ayaklığına dönüp kontra tavlon güvertesini derinlemesine araştırdıklarında ise karşılarına sadece devasa bir buhar kazanı ve yanında birkaç kömür parçası çıkmıştı. Her iki kattan da eli boş dönen Giordino, ROV'u alt güverteye çıkarmaya çalışırken telsiz cızırtıyla çalıştı. Dahlgren'in kolayca ayırt edilebilen sesi duyuldu.

"*Narwhal*'den *Bloodhound*'a, kulaklıklarınız takılı mı?"

"*Bloodhound* dinlemede, devam et Jack," diye cevap verdi Pitt.

"Kaptan mavnalı dostlarımızın radar ekranında tekrar göründüğünü size bildirmemi istedi. Görünüşe göre on mil kadar kuzeyimizde sabit haldeler."

"Anlaşıldı. Lütfen bizi gelişmelerden haberdar et."

"Ederim. Baylar, aşağıda şansınız ne âlemde?"

"Hep yanımızda, ama sadece kötü şans. Rover'ın tasmasını taktık, şansımızı bir de kaptan köşkünde denemek üzereydik."

"Peki, güç durumunuz nasıl?"

Pitt yukarıdaki saate ve göstergelere baktı. "Doksan dakika daha sorunsuz çalışabiliriz ve muhtemelen bu süre de bize yeter."

"Anlaşıldı. İki saat olmadan sizi yukarıya bekliyoruz. *Narwhal* tamam."

Pitt, sualtı aracının ötesindeki kapkaranlık boşluğa dalgın dalgın bakarken yukarıda, yüzeydeki buzkıranı düşündü. Acaba gerçekten de *Narwhal*'i mi izliyorlardı? İçgüdüleri kesinlikle öyle olduğunu söylüyordu. Bu, Mitchell Goyette'in güçleriyle ilk karşılaşması olmayacaktı, artık biliyordu. Peki ya Clay Zak? Goyette'in eşkıyası da acaba buzkıranda mıydı?

Giordino dirseğiyle hafifçe onu dürttü.

"Pupa tarafına gitmeye hazırız."

"Saat işliyor," dedi Pitt sessizce. "Hadi şu işi halledelim."

65

Victoria Boğazı'na akşam karanlığı çökerken *Otok*'un üzerini yoğun buz gibi bir sis kaplamıştı. *Narwhal* uzun süre önce görüş alanından çıkmıştı. Radar ekranında araştırma gemisini bulmaya çalışan Zak, *Narwhal*'i sadece ekranın üst köşesinde hafif bir nokta olarak görebiliyordu. Buzkıranın kaptanı birkaç saatten beri gemisinin demirli vaziyette olmasından fazlasıyla sıkılmış ileri geri volta atıyordu.

Ne var ki kaptan, Zak'ın yüzünde en ufak bir sıkkınlık belirtisi görememişti; aksine tuhaf bir zindelik göze çarpıyordu. Tıpkı suikasttan hemen önceki anlar gibi tamamen tetikte ve pür dikkatti. Daha önce defalarca cinayet işlemiş olsa da böylesine büyük ölçekli bir kıyım gerçekleştirmemişti. Bu durum kanının daha hızlı akmasına neden olan bir hüner ve kurnazlık testiydi, bu şekilde düşünmeyi seviyordu. Bu durum ona, her zaman muzaffer çıktığı düşüncesiyle daha da kabaran bir yenilmezlik hissi veriyordu.

Nihayet kaptana döndü, "Bizi *Narwhal*'in beş mil yakınına götür," talimatını verdi. "Ve bu işi kibar ve basitçe yap."

Kaptan dümene geçerek gemiyi ve yedeğindeki mavnayı güneye çevirdi. Hızlı akıntının da yardımıyla buzkıran, gezinti hızının biraz üstünde mesafeyi bir saatten kısa sürede aldı. Yeni konumuna ulaşan geminin akıntıdan etkilenmemesi ve sabit kalması için kaptan pruvayı akıntıya çevirdi.

"Beş mil ve sabit," diye Zak'a durum raporu verdi.

Zak köprünün penceresinden kasvetli karanlığa baktı ve keyifle dudaklarını buruşturdu.

"Emrimle mavnayı serbest bırakmaya hazır ol."

Kaptan çıldırmış birisine bakar gibi kalakaldı.

"Ne dedin sen?" diye sordu afallamış bir halde.

"Beni duydun. Mavnayı serbest bırakacağız."

"Tanrı aşkına o tam on milyon dolarlık bir gemi. Bu siste ve akıntıda tekrar yedeğe bağlamamızın imkânı yok. Ya buzula ya da adalardaki kayalıklara çarpar ve gövdesi paramparça olur. Her iki halde de Bay Goyette kellemi uçurur."

Zak hafifçe gülümseyerek başını iki yana salladı. "O kadar uzağa gitmeyecek. Goyette'e gelecek olursak, lütfen Kugluktuk'ta sana verdiğim ve bu gemideyken tüm yetkinin bende olduğunu gösteren imzalı mektubu hatırla. İnan bana o bunu kendisine yüzlerce milyon dolara mal olacak bir sorunu ortadan kaldırmanın küçük bir bedeli olarak görecektir. Ayrıca..." Kaptanın göz yummasını istercesine alaycı şekilde güldü. "Deniz sigortası zaten bugünler için değil midir?"

Kaptan istemeyerek de olsa güverte işçilerine halat başlarına adam koymaları emrini verdi. Adamlar soğukta beklerken Zak kamarasına gidip deri omuz çantasıyla geri döndü. Zak'ın komutuyla kaptan gücü tersine çevirip halatlar suya düşene dek mavnaya doğru geri geri gitti. Güverte işçileri bağlama kilitlerini açarak halatın düğümlü uçlarını iskele babasından çözdüler.

Adamlar ne olduğunu anlamaz bir halde iplerin geminin arkasından yavaşça kayıp düşüşünü ve aşağıdaki karanlık sularda gözden kayboluşunu izlediler.

Köprüye tehlike geçti sinyali gidince kaptan gemiyi biraz ilerletti ve sonra Zak'ın ısrarıyla mavnanın sancak tarafına yaklaştı. Bastıran sis yüzünden yük gemisi birkaç metre ötede güçlükle görülebiliyordu. Zak elini omuz çantasına sokup yüksek frekanslı radyo vericisini çıkardı, sonra köprü kanadına çıktı. Küçük anteni açıp cihazı çalıştırdı ve hiç beklemeden kırmızı düğmeye bastı.

Telsiz sinyalinin, mavnanın pupasına yerleştirilen imha kalıbını ateşlemesi için çok kısa bir mesafe gitmesi yeterliydi. Bir saniye bile olmadan dinamit lokumu patlamıştı.

İnfilak ne yüksek sesli ne de görsel olarak muazzam ölçüdeydi, sadece mavna içerisinde yankılanan cılız bir patlama duyulmuş, hemen ardından arka güverteden hafif bir duman bulutu yükselmişti. Zak birkaç saniyeliğine olan biteni izledikten sonra tekrar sıcak köprüye dönerek vericiyi çantasına koydu.

"O adamların kanlarının elime bulaşmasından hiç hoşlanmadım," dedi kaptan sızlanarak.

"Ama kaptan, yanlışlıkla oldu. Mavnanın kaybı tamamen kazaydı."

Kaptan dehşet dolu gözlerle Zak'a bakmaktan başka bir şey yapamadı.

"Çok basit kaptan," diye devam etti Zak. "Seyir defterine yazacağın ve limana dönüşte yetkililere söyleyeceğin şu: Yoğun siste Amerikan araştırma gemisi dikkatsizlik sonucu mavnamıza çarptı ve ikisi de battı. Biz, elbette, tam zamanında halatları kesip hiç yara almadığımız için çok şanslıyız. Üzülerek belirtmeliyim ki NUMA gemisinden hayatta kalan kimseyi bulamadık."

"Ama NUMA gemisi batmadı ki!" dedi kaptan.

"İşte bu," diye karşılık verdi Zak hırıltıyla. "Çok yakında değişecek."

66

Yüzeyin altında geçen son bir saat Pitt ve Giordino için tam bir hayal kırıklığı olmuştu. Alt güverteden geminin arka bölümüne doğru giden Rover sallanarak durmuş ve daha ilerlememişti. Aracın kablosunu takip eden Giordino, güç kablosunun mutfağın başındaki enkazın arasına sıkıştığını fark etmişti. Takıldığı bölge çevresinde aracın iticileri devasa bir alüvyon bulutu çıkardığında işler daha da içinden çıkılmaz bir hal almıştı. Kabloyu çıkarabilmesi için gereken görüşü sağlamak için on dakika beklemek zorunda kalmıştı.

Sualtı aracının içi nihayet ısınmış, gergin bir şekilde ROV'u mürettebatın yatakhanesine döndürüp ana koridordan aşağı geminin pupasına ilerletmeye çalışan Giordino'nun yüzünde ter damlacıkları oluşmuştu.

"Bu geminin salonu nerede? Bence şu anda Rover'ın da benim de soğuk birer biraya ihtiyacımız var."

"Alt güvertelerde romun saklandığı içki odasına girmen gerekecek. Tabii bu *Erebus*'sa şansın yaver gitmeyebilir, çünkü Franklin tam bir içki düşmanıydı."

"O zaman tamamdır," dedi Giordino. "Başka kanıta gerek yok. Şu anki şans durumuma bakarsak bu kesinlikle *Erebus*."

Dakikalar dipte geçirdikleri zamanın bittiğini gösterse de hiçbiri bırakmak istemiyordu. ROV'u ileri gitmeye zorlayarak koridordan geçip tutuklu subay kabinlerinden sonra nihayet geminin en arkasında büyük bir bölmeye ulaştılar. Bir direkten diğerine uzanan kaptan köşkü, gemideki adamlar, ya da en azından subaylar için, tam anlamıyla cennetvari bir rahatlık sunuyordu. Kütüphane, satranç takımı, oyun kâğıtları ve diğer eğlence malzemeleriyle dolu olan oda aynı zamanda seyir defterinin de saklandığı yerdi. Ne var ki geminin diğer kısımları gibi kaptan köşkü de geminin kimliği hakkında hiçbir ipucu barındırmıyordu.

Güverteye dağılmış ve ters dönen masanın etrafında dize kadar kitap yığınları vardı. Kabinin her duvarında yer alan geniş raflara sıralanan büyük kitap koleksiyonu batış sırasında kırılan camlardan dökülüp her yere dağılmıştı. Giordino aracı yavaşça ileri geri hareketlerle duvardan duvara yayılan keşmekeşi araştırmaya çalışıyordu.

"Tıpkı büyük depremden sonraki San Francisco Kütüphanesi gibi ha?" dedi Giordino.

"Geminin kütüphanesinde bin iki yüz cilt kitap vardı," diye karşılık verdi Pitt hayal kırıklığı içinde keşmekeşe bakarken. "Eğer seyir defteri buralarda bir yerdeyse onu bulmak için üç beş haftaya ve şans getirmesi için de iyi bir tavşan ayağına ihtiyacımız olacak."

Hayal kırıklıklarını telsizden gelen Dahlgren'in sesi böldü.

"Şenliğinizi böldüğüm için kusura bakmayın ama kokpitteki saat yükselmeye başlama zamanınız geldiğini söylüyor."

"Birazdan yola çıkacağız," diye karşılık verdi Pitt.

"Tamamdır. Kaptan gölgemizin dört mil daha yaklaştığını ve yine cici cici durduğunu söylememi istedi. Sanırım kaptan siz baylar bir an önce gemiye dönerseniz çok daha rahatlayacak."

"Anlaşıldı. *Bloodhound*, tamam."

Giordino başını kaldırdığında Pitt'in yeşil gözlerindeki endişeli bakışı fark etti.

"Sence buzkırandaki, Madenciler Birliği'ndeki dostun mu?"

"İşin aslı ben de iyiden iyiye merak etmeye başladım."

"Şu kaptanın kamarasına bir göz atıp tabanları yağlayalım."

Kaptan kamarası kaptan köşkünün en ucundaydı ve seyir defterinin orada olması çok zayıf bir olasılıktı. Bununla birlikte kamaraya açılan küçük sürgülü kapı kilitliydi ve ROV'un tüm çarpmaları ve diğer çabaları kapıyı gevşetememişti. Kalan batarya gücünün bir saatin altına düşmesi ve yüzeye çıkmanın da yirmi dakika sürecek olması yüzünden Pitt araştırmayı sonlandırıp Giordino'ya, Rover'ı geri çekmesini söyledi.

Giordino, aracı gemi mutfağından döndürüp pruvadaki boşluktan çıkarmaya çalışırken bir yandan da güç kablosunu makaraya sarıyordu. Pitt ise sualtı aracının iticilerini çalıştırdıktan sonra ROV'un dönmesini beklerken camdan *Bloodhound*'un elektronik podometresine gözünü dikti. Eliyle podometreyi göstererek, "Mineral sensörünün test sonuçları nasıldı?" diye sordu.

Giordino gözünü üstteki monitörden ayırmadan ROV'u molozların arasından geçirmeye çalışıyordu. "Canavar gibi çalışıyor; gerçi genel merkezden numune sonuçları elimize geçmeden tam hassasiyetini anlayamayız."

Pitt uzanıp sensörü çalıştırdı, sonra yanındaki monitörden bilgisayarın mineral değerlerini hesaplamasını bekledi. Sonuçlar Pitt'in beklediği gibi yakınlarda çok büyük demir konsantrasyonu ve bakır ve çinko gibi az miktarda başat element oldu-

ğunu gösteriyordu. Demirin fazlalığı gayet mantıklıydı; çünkü tam altlarında çapa ve çapa zincirinden, ambardaki lokomotif motoruna kadar geminin her yanı demirle doluydu. Ancak dikkatini çeken diğer başat elementlerden biriydi. ROV'un alt güverteden dolambaçlar çizerek çıkmasını bekledikten sonra iticilere güç vererek küçük denizaltıyı yükseltti. Yavaşça ilerleyerek aracı, geminin pruvasındaki hasar gören bölümünün üzerine getirerek gözünü sensör değerlerine dikti.

"Bu teknenin içinde biraz altın bulabilirsen belki bu nafile dalışın karşılığını alırız," dedi Giordino.

Pitt denizaltıyı hasarlı bölgenin üzerinde oynatarak ağır ağır geminin orta çizgisinin yanındaki küçük kesite odaklandı. *Bloodhound*'u yavaşça güvertenin sağlam bölümüne yaklaştırarak tekrar gemiye indi. Giordino ROV'un kablosunu gevşetmiş, aracı kızağından çıkarmaya hazırlanıyordu.

"Bekle biraz," dedi Pitt. "Üç metre kadar önümüzde dik duran şu kırık kalası görüyor musun?"

"Evet."

"Dibinde, birazcık sağında üstü kapalı bir nesne var. Görelim bakalım ROV'la canına okuyabilecek misin?"

Giordino saniyeler içinde Rover'ı kızaktan çıkardı. Gücü keserek aracın alüvyonla kaplı küçük enkaz yığınının üzerine batmasını bekledi. ROV zemine oturduğunda aracın ufacık iticilerine tam güç verdi. Küçük ROV yukarı doğru fırlarken ardında kalın bir alüvyon bulutu kaldırdı. Durgun dip suyu hafifçe dalgalanınca çok geçmeden nesnenin üzeri yavaş yavaş açılmıştı. İkili, enkazın içinde altın gibi parıldayan kavisli bir nesne görüyordu.

"İşte benim külçe altınlarım," dedi Giordino şakayla.

"Bana kalırsa ondan da iyi," diye karşılık verdi Pitt. Giordino'nun ROV'u nesnenin üzerine getirmesini beklemeden daha yakından bakmak için denizaltıyı yaklaştırdı. Aracın camından

dikkatle bakınca kuşku götürmez şekilde büyük bir çan gördüler.

"Vay anasını! Onca çamur pislik arasında bunu nasıl fark ettin?" diye sordu Giordino.

"Aslında bizim *Bloodhound*'un burnu fark etti. Küçük değerlerde çinko ve bakır olduğu dikkatimi çekti, sonra aklıma bu ikisinin pirincin bileşenleri olduğu geldi. Ben de ya kastanyoladır ya da gemi çanıdır diye düşündüm."

Dikkatle çana bakınca bir yanında oyma olduğunu gördüler, ancak ne olduğunu çıkaramamışlardı. Pitt sonunda ROV'un daha yakından görüntü alması için birkaç metre geri çekildi.

Çanın üzeri hâlâ silt ve kabuklularla kaplıydı, fakat Rover'ın kamerasından alınan yakın mesafe görüntülerinde çana kazılı iki harf okunabiliyordu: ER.

"*Erebus*'un içinde ER vardı, değil mi?" diye sordu Giordino biraz rahatlamış bir şekilde.

"Aracı bir kez daha üflet."

Giordino'nun alüvyonu temizlemek için ROV'a manevra yaptırmakla meşgul olduğu sırada Pitt kalan batarya gücünü kontrol etti, otuz dakikalık enerjileri kalmıştı. Çok az zamanları vardı.

Rover'ın ikinci fırlayışıyla kahverengi zerreciklerin oluşturduğu devasa bir alüvyon bulutu yükseldi. Pitt bir an için suyun berraklaşmasının saatler süreceğini düşünmüştü, ne var ki birkaç saniye içerisinde görüş alanı tekrar açıldı. Giordino hiç beklemeden ROV'u geri döndürdü. Bir süre daha çamurlu suyun açılmasını bekledikten sonra ikisi birden tek kelime etmeden gözlerini ekrana dikmiş, yavaş yavaş tamamen ortaya çıkan çandaki harfleri okumaya çalışıyorlardı. Artık rahatlıkla okunabiliyordu: TERROR.

67

Dondurucu soğukta, karanlıkta, üç gündür hapsedilen mavnadaki tutsaklar farklı bir dehşetin içerisindeydiler. Roman adamlarına, kalem fenerleri tutumlu kullanmalarını emretmişti, bu nedenle adamlar çoğu zaman zifiri karanlıkta el yordamıyla etrafta dolaşmak zorunda kalmışlardı. Baştaki öfke hissi ve kaçma kararlılığı, adamların bir süreliğine de olsa hipotermiye karşı kendilerini korumak için sımsıkı birbirine yanaştığı soğuk ambarda giderek zayıflayıp yerini çaresizliğe bırakmıştı. Mavna rıhtımda durduğunda ve ambar kapısı sonuna kadar açıldığında umutlar yeniden yeşermişti. Ne var ki çok geçmeden bunun sadece birkaç silahlı muhafızın kontrolünden başka bir şey olmadığı ortaya çıkmıştı; ancak yine de hiç değilse muhafızlar telaşla gitmeden evvel kendilerine biraz yiyecek ve birkaç battaniye vermişti. Roman bunu iyiye yormuştu. Yaşamalarını istemiyor olsalardı yemek de vermeyecekleri sonucunu çıkarmıştı.

Fakat artık o kadar emin değildi. Buzkıranın motorlarından gelen sesi haber vermek için Bojorquez onu uyandırdığında gi-

decekleri yere ulaşmış olduklarından şüphe duymaya başlamıştı. Ancak sonra çekme halatlarından gelen sesler birden kesilmesine rağmen dalgalı denizin neden olduğu sallanma hareketi devam etmekteydi. Çekme halatlarının kesilip denizde akıntıya bırakıldıklarını hissedebiliyordu.

Birkaç saniye sonra büyük bir sarsıntıyla Zak'ın yerleştirdiği patlayıcılar infilak etmişti. Patlama, mavnanın boş ambarlarında tıpkı bir gök gürültüsü gibi yankılanmıştı. Komandolar ve *Polar Dawn* mürettebatı ne olduğunu anlamamış bir halde hemen ayağa fırladılar.

"Kaptan Murdock," diye seslendi Roman fenerini açarak.

Murdock uykusuzluktan bitkin düşmüş bir halde güçlükle yaklaştı.

"Tahminin ne?" diye sordu Roman sessizce.

"Ses oldukça arka taraftan geldi. Gidip bir göz atmayı öneririm."

Roman da kaptan gibi düşünüyordu. Sonra yanındaki adamların yüzündeki endişeli bakışları gördü ve Bojorquez'e seslendi.

"Çavuş, şu kapakla uğraşmaya devam et. Kahvaltıdan önce burada biraz temiz hava olsun."

Birkaç dakika içinde iri yapılı çavuş küçük çekiciyle tekrar kilitli ambar kapağını dövmeye başlamıştı. Roman, çekiç sesinin arka tarafta olan bitenden çıkan gürültüyü bastırmasının yanında adamlara az da olsa umut vereceğini düşünmüştü.

Roman, Murdock'ı arkasına alıp pupa tarafındaki açık lombar ağzına doğru yöneldi. Küçük el feneriyle eşiği aydınlattı. Portatif çelik bir merdiven doğruca bomboş bir karanlığa uzanıyordu.

"Önden buyurun yüzbaşı," dedi Murdock asabi bir şekilde.

Roman el fenerini dişlerinin arasına sıkıştırıp en üstteki basamağa tutunarak aşağı doğru inmeye başladı. Yükseklikten

korkmamasına karşın sürekli sallanan bir gemide dipsizmiş gibi görünen zifiri karanlık bir deliğe inmek oldukça sinir bozucuydu.

Merdivenin sonu sanki hiç gelmeyecek gibiydi, ancak kırk dört basamak sonra 1 numaralı ambara ulaşmıştı. Merdivenin basamaklarına ışığını tutunca Murdock'ın hemen ardında olduğunu gördü. Altmışlı yaşların başında, kırlaşmış sakallı kaptanın nefes alıp verişinde değişiklik dahi olmamıştı.

Ambara giren Murdock, her nasılsa dondurucu soğukta bile ortaya çıkan birkaç sıçanla karşılaşınca biraz irkildi.

"Diğerlerinin yanında söylemek istemedim, ama bana patlama gemide olmuş gibi geldi," dedi.

"Ben de aynı fikirdeyim. Sence bizi batırmak mı istiyorlar?"

"Çok yakında öğreniriz."

İki adam ambarın karşı tarafında başka bir merdiven buldular. Merdivenlerden sonra karşılarına çıkan küçük koridor 2 numaralı ambara açılıyordu. Aynı süreci iki defa daha tekrarlayınca sonraki iki ambarı da geçmiş oldular. Üçüncü ambarın duvarından tırmanırken uzaklardan bir ses kulaklarına geliyordu. Son koridora varınca Roman 4 numaralı ambarın içinde ışığı gezdirdi.

Karşı köşeden su ambarın içine akıyor, su hızla yükseliyordu. Patlama, geminin gövdesinde delik açmamış, bunun yerine çelik plakaları birçok yerden büzerek suyun içeri sızdığı kocaman bir kalbura çevirmişti. Hasar gören bölgeyi dikkatle inceleyen Murdock başını iki yana salladı.

"Bunu yavaşlatmak için elimizden hiçbir şey gelmez. Gerekli malzemelerimiz olsa bile hasar çok geniş bir alana yayılmış."

"İçeriye akan su öyle fazla görünmüyor," dedi Roman olumlu bir şey bulmak istercesine.

"Daha da kötüleşecek. Hasar, karinanın hemen üzerinde gibi, ama fırtına suyun içeri dolmasına neden oluyor. Ambar

dolduğu anda mavna pupa tarafından suya gömülecek ve bu da daha fazla suyun içeri dolmasına neden olacak; yani şu andan sonra her saniye süreç hızlanacak ve işler daha da kötüleşecek."

"Ama koridorda kilitleyebileceğimiz bir kapak var. Suyu bu ambara hapsedersek kurtulamaz mıyız?"

Murdock başlarının üzerini işaret etti. Üç metre kadar yukarıda bölme bitiyor, yerini üst güverteye kadar birkaç metre daha yükselen bir dizi destek kirişine bırakıyordu.

"Bu ambarlar sugeçirmez bölme şeklinde yapılmamış," dedi kaptan. "Burası suyla dolduğunda su üç numaralı ambara dökülecektir, oradan da ilerideki ambarlara."

"Peki, gemi ne kadar suya dayanabilir?"

"Boş olduğu için dolu iki ambarla hâlâ su üstünde kalması gerekir. Deniz durgun olursa üçüncü ambar dolu olsa bile batmayabilir. Fakat su 1 numaralı ambara dolmaya başladığı anda her şey biter."

Cevaptan ödü kopsa da Roman ne kadar zamanlarının kaldığını sormadan edemedi.

"Sadece tahmin yürütebilirim," diye cevapladı Murdock giderek kısılan bir sesle. "Taş çatlasa iki saat diyebilirim."

Roman ışığı giderek cılızlaşan feneri duvardan sızan suya doğrulttu, sonra yavaşça sızıntıyı deponun dibine dek izledi. Yükselen su birikintisi uzaktan ışığı yansıtıyor, parıldayan yüzeyi ölümü çağırıyordu.

68

Pupa fark edilir biçimde yan yatmaya başladığı anda Zak, *Otok*'un mavnadan ayrılıp uzaklaşmasını emretti. Batmaya başlayan siyah gövde kısa sürede sis bulutu ardında kaybolup giderken geminin ölüm çığlıkları duyacak kimse olmadan devam ediyordu. Zak, mavnaya ve ölüm mahkûmlarına hemen sırtını dönmüştü.

"NUMA gemisine yönelin," diye talimat verdi. "Ve tüm ışıkları kapatın."

Kaptan başını sallayıp dümeni, araştırma gemisinin önceden belirlenen konumuna çevirdi; sonra hızı giderek artırarak on mile çıkardı. *Narwhal*'in ışıkları sis yüzünden görülmüyordu; bu yüzden radara göre ilerliyorlardı. Buzkıran aradaki boşluğu hızla kapatırken araştırma gemisi hâlâ sabit durumdaydı.

"Kaptan, iki mil yakınına geldiğimizde motorların tam güçle çalıştırılmasını istiyorum. Yaklaşık bir mil açığında pruvasından geçeceğiz, böylece içe doğru gittiğimizi sanacaklar;

sonra da yaklaştıkça ters yönden döneceğiz ve tam ortasından çarpacağız."

"Doğruca ona toslamamı mı istiyorsun?" dedi kaptan inanmamış bir halde. "Hepimizi öldürteceksin."

Zak şaşırmış gibi kaptana baktı. "Onu da nereden çıkarttın? Senin de bildiğin gibi bu geminin son derece güçlendirilmiş iki kat gövdeye bağlı bir buçuk metre kalınlığında bir çelik pruvası var. Tek çizik bile almadan Hoover Barajı'nı bile delip geçebilir. *Narwhal*'in güçlü pruvasına denk getirmezsen o gemiyi peynir gibi dilimlere ayırırız."

Kaptan isteksiz bir saygıyla Zak'a baktı. "Gemimle ilgili dersine iyi çalışmışsın," dedi soğuk bir sesle. "Umarım Bay Goyette tersanedeki tamirat masraflarını benim değil senin maaşından keser."

Zak manidar şekilde güldü. "Sevgili kaptan, biz kartlarımızı doğru oynarız, ayrıca sana kendi cebimden buzkıran filosu satın alırım."

Zifiri karanlık ve sisin denizi tamamen örtmesine rağmen Bill Stenseth, buzkıranın her hareketini dikkatle takip ediyordu. Radar operatörünü Tuktoyaktuk'ta bıraktıkları için radar cihazının başına bizzat kendisi oturmuştu. Uzaktaki radar görüntüsünün yavaşça ikiye ayrıldığını fark ettiğinde iyice dikkat kesilmişti. Mavnanın çekici gemiden bırakıldığını tahmin eden Stenseth her iki gemiyi de dikkatle izlemeye başlamıştı.

Buzkıranın kesişme rotasıyla iki mil yakınlarına geldiğini kaygıyla görünce VHF telsize uzandı.

"69.2955 kuzey, 100.1403 batı yönünden yaklaşan tanımlanamayan araç, burası araştırma gemisi *Narwhal*. Şu an burada bir sualtı araştırması yürütüyoruz. Lütfen bir mil mesafeyi koruyun, tamam."

Stenseth telsiz çağrısını yinelemesine rağmen yanıt alamadı.

"*Bloodhound* ne zaman çıkacak?" diye sordu dümenciye.

"Dahlgren'in verdiği son rapora göre hâlâ enkaz bölgesindeymişler; yani en az yirmi dakika daha çıkmazlar."

Stenseth radar ekranına daha yakından bakınca buzkıranın iki mile yaklaştıkça yavaş yavaş hızını artırdığını fark etti. Görüldüğü kadarıyla geminin yönünde çok az bir değişiklik olmuş, *Narwhal*'i sancak tarafından geçecekmiş gibi pruvasına doğru yönelmişti. Niyetleri her ne olursa olsun Stenseth onlara güvenmiyordu.

"Ağır yol ileri," diye talimat verdi dümenciye. "İstikamet üç yüz derece."

Stenseth yoğun siste çarpışma ihtimalinin denizcilerin en büyük kâbuslarından biri olduğunu pekâlâ biliyordu. *Stockholm*'ün Andrea Doria'yla çarpışmasını zihninde canlandırdığında, benzeri bir burun buruna çarpışmaya mahal vermemek için burnunu kuzeybatıya doğru çevirdi. Bir anlık ferahlık hissiyle diğer geminin güneydoğu istikametinde seyrederek rotaları arasındaki açıyı genişlettiğini gördü. Ne var ki güvenli geçiş görüntüsü çok kısa sürmüştü.

İki gemi arasındaki mesafe bir mile yaklaştığında buzkıran birden hızlanarak kısa sürede iki kat hıza ulaşmıştı. Ağır bir mavnayı yedeğinde çekebilecek devasa iki gaz türbin motoruyla çalışan buzkıranın muazzam bir moment gücü vardı. Yüklerinden kurtulan çekici gemi adeta tazı gibi koşuyor, otuz milin üstünde bir hızla suları yararak ilerliyordu. Zak'ın emriyle gemi şaha kalkarak tam güçle dalgalar savurarak yoluna devam ediyordu.

Stenseth'in buzkıranın hızındaki değişikliği fark etmesi birkaç dakika sürmemişti. Rotayı değiştirmeden bir süre devam

ettikten sonra radar ekranında diğer geminin keskin bir manevrayla batıya döndüğünü gördü.

Gözünü radar ekranından ayırmadan, "Tam yol ileri!" diye bağırdı.

Buzkıranın doğruca kendi gemisine doğru küçük bir yay çizdiğini görünce dehşet içinde donakalmıştı. Diğer geminin niyetiyle ilgili aklında herhangi bir şüphe kalmamıştı. Besbelli ki diğer geminin amacı *Narwhal*'e çarpmaktı.

Stenseth, Zak'ın gemiyi ve mürettebatı gafil avlama teşebbüsünü bertaraf etmek için hızlanma emrini vermişti; ancak büyük bir sürpriz olmazsa hız avantajı hâlâ buzkırandaydı. Araştırma gemisinin henüz yirmi mil hıza ulaşmasına fırsat kalmadan *Otok* çeyrek mil yakınlarına kadar gelmişti. Stenseth köprüdeki arka camdan dışarıya dikkatle baktı, fakat simsiyah sis yüzünden bir şey görmesi imkânsızdı.

"Çok hızlı yaklaşıyor," dedi dümenci. Buzkıranın, radar ekranının ortasına kadar yaklaşan radar izinden gözünü ayıramıyordu. Stenseth yerine oturup göstergeyi yüz metrelik aralığa ayarladı.

"İyice yanımıza sokulmasına izin vereceğiz; ama yüz metre çizgisine ulaştığı anda bizi doğuya doğru tam yol sancak tarafa çevirmeni istiyorum. Kral William Adası kıyıları boyunca hâlâ bolca bankiz var. Eğer yeterince yaklaşabilirsek orada radar izimizi kaybedebilirler."

Haritaya bakınca Kral William Adası'yla aralarında on beş milden daha uzun bir mesafe olduğunu gördü. Mesafe oldukça fazlaydı, farkındaydı, ama seçenekleri sınırlıydı. Bir süreliğine onları atlatırlarsa belki takipçileri kovalamaktan vazgeçerdi. Ayağa kalktı, kuyruklarındaki gemi yeterince yaklaşana dek radar ekranından gözünü ayırmadı, sonra dümenciye dönüp başını salladı.

Dümeni tamamen çevrilen büyük araştırma gemisi sarsılarak gıcırtıyla dönmeye başladı, gemi artık yeni rotasındaydı. Ölümcül bir körebe oynuyorlardı. Radar ekranında buzkıran sanki *Narwhal*'in iziyle birleşmiş gibiydi; fakat Stenseth yine de buzkıranı göremiyordu. *Otok* yaklaşık bir dakika daha batı yönünde ilerledikten sonra *Narwhal*'in manevrasını anlayarak keskin bir şekilde doğuya dönerek takibine devam ediyordu.

Stenseth'in hamlesi gemiye hız kazanması için çok kıymetli saniyeler kazandırmış, bu sırada tüm mürettebat alarma geçirilerek güvertede toplanmaları emredilmişti. Buna karşın buzkıranın araştırma gemisinin kıçında belirmesi uzun sürmemişti.

Otok yüz metre çizgisini yine geçince Stenseth, "Bu defa tam yol iskele alabanda," dedi.

Buzkıran bu kez hamleyi sezmişti, ancak yanlış tahmin etmiş ve sancak tarafına kırmıştı. Kısa sürede tekrar burnunu düzeltip takibe kaldığı yerden devam etmeye başladı. Bu sırada Stenseth kendilerini Kral William Adası'na yaklaştıracak manevraları yapmaya çalışıyordu. Daha hızlı olan buzkıran çok geçmeden mesafeyi kapatıp *Narwhal*'i bir kez daha şaşırtma manevrası yapmak zorunda bırakmıştı. Stenseth bir kez daha tercihini iskele alabandadan yana kullanmıştı, ne var ki bu kez Zak doğru tahmin etmişti.

Buzkıran, tıpkı karanlık denizin derinliklerinden fırlayan aç bir köpekbalığı gibi aniden sisi yararak ortaya çıktı; ölümcül pruvası *Narwhal*'e bordadan tüm gücüyle çarptı. Yıkıcı darbe tam pupadaki indirme havuzuna gelmiş, buzkıranın pruvası küpeştenin dört metre kadarını delip geçmişti. Darbe yüzünden *Narwhal* dalgalar arasında büyük bir şiddetle yanlamasına yalpalamaya başlamıştı, alabora olması işten bile değildi. Gemi ağırlık merkezini yeniden dengeleme mücadelesi verirken oluşan devasa dondurucu dalgalar güverteyi dövüyordu.

Çarpışma neticesinde geminin her yanından -çelikten gelen kulak tırmalayıcı gıcırtılar, patlayan hidrolik borular, parçalanan gövde plakaları ve patlayan jeneratörler, dinamolar- binlerce mekanik ıstırap çığlığı yükseliyordu. Tahribat en üst seviyeye ulaştığında tuhaf bir sessizlik oldu, sonra şiddetin feryadı yerini ölümün çağıldayan iniltisine bıraktı.

Buzkıran açılan gedikten yavaşça çekilmeye başladığında, *Narwhal*'in pupasından bir bölgeyi koparak geri çekiliyordu. Geminin sivri burnu çekiçle vurulmuş gibi dümdüz olmuştu, ancak diğer kısımlarında en ufak bir hasar olmamış, hatta çift katlı gövdenin mukavemetini göstermesini gerektirecek bir durum bile yaşanmamıştı. *Otok*, Zak ve diğer mürettebat yok edici eserlerini hayranlıkla izlerken bir süre bölgede oyalandı. Sonra, tıpkı ölüm meleği gibi, katil gemi de gecenin karanlığına karışıp kayboldu.

Bu sırada *Narwhal* ise çabuk bir sonun eşiğindeydi. Geminin makine dairesi göz açıp kapayıncaya kadar sular altında kalmış, pupayı hemen yan yatırmaya başlamıştı. İndirme havuzunun önündeki iki bölme paramparça olmuş, ayrıca buradan da alt güvertelere su dolmasına neden olmuştu. İki metre kalınlığında buzu yarıp gidecek sağlamlıkta inşa edilmiş olmasına karşın *Narwhal* ortadan gelecek bir darbeye dayanabilecek şekilde tasarlanmamıştı. Birkaç dakika olmadan gemi yarısına dek suya batmış haldeydi.

Köprüde Stenseth kendine gelip ayağa kalktığında karşısında köprü yerine karanlık bir mağara bulmuştu. Tüm çalışma güçleri kesilmişti ve geminin tam ortasındaki acil durum jeneratörü de çarpışmadan nasibini almıştı. Geminin tamamı artık sisli gece kadar karanlığa gömülmüştü.

Dümenci, Stenseth'e çarparak köprünün arka tarafındaki acil durum dolabına koştu ve hemen bir el feneri çıkardı. Elin-

deki ışığı köprünün içinde gezdirirken nihayet doğrulmaya çalışan Stenseth'in karaltısını gördü. "Kaptan, iyi misiniz?"

"Gemimden daha iyi olduğum kesin," diye cevap verdi kaptan ağrıyan kolunu ovuştururken. "Mürettebatı sayalım. Korkarım hemen gemiyi terk etmemiz gerekecek."

İki adam hemen parkalarını sırtlarına geçirip çoktan ciddi şekilde pupa tarafına yatan ana güverteye koştular. Geminin mutfağına girdiklerinde içerisinin iki şarjlı fener sayesinde aydınlık olduğunu gördüler. Geminin çekirdek kadrosunun büyük bölümü, soğuk hava kıyafetlerini giymiş bir halde orada toplanmış, içlerine işlemiş dehşet dolu bakışlarla bekliyorlardı. Buldoğu andıran bir yüzü olan kısa boylu bir adam ikiliye yaklaştı.

"Kaptan, makine dairesi tamamen sualtında kaldı, pupanın bir bölümü koptu." *Narwhal*'in başmühendisinin söyleyecekleri henüz bitmemişti. "Söylenenlere bakılırsa su öndeki bölümlere kadar ulaşmış. Durdurmanın imkânı yok."

Stenseth durumu kabullenircesine başını salladı. "Peki, yaralı var mı?"

Mühendis, mutfağın kenarında sol kolu sarılı halde eğreti bir kol askısında olan yüzünü buruşturan adamı gösterdi.

"Çarpışma esnasında düşünce aşçı kolunu kırmış. Diğer herkes ucuz atlatmış."

Stenseth adamı dinlerken kafasından mürettebatı saydı ve iki kişinin eksik olduğunu fark etti. "Kimler eksik."

"Dahlgren ve geminin elektrikçisi Rogers. Filikaları indirmeye uğraşıyorlar."

Stenseth döndü ve odadakilere baktı. "Maalesef gemiyi terk etmeliyiz. Herkes güverteye, hemen. Filikaya binemezsek sol taraftaki acil durum şişme botlarından birini kullanırız. Acele edelim."

Stenseth adamları mutfaktan çıkardığında suyun üst güvertenin tabanına kadar ulaşmış olduğunu görünce bir an duraksadı. Adımlarını hızlandırarak ön güvertenin dondurucu boşluğunda ilerlemeye başladı, ayaklarının altındaki zeminin giderek yükselmesi karşısında dengesini sağlamaya çabalıyordu. Güvertenin karşı tarafında ellerindeki cılız ışıkla manuel vincin başında uğraşan iki adamı gördü. Üç buçuk metrelik tahta filika adamların hemen önünde havada asılıydı; fakat güvertenin aldığı anormal açı yüzünden filikanın arkası geminin küpeştesine takılmıştı. Adamlardan birisinin ağzından Teksas aksanıyla savrulan küfürler dondurucu havada yankılanıyordu.

Stenseth aceleyle yanlarına koştu ve birkaç mürettebatın daha yardımıyla kayığın arkasını kaldırıp küpeşteden kurtardılar. Dahlgren vincin manivelasını tersine çevirip filikayı çabucak suya indirdi. Filikaya uzanan baş halatını kavrayan Stenseth, güvertedeki su çizmelerine ulaşana kadar filikayı altı metre kadar geriye itti. Sonra mürettebat *Narwhal*'in küpeştesini kolayca atlayarak hızla filikaya bindi.

Stenseth filikada kendisinden başka on iki kişinin daha olduğunu saydı, yaralı aşçı da bindikten sonra tıkış tıkış haldeki ahşap filikaya binerek arkaya yakın bir yerde oturdu. Tekrar esmeye başlayan hafif rüzgâr siste yer yer boşluklar oluşturmuş, dalgaları biraz daha artırmıştı. Filika, kısa sürede ölmekte olan geminin birkaç metre ötesine süzülse de *Narwhal*'in son anları hâlâ görüş alanındaydı.

Gecenin karanlığında turkuvaz geminin burnu yerçekimine meydan okurcasına gökyüzüne yükseldiğinde kaza alanından henüz uzaklaşmışlardı. Çok geçmeden *Narwhal* derinden bir iniltiyle karanlık sularda kabarcıklar çıkararak derinliklere doğru gözden kayboldu.

Stenseth içinde yükselen öfke tufanlarına engel olamıyordu, sonra mürettebatına bir daha bakınca biraz olsun ferahladı. Kazada kimsenin ölmemiş olması ve herkesin güven içinde gemiden ayrılması bile küçük çapta bir mucizeydi. Kaptan, Tuktoyaktuk'ta Pitt mürettebatın ve araştırmacıların çoğunu bırakmamış olsaydı ortaya çıkabilecek ölü sayısını aklına getirdiğinde ürperdi.

"O lanet olası taşları unuttum."

Stenseth kimin konuştuğunu anlamak için yanındaki adama baktığında karanlıkta yekenin yanında oturan Dahlgren'i gördü.

"Termal yarıktan," diye devam etti Dahlgren. "Rudi köprüde bırakmıştı."

"Postunu kurtardığın için ne kadar şanslı olduğunu unutma," diye karşılık verdi Stenseth. "Bu arada filikayı suya indirirken harika iş çıkardın."

"Kuzey Buz Denizi'nde şişme bir botla sallana sallana dolaşmayı çekemezdim. Şu herifler ne pahasına olursa olsun kazanmaya kararlı galiba?"

"Maalesef rutenyum konusunda ölümüne ciddiler." Stenseth başını kaldırıp sessizce buzkıranın etrafta olup olmadığını anlamaya çalıştı. Uzaklardan gelen cılız uğultu geminin o civarda beklemediğini gösteriyordu.

"Efendim, Kral William Adası'nın güneydoğu ucunda Gjoa Haven adında küçük bir yerleşim yeri var," dedi kısık sesle arka sıralardaki dümenci. "Buraya yüz mil kadar uzakta. Maalesef haritadaki en yakın yerleşim yeri orası."

"Kral William Adası'na gitmeye yetecek kadar yakıtımız var sanırım. Oradan sonrasını yürüyerek gitmemiz gerekecek," diye karşılık verdi Stenseth, sonra Dahlgren'e döndü. "Pitt'e haber verdin mi?"

"Enkaz alanından ayrıldığımızı söylemiştim, ama geri dönemeyeceğimiz konusunda uyaramadım." Saatine bakıp kafasından hesapladıktan sonra, "Hemen hemen yüzeye çıkmak üzeredirler," dedi.

"Nerede oldukları konusunda ancak tahminde bulunabiliriz. Bu siste onları bulmak imkânsız gibi bir şey ne yazık ki. O bölge içinden geçmeyi bir deneyelim; sonra da kıyıya ulaşıp yardım aramamız gerekiyor. Rüzgâr şiddetini artırdığında denizde olma riskini alamayız."

Dahlgren dehşet dolu gözlerle başını salladı. Pitt ve Giordino'nun hali bizimkinden daha kötü olamaz diye düşündü. Filikanın motorunu çalıştırıp, yekeyi güneye kırdı ve sis bulutu içinde gözden kayboldu.

69

Dahlgren'den, *Narwhal*'in bölgeden ayrılmakta olduğu mesajı geldiğinde Pitt ve Giordino gemi çanının üzerinde dolaşıyorlardı. Çandaki yazıyı ortaya çıkarmakla fazlasıyla meşgul oldukları için çağrının üzerinde pek durmamışlardı.

Enkazın *Terror*'e ait olduğunun kesinleşmesi Pitt'i nispeten rahatlatmıştı; çünkü bu durum, gemide rutenyuma ait bir emare olmamasına karşın hâlâ umudun olması demekti. Eskimolar rutenyumu *Erebus*'tan almış olmalıydılar. Hasretle beklenilen madenin sırrı muhtemelen *Erebus*'taydı. Ne var ki sorular geminin nerede olduğunda takılıp kalıyordu. İki geminin birlikteyken terk edildiği biliniyordu; bu nedenle birbirlerine yakın noktalarda batmış oldukları farz edilebilirdi. Pitt, AUV'nin araştırma bölgesini genişletirlerse ikinci geminin de ortaya çıkacağına emin gibiydi.

"*Bloodhound*'dan *Narwhal*'e, yükselmeye başlıyoruz," dedi Giordino elinde telsizle. "Durumunuz nedir?"

"Şu anda hareket halindeyiz. Köprüden bilgi almaya çalışıyorum. Alınca sizi haberdar ederim. Tamam."

Bu mesaj, Dahlgren'den duydukları son şeydi. Fakat dipte kalmaları gereken süreyi aştıkları için yedek güçle yüzeye ulaşabilme konusuyla daha çok ilgiliydiler. Güç tasarrufu için Pitt dış ışıkları ve sensör ünitelerini kapattı, Giordino da aynı şeyi gereksiz bilgisayarlar için yaptı. Denizaltı karanlığa gömülmüş bir halde yukarı doğru yavaşça süzülürken Giordino arkasına yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturup gözlerini kapattı.

"Biraz temiz hava alma zamanı geldiğinde beni uyandır," dedi mırıldanarak.

"Jack'in elinde terliklerin ve gazeteyle seni beklediğine eminim."

Pitt temkinli gözlerle bir kez daha güç göstergesini kontrol etti. Yaşam destek sistemleri ve balast kontrol pompaları için hâlâ fazlasıyla güç vardı, fakat diğer donanım için yetersizdi. Yükselişleri sırasında güçlü akıntıya bağlı kalacaklarını bildiği için istemeyerek de olsa denizaltının itici motorlarını da kapattı. Yüzeye çıktıklarında muhtemelen akıntıyla bir ila iki mil aşağıya sürüklenmiş olacakları için *Narwhal*'in indirme havuzuna ulaşmaları biraz zor olacaktı. Elbette *Narwhal* enkaz alanına geri dönmüşse.

Pitt birkaç elektronik kontrolü daha kapattı, sonra aracın camının ötesindeki uçsuz bucaksız karanlığa dalgın dalgın bakmaya başladı. O anda birden telsizden acil bir çağrı duyuldu.

"*Bloodhound*, biz..."

Çağrı cümlenin ortasında kesilmiş, sonrasında tamamen sessizliğe bürünmüştü. Giordino hemen koltuğundan fırlayarak gözlerini açar açmaz çağrıya cevap vermeye çalıştı. Defalarca denemesine karşın *Narwhal* çağrılarına cevap vermiyordu.

"Termoklin nedeniyle sinyali kaybetmiş olabiliriz."

"Ya da hızlarını artırdıkları için aktarma bağlantısı kopmuştur," diye karşılık verdi Pitt.

Ortaya attıkları mazeretler hiçbirinin kabul etmek istemediği, *Narwhal*'in tehlikede olduğu gerçeğinden çok uzaktı. Giordino birkaç dakikada bir telsiz çağrısını yineliyordu, fakat ne yanıt vardı ne de bu konuda yapabilecekleri bir şey.

Pitt, sualtı aracının iskandil göstergesine baktığında sanki dibe demirli olduklarını düşündü. Kesilen telsiz çağrısından beri yükselme hızları neredeyse emekleme hızına düşmüştü, ya da Pitt'e öyle geliyordu. Göstergeye bakmamaya çalışıyordu; çünkü ne kadar çok bakarsa o kadar ağır ilerleyeceğinin farkındaydı. Arkasına yaslanıp bir süreliğine gözlerini kapadı, Giordino sebatla telsiz nöbetine devam ederken o *Narwhal*'in ne tür bir belayla karşı karşıya olduğunu gözlerinin önüne getiriyordu.

Sonunda gözlerini açtığında yüzeye sadece otuz metre kaldığını gördü. Birkaç dakika sonra etraflarından köpükler ve kabarcıklar çıkararak yüzeye çıktılar. Pitt hemen dış ışıkları açtı, gördüğü yalnızca çevrelerini saran yoğun sis bulutuydu. Telsiz hâlâ sessizdi.

Soğuk ve bomboş denizde tek başlarına kalmış bir halde kabaran sularda ileri geri sallanırken Pitt de Giordino da olabilecek en kötü şeyin gerçekleştiğini anlamışlardı. Artık *Narwhal* yoktu.

70

"Ne demek kurtarma timi kayboldu?" Başkanın öfkeli sesi, Batı Kanadı'nın alt katındaki Beyaz Saray Durum Odası'nın duvarlarında yankılandı. Pentagon generalleri tarafından kurbanlık kuzu olması için getirilen albay oldukça monoton şekilde yanıt verdi.

"Efendim, tim belirlenen zamanda çıkarma bölgesine ulaşmayı başaramamış. Pistteki destek ekibi, taarruz ekibinden herhangi bir haber alamayınca planlanan saatte bölgeden ayrılmış."

Başkan, savunma bakanına öfkeyle bakarak, "Bana yüzde doksan başarı ihtimali olan düşük riskli bir görev olacağı teminatı verilmişti," dedi.

Odada kimse tek kelime etmiyordu, hiçbiri onu daha da kızdırmak istemiyordu.

Başkanın iki koltuk ötesinde oturan Başkan Yardımcısı Sandecker bu sorguyu biraz eğlenceli bile buluyordu. Ulusal güvenlik danışmanı tarafından acil toplantıya çağrıldığında

konferans odasında savunma bakanının yanında en az beş generalin oturduğunu görmüştü. Bu hiç de iyi şeyler olmayacağına işaretti, çok iyi biliyordu. Sandecker, dar kafalı, hiç hesap etmeden savaş başlatabilen birisi olarak gördüğü bakandan çok da hazzetmezdi. Her şeye rağmen mevcut krizden dolayı kişisel hislerini rafa kaldırmıştı.

"Albay, bildiklerinizi tam olarak anlatmaya ne dersiniz?" dedi Sandecker, başkanın öfkesini dağıtmak için.

Albay, planlanan görevi ve kurtarma harekâtının dayandığı istihbaratı ayrıntılarıyla anlattı. "İşin bir türlü içinden çıkamadığımız noktası, tüm işaretlerin ekibin tutsakları kurtarmada başarılı olduğunu gösteriyor olması. Tuktoyaktuk'taki Kanada kuvvetlerinin telsiz konuşmalarından, mahkûmların tutulduğu tesise saldırıldığını ve sonucunda *Polar Dawn* mürettebatının kaçtığı bilgisini aldık. Tekrar yakalandıklarını gösteren herhangi bir ipucuna da rastlamadık."

"Ya Özel Kuvvetler ekibi sadece gecikmişse?" diye sordu Sandecker. "Şu anda o bölgede geceler oldukça kısa. Belki de piste ulaşmadan önce bir süreliğine bir yerlerde saklanmak zorunda kalmışlardır."

Albay başını iki yana salladı. "Daha birkaç saat önce karanlık çökünce çıkarma noktasına bir uçak daha gönderdik. Kısa süreliğine bölgeye iniş yaptılar, fakat kimse yoktu, ayrıca telsiz çağrılarına da cevap alamıyoruz."

"Durup dururken öylece ortadan kaybolmuş olamazlar herhalde!" diye bağırdı başkan.

"Uydu taraması, telsiz trafiği ve bölgedeki yerel bağlantıları tek tek gözden geçirdik. Hiçbirinden bir şey çıkmadı," diye araya girdi başkanın ulusal güvenlik danışmanı Julie Moss. "Çıkarılabilecek yegâne sonuç sessiz bir şekilde tekrar yakalandıkları ve yeni bir yere yerleştirildikleri. *Polar Dawn*'a geri götürül-

müş olmaları da mümkün ya da daha büyük olasılıkla bölgeden uçakla başka yere nakledilmiş olmaları da."

"Geminin ve mürettebatının serbest bırakılması talebimize Kanadalıların resmi cevabı ne oldu?" diye sordu Sandecker.

"Henüz yanıt alamadık. Diplomatik kanallar açık şekilde bizi dikkate almadı, başbakan ve parlamento ise Amerikan emperyalizminin muz cumhuriyetlerine kadar uzandığı şeklindeki saçma iddialarını dillendirmeye devam ediyor."

"Kendilerini sadece sözlerle kısıtlamıyorlar," diye araya girdi savunma bakanı. "Limanlarını kapattıkları gibi tüm askeri güçlerini de alarm durumuna geçirmiş durumdalar."

"Bu doğru," diye tekrar etti Moss. "Kanada sahil güvenliği Vancouver ve Quebec'e yaklaşan Amerikan bandıralı tüm gemileri ve Toronto'ya giden tüm mavna trafiğini geri çevirmeye başladı. Sınır geçişlerinin de bir iki gün içerisinde geçici olarak kapatılması bekleniyor."

"Bu durum kontrolümüzden çıkmak üzere," dedi başkan.

"Daha da kötüsü var. Melville Körfezi'nden yapacağımız doğalgaz ithalatı anlaşmasının askıya alındığı bilgisi tarafımıza ulaştırıldı. Hükümet mi yoksa gaz sahası işleticisi mi süreci kontrol ediyor bilmiyoruz ama oradaki gazın Çin'e yönlendirildiğine inanmak için makul sebeplerimiz var."

Başkan, afallamış bir ifadeyle oturduğu koltuğa iyice yığıldı. "Bu tüm geleceğimizi mahveder."

"Sayın başkan," diyerek söze başladı savunma bakanı. "Tüm yaşananları göz önüne alalım. Kanada hükümeti, araştırma laboratuvarının kaybı ve devriye teknelerinden birinin batırılması konusunda haksız şekilde bizi suçluyor. Uluslararası sularda Birleşik Devletler sahil güvenlik teknesine yasalara aykırı bir şekilde el koydular ve mürettebatına savaş esiri muamelesi yapıyorlar. Aynı şeyi Delta Gücü timimize de yapmışlar veya bildiği-

miz kadarıyla belki de geminin mürettebatıyla birlikte hepsini öldürdüler. Üstüne üstlük tüm ulusumuzu enerji şantajıyla tehdit ediyorlar. Diplomasi artık işe yaramıyor efendim. Artık diğer seçeneği düşünme zamanı geldi."

"Kapımızın önünde askeri bir gerilimin altından kalkamayız," dedi Sandecker azarlarcasına.

"Haklı olabilirsin Jim, fakat o adamların hayatı pamuk ipliğine bağlı," diye karşılık verdi başkan. "Başbakandan mürettebatı ve kurtarma timini yirmi dört saat içinde serbest bırakmasını isteyen resmi talepte bulunulmasını istiyorum. Medya âşığı parlamenterlerin duymaması için bu işi sessizce yapın. Gemi konusunu daha sonra pazarlık ederiz, ama o adamların hemen serbest bırakılmalarını istiyorum. Ayrıca o doğalgaz nakliyatından da vazgeçmelerini istiyorum."

"Eğer kabul etmezlerse cevabımız ne olacak?"

Moss'un sorusu üzerine savunma bakanı doğruldu. "Sayın başkan, sınırlı bir ilk darbe harekâtı için birkaç seçenek hazırladık."

"Sınırlı harekat mı? Bu da ne demek oluyor?" diye sordu başkan.

O sırada konferans odasının kapısı açıldı, Beyaz Saray yaveri sessizce içeri girerek Sandecker'a bir not uzattı.

"Sınırlı harekât," diyerek açıklamaya başladı savunma bakanı. "Kanada hava ve deniz kuvvetlerinin büyük yüzdesini işlevsiz hale getirmek için gereken asgari kaynakların sadece askeri hedefler gözetilerek intikali şeklinde olacaktır."

Başkanın yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Ben burada savaştan söz etmiyorum. Sadece dikkatlerini çekmekten bahsediyorum."

Savunma bakanı hemen yerine oturdu. Sessizce, "Ayrıca tek hedefli görev seçeneklerimiz de var," dedi.

"Jim, senin fikrin ne?" diye sordu başkan, Sandecker'a dönerek.

Önündeki notu okumayı bitiren başkan yardımcısının yüzünde dehşet dolu bir ifade belirmişti.

"Az önce NUMA merkezindeki Rudi Gunn'dan, araştırma gemileri *Narwhal*'in Victoria Adası açıklarında, Kuzeybatı Geçidi'nde kaybolmuş olduğu bilgisini aldım. Gemiye, aralarında NUMA direktörü Dirk Pitt de olmak üzere içindeki herkesle birlikte el konulduğu ya da battığı sanılıyor."

Savunma bakanı masanın karşısından Sandecker'a dik dik bakarken yüzünde şeytani bir sırıtma belirmişti.

"Görünüşe göre," dedi imalı bir şekilde ve duraksadı. "Savaş karşımıza sizin kapınızın önünde çıkıyor."

71

Birleşik Devletler tarih boyunca Kanada'yı en az beş altı kere istila etmeyi denemişti. En kanlı istila girişimi Bağımsızlık Savaşı sırasında, General Richard Montgomery'nin Ticonderoga Kalesi'nden kuzeye ilerleyip Montreal'i ele geçirdikten sonra Quebec'e yürüdüğünde gerçekleşmişti. Maine Eyaleti üzerinden Kanada'ya giren Benedict Arnold komutasındaki destek birliklerinin de kendisine katılmasıyla 31 Aralık 1775'te Quebec'e saldırmıştı. Amerikalılar kısa sürede şehri ele geçirdikten sonra İngilizlerle giriştikleri şiddetli çarpışmayla geri püskürtülmüşlerdi. Çarpışma sırasında Montgomery'nin ölmesinin yanında erzak ve takviye kuvvetleri yetersiz olan Amerikalıların Kanada seferini sona erdirmekten başka çareleri kalmamıştı.

1812 Savaşı sırasında düşmanlık tekrar yükselişe geçince Amerikalılar İngilizlerle savaşmak adına Kanada'ya bir dizi saldırı gerçekleştirmişti. Bu saldırıların pek çoğu başarısızlıkla sonuçlanmıştı. En dikkate değer başarıları, 1813 yılında

Toronto'yu (sonrasında da York'u) yağmalayıp parlamento binasını yerle bir etmeleriyle gerçekleşmişti. Ne var ki bu zafer Birleşik Devletler'in başına musallat olmuş, ertesi yıl İngilizler Washington'a kadar ilerlemişlerdi. Önceki yıl yaşanan yıkıcı saldırının öfkesini taşıyan İngilizler, Amerikalılara olan sevgilerini başkentteki tüm devlet binalarını ateşe vererek göstermişlerdi.

1783 yılında sömürgelikten bağımsızlığını kazanan Kanada ve Amerika kısa sürede sıkı birer dost ve müttefik komşu ülke haline gelmişlerdi. Bununla birlikte birbirlerine olan güvensizlikleri asla tamamen yok olmadı. 1920'lerde Birleşik Devletler Kara Kuvvetleri Komutanlığı, Birleşik Krallık'la girişecekleri farazi savaşın bir parçası olarak Kanada'yı işgal etmek üzere stratejik planlar geliştirmişti. "Kırmızı Harp Planı" adı verilen bu çalışma Winnipeg ve Quebec hedefli bir karadan istila yanında Halifax'e denizden yapılacak bir taarruzu kapsıyordu. Bunun altında kalmak istemeyen Kanadalılar, Birleşik Devletler'in karşı istilası amaçlı "Savunma Tertibi No: 1" adındaki planı geliştirdiler. İngiliz takviye kuvvetlerinin gelmesi için Kanadalıların zaman kazanabilmesi amacıyla Albany, Minneapolis, Seattle ve Great Falls, Montana'ya sürpriz saldırılar düzenlenecekti.

1920'lerden sonra zaman ve teknoloji dünyayı büyük ölçüde değiştirmişti. Artık Büyük Britanya, Kanada'nın arkasında değildi. Amerikalıların askeri kudreti dengesiz bir egemen güç haline gelmişti. Buna karşın *Narwhal*'in ortadan kaybolması başkanı çileden çıkarmış olsa da bu durum işgali -en azından şimdilik- haklı çıkarmazdı. Bir kara taarruzu hazırlığı her hâlükârda haftalar alacaktı ve başkanın o kadar zamanı yoktu. Kırk sekiz saat içinde çabuk ve güçlü bir karşılık vermek istiyordu.

Kararlaştırılan saldırı planı, elbette esirler serbest bırakılmazsa, oldukça basit fakat acı vericiydi. Birleşik Devletler

Donanması'na ait savaş gemileri batıda Vancouver'ı ve doğudan Saint Lawrence Nehri'ni ablukaya alarak Kanada'nın dış ticaretini tamamen engelleyecekti. İlk olarak hayalet bombardıman uçakları, Alberta'daki Cold Lake ve Quebec'teki Bagotville Kanada hava üslerini bombalayacaktı. Özel Kuvvetler'e bağlı timler ise elektrik enerjisi ihracatında yapılması planlanan kesintiye karşı Kanada'nın başlıca hidroelektrik santrallerine el koymak üzere hazırda bekleyecekti. Son saldırı ise Melville doğalgaz sahasını ele geçirmek üzere yapılacaktı.

Savunma bakanı ve generallerinin savunduğu görüşe göre bu saldırılar karşısında Kanadalıların yapabilecekleri çok azdı. Hava saldırısının devam etmesi tehdidi altında esirleri salıvermek ve Kuzeybatı Geçidi'nden serbest geçişi kabul etmek zorunda kalacaklardı. Hepsi aynı fikirdeydi, ne var ki durum hiç de öyle olmayacaktı. Kanadalılar, yirmi dört saat içerisinde şartlara boyun eğmezlerse oluşacak koşullar hakkında uyarılacaktı. Kabul etmekten başka seçenekleri kalmayacaktı.

Ne var ki Pentagon'daki şahinlerin aklına bile gelmeyen bir sorun vardı. *Polar Dawn* mürettebatına ne olduğuna dair Kanada hükümetinin en ufak bir fikri bile yoktu.

72

Batan metal tabutlarında kapana kısılmış vaziyette olan *Polar Dawn* mürettebatı, yirmi dört saatlerinin daha olması için her şeyi yapardı; fakat hayatta kalma olasılıkları artık dakikalarla ölçülüyordu.

Murdock'ın tahminleri o ana dek doğru çıkmıştı. 4 numaralı ambar ağzına kadar suyla dolduktan sonra 3 numaralı ambara taşmaya başlamıştı. Artan ağırlıkla pupa battıkça içeri giren su miktarı daha da artıyordu. Öndeki küçük ambar sahanlığında adamların ayakları altındaki güverte meşum bir şekilde eğildikçe içeri dolan suyun çağıltısı giderek yaklaşıyordu.

Arka bölme ağzında Roman'ın komandolarından biri göründü, adam ambarın merdivenlerinden nefes nefese kalmış halde bakıyordu. Elindeki ışığı bir süre etrafa tuttuktan sonra nihayet komutanını gördü.

"Yüzbaşı, su 2 numaralı ambara akmaya başladı."

"Teşekkürler onbaşı. Gel, şuraya otur ve biraz dinlen. Artık keşif yapmaya gerek kalmadı."

Roman etrafta Murdock'ı aradı, bulunca kenara çekip, "Mavna ne zaman batmaya başlar?" diye sordu fısıldayarak. "Batınca lombar kapakları atacak mı?"

Murdock başını iki yana salladı, sonra tereddütle yüzbaşıya baktı.

"1 numaralı ambarı da su basınca muhakkak batacak. Bu da mavna battıkça basıncın artacağı ve hava boşluklarının oluşacağı anlamına geliyor. O basıncın bölme kapaklarını fırlatıp atma olasılığı oldukça yüksek, fakat bu olduğunda en az yüz elli metre dipte oluruz."

"Yine de bir şans var," dedi Roman sessizce.

"Peki ya sonra? Bu sularda kimse on dakikadan fazla dayanamaz." Kaptan öfkeyle başını salladıktan sonra devam etti. "Güzel. Git ve adamlara biraz ümit ver. Bu teneke kutunun batmak üzere olduğunu fark ettiğim anda sana söylerim, sen de adamlara merdivende toplarsın. Hiç değilse dibe giden cehennem yolculuğu sırasında bir yerlere tutunmuş olurlar."

Bölmenin girişindeki Bojorquez tüm söylenenleri dinledikten sonra kilitli bölme kapağına çekiçle vurmaya devam etti. Artık yaptığının nafile bir uğraş olduğunun farkındaydı. Ufacık çekiç, sert çelik karşısında ne kadar değersiz olduğunu ortaya koymuştu. Saatlerce vurmasına rağmen kilit milinden sadece birkaç çentik çıkarabilmişti. Kilit mekanizmasını dağıtmak için günler olmasa bile uzun saatlere ihtiyacı vardı.

Her darbe arasında gözucuyla tutsak dostlarına bakıyordu. Üşümüş, aç ve mahzun halde bir araya toplanmışlar, pek çoğu çaresiz bir umutla kendisini izliyordu. Tuhaf biçimde havada en ufak bir panik emaresi yoktu. Duyguları, mavnanın soğuk çeliği gibi donmuş tutsaklar kendilerini bekleyen kaderi sükûnetle kabullenmişlerdi.

73

Narwhal'in filikasında tehlike sınırlarının oldukça üzerinde adam vardı. Normalde on iki kişiyi taşıyabilecek şekilde tasarlanan filika aslında gemiden kurtulan on dört kişiyi rahatlıkla taşıyabilirdi. Buna karşın fazladan ağırlık, filikanın dalgalı denizde ilerleyişini etkilemeye fazlasıyla yetiyordu. Azgın suların sardığı filikada, buzlu suların sintineyi doldurması sadece an meselesiydi.

Donan motoru çalıştırmak için canını dişine takarak uğraştıktan sonra Stenseth yekenin başına geçmişti. Kırkar litrelik iki benzin bidonuyla Kral William Adası'na ulaşacak kadar yakıtları vardı. Fakat Stenseth, Gjoa Haven'a selametle ulaşmak istiyorlarsa Franklin'in talihsiz mürettebatıyla aynı yolu takip etmek zorunda kalacaklarını hatırladıkça içini huzursuzluk kaplıyordu.

Kaptan, içi yavaşça su dolan filikayı gözünü bile kırpmadan köpüklü sularda ağır ağır sürüyordu. Suyun üzerindeki sis hâlâ

açılmamıştı, ancak artık bitmekte olduğunun işaretlerini veren arktik gecede devasa dalgaların hafif beyazlığını fark edebiliyordu. Kral William Adası'na doğruca doğudan gitmekten kaçınmıştı, çünkü üstünkörü şekilde de olsa Pitt ve Giordino'yu arayacağına söz vermişti. Görüş mesafesinin sıfıra yakın olması yüzünden denizaltının yerini saptamalarının çok uzak bir olasılık olduğunun farkındaydı. Daha da kötüsü filikada GPS cihazı da yoktu. Stenseth, kuzey kutbuna çok yakın olmaları nedeniyle sapmalar gösteren pusulaya bel bağlayarak gemi enkazını buldukları bölgeye geri dönmeyi başarmıştı.

Dümencinin tahminine göre buzkıran, enkaz alanının yaklaşık altı mil kuzeybatısında kendilerine çarpmıştı. Akıntıyı ve hızlarını kabaca hesaplayan Stenseth filikayı yirmi dakika boyunca güneydoğu istikametinde sürdükten sonra motoru durdurdu. Dahlgren ve diğer adamlar sisin derinliklerine doğru Pitt diye bağırdılar, ama tek duydukları filikanın gövdesine çarpan dalgaların sesiydi.

Stenseth motoru tekrar çalıştırıp on dakika daha güneydoğu yönünde ilerledi, sonra tekrar motoru durdurdu. Sisin içinde tekrarlanan seslenişler yine karşılıksız kalmıştı. Stenseth motoru çalıştırarak aynı şeyleri bir kez daha yaptı. Son seslenişler de cevapsız kalınca tayfaya döndü.

"Yakıtımızın bitmesini göze alamayız. Yapabileceğimiz en iyi şey doğuya, Kral William Adası'na gitmek ve yardım bulmaya çalışmak. Hava açıldığı anda denizaltı kolayca bulunabilir. Ayrıca size Pitt ve Giordino'nun muhtemelen denizaltında bizden çok daha rahat durumda olduklarını söyleyebilirim."

Filikadakiler başlarını sallayarak kabul ettiler. Pitt'e ve Giordino'ya çok saygı duyuyorlardı; ne var ki çok tehlikeli şartlar altındaydılar. Yeniden çalıştırdıkları motor tıkırtılar çıkararak boğulup durana kadar doğuya gittiler. İlk bidonu son damlası-

na kadar depoya doldurduktan sonra Stenseth ikinci bidonda ne kadar yakıt olduğunu kontrol etti. Tam motoru çalıştırmak üzereydi ki dümencinin bağırdığını duydu.

"Dur!"

Stenseth yanında oturan adama döndü. "Galiba bir şey duydum," dedi dümenci bu kez kısık bir sesle.

Tüm tekneyi ölüm sessizliği sarmış gibiydi, her biri pür dikkat kesilmiş, nefes almaya dahi korkar gibiydi. Uzaklardan zayıf bir tıngırtı, tıpkı zil sesi gibi bir ses geliyordu.

"Bunla Pitt ve Giordino," diye haykırdı Dahlgren. "Onlar olmak zorunda. *Bloodhound*'un gövdesine vurup SOS sinyali veriyorlar."

Stenseth kuşkulu gözlerle ona baktı. Dahlgren'in haklı olması mümkün değildi. Denizaltının bilinen en son konumundan oldukça uzaktaydılar. Ama bu soğuk arktik gecede başka kim sinyal vermeye çalışırdı ki?

Stenseth motoru çalıştırıp giderek genişleyen daireler çizerek yol almaya başladı. Periyodik aralıklarla gazı kesiyor, sesin hangi yönden geldiğini anlamaya çalışıyordu. Nihayet sesin doğudan yayıldığını fark edince o yöne döndü. Kaptan ağır ağır, fakat bir yandan da çınlama sesinin tam yerini bulamadan kesileceğinden endişe ederek ilerliyordu. Söken şafağın ışıkları hâlâ aradan sızmak için çabalasa da sis daha da yoğunlaşmıştı. Stenseth ses kesildiği anda ne kadar yakınında olurlarsa olsunlar denizaltıyı o şartlar altında bulmanın imkânsızlığının farkındaydı.

Bereket versin ki metalik ses devam ediyordu. Giderek artmış, artık motor sesine rağmen rahatlıkla duyulabilir hale gelmişti. Yekeyi hafif hareketlerle kıran Stenseth tamamen sese odaklandı. Yoğun sis bulutu arasında hiçbir şey görmeden bir süre yol aldıktan sonra hemen önlerinde kocaman siyah bir siluet görünce gazı tamamen kesti.

Mavna, kaptanın onu en son buzkıranın yedeğinde gördüğündeki devasa ölçülerinin çok uzağındaydı. Çok geçmeden bunun sebebini anladı. Mavna kıç tarafından batıyordu ve neredeyse yarısı çoktan sualtına gömülmüştü. Pruvası, *Narwhal*'in son dakikalarındaki gibi anormal şekilde yukarı kalkmıştı. Kendi gemisinin ölümüne daha henüz tanıklık etmiş Stenseth mavnanın dibi boylamasının artık an meselesi olduğunu çok iyi biliyordu.

Kaptan ve mürettebat tarifsiz bir hayal kırıklığı içindeydiler; zira umutlarını tamamen Pitt ve Giordino'yu bulmaya bağlamışlardı. Ne var ki mavnanın batmak üzere olduğunu fark ettiklerinde hayal kırıklığı çok geçmeden yerini dehşete bırakmıştı.

Ve metal sesi içeriye kilitlenmiş birisinden geliyordu.

74

Dahlgren elindeki ışığı mavnanın açıkta kalan güverte bölümünde gezdirdi, içeriye girebilecekleri bir yer arıyordu; fakat tek gördüğü ön ambarın girişindeki sabitlenmiş kapaklardı. Stenseth'e döndü.

"Kaptan, bizi mavnanın sancak tarafına yaklaştırır mısın?" dedi.

Stenseth, filikayı mavnanın göğe doğru yükselen pruvasının etrafından dolaştırdı, ön ambara yaklaşınca yavaşladı. Ritmik metal sesi birden fark edilir derecede artmıştı.

"İşte, orası," dedi Dahlgren ışıkla yandaki kompartıman kapağını göstererek. Bölme kapağının koluna sarılıp, küpeşte payandalarına bağlanarak sağlamlaştırılan zinciri görebiliyorlardı.

Stenseth tek kelime etmeden filikayı, suya dik açılı hale gelen küpeşteye çarpana kadar sürdü. Zaten ayakta olan Dahlgren mavnanın güvertesine atladı. Kısmen su dolmuş 3 numaralı ambarın yanına düşmüştü.

"Acele et Jack," diye bağırdı Stenseth. "Suyun üstünde çok fazla kalamaz."

Mavna aniden dibi boylarsa oluşacak girdaba kapılmamak için hemen filikayı gemiden uzaklaştırdı.

Dahlgren havaya yükselen güverteden yukarıya doğru tüm gücüyle koşarak kilitli ambarın olduğu bölmeye ulaştı. Kapağa eldivenli elleriyle vurarak bağırdı. "İçerde kimse var mı?"

Çavuş Bojorquez şaşkın bir halde anında cevap verdi.

"Evet. Bizi dışarı çıkarabilir misin?"

"Çıkaracağım."

Hızla zinciri boydan boya incelemeye başladı. Zincir, bölme kapağının koluna da güverte payandalarına da üstünkörü şekilde bağlanmıştı. Başlangıçta gevşekti, fakat gemi batarken bükülen kirişler, zincir kasnağını iyice germişti. Fenerle her iki ucunu kontrol ettiğinde payanda düğümüne daha kolay ulaşabileceğini fark etti ve tüm çabalarını oraya yoğunlaştırdı.

Eldivenlerini çıkarıp düğümün dış halkalarından birini kavradı ve tüm gücüyle çekti. Buz gibi çelik halkalar ellerine batıyor, fakat hiç kıpırdamıyordu. Derin bir nefes adı, bacaklarından güç alarak parmakları eklemlerinden koparcasına tekrar asıldı; fakat zincir kıpırdamıyordu.

Ayaklarının altındaki güverte birden sallandı, hızla dolan ambarların dengesizliği yüzünden geminin hafif şekilde döndüğünü anlamıştı. Soğuktan donmak üzere olan ezilmiş parmaklarını halkaların içinden çıkardı. Zincire baktı ve başka bir yol denemeye karar verdi. Doğru açıyla vurmak için yere uzandı ve düğüme tekme atmaya başladı. İçerideki depodan panik çığlıklarını ve acele etmesi için yakaran haykırışları duyabiliyordu. Biraz daha ötede denizden *Narwhal* mürettebatından bazıları da ona seslenmekteydi. Mavna, gerilimi artırmak istercesine,

yüzeyin epeyce altında bir yerlerden, derin, metalik bir inilti çıkarmaya başlamıştı.

Kalbi deli gibi atan Dahlgren zinciri önce ayağının burnuyla, sonra da topuğuyla tekmeledi. Gittikçe artan öfke duygusuyla tekmeleri daha da sertleşiyordu. Sanki kendi hayatı da buna bağlıymışçasına kızgın bir şekilde tekmeliyordu. Nihayet sıkıca bağlanan zincirden tek bir halka açılmıştı.

Diğer halkanın açılmasına imkân verecek gevşekliğin oluşmasını sağlamıştı. Tekme atmaya devam eden Dahlgren bu şekilde birkaç halka daha açtı. Dizleri üstüne çökerek uyuşmuş parmaklarıyla zincirin açıkta olan ucunu birden tüm gücüyle çekti. Çok geçmeden payandaya bağlanan kısmı çözmüş, böylelikle kapağın kolu serbest kalmıştı. Ayağa kalktı, kola yaslandı ve çekerek kapağı açtı.

Karşısına ne çıkacağı hakkında Dahlgren'in en ufak bir fikri yoktu, el yordamıyla fenerini bulmaya çalışırken ambarın içinde çok sayıda karaltının kımıldadığını fark etti. Işığı içeriye tuttuğunda neredeyse küçükdilini yutacaktı; açlıktan gözlerinin feri sönmüş, donmak üzere olan kırk altı adam ona kahramanmış gibi bakıyordu. Kapağa en yakın yerde, küçük çekici hâlâ elinde olduğu halde, Bojorquez vardı.

"Kim olduğunuzu bilmiyorum, ama sizi gördüğüme ne kadar sevindiğimi anlatamam," dedi çavuş dişlek bir gülümsemeyle.

"NUMA araştırma gemisi *Narwhal*'den Jack Dahlgren. Neden hâlâ orada duruyorsunuz çocuklar?"

Tutsaklar yukarı kalkıp yan yatan güvertede sendeleyerek ambar ağzından dışarıya koşturmaya başladılar. Adamlardan bazılarının omuzlarında Birleşik Devletler bayrağı olan askeri kıyafetler giyindiğini gören Dahlgren oldukça şaşırmıştı. İçeri-

den son çıkanlar Roman ve Murdock'tı, yüzlerinde ferahlamış bir ifadeyle Dahlgren'e yaklaştılar.

"Ben *Polar Dawn*'ın kaptanı Murdock. Bu da Kugluktuk'ta bizi kurtarmaya çalışan Yüzbaşı Roman. Aracınız nerede bekliyor?"

Esir alınan Amerikalıları bulmuş olduğunu anlayan Dahlgren'in şaşkınlığını, vermek zorunda olduğu haber alıp götürmüştü.

"Sizi çeken buzkıran gemimize çarpıp batırdı," dedi sessizce.

"Öyleyse buraya nasıl geldin?" diye sordu Roman.

Dahlgren batmakta olan mavnanın birkaç metre ötesinde gözüken filikayı işaret etti.

"Canımızı zor kurtardık. Çıkardığınız sesleri duyduk ve denizaltımızdan geldiğini sandık."

Etrafını saran, ses çıkarmadan karşı karşıya oldukları ıstırabın içyüzünü anlamaya çalışan, bitkin adamlara baktı. Ölümden kaçışları buraya kadardı, Dahlgren şimdi kendini, bu insanların celladıymış gibi hissediyordu. Roman ve Murdock'a döndü, acımasız gerçeği söyledi.

"Size nasıl söyleyeceğimi inanın bilmiyorum, çok üzgünüm; ama tek kişiyi dahi alacak yerimiz yok."

75

Stenseth endişeli gözlerle dalgaların mavnanın 2 numaralı ambarını aşmasını ve sadece 1 numaralı ambarla pruva bölümünün suyun üzerinde kalışını izliyordu. Mavna nasıl olmuş da hâlâ dibi boylamamıştı, bilmiyordu; fakat zamanın daraldığının pekâlâ farkındaydı.

Başını çevirip küpeştede sıralanmış halde yalvaran çaresizlik dolu bakışlarla kendilerine bakan tükenmiş adamlara bir süre baktı. Tıpkı Dahlgren gibi o da ambardan bu kadar fazla adamın çıkması karşısında şaşırmıştı. Buzkıran gemisindeki mürettebatın bu bariz toplu katliam girişimi kaptanı hayretler içinde bırakmıştı. O römorkör gemiyi nasıl bir hayvan idare ediyordu acaba?

Artık bir de kendi adamlarının güvenliğinden endişe ediyordu. Mavna battığında bu kazazedelerin filikaya çıkmaya çalışma girişimlerinin, iğrenç bir meydan savaşına dönüşeceğini

biliyordu. Zaten aşırı yüklü olan filikayı batırma ve kendi adamlarını mezara götürme riskini göze alamazdı. Filikayı mavnadan güvenli uzaklığa çekerken bir yandan da diğer adamlar binmeye çalışmadan Dahlgren'i filikaya nasıl alacağını düşünüyordu.

Stenseth, Dahlgren'in konuştuğu iki adamdan birinin eliyle mavnanın batan kıç kısmını gösterdiğini fark etti. Sonrasında Dahlgren küpeştenin üstüne çıkarak Stenseth'e yaklaşması için bağırdı. Kaptan, filikayı yavaşça mavnanın yanına, Dahlgren'in hemen altına yanaştırdı, gözünü diğer adamlardan bir an olsun ayırmıyordu. Ne var ki Dahlgren filikaya binerken adamlardan hiçbiri filikaya doğru koşuşturmamıştı.

"Kaptan, lütfen mavnanın kıç tarafına, yaklaşık altmış metre geriye gider misin? Çabuk ol lütfen," dedi Dahlgren telaşla.

Stenseth filikayı döndürüp batan gövdenin yanından artık sular altında kalmış pupaya yaklaştı. Dahlgren'in botlarını ve iç çamaşırlarını çıkarıp tekrar parkasını giyindiğini fark etmemişti.

"Geminin arka tarafında iki tane zodyak botları varmış," diye bağırdı Dahlgren durumu açıklamak için.

Bu vakitten sonra ne anlamı var ki diye geçirdi içinden Stenseth. Botlar ya akıntıya kapılıp gitmişlerdi ya da suyun on on beş metre aşağısında güverteye bağlı haldeydiler. Filikanın ön tarafındaki Dahlgren'in feneriyle suyun üstünde batıp çıkan bir şeyi gösterdiğini fark etti.

"İşte orada."

Stenseth filikayı su üstünde yüzen birkaç karaltıya doğru çevirdi. Bunlar, birkaç kulaç aralıklarla aynı anda batıp çıkan koni şeklinde iki çift çıkıntıydı. Biraz daha yaklaşınca Stenseth, o karaltıların zodyak botların konik pontonları olduğunu anla-

dı. İki şişme bot suyun altında ters vaziyette, baş tarafları aynı halatla mavnaya bağlı haldeydiler.

"Bıçağı olan var mı?"

Stenseth, Dahlgren'in kıyafetlerini çıkardığını fark edince, "Jack, suya giremezsin," diye uyardı.

Jack gülümsedi. "Zaten uzun bir banyo planlamıyorum."

Başmühendisin bir çakısı vardı, çakıyı cebinden çıkarıp Dahlgren'e uzattı.

Dahlgren omuzlarındaki parkayı attı. "Kaptan, biraz daha yanaşır mısın?"

Stenseth filikayı yavaşça zodyakların birkaç metre yakınına kadar yaklaştırıp gazı kesti. Kayığın baş tarafında bekleyen Dahlgren çakıyı açtı ve hiç tereddüt etmeden derin bir nefes alıp suya atladı.

Uzman bir dalgıç olan Dahlgren, dünyanın dört bir yanında buz gibi sularda dalış yapmıştı, ama onu, eksi iki derece sıcaklıktaki suya dalmanın şokuna hiçbir şeyin hazırlamasına imkân yoktu. Binlerce sinir ucu, o anda şiddetli sızıyla sarsıldı. İstemsizce gerilen kasları ciğerlerindeki havayı bırakmasına dahi izin vermiyordu. Şok yüzünden tüm vücudu buz gibi kaskatı kesilmiş, beyninin hareket etmesi gerektiği komutlarını dinlemiyordu. Panik hissi başını hemen suyun yüzeyine çıkarmaya zorluyordu. Dahlgren bir yandan soğuktan cansızlaşmış bedenini hareket etmeye zorlarken diğer yandan da içgüdüleriyle mücadele etmek zorundaydı. Yavaş yavaş şokun üstesinden gelerek bedenini zihinsel olarak yüzmeye zorladı.

El feneri yoktu, fakat karanlık sularda fenere gerek duymamıştı. Zodyaklardan birinin gövde kısmına elini değdirmek ona ihtiyacı olan rehberliği sağlamıştı. Botun gövdesinden aşa-

ğı tüm gücüyle kulaç atarak birkaç metre suya dalınca zodyağın burun kısmına ulaştı. Parmaklarıyla yokladığında botun gergin baş halatına ulaştı. Boştaki eliyle ipi kavradı ve zodyakların palamar gözlerini bulabilmek için çekerek ip boyunca ilerledi.

Dondurucu su, kısa sürede motor becerilerini yavaşlatmaya başlamıştı; aşağıda kalmak için kendini zorlaması gerekiyordu. Zodyakın altı metre kadar aşağısında nihayet mavnaya ulaştı; eliyle iki botun da bağlı olduğu büyük kastanyolayı buldu. Vakit kaybetmeden ilk halatı çakıyla çıldırmışçasına kesmeye başladı. Ne var ki çakı keskin değildi, bu yüzden halatı kesmek birkaç saniyesini almıştı. Nihayet ilk halatı kesip ucunu yüzeye fırlattıktan sonra ikinci halata ulaştı. Ciğerleri içindeki havadan ötürü sızlamaya başlamış, bedeni tamamen uyuşmuştu. Vücudu ona halatı bırakıp yüzeye çıkması gerektiğini avaz avaz bağırıyor gibiydi; ancak içindeki irade bedenine kulak asmıyordu. Halata değene dek bıçağı itti, sonra kalan tüm enerjisiyle ileri geri bastırarak ipi kesmeye girişti.

Halat, sualtında dahi duyulabilen bir sesle koptu. İlk bot gibi ikincisi de roket gibi yüzeyin de yukarısına fırlamış, her yana su sıçratarak tekrar suya düşmüştü. Fakat Dahlgren halatı elinden kaçırdığı için sadece birkaç metre botla birlikte yükselmişti. Ancak oluşan ivme yükselmesini yine de kolaylaştırmıştı. Yüzeyde nefes almaya çabalarken uyuşan bedeni yüzünden su üstünde kalmayı başaramıyordu.

Hemen yanına yaklaşan filikadan uzanan üç adam vakit kaybetmeden onu sudan çıkardılar. Çabucak kurulayıp battaniyeye sardıktan sonra ekip arkadaşlarının verdiği uzun fanilaları ve kat kat gömleği sırtına geçirdiler. Son olarak parkasını ve botlarını da giydirdiklerinde sürekli titrer bir halde fal taşı gibi açılmış gözlerle Stenseth'e bakmaya başladı.

"Bu havuz bayağı soğukmuş," diye mırıldandı. "Tekrar denemeyi aklınızdan bile geçirmeyin."

Stenseth vakit kaybetmeden filikayı zodyakların çevresinde dolaştırarak baş halatlarını yakaladı, sonra motora tam gaz verdi. Yedeğinde zodyak botlar olan filika son sürat suları yararak hızla sualtına gömülen mavnanın pruvasına doğru ilerledi. Su seviyesi 1 numaralı ambarın kapağına kadar ulaşmıştı, ancak mavna hâlâ batmamakta direniyordu.

Tutsaklar ambarın önünde birbirlerine sokulmuş, filikanın kendilerini ölüme terk ettiğine emin bir şekilde sonlarını bekliyorlardı. Birden yaklaşan motor sesini duyunca endişeli bir umutla karanlığa doğru dikkatle baktılar. Birkaç saniye geçmemişti ki yedeğinde iki boş zodyakla filika karanlığın içerisinden ortaya çıktı. Adamlardan birkaçı sevinçle haykırmaya başlamıştı, çok geçmeden onlara başkaları katıldı, mavnanın her yanından heyecan dolu minnet çığlıkları yükseliyordu.

Stenseth filikayı bir numaralı bölmenin tam önüne yanaştırıp durdurdu.

Bitkin vaziyetteki adamlar çabucak botlara doluştu, Murdock ise filikaya binmişti.

"Tanrı sizleri kutsasın," dedi tüm mürettebata bakarak.

"Titremesi kesildiğinde şu öndeki Teksaslıya teşekkür edersin," diye karşılık verdi Stenseth. "Bu arada, şu dev yaratık etrafındaki her şeyi dibe çekmeden evvel hepimiz buradan uzaklaşsak iyi olur."

Murdock başını salladı ve botlardan birine geçti. Zodyaklar anında doldu ve hiç vakit kaybetmeden mavnadan uzaklaşmaya başladılar. Sualtında kaldığı için çalışmayan motorları ve küreklerinin de olmaması yüzünden ilerleyebilmesi tamamen

filikanın insafına kalmıştı. *Narwhal* mürettebatından birisi zodyaklardan birine çekme halatı fırlattı, diğer botu da öndekine bağlayarak art arda ilerlemeye başladılar.

Üç tekne bir süre batan mavnadan uzaklaştıktan sonra Stenseth motora tam gaz vermişti. Tutsaklar için sefalet ve ıstıraptan başka bir anlam ifade etmeyen mavna batarken duygusal bir vedaya, hatta dahası vakit kaybetmeye bile gerek görmemişlerdi. Üç küçük tekne, felakete uğramış gemiyi hızla sisin ardında bırakarak doğuya doğru yol alıyorlardı. Neredeyse en ucuna kadar su dolan kapkara dev, bir dakika sonra sessizce dalgaların içine gömüldü.

76

"Üç yüz metre aşağıda dip ne kadar karanlıksa burası da öyle." Giordino'nun denizaltının sancak camından baktığında gördüğü manzara karşısında yaptığı değerlendirmede bir parça mübalağa vardı. *Bloodhound*, sadece kısa bir süre önce su kabarcığı ve baloncuk yumağıyla birlikte yüzeye çıkmıştı. İçindeki ikili hâlâ *Narwhal*'in ışıklarının hemen yanlarında, kendilerine göz kırpacağı umudunu taşıyordu; fakat bunun yerine yoğun bir sis bulutunun her yeri örttüğü soğuk ve karanlık sularla karşılaşmışlardı.

"Enerjimiz tamamen bitmeden önce telsizi tekrar denesen iyi edersin," dedi Pitt.

Sualtı aracının bataryaları tükenmek üzereydi ve Pitt kalan gücü telsiz için ayırmak istiyordu. Elini uzattı ve balast tanklarını kapayan kolu çekti, sonra da düşük voltajla zaten güçlükle çalışmakta olan iç hava filtreleme sistemini devre dışı bıraktı. Temiz ancak buz gibi soğuk hava için üst kapağı açmaları gerekiyordu.

Yüzeyde birkaç defa daha telsizle araştırma gemisine ulaşmayı denediler, ancak çağrıları yine yanıtsız kalmıştı. Sualtı aracından çıkan zayıf sinyaller sadece *Otok*'a ulaşıyordu ve Zak büyük bir keyifle hiçbirinin dikkate alınmamasını emretmişti. Artık *Narwhal*'in ortadan kaybolduğuna emindiler.

"Hâlâ cevap yok," dedi Giordino karamsar bir şekilde. "Senin şu buzkırandaki arkadaşın eğer *Narwhal*'le ihtilafa düşmüş olsaydı ne derece dostane davranırdı sence?"

"Çok değil," diye cevapladı Pitt. "Adamın ucunda ufacık bir kazancı varsa her şeyi havaya uçurma saplantısı var. Her ne pahasına olursa olsun rutenyumun peşinde. Eğer şimdi buzkırandaysa demek ki çok geçmeden bizim de peşimize düşecek."

"Bence Dahlgren de Stenseth de kolay lokma olmayacaktır."

Pitt'in tek avuntusu buydu. Gemiyi buralara getiren ve mürettebatın hayatını tehlikeye atan kendisiydi. Gemiye ne olduğunu bilmese de en kötüsünün olduğunu farz ediyor ve kendisini suçluyordu. Giordino, Pitt'in gözlerindeki suçluluk hissini fark edince konuyu değiştirmeye çalıştı.

Cevabı bilmesine rağmen, "İtici motorlarımız tamamen durdu mu?" diye sordu.

"Evet, artık rüzgârın ve akıntının insafına kaldık."

Giordino camdan dışarıya baktı, "Acaba sonraki durağımız neresi olacak?"

"Birazcık şansla Royal Geographical Society Adaları'ndan birine sürükleniriz. Fakat akıntı bizi adaların çevresinden dolaştırırsa bir süre daha sürüklenebiliriz."

"Yolculuğumuzun bu kadar uzun olacağını bilseydim yanıma iyi bir kitap alırdım... ve kollu fanilamı."

İkisi de kalın kıyafetlere gerek duyabileceklerini tahmin etmedikleri için sadece ince kazak giyiniyorlardı. Sualtı aracının

elektronik donanımının kapanması yüzünden içerisi kısa sürede buz kesecekti.

"Ben biftekli sandviç ve bir tekilaya razıyım," dedi Pitt.

"Yemekten hiç başlama bile," diye karşılık verdi Giordino vahlanarak. Koltuğuna yaslandı, ısısını muhafaza etmek için kollarını göğsünde kavuşturdu. "Farkındasın değil mi?" diye söze başladı. "Genel merkezdeki ofiste yumuşacık deri koltuklardaki günler şimdi kulağa hiç de fena gelmiyor."

Pitt kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Sen sahadaki görev sürreni tamamlamamış mıydın?"

Giordino gülümsedi, sonra başını iki yana salladı. "Hayır. O ofise ikinci kez adımımı attığım anda anlamıştım, denizlere dönmek istiyordum. Peki ya sen?"

Pitt bu soruyu daha önce düşünmüştü. Macera dolu yıllar için, hem bedenen hem de zihnen, çok ağır bedel ödemişti. Ne var ki başka şekilde asla yapamayacağını da pekâlâ biliyordu.

"Daima maceraya hayatımın önünde tuttum ama hayat zaten bir maceraymış dostum." Giordino'ya dönerek gülümsedi. "Sanırım hiçbirinin kontrolü elimizde değil."

"Ama bu kanımızda var maalesef."

Kaderini kontrol etmekten âciz Pitt, koltuğuna yaslanıp gözlerini kapattı. Gözlerinin önünden bir *Narwhal* ve müretebatı görüntüsü geçiyor, onu Washington'daki Loren'ın hayali izliyordu. Fakat dönüp dolaşıp gözünün önüne aynı kişinin, geniş omuzlu, tehditkâr yüzlü bir adamın resmi geliyordu. Bu, Clay Zak'ın görüntüsüydü.

77

Denizaltı yalpalayarak ve döne döne yaklaşık üç mil hızla güneye doğru dalgalı denizde sürükleniyordu. Arktik denizlerde şafağın ilk ışıkları suyun üstüne çöken kalın sis tabakasının griliğini hafifçe aydınlatmaya başlamıştı. Telsizi takip etmekten başka yapacak işleri olmayan iki adam dinlenmeye çalışıyordu; fakat düşen iç sıcaklık, rahatsız uykularını çok geçmeden bölüyordu.

Dışarıdan gelen sürtünme sesini, aracın gıcırtıyla duraksaması izlemişti.

Giordino uykulu gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde, "Kara göründü," dedi mırıldar gibi.

"Az kaldı," diye karşılık verdi Pitt sancak camından dışarıyı süzerek. Hafif rüzgâr sis tabakasında küçük bir açıklık oluşturmuş, hemen önlerindeki beyaz buzlu platoyu ortaya çıkarmıştı. Geniş düzlük, otuz metre kadar ötede dalga dalga kabaran sis arasında gözden kayboluyordu.

"Bu buz kütlesinin karşı tarafında kara olduğuna bahse varım," dedi Pitt.

"Sıcak kahve büfesi bulacağımız yer orası o halde?" diye sordu Giordino. Isınmak için ellerini ovuşturuyordu.

"Elbette... aşağı yukarı buranın üç bin kilometre ilerisinde," diye cevapladı Pitt ona bakarak. "İki seçeneğimiz var. Bu küçük titanyum kulemizde rahat rahat beklemek, ya da yardım bulmak için dışarı çıkmak. Eskimolar hâlâ bu bölgede avlanıyorlar, yani yakınlarda bir yerleşim yeri olabilir. Hava da açık olursa geçen gemileri işaret vererek durdurma konusunda daima bir umut ışığı var." Sonra başını giydiği kıyafetlere çevirdi. "Maalesef tam olarak kır gezintisine uygun kıyafetler giydiğimiz söylenemez."

Giordino kollarını gererek esnedi. "Bana soracak olursan bu teneke kutuda oturmaktan yoruldum. Hadi dışarı çıkıp biraz bacaklarımızı açalım, hem civarda ne var ne yok ona bakarız."

"Aynı fikirdeyim."

Giordino son bir kez daha *Narwhal*'le bağlantı kurmaya çalıştıktan sonra telsiz cihazını kapattı. İki adam kapaktan dışarıya başlarını çıkardıkları anda eksi on üç derecelik dondurucu soğukla karşılaştı. Aracın burnu kalın bankize iyice saplanmıştı, bu yüzden denizaltıdan kolayca donmuş yüzeye indiler. Sertleşen rüzgâr çöken sis bulutunu yer yer dağıtmaya başlamıştı. Önlerinde uzanan buzdan başka bir şey görünmüyordu. Ayaklarının altındaki kuru kardan çıkan çıtırtılar arasında ilerlemeye başladılar.

Bankiz, uzak aralıklarda belli noktalarda tek tük küçük yükseltiler dışında genelde dümdüzdü. Kısa bir mesafe yürümüşlerdi ki Giordino sol tarafında bir şey fark etti. Burası küçük bir buz sırtına kabaca oyulmuş ufak, kardan bir kovuktu.

"İnsan yapımına benziyor," dedi Giordino. "Belki birisi içeride bizim için kar kulaklığı bırakmıştır."

Giordino kovuğun girişine yaklaştı, bir dizi üstüne eğilerek başını içeri soktu. Pitt de önce arkasından yaklaştı, sonra etraftaki izleri incelemek için duraksadı. Şekilleri tanıyınca kaskatı kesilmişti.

"Al," diye fısıldadı endişeli bir sesle.

Giordino zaten duraksamıştı. Karanlık geçidin bir metre ötesinde kovuğun genişleyerek büyük bir ine çıktığını görmüştü. İçerisi karanlık olsa da ağır nefeslerle yükselip inen büyük beyaz bir tüy yığınını seçebilmişti. Kış uykusundan uyanan bir kutup ayısı, bahar şekerlemesi için kışlık yuvasına yeniden uğramışa benziyordu. Ne yapacağının belli olmamasıyla bilinen aç bir kutup ayısı iki adamı kolaylıkla o günkü ziyafeti yapabilirdi.

Tehlikeyi hemen fark eden Giordino, sessizce kovuktan dışarı çıktı. Dudaklarından sadece "ayı" kelimesi döküldükten sonra birlikte ayaklarının ucuna basarak hızla oradan uzaklaştılar. Duyma mesafesinin iyice dışına çıktıklarında Giordino adımlarını yavaşlattı, yüzünün rengi atmıştı.

"Ben bölgelerde sadece bir sürü uyuşuk fok balığı göreceğimizi umuyordum," dedi gördükleri karşısında başını iki yana sallayarak.

Pitt kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu. "Evet, bir ayının pençeleri arasında parçalandığını görmeyi hiç istemem."

Tehlikenin ne kadar ciddi olduğunun farkındaydılar, bu yüzden denizden uzaklaşırken bir gözleri hâlâ gerideydi.

Ayı ini arkalarında sisin içinde yavaş yavaş kaybolurken önlerinde puslar arasında karanlık, kayalık bir kara şeridi görün-

meye başlamıştı. Ufuk civarında dalgalı yarık ve sırtlar şeklinde kahverengi ve gri siluetler uzanıyordu. Pitt'in tahminlerine göre Royal Geographical Society Adaları'nın kuzey kıyılarında, Batı Adası yakınlarında karaya çıkmışlardı. Victoria Boğazı'ndan akıntıyla gelen kış buzullarından meydana gelen kalın buz katmanı, yer yer bir kilometre genişliğine uzanan kalın bir şerit boyunca kıyıya yığılmıştı. Donmuş denizin sardığı adanın çorak toprakları sanki nerdeyse ıssızlığa isyan edecekmiş gibiydi.

İki adam kıyı şeridine ulaşmak üzereyken Pitt durdu. Giordino arkasını dönüp Pitt'in yüzündeki ifadeyi görünce rüzgâra doğru kulak kabarttı. Uzaklardan cılız bir çatırtı ve beraberinde fersiz bir uğultu yankılanıyordu. Gürültü şiddetini azaltmak bir yana yaklaştıkça daha da artıyordu.

"Bu kesinlikle gemi," diye mırıldandı Giordino.

"Buzkıran."

"Buzkıran mı?"

Birkaç dakika sonra kıyının yüz metre kadar açığında sisin arasında *Otok*'un devasa pruvası göründüğünde Giordino'nun sorusu cevabını bulmuştu. Geminin yüksek burnu yarım metre kalınlığında buzu puding gibi yarıyor, dağılan buz parçalarını etrafa saçarak ilerliyordu. Sanki Pitt ve Giordino'nun varlığını fark etmişçesine buzkıranın uğuldayan motorları yavaşlamış ve yavaşça rölantiye geçmişti, gemi bükülmüş buz kütlesine çarparak durdu.

Pitt, soğuktan tir tir titreyen içinde beliren rahatsız edici bir hisle gemiye uzun uzun baktı. Hemen dikkatini buzkıranın dümdüz hale gelmiş burun kısmı çekti, sert bir çarpışmadan çıktığı çok açıktı. Darbe yüzünden bazı çelik levhalar sıyrılmış olsa da herhangi bir paslanma emaresi gözükmemesi çarpışma-

nın çok yakın bir zamanda olduğunu ispatlıyordu. Düzlenen burun kısmında parça parça görülen turkuvaz boyalar söylenecek başka söz bırakmıyordu.

"*Narwhal*'e çarparak batırmış," dedi Pitt. En ufak kuşkusu yoktu.

Giordino başını salladı, o da aynı sonuca varmıştı. En büyük korkularının gerçek olduğunu anlayan iki adam gördükleri karşısında uyuşmuşlardı. *Narwhal*'in mürettebatıyla birlikte Victoria Boğazı'nın dibinde olduğu kesindi. Sonra Giordino oldukça rahatsız edici bir şey daha fark etti.

"Çarptığı tek şey *Narwhal* değilmiş," dedi. "Palamar gözü çevresindeki gözde levhalarına baksana."

Pitt gövdeye bakınca çarpışma esnasında oluşmuş hafif çökme izlerini gördü. Buzkıranın gövdesindeki kırmızı boya açılarak altındaki gri astar boya ortaya çıkmıştı. Çökme kenarlarında beyaz dikdörtgen lekeler vardı.

"Acaba bu geminin önceki hayatında gri bir savaş gemisi olması mümkün mü?" diye sordu Pitt.

"Biraz daha açık konuşup şuna FFG-54 demeye ne dersin? *Ford* adıyla tanıdığımız donanma firkateyni. Beaufort Denizi'nde haftalar önce onu geçmiştik. Kanadalılara ait araştırma kampından kurtulanlar da benzer şekilde tarif ediyorlardı. Şuradaki boyanın altında beyaz boyayla 5 rakamının yazdığına eminim."

"Çabucak Birleşik Devletler Donanma grisiyle boyarsın, sonrasını biliyorsun, artık uluslararası bir olay çıkarabilirsin."

"Şiddetli bir tipinin ortasında yıldız ve şeritler dalgalanan bayrakla araştırma kampını ikiye bölünce kamptaki bilimadamlarının nasıl kandırıldığını anlamak hiç de zor değil. Burada asıl soru neden sorun çıkarmaya çalıştıkları."

"Rutenyumu, bu civardaki petrol ve doğalgaz kaynaklarını göz önüne alınca Mitchell Goyette'in arktik bölgenin buz baronu rolünü oynamayı istediğini söyleyebilirim," dedi Pitt. "Eğer Birleşik Devletler'in bölgedeki varlığından kurtulursa bu onun için çok daha kolay bir oyun olur."

"Ki şu noktada o varlığı sen ve ben oluşturuyoruz."

Daha Giordino cümlesini bitirmeden buzkıranın güvertesinde siyah parkalara sarılmış üç adam belirdi. Küpeşteye yaklaşan adamlar hiç tereddüt etmeden Steyr hafif makineli tüfeklerini kaldırıp Giordino ve Pitt'e doğrulttular ve ateş etmeye başladılar.

78

Bu arada millerce ötede kuzeydoğuda, boğulan ve öksüren motor sesi, dalgalar arasında yankılanıyordu. Yakıtı biten filika motoru, son birkaç damla benzini de hırıltıyla yaktıktan sonra tıkırtıyla durdu. Filikadaki adamlar gergin gözlerle birbirlerine bakarken tek kelime etmiyorlardı. Nihayet *Narwhal*'in dümencisi kırk litrelik boş benzin bidonunu eline alıp salladı.

"Efendim, iliğine kadar tüketmişiz."

Narwhal'in kaptanı böyle olacağını biliyordu. Tek başına yol almış olsalardı karaya ulaşabilirlerdi. Ne var ki yedeklerindeki tamamen dolu iki zodyak bot tıpkı çapa demiri vazifesi görerek filikanın ilerlemesini oldukça yavaşlatmışlardı. Azgın deniz ve güçlü güney akıntısı işlerini daha da zorlaştırmıştı. Bununla birlikte diğer botlardaki adamları geride bırakma düşüncesi akıllarına bile gelmemişti.

"Yandaki adamlar küreklere," diye talimat verdi Stenseth. "Rotamızı düzeltip devam etmeye çalışalım."

Sonra yılların seyrüsefercisi olan dümenciye doğru eğilerek sessizce, "Kral William Adası ne kadar uzaktadır, tahminin ne?" diye sordu.

Dümenci yüzünü ekşitti.

"Bu şartlar altında ilerleyişimizi hesaplamak zor," diye cevaplamaya başladı kısık sesle. "Bana adanın beş mil ya da biraz daha uzağındaymışız gibi geliyor." Kesin olmadığını gösterircesine belli belirsiz omuz silkti.

"Benim de tahminin aynı yöndeydi, ama yine de daha yakın olacağımız ümidindeydim," diye karşılık verdi Stenseth.

Karaya ulaşamama olasılığının verdiği korku içini kemirmeye başlamıştı. Rüzgârın şiddetini artıracağından emindi. Denizde geçen onlarca yıl hava durumu sezgilerini epeyce geliştirmişti. Suların biraz daha kabaracağını kemiklerinde hissedebiliyordu. Güvenilmesi imkânsız seyir durumları dikkate alındığında belki de dikkat etmeleri gereken tek şey sezgileriydi.

Hemen arkalarında pusun içinde gelen siyah şişme botlara baktı. Yavaş yavaş söken şafağın cılız ışıkları altında kurtardıkları adamların yüzlerini az da olsa seçebiliyordu. Pek çoğu uzun süre soğuğa ve açlığa maruz kaldığı için çelimsiz haldeydi. Buna karşın içinde bulundukları şartlardan dolayı hiç sızlanmadan bütün olarak tam bir cesaret örneği oluşturuyorlardı.

Murdock Stenseth'in kendilerine doğru baktığını görünce ona seslendi.

"Efendim, nerede olduğumuzu söyleyebilir misiniz?"

"Victoria Boğazı. Kral William Adası'nın hemen batısındayız. Size yolcu gemilerinin bu taraftan geçtiğini söyleyebilmeyi çok isterdim, ama maalesef kendi başımızayız."

"Bizi kurtardığınız ve yedeğinize aldığınız için zaten size minnettarız. Fazladan kürek takımınız var mı?"

"Hayır, üzgünüm ama ilerleyebilmeniz için bizden başka çıkar yolunuz yok. Karaya çıkmamız çok sürmez," dedi sahte bir iyimser ses tonuyla.

Narwhal mürettebatı nöbetleşe vardiyalarla kürek çekiyorlardı; hatta Stenseth bile sırası geldiğinde kürek başına geçmişti. İlerleyebilmek için inanılmaz çaba göstermeleri gerekiyordu, ayrıca puslu karanlık içerisinde nereye gittiklerini hesaplayamamak oldukça sinir bozucuydu. Stenseth arada bir kulak kabartıp, dalgalardan kıyıya çarpma sesi gelip gelmediğini anlamaya çalışıyordu; fakat tek duyduğu üç bota çarpan köpüklü dalgaların çıkardığı seslerdi.

Hava konusundaki sezgilerinde haklı çıkmıştı; rüzgârın şiddetini artırmasıyla deniz giderek kabarmaya başlamıştı. Filikanın bordasına gittikçe daha çok dalga çarpmaya başlamış, kısa süre içinde birkaç adamı filikada biriken suyu boşaltmakla görevlendirmek zorunda kalmışlardı. Stenseth zodyakların da aynı kaderi paylaştığını, burunlarından içeriye sürekli su aldıklarını gördü. Durum hızla daha da korkunç bir hal alıyordu ve hâlâ karaya yaklaştıklarını gösteren en ufak bir belirti yoktu.

Kürek değişimi sırasında arka tarafta oturan mürettebatın biri aniden bağırmaya başladı.

"Efendim, suda bir şey var!"

Stenseth ve diğerleri hemen gözlerini kısarak ileriye baktılar, sis bulutunun kıyısında siyah bir nesne fark etmişlerdi. Bu şey her ne olursa olsun Stenseth kara olmadığını çok iyi biliyordu.

"Balina," diye bağırdı birisi.

Stenseth nesnenin sualtında kalan kısmının kapkara ve olağandışı derecede pürüzsüz olduğunu fark etmişti. "Hayır," dedi sessizce. Biraz daha şüpheyle bakınca hareket etmediği ve ses çıkarmadığı dikkatini çekti.

Sonra şiddetli bir ses, elektronik olarak kulakları sağır edecek kadar artırılmış bir ses, sisi dağıtırcasına gürledi. Aniden duydukları şiddetli sesle adamların her biri yerlerinden fırlamış, kalpleri duracak gibi olmuştu. Buna karşın ağızlarından dökülen sözler çevrelerini saran zorlu çevre şartlarına tamamen aykırı bilmece gibi sözlerdi.

"Heyt be!" diye haykırdı kimden olduğu belli olmayan bir ses. "Birleşik Devletler gemisi *Santa Fe* bu. Aramızda 'Dixie' marşını ıslıkla çalabilen herkese sıcak yatak ve likör varmış."

79

Clay Zak gözlerine inanamıyordu. NUMA gemisinden kurtulduktan sonra buzkıranın rotasını Royal Geographical Society Adaları'na çevirmiş ve kamarasında dinlenmeye çekilmişti. Uyumak için kendini ne kadar zorlasa da zihninin tamamen rutenyumu nerede bulacağına odaklanması yüzünden sadece kesik kesik dinlenebilmişti. Birkaç saat sonra köprüye döndüğünde geminin Batı Adası'na gitmesi talimatını vermişti. Gemi çevresini saran bankizi yararak rutenyum madeninin yeriyle ilgili Zak'ın nihai fikrinin işaret ettiği bölgeye doğru ilerliyordu.

Gemi yavaşça durmaya başladığında jeologlar ranzalarından doğruldular. Bir dakika sonra dümencinin gözüne bankiz kenarında parlak bir nesne ilişmişti.

"Araştırma gemisine ait bir denizaltı bu," dedi.

Zak fırlayıp köprünün camına yaklaştı, şaşkın gözlerle uzun uzun araca baktı. Doğruydu; gri sis bulutu içinde zar zor

görülen parlak sarı bir denizaltı, *Otok*'un sancak tarafında bankize oturmuştu.

Sualtı aracının o noktaya kendi kendine sürüklendiğini bilmiyordu. "Nasıl oldu da öğrendiler?" diye lanet okudu. Öfkeyle kalp atışı hızlanmaya başladı. Madenciler Birliği'ndeki Eskimo rutenyumunun yerini gösteren harita sadece kendi elindeydi. Araştırma yapan NUMA gemisini daha henüz yok etmiş ve doğruca buraya gelmişti. Buna karşın şimdi yine de Pitt'in gerisinde olduğunu öğreniyordu.

Yatağında uyuyan buzkıranın kaptanı geminin durduğunu hissederek uyandı ve sendeleyerek halsiz gözlerle köprüye geldi.

"Sana, bu hasar gören pruvayla bankizden kesinlikle uzak durmanı söylemiştim," diye söylendi. Soğuk ve düşmanca bakışlarla karşılaşınca konuyu değiştirdi. "Jeoloji ekibini harekete geçirmeye hazır mısın?"

Zak onu duymazdan gelmiş, iskele camından dışarıyı işaret eden ikinci kaptana kulak vermişti.

"Efendim, buzun üzerinde iki adam var," dedi ikinci kaptan.

Zak iki silueti dikkatle inceledi, oldukça rahatlamıştı. Yüzüne çarpık bir gülümseme yayıldı.

"Jeologları boş ver. Bana güvenlik timimi bağlayın. Hemen."

Giordino ve Pitt'e ilk kez ateş açılmıyordu; bu yüzden namlu alevini gördükleri anda kendilerini yere attılar. İlk mermileri birkaç santim öteden savuşturduktan sonra var güçleriyle karaya doğru koşmaya başladılar. Engebeli yüzey koşmalarını güçleştiriyordu; fakat ikisi de kendilerine nişan alınmasını zorlaştırmak için zikzaklar çizerek koşuyorlardı. O şartlar altında verilebilecek en akıllıca kararı vererek farklı yönlere doğru ha-

reketlendiler; böylelikle ateş edenleri içlerinden birini seçmek zorunda bırakmışlardı.

Silahlardan ateşlenen mermiler ayaklarının etrafından vızıldayarak geçiyordu. Ne var ki Pitt de Giordino da iyi birer sıçrayıcıydılar; bu yüzden gemiden uzaklaştıkça nişancıların isabet oranı giderek daha da azalıyordu. İki adam kumsalı kaplayan ince sis bulutuna doğru koştular. Kıyıya ulaştıklarında gri duman tabakası nihayet pelerin gibi onları saklamış, gemideki adamların görüş alanından tamamen kurtulmalarını sağlamıştı.

Nefes nefese kalan ikili buzla kaplı kıyı şeridinde birbirlerine yaklaştı.

Giordino'nun ağzından buharlar yükseliyordu. "Zaten ihtiyacımız olan tek şey bu donmuş topraklarda sıcak bir karşılamaydı."

"Bir de iyi tarafından bak," diye karşılık verdi Pitt. "Birkaç saniyeliğine de olsa ne kadar soğuk olduğunu unutmuş olduk."

Şapkaları, eldivenleri ve parkaları olmadan iki adam neredeyse donmak üzereydi. Beklenmedik koşturmaca kan akışlarını hızlandırmıştı; buna karşın yüzleri ve kulakları acıyla sızlıyordu ve elleri tamamen uyuşmuştu. Vücutlarını sıcak tutma çabaları enerjilerini daha da azaltmış, kısa süreli koşturmaca onları iyice zayıf düşürmüştü.

"İçimden bir ses, sıcacık kıyafetler giyen yeni dostlarımızın çok geçmeden yanımızda biteceğini söylüyor," dedi Giordino. "Koşacağımız yönle ilgili bir seçimin var mı?"

Pitt sahilin bir yukarısına bir de aşağısına baktı; yavaş yavaş dağılan sis görüş alanını kapatıyordu. Önlerinde, sol taraflarına doğru giderek yükselen dik bir yamaç görülüyordu. Yamaç sağ tarafta alçalarak diğeriyle birleşip yuvarlak bir tepeye benzeyen küçük bir yapı oluşturuyordu.

"Arkamızda iz bırakmamamız için bir an önce buzdan çıkmamız lazım. Ayrıca daha yüksek bir yere çıkarsak kendimi çok daha rahat hissederim. Görünüşe göre yapacağımız en mantıklı seçim sahilin aşağısına, sağ tarafa doğru ilerlemek."

İki adam yeniden koşmaya başladılar, birden bastıran hafif tipi ve şiddetini artıran rüzgâr, kendilerini gizleyen sisi dağıttığı için artık en büyük düşmanlarıydı. Alçak yamacın ön cephesine doğru kıyı boyunca ilerledikten sonra sırtı ikiye bölen içi buzla dolu derin bir yarığa yaklaştılar. Geçilmesi imkânsız göründüğü için koşarak iç kısımlarına girebilecekleri başka bir geçit noktası aramaya devam ettiler. Kıyı boyunca bir kilometre kadar ilerlemişlerdi ki başka bir tipi sahili kasıp kavurmaya başladı.

Rüzgâr, açıkta kalan derilerini alazlıyor, ciğerleri buz gibi havayı solurken kıvranıyordu. Nefes almak bile başlı başına işkence halini almıştı; ancak ikisi de yavaşlamadı. Çok geçmeden makineli tüfeklerin mekanik tıkırtısı tekrar yankılanmaya başladı, mermiler birkaç metre arkalarındaki uçurumda vınlayarak sekiyordu.

Pitt omzunun üstünden geriye bakınca esen rüzgârın arkalarındaki sisi dağıtmış olduğunu gördü. Uzaktan iki adamın onların doğrultusunda ilerledikleri görülebiliyordu. Zak silahlı timini üç gruba bölmüş, her bir ekibi farklı yönlerden peşlerine göndermişti. Batıya gönderilen ikili rüzgâr sayesinde koşan iki adamı görmüştü.

Pitt kıyının yukarısında kendilerine doğru gelen büyük bir sis tabakası daha gördü. Bir dakika daha açılan ateşten kaçınabilmeleri halinde kendilerini gizleyecek sisin içerisine girebileceklerdi.

"Bu herifler beni sinirlendirmeye başladılar," dedi Giordino nefes nefese bir halde. Adamlar hâlâ arkalarındaydı.

"Umarım kutup ayısı da aynı şeyi düşünüyordur," diye karşılık verdi Pitt.

Son açılan ateşte kurşunlar hemen yanlarındaki buza saplanmıştı. Adamlar koşarak ateş ettikleri için isabet ettirememişlerdi; ancak şanslı bir atışın da çok uzağında değillerdi. Pitt sise doğru koşarken sırtın sol tarafına biraz daha dikkatle baktı. Uçurum hemen önlerindeki başka bir çukura doğru iniyordu; ancak bu seferki öncekinden daha dardı. Yarık taş ve buzla dolu olmasına karşın içinden geçilebilir gibi görünüyordu.

"Önümüzdeki yarıktan geçmeyi deneyelim."

Elli metre ötelerindeki sis tabakasına yetişmeye çalışan Giordino başını salladı. Bir kez daha ateş açılmıştı, bu defa tam topuklarının yanına denk gelmişti. Adamlar daha isabetli ateş edebilmek için silahlarını durarak ateşlemişlerdi.

"Başarabileceğimizi sanmıyorum," diye mırıldandı Giordino.

Kanala neredeyse ulaşmışlardı, ancak sis hâlâ uzaktaydı. Pitt, birkaç metre ötelerinde yarığın içinden çıkıntı yapan, buzla kaplı büyük, dikey bir taş fark etti. Güçlükle nefes alarak taşı ancak parmağıyla gösterebilmişti.

Başlarının hemen üzerindeki yamaçtan, arkalarındaki adamların açtığı ateş yüzünden birden taş parçaları dökülmeye başladı. İkili içgüdüsel olarak başlarını eğdi; sonra da birkaç santim ötelerine isabet eden mermiler arasında büyük taşa doğru eğilerek ilerlemeye başladılar. Yerde uzanmış halde dondurucu havada güçlükle nefes alıyor, vücutları sızlıyordu, artık tükenmiş vaziyetteydiler. Takipçilerinden saklandıkları için açılan ateş kesilmişti, nihayet incecik sis bulutu bulundukları yere ulaşmış, yavaş yavaş etraflarını sarmıştı.

Pitt zorlukla doğruldu. "Galiba buradan tırmanabiliriz." Üst taraflarındaki kanal, buzlu taş yığınıyla doluydu ve yana doğru yükseliyordu.

Giordino başını salladı, sonra ayağa kalkıp yamaca doğru ilerledi. Tırmanmaya başladığında Pitt'in yerinden kımıldamadığını fark etti. Döndüğünde kader arkadaşının büyük kayaya dik dik baktığını ve eliyle taşın yüzeyini ovaladığını gördü.

"Bana sorarsan taşlara olan hayranlığını göstermek için pek de iyi bir zaman değil," diye uyardı Pitt'i.

Pitt taşı buzla kaplı yamaca kadar izledi, sonra başını kaldırdı. "Bu kaya değil," dedi usulca. "Dümen."

Giordino, Pitt'e bakarak bir an çıldırdığını düşündü, sonra arkadaşının baktığı yöne baktı. Başlarının yukarısındaki ince buz tabakasının altında koyu renkli bir taş yığını gömülüydü. Yamaç kenarını dikkatle incelediğinde Giordino'nun ağzı bir karış açık kalmıştı. Gerçekten burası bir taş yığını değildi; afallamış bir halde kabul etmek zorunda kalmıştı.

İkili, üstü buza gömülü, on dokuzuncu yüzyıla ait yelkenli bir geminin ahşap gövdesine bakıyorlardı.

80

Erebus kadim çağlardan kalan unutulmuş bir kutsal eser gibi karşılarında duruyordu. Yüzen bir buz kütlesine takılarak kardeş gemisinden ayrılmış, yaklaşık yüz altmış yıl önce kendisini Victoria Boğazı'ndan sürükleyen devasa buzullar tarafından kıyıya sıkıştırılmıştı. Enkaz denizde çürümeyi reddedercesine kanala saplanmış ve her geçen gün buzu kendisine mezar edinmişti.

Buz, gövdeyi kaplamış ve geminin iskele tarafını sarp tepe yamacına yapıştırmıştı. Geminin üç yelken direği hâlâ dimdik ayakta, düzensiz açılarla yana yatmış ve yandaki sırtla birleşen kalın buz tabakası içinde kaybolmuştu. Sancak tarafında ve güvertesinde dikkat çekici şekilde buz olmamasına karşın Pitt ve Giordino gemiyi küçük kanyona çıkarken küpeştesine tırmandıklarında fark etmişlerdi. İkili, Franklin'in sancak gemisinde dolaştıklarında hâlâ inanamamış bir halde hayran hayran gemiyi seyrediyorlardı.

"Tüm buzları eridikten sonra, sanki tekrar İngiltere'ye yelken açabilecekmiş gibi," dedi Giordino.

"Eğer içinde birazcık bile rutenyum varsa ilkin Potomac'a doğru ufak bir gezintiye çıkmayı tercih ederim."

"Ben birkaç battaniye ve bir yudum roma razıyım."

Adamlar soğuk yüzünden durmaksızın titriyorlardı; bedenleri iç sıcaklıklarının düşmemesi için savaşmaya başlamıştı. İkisi de yavaş yavaş letarjiye kapıldıklarının farkındaydılar ve Pitt en kısa zamanda sıcak bir yer bulmak zorunda olduklarını biliyordu. Arka taraftaki ana ambara giden merdivenlerden çıktı, ufalanmış kanvas örtüyü çekti.

Karanlık iç kısmı dikkatli gözlerle süzerken Giordino'ya, "Çakmağın var mı?" diye sordu.

Giordino cebinden Zippo'sunu çıkarıp ona fırlattı. "Buralarda havana purosu varsa geri isterim," dedi.

Pitt dik merdivenlerden inerek alt güverteye ulaştığında çakmağı yaktı. Bölmedeki duvarlara takılı kandilleri fark edince isli fitillerini tutuşturdu. Tarihi kandiller hâlâ gür şekilde yanıyor, ahşap koridoru titrek turuncu ışıklarıyla aydınlatıyordu. Giordino yandaki çiviye asılı bir balina yağı kandili gördü; artık taşınabilir bir ışık kaynakları vardı.

Koridordan ilerledikçe karşılarına tuhaf bir kaos ve cinayet sahnesi çıkıyordu. *Terror*'ün düzenli görünüşünün aksine *Erebus*'a tam bir keşmekeş hâkimdi. Sandıklar, çöpler ve dökün tüler koridora saçılmıştı. Her yerde teneke kutular vardı. Havada çok sayıda değişik küf kokusunun yanında belirgin bir rom kokusu vardı. Ve yerde çok sayıda ceset yığılıydı.

Mürettebatın yatakhanesine hızlıca göz atmak için ilerlediklerinde Pitt ve Giordino, güvertede sere serpe uzanmış belden yukarısı çıplak iki adamın cesediyle karşılaştılar. Birisi-

nin şakağı parçalanmış, etrafını kurumuş kan lekeleri sarmıştı. Diğerinin de kaburgasına büyük bir ekmek bıçağı saplıydı. Tamamen donmuş olmalarına ve bedenlerinin tüyler ürpertici şekilde bozulmalarına karşın Pitt adamların göz renklerini dahi fark edebiliyordu. Mürettebat yatakhanesinde benzer durumda birçok ceset daha buldular. Pitt'in gözünden adamlardaki, sanki elementten çok daha korkunç bir şeyden dolayı mahvolmuşlarcasına bakış kaçmamıştı.

Pitt ve Giordino bu dehşet verici manzarayı incelemek için daha fazla zaman harcamayıp geldikleri yoldan geri döndüler ve merdivenlerden kontra tavlon güvertesine indiler. Kıyafet odasına ulaşınca rutenyum arayışına bir süre ara verdiler. Mürettebatın üst kıyafetlerinin saklandığı depoda raf raf botlar, ceketler, şapkalar ve kalın çoraplar vardı. Kendi bedenlerine oldukça uygun kalın yünden subay ceketlerini giyen ikili uzun bere ve eldiven de bulunca sıkıca yeni kıyafetlerine sarıldılar. Nihayet hafif sıcaklık duygusunu iliklerinde hissedince vakit kaybetmeden güverteyi kolaçan etmeye devam ettiler.

Bir üsteki güverte gibi kontra tavlon güvertesi de darmadağınık haldeydi. Kocaman istifler halinde sırlanmış boş fıçı ve yiyecek sandıkları bir zamanlar gemide büyük miktarda yiyeceğin depolandığının en büyük kanıtıydı. Kapısı açık mahzene girdiler; burası gemide içkinin ve silahların saklandığı yerdi. Tüfeklerin konulduğu raflar hiç el değmemiş haldeydi; buna karşın mahzenin kalanı karmakarışıktı. Parçalanmış rom ve likör sandıkları güvertenin her yanına dağılmış, teneke kutular etrafa saçılmıştı. Biraz daha geriye doğru gidince buhar kazanı için kullanılan kömürün bir kısmının istif edildiği büyük kömürlüğü buldular. İçerisi boştu, ancak Pitt'in dikkatini kömürlüklerden birinin dibindeki gümüşi toz ve külçeler çekmişti.

Külçelerden birini eline aldığında kömür olamayacak kadar ağır olduğunu fark etti. Giordino ise yandaki katlı çuval bezlerine dikkat kesilmişti; çuvalları ayağıyla dürtünce bir yüzlerine BUSHVELD, GÜNEY AFRİKA yazılı olduğunu gördü.

"Burada saklıyorlarmış, ama belli ki hepsini Eskimolarla takas için kullanmışlar," dedi Pitt ve elindeki külçeyi tekrar kömürlüğe fırlattı.

"Öyleyse geminin seyir defterini bulup kaynağı öğrenme zamanı geldi."

O sırada birden geminin dışından cılız bir bağırtı duyuldu.

"Seslere bakılacak olursa dostlarımız epeyce yaklaşmış," dedi Giordino. "Gitmemiz gerekiyor." Merdivene doğru bir adım attı, fakat Pitt'in ardında olmadığını fark etti. Pitt'in zihninde dolaşan tilkileri görebiliyordu.

"Gemide kalmamıza değer diye düşünüyorsun değil mi?"

"Eğer onlara sıcak bir karşılama ayarlayabilirsek ki bence bunu halledebiliriz," diye cevap verdi Pitt konsantre olmuş bir şekilde.

Elindeki kandili sallayarak Giordino'ya mahzene gitmesini işaret etti. Kandili uzun, buzla kaplı bir sandığın üzerine koyup önceki gelişinde gözüne kestirdiği Brown Bess tüfeklerinin olduğu rafa gitti. Silahlardan birini raftan çıkarıp daha yakından inceledi, tüfek hâlâ çalışır durumdaydı.

"Otomatik değil, ama yine de durumumuzu eşitler."

"Sanırım önceki sahibi kullanmamıza bir şey demez," diye karşılık verdi Giordino.

Pitt, Giordino'nun söylediğine bir anlam verememişti. Arkasını döndüğünde Giordino'nun kandilin altındaki sandığı işaret ettiğini fark etti. Pitt biraz daha yaklaşınca bunun bir sandık

değil, iki hızar sehpasının üzerine konulmuş tahta bir tabut olduğunu fark etti.

Kandilden yayılan ışık, tabutun geniş ucuna çekiçle işlenmiş sacın üzerinde parıldamaktaydı. Tabuta doğru eğilen Pitt üzerindeki ince buz tabakasını eliyle temizleyince sacın üzerine elle boyanmış yazı ortaya çıktı. Mezar kitabesini okuyunca ensesinden aşağı soğuk sular dökülmüş gibiydi.

Sir John Franklin
1786-1847
RUHU DENİZLERİNDİR

81

Zak, buzkıranın sıcacık köprüsünden ayrılmadan önce muhafız timlerinin Pitt ve Giordino'yu iyice köşeye sıkıştırmalarını bekledi. Pitt'in o adamlardan birisi olduğunu bilmesi imkânsızdı, fakat içgüdüleri öyle olduğunu söylüyordu.

Gemiye dönen paralı askerlerden birisi durum raporu vermeye başladı. "Thompson ve White içlere doğru kaçmaya çalışırlarken peşlerine takılmışlar, karada eski bir gemi varmış ve görünüşe göre gemiye çıkmışlar."

"Gemi mi?" diye sordu Pitt.

"Evet, oldukça eski yelkenli bir gemi. Küçük bir vadiye oturmuş ve her tarafı buzlarla kaplanmış."

Zak gözucuyla harita masasının üzerinde serili Madenciler Birliği haritasına baktı. Acaba yine mi yanlış hesaplamıştı? Eskimo rutenyumunun kaynağı aslında maden değil sadece bir gemi miydi?

"Beni hemen gemiye götür," diye bağırdı. "Artık şu meselenin icabına bakma zamanı geldi."

Bankizden bata çıka yürümeye çalışırlarken rüzgâr hâlâ aralıklı tipiler şeklinde bastırıyordu. Tazelenen rüzgâr yere çöken sis tabakasını dağıtmaya başlamıştı; Zak kıyı şeridinin aşağısında adamlarından birkaçının dar bir kayalığın dibinde beklediğini görebiliyordu. Ancak gemiden hiçbir iz yoktu, Zak güvenlik timinin soğukta çok uzun süre kalmış olduğundan işkillenmeye başlamıştı. Ne var ki kanala yaklaşınca kocaman siyah gövdesi sırta yaslanmış *Erebus*'u gördü ve hayran hayran bakmaktan kendini alamadı. Dikkatini, adamlarından birinin yaklaşması dağıtmıştı.

"İzleri bu küçük kanyona çıkıyor. Tırmanarak gemiye çıktıklarından neredeyse eminiz efendim," dedi White adındaki adam.

"Yanına iki adam daha al ve gemiye çık," diye talimat verdi Zak, bu sırada yanına beş adam daha gelmişti. "Geri kalanınız da sahile dağılsın, aynı yoldan kaçmayı deneyebilirler."

White yanına iki adam alarak kayalığa tırmanmaya başladı; Zak arkalarında onları takip ediyordu. Buzla kaplı arazi üst güvertenin bir metre kadar yukarısına çıkıyor, yanlarındaki küpeşteden gemiye binilebilmesi için gövdeden yukarıya az da olsa tırmanmayı gerektiriyordu. İlk tırmanan White olmuştu; silahını omzuna asıp gövdeye tırmandı ve bir ayağını küpeştenin üzerinden içeri attı. Ayağı güverteye değdiği anda bir kucak dolusu eski model tüfekle merdivenlerden çıkan siyah saçlı bir adamla göz göze geldi.

"Olduğun yerde kal!" diye bağırdı tüm gücüyle.

Fakat Pitt oralı bile olmadı.

O anda silahlarını doğrulturken iki adam arasında ölümüne bir yarış yaşanıyordu ve hiçbirisi bir an bile tereddüt etmemişti. White'ın silahının daha küçük olması ciddi bir avantajdı; fakat

bir ayağı hâlâ küpeştenin üstünde, son derece uygunsuz bir halde yakalanmıştı. Hızla silahını kavrayıp namluyu ileri çevirdi, ama o gerginlikle tam hedeflemeden tetiğe basmıştı. Birden mermiler güvertenin üstüne ve merdivenlerin yanındaki buz yığınına boşalmaya başlamıştı.

Sinirleri gemiyi saran buz kadar soğuk olan Pitt sakin bir şekilde biri hariç tüm silahları yere bıraktı, dolu Brown Bess tüfeğini omzuna yasladı. Etrafında seken mermiler arasında vakit kaybetmeden uzun namluyu doğrulttu ve tetiğe bastı. Dış kapsülün barutu ateşlemesi ve misketin namludan fırlayıp gidişi Pitt için sanki dakikalar sürmüş gibiydi.

Kısa mesafede Brown Bess'in isabet oranı ölümcüldü ve Pitt hedefini ıskalamamıştı. Misket White'ın köprücükkemiğinin hemen altına isabet etmiş, paralı askerin küpeşteden yuvarlanmasına neden olmuştu. Zak'ın ayaklarının çevresindeki donmuş çimenlere kadar yuvarlandı. Gözlerinde şaşırmış bakışla bir müddet Zak'a baktı, sonra öldü.

Zak aldırış etmeden ayağını cesedin üzerine koyarak Glock marka otomatik tabancasını çekti.

Silahını gemiye doğru sallayarak diğer iki adama, "Yakalayın onları," diye bağırdı.

Tüfek savaşı çok geçmeden ölümcül bir kedi-fare oyununa dönmüştü. Pitt ve Giordino merdiven boşluğundan kafalarını birden çıkararak antika silahları iki üç kez ateşliyorlar, üstlerine boşalan otomatik silahlardan kaçmak için de hemen siniyorlardı. Kara barutun patlamasıyla oluşan duman ortalığı kısa sürede kaplayarak güvertede göz gözü görmeyecek hale getirmiş, iki taraf için de nişan almak fazlasıyla zorlaşmıştı.

Pitt ve Giordino merdivenin alt kısmında, biri ateş ederken diğerinin öteki silahları doldurmasına imkân veren geçici

bir savunma noktası oluşturmuşlardı. Bu arada Pitt mahzende küçük bir sandıkta bulduğu iki kilogram kadar kara barutu alt güverteye taşımıştı. Sandığı, altta buldukları tüfeği, çifte ve müsademeli tabancaya sırayla kara barut doldurmak için kullandıkları küçük el barutluklarına doldurmuşlardı. Barut namluya dökülüyor, dökülen barut sonra harbiyle sıkıştırılıyor, en sonra da misket konulduktan sonra tekrar sıkıştırılıyordu. Pitt, antika silahlarla ateş etmeye hiç yabancı değildi ve süreci hızlandırmak için Giordino'ya sıkıştırma yöntemini ve ne kadar barut konulması gerektiğini göstermişti. Uzun namlulu bir tüfeğin doldurulması yaklaşık yarım dakikalarını alıyordu; ancak iki adam peş peşe aynı süreci tekrarlamaları sayesinde çok geçmeden bu işlemi on beş saniyenin altına düşürmeyi başarmıştı. Merdiven boşluğundan başlarını çıkarır çıkarmaz rakiplerinin tahmin etmesine imkân vermemek için bazen tek atış yapıyorlar, bazen de art arda ateş ediyorlardı.

Ateş güçleri çok daha üstün olmasına karşın Zak ve adamları temiz bir atış yapmakta oldukça zorlanıyorlardı. Gövdeden yukarı tırmanmak zorunda kalmalarının yanı sıra küpeştenin arkasına çömelip gizlenmeye çalışırken bir yandan da hedef almakla uğraşmak zorundaydılar. Pitt ve Giordino hareketlerini kolayca fark etmiş ve çok geçmeden silahlı adamları parçalanan küpeşte tahtaları arasında kapana kısmışlardı. Zak sessizce diğer iki adamın önünde ilerleyerek küpeşteye sıkıca yapıştı. Vızıldayan mermiler arasında diğer adamlara döndü ve fısıldayarak, "Sonraki atışlarından sonra kalkıp birlikte ateş etmeye başlayın," dedi.

Adamlar başlarını salladılar ve yeniden ateş açılmasını beklemeye başladılar. Ateş etme sırası Pitt'teydi, yedeğinde iki tüfeği olduğu halde çakmak taşlı tüfekle sürünerek merdivenin

en üst basamağına çıkmıştı. Tüfeklerden birini omzuna koyup güvertenin kenarına dikkatle baktı, Giordino'nun az önceki ateşinden kalan barut dumanının arasından küpeştenin etrafını süzdü. Küpeştenin bir noktasında siyah bir parkanın üst kısmı görünüyordu; hemen arpacığı hedefe nişanladı. Adamın başını kaldırmasını bekliyordu, ancak muhafız kımıldamamakta direniyor gibiydi. Küpeştenin mukavemetini test etmeye karar vererek namluyu biraz daha aşağıya eğip tetiğe bastı.

Mermi eskimiş ahşabı paramparça etmiş, paralı askerin baldır kasına isabet etmişti. Ne var ki tüfekten çıkan sese tepki olarak ayağa fırlayıp makineli tüfeğini ateşlemişti. Üç metre aşağısındaki ikinci adam onu takip etmişti.

Siyah dumanlar arasında Pitt iki adamın ayağa kalktığını fark ettiği anda hemen merdivene eğildi. Fakat geri çekilirken içgüdüsel olarak basamaktaki tüfeği aldı. Vücudu tamamen güvertenin altına saklansa da tüfeği kaldırdı. Eli, ikinci nişancıyla aynı hizadaydı; namluyu adamın kafasına doğru doğrultup tetiği çekti.

Misket, aynı anda çıkan büyük bir patlama sesiyle başının üzerine kıymık parçaları dökerek fırladı. Kulakları ona, adamlardan birinin ateşi kestiğini söylüyordu, ancak diğeri merdiven boşluğuna mermi yağdırmaya devam ediyordu. Hafifçe sersemlemiş bir halde alt güverteye indi, bir çift ahşap kabzalı tüfek ve bir Purdey çiftesiyle başını kaldıran Giordino'ya döndü.

"Galiba birini hakladım," dedi.

Giordino, güvertede Pitt'in ayağının yanında büyüyen kan birikintisini fark edince merdivenin ortasında durdu.

"Vurulmuşsun."

Pitt yere baktı, sonra sağ kolunu kaldırdı. Dirseğinin altında kazak kolunda V şeklinde bir yırtıktan kan sızıyordu. Pitt hâlâ tüfek olan elini sıktı.

"Kemiğe gelmemiş," dedi.

Yün ceketini çıkarmaya çalışırken aşağı gelen Giordino, Pitt'in kazak kolunu yırtarak açtı. Dirseğinin altındaki etli bölgede, nasılsa kemiğe ve sinirlere zarar vermemiş iki iğrenç delik vardı. Giordino, vakit kaybetmeden Pitt'in kazağından bir parça yırtarak sıkıca yarayı sardı, sonra ceketini tekrar giymesine yardım etti.

"Ben doldururum," dedi Pitt. Solgun yüzüne yeniden renk gelmiş gibiydi. Dişlerini sıkarak Giordino'nun gözünün içine yalvarırcasına bir kararlılıkla baktı.

"Git ve bitir işlerini."

82

İki adamı kalkıp ateşe başladığında Zak küpeştenin arkasında gizlenmeye devam ediyordu. Engelleme ateşiyle kendisini koruyacağını anlayınca doğrulup küpeştenin üzerinden atladı ve güvertenin karşı tarafındaki buzla kaplı pruva direğine doğru koştu. Geminin arka tarafına baktı, ortadaki buz yığınının iki taraf arasında oldukça yüksek bir engel teşkil etmesi nedeniyle hâlâ merdivenleri net göremiyordu.

Ne kadar saçma bir durum diye düşündü. Bir buçuk asırlık silahlara sarılmış iki adam kendilerine meydan okuyordu. Zekâlarının hakkını vermesi gerekiyordu ki bu özellik görüldüğü kadarıyla kendi güvenlik timinin sahip olmadığı bir vasıftı. Ateş etmek için başka bir hâkim nokta aradı, ancak bulamayınca bu defa alt güvertelere inen bir yol aramaya başladı. Ön lombar ağzı gözüne çarptı; ne var ki orası da yarım metrelik buz tabakasının altında gömülüydü ve gemide ön merdiven yoktu. Sonra başını kaldırdı, pruva direğinin iyice eğilmiş olduğunu fark etti. Çapraz direk sırta dayanmış ve direği sancak tarafına sıkıştır-

mıştı. Büyük direk dip kısmında güverteyi parçalamış, aşağıya açılan yarım metre genişliğinde bir boşluk oluşturmuştu.

Zak, arkasına bakıp düşmanlarının ateş nöbeti değiştirmesine bakmış olsaydı, adamlarından birinin ölümüne tanık olup sonraki hamlesini yeniden gözden geçirmek isteyebilirdi. Buna karşın Glock tabancasını beline sokarken zaten üç adım ötesini düşünüyordu. Eğilerek güvertedeki delikten girince karanlık alt güverteye düştü.

Giordino dikkatle başını merdivenlerden çıkarıp hızlıca kenardan etrafa baktı. Güverte sessizdi ve hiçbir hareket görmemişti. Sonra birden yakınlardan, fakat geminin dışından bir çığlık duydu. Ateşe hazır tüfeği yanında olduğu halde sürünerek merdivenlerden küpeşteye doğru gitti.

Gövdenin dışında yan tarafta yüzüstü uzanan iki kişi gördü. İlk zayiat olan White gözleri hâlâ açık, vücudunu saran kan gölü içinde yatıyordu. Yanında ikinci silahlı adam vardı. Alnında Pitt'in son ateşiyle oluşmuş kocaman bir delik vardı. Giordino üçüncü adamın sahile doğru koşarak yardım etmeleri için bağırdığını fark etti. Kan damlayan bacağını tutmuş topallayarak koşmaya çalışıyordu.

Giordino arkasında bir ses duyunca başını çevirdi, sağlam elinde bir tüfek, bir omzunda da misket tüfeği asılı Pitt zorlukla merdivenden çıkıyordu.

"Korkutup kaçırabildik mi bari?"

"Senin kartal gözlerin ve nişancılığın sayesinde," diye cevap verdi Giordino. Küpeştenin aşağısında boylu boyunca uzanan iki cesedi gösterdi. "Bugünkü atış yarışmasını senin kazandığını söyleyebilirim."

Pitt az da olsa vicdanı sızlayarak iki cesede baktı. Birini öldürmek asla hazzetmeyeceği bir olaydı; fakat kiralık katillere,

özellikle de *Narwhal*'in batmasında parmağı olan birine karşı hiç merhamet duymuyordu.

"Görünüşe göre sahilde birkaç arkadaşları daha var," dedi. "Adam toplayıp tekrar buraya gelmeleri uzun sürmez."

"Aynı fikirdeyim," diye karşılık verdi Giordino. Pitt'in kanlar içindeki kazağına bakıp endişeli gözlerle arkadaşını süzdü. "Alınmak yok, ama bu eski kayık Alamo'yu çok sevdiğimi söyleyemeyeceğim."

"Küçük kanyona gitmek daha iyi mi olur?"

Giordino başını salladı. "Sanırım burayı terk etme zamanı geldi. Karanlığın çökmesini bekledikten sonra üzerimize gelebilirler ya da daha da kötüsü bu kibrit kutusunu ateşe verirler. Bu mantar tabancalarıyla onlara sadece bir süre direnebiliriz. Bir dahaki gelişlerinde daha yavaş ve dikkatli olacaklar ki bu da tepeye çıkmamız için bize biraz zaman kazandırır. Çok yaklaşmamaları için yanımıza bolca silah ve barut alabiliriz. Umalım da bizi kovalamayı bırakıp soğuktan donarak kendi kendimize ölmemize izin versinler," dedi alaycı bir şekilde.

"Bize lazım olacak bir şey daha var."

"Hâlâ onu almamış olmana inanamıyorum," diye karşılık verdi Giordino gülümseyerek. "Her şeyin anahtarı, geminin seyir defteri."

Pitt sadece başını salladı, seyir defterinin bulunacağını ve içinde yazanların şimdiye kadar ödenen bedele değecek olmasını umuyordu.

Giordino, "Biraz dinlen. Defteri ben bulurum," dedi ve merdivenlere yöneldi.

Pitt yaralı kolunu ovuşturdu. "Hayır, ben giderim," dedi. "Bu sakat kanatla gelen ziyaretçimiz olursa uzun tüfekle nişan alırken biraz sorun yaşayabilirim." Omzunda asılan tüfeği indir-

di ve çifteyle birlikte Giordino'ya uzattı. "Al ve gözbebeklerini görmeyi beklemeden iyi nişan al."

Pitt, kan kaybından ötürü biraz başı dönse de merdivenlerden indi. Geminin arka tarafına dönüp önceden yaktıkları kandillerin soluk ışıkları altında subay odasına giden koridordan geçti. Geminin daha önce gitmedikleri bölümüne vardığında koridor zifiri karanlıktı. Balina yağı kandilini almayı unuttuğu için kendi kendine lanet okuduktan sonra tam dönecekken ileride cılız bir ışığın parıldadığını fark etti. Birkaç adım daha yaklaşınca ışığın koridorun sonundan geldiğini gördü. Bu ne kendisinin ne de Giordino'nun geride bıraktığı ışıktı.

Parmak uçlarına basarak kaptan köşküne açılan koridorun sonuna ulaştı. Kandilin titrek ışığı içeride uzun kara gölgeler oluşturuyordu. Pitt sırtını kapıya vererek gözucuyla içeriye baktı.

Koyu sarı ışık altında parıldayan dişleriyle Clay Zak, odanın ortasındaki geniş masadan başını kaldırıp şeytani bir gülümsemeyle ona baktı.

"İçeri gelin Bay Pitt," dedi buz gibi bir sesle. "Ben de sizi bekliyordum."

83

Bankiz kıyısının on metre ötesindeki koyu yeşil sularda bir sakallı fok, yolunu kaybetmiş arktik morina balıklarını arıyordu. Gri kürklü memelinin gözüne sudan yükselen siyah bir çıkıntı takıldı ve daha yakından bakmak üzere suya daldı. Bıyıklı burnunu soğuk metal nesneye değdirdiğinde yiyecek olmadığını anladı; dönerek yoluna devam etti.

Yüzeyin yirmi metre altında Komutan Barry Campbell fok balığının yakın mesafe görüntüsü karşısında kahkahalara boğulmuştu. Type 18 araştırma periskopunun görüntüleme lenslerini, çeyrek mil kadar ötedeki kırmızı gövdeli buzkırana çevirip dikkatle gemiyi incelemeye başladı. Periskoptan bir adım uzaklaşıp *Santa Fe*'nin sıkışık kontrol odasında yanında bekleyen Bill Stenseth'e eliyle işaret etti.

Denizaltının enerjik kaptanına Stenseth'in hemen kanı kaynamıştı. Sarıya çalan kızıl saçları ve sakalları, ışıl ışıl parıldayan gözleri ve yüzünden hiç eksik olmayan gülüşüyle Campbell,

Stenseth'e, ak saçlı, koca göbekli Noel Baba'nın genç halini çağrıştırıyordu. Yirmi yıllık donanma personeli olan neşeli kaptan azimle çalışıyordu. Stenseth ondan, Pitt, Giordino ve kayıp denizaltı için elektronik araştırma başlatmasını istediğinde bir an olsun tereddüt etmemişti. Hemen komuta ettiği taarruz denizaltısını güneye çevirmiş, tüm sonar olanaklarını seferber etmişti. Bölgede bekleyen bir buzkıran tespit edildiğinde Campbell, fark edilmemeleri için denizaltıya dalması emrini vermişti.

Stenseth periskopa yaklaştı ve çift mercekten dikkatle dışarıya baktı. Büyütme lenslerine kırmızı buzkıranın kristalize görüntüsü düşüyordu. Stenseth geminin düzleşmiş pruvasına daha dikkatle bakınca hasarın, son hızla *Narwhal*'le çarpan bir gemiye göre çok da büyük olmamasına şaşırdı.

"Evet efendim, bize çarpan gemi buydu," dedi. Gözünü periskoptan ayırmadan yürüyerek gemiye yaklaşan siyahlı adama odaklandı. Adamın izlediği yolu takip edince birkaç adamın daha sahilde toplandığını gördü.

"Kıyıda birkaç adam daha var," dedi Campbell'a. "Silahlıya benziyorlar."

"Evet, onları ben de görmüştüm. Periskopu doksan derece sağa çevirsene."

Stenseth kaptanın dediğine uyarak parlak sarı bir nesnenin flu görüntüsü geçene dek periskopu döndürdü. Periskopu geri çevirerek lensi yeniden odakladı; kelimeler boğazında düğümleniyor gibiydi. Bankize çıkmış, üst kapağı ardına kadar açık *Bloodhound* tam karşısındaydı.

"Bu bizim denizaltı. Adamlarımız Pitt ve Giordino karaya çıkmış olmalı," dedi. Sesinde artan bir telaş havası seziliyordu. Doğrulup Campbell'ın yüzüne baktı.

"Kaptan, buzkırandaki adamlar gemimi batırdı ve *Polar Dawn*'ın mürettebatını öldürmeye çalıştı. Şimdi de Pitt ve

Giordino'yu öldürecekler, tabii şu ana dek çoktan yapmadıysalar. Sizden artık müdahale etmenizi rica etmek zorundayım."

Kaptan birden ciddileşti. "Kaptan Stenseth, Victoria Boğazı'nda kesin şekilde belirtildiği üzere arama kurtarma amaçlı açıldık. Bana verilen emirler çok açık. Hangi şartlar altında olursa olsun Kanada askeri güçleriyle asla çatışmaya girmeyeceğim. Her türlü sapmanın, komuta kademesinden onay alması gerekir ki bu da yaklaşık yirmi dört saat sürer."

Denizaltı kaptanı derin bir iç çekti, sonra çarpık bir şekilde Stenseth'e gülümserken birden gözlerinin içi parıldadı. "Öte yandan eğer bana bizden iki kişinin çevre şartlarında kaybolduğunu söylüyorsan o zaman bir arama kurtarma operasyonu başlatmak benim yetkim dahilinde."

Stenseth, kaptanın düşüncesini anlamıştı, "Evet, efendim," diye cevap verdi. "*Narwhal*'in iki mürettebatının buzkıranda nakledilmeyi beklediği ya da yeterli yiyecek, kıyafet ve barınma olanaklarından tamamen yoksun halde kıyıda sizin yardımınıza ihtiyaçları olduğuna inanıyorum."

"Kaptan Stenseth, bu adamların kim olduklarını bilmiyorum, ama bana kesinlikle Kanada askeri gibi görünmediler. Sizin NUMA elemanlarını almaya gideceğiz. Ve şayet bu herifler kurtarma operasyonumuza karışmaya kalkarlarsa sizi temin ederim ki hiç denememiş olmayı dileyecekler."

Rick Roman'ın tüm bu hareketliliğin dışında tutulması imkânsızdı. Hem kendisi hem de emrindeki komando timi mavnadaki ıstırap günleri nedeniyle oldukça zayıf düşmüşlerdi; fakat hiçbiri ilgilenmeleri gereken yarım kalmış bir işleri olduğunu bir an olsun aklından çıkaramıyordu. Pitt ve Giordino'yu bulmak üzere bir SEAL timi oluşturulacağı söylentisi duyulduğu anda Roman, *Santa Fe*'nin kaptanına katılmalarına izin

vermesini rica etti. Kendi SEAL timindeki asker sayısının yetersiz olduğunu bilen Campbell bu fikre çok hoşlanmasa da hak verdi. Ve sonunda sadece kendilerine yapılanlara karşılık misilleme olarak Roman ve ekibine time katılmaları ve buzkıranı aramaları iznini verdi.

Sıcak bir banyo, kuru elbiseler ve subay yemekhanesine iki uzun seyahatten sonra Roman tekrar insan olduğunu hissetmeye başlamıştı. Beyaz arktik taarruz kamuflajları içinde adamlarıyla birlikte SEAL komandolarıyla toplanma bölgesinde buluştu.

"Nükleer bir denizaltıdan amfibik taarruza çıkacağın hiç aklına gelir miydi?" diye sordu Bojorquez'e.

"Hayır efendim. Ben şimdi de bundan sonra da daima karacı olacağım. Gerçi bu kalamarların verdiği yemeklerin tadına baktıktan sonra Kara Kuvvetleri'ne katılma kararımı gözden geçirmeye başlamadım da değil."

Hemen üstlerindeki kontrol odasında Komutan Campbell, *Santa Fe*'yi buz kütlesinin kenarına yaklaştırmakla meşguldü. Uzaktaki buzkıranın bir raddeye kadar kendilerini görmelerini önleyebilecek büyükçe bir tepecik belirlemişti. Periskopu indirdikten sonra dalış subayının denizaltıyı yavaş yavaş ilerletip durdurduktan sonra yavaşça yüzeye çıkarışını izledi.

Aklın almayacağı bir hassasiyetle *Santa Fe* buz tabakasının tam kıyısına kadar gelmiş, sadece bir metre kadar yüzeye çıkmıştı. Roman'ın ekibi ve iki SEAL üyesi aceleyle köprüden çıkarak hemen yanlarındaki buza çıktılar. Beş dakika içerisinde direkler ve yelken kısmı gözden kaybolmuş, denizaltı tekrar derinlerde görünmezliğe karışmıştı.

Komandolar vakit kaybetmeden ikiye ayrıldılar; iki SEAL üyesi *Bloodhound*'u araştırmaya giderken Roman ve adamları buzkırana doğru sürünerek ilerliyorlardı. Gemi yarım mil ötele-

rindeydi, çoğunlukla dümdüz olan buz tabakasında gizlenebilecekleri sadece tek tük sırt ve tümsek vardı. Buna karşın kar kamuflajları sayesinde mükemmel şekilde çevreye karışmışlardı. Düzenli bir şekilde hareket ederek Roman gemiye bir süre deniz tarafından yaklaştıktan sonra pruva çevresinden daire çizerek ilerledi. Geminin iskele tarafında gövdesinden aşağı uzanan merdiven boşluğunu fark edince adamlarını yirmi metre kadar daha ilerlettikten sonra tekrar küçük bir sırtın arkasına sindiler. Siyah parkalı iki adamın merdivenlerden inişi sırasında birkaç gergin saniye geçirmişlerdi; ne var ki adamlar Roman ve ekibinin olduğu yöne kafalarını dahi çevirmeden kıyıya yöneldiler.

Konumlarını emniyete aldıktan sonra Roman buz gibi rüzgârın yüzükoyun bedenlerini sıyırıp geçmesini bekledi.

84

Otok'un köprüsünde onları ilk fark eden nöbet sırası gelen bir güverte tayfasıydı. "Efendim," diye seslendi kaptana. "Sol tarafımızda buzu hareket ettiren bir şey var."

Haritada masasında oturmuş, kahvesini yudumlayan kaptan her halinden kızgın olduğu belli bir halde kalktı ve ağır ağır köprünün iskele camına yaklaştı. Ev büyüklüğünde bir buzulun yükselip parçalanarak altından gri renkli iki borunun yüzeye çıktığına tanık olmak için tam zamanında gelmişti. Birkaç saniye geçmeden *Santa Fe*'nin gözyaşı şeklinde yelken kısmı her tarafa buz parçaları saçarak yüzeye çıkmıştı.

688-I Los Angeles sınıfı hızlı taarruz denizaltısı olan *Santa Fe* buz altı operasyonlarına göre modifiye edilmişti. Güçlendirilmiş gövdesi, kumanda kulesi ve direk bileşenleriyle bir metre kalınlığında buz tabakasını kolaylıkla parçalayabilirdi. *Santa Fe*, *Otok*'un elli metre kadar arkasında buz kütlesini parçalayarak doksan metre uzunluğunda dar, siyah bir çelik şerit halinde tamamen ortaya çıktı.

Otok'un kaptanı nükleer bir savaş gemisini birden karşısında görünce neye uğradığını şaşırmış halde bir süre bakakaldı. Kaptanın afallamış bakışları arasında beyaz kepli, makineli tüfekli bir sürü adam denizaltıdan çil yavrusu gibi dağılıyordu. Silahlı adamların hepsinin gemisine değil adaya doğru ilerlediğini fark etmek onun için sadece küçük bir avuntu olmuştu.

"Hemen merdivenleri yukarı çekin, çabuk!" diye bağırdı güverte tayfasına. Sonra telsiz başında oturan tayfaya döndü, "Gemide hâlâ ne kadar güvenlik gücü varsa hepsini alarm durumuna geçir," diye haykırdı.

Ne var ki artık çok geçti. Bir saniye içinde köprü kapısı şiddetle açılmış, beyaz kamuflajlar içinde üç adam içeri dalmıştı. Tepki vermesine fırsat kalmadan burnuna çevrilmiş bir tüfek gördü. Afallamış bir boyun eğme hissiyle kollarını kaldırdı, sonra da silahı tutan adamın kahverengi gözlerine baktı.

"Nereden... siz de nereden çıktınız?" diye kekeledi.

Rick Roman kaptanın gözünün içine baktı, sonra yüzünde buz gibi bir tebessüm belirdi.

"Dün gece batırmaya karar verdiğiniz buzdolabından geldik."

85

Zak, kaptan köşkünün tam ortasına yerleştirilmiş kalın ahşap masanın başında halinden oldukça mutlu bir şekilde oturuyordu. Masadaki kandilin titreyen ışığı yana ittiği deri kaplı büyük kitabı aydınlatıyordu. Zak'ın önünde, her biri büyük bir kartpostal büyüklüğünde çok sayıda cam plaka diziliydi. Sağ elinin birkaç santim ötesinde ise Glock tabancası duruyordu.

"Ne muhteşem bir eski gemi," dedi Zak. "Oldukça ilginç tarihi kayıtlar ve belgeler de var."

"*Erebus*'un, Kuzeybatı Geçidi'ni geçen ilk gemi olmasına ramak kalmıştı Clay," diye karşılık verdi Pitt.

Zak adını duyunca kaşını kaldırdı.

"Görüyorum ki dersine iyi çalışmışsın. Açıkçası şaşırmadım. Öğrendiğim kadarıyla oldukça marifetliymişsin. Ve bu kovalamacada da fazlasıyla inatçı."

Pitt, tüfeği yanına almadığı için kendine hayıflanarak Zak'a bakıyordu. Yaralı bir kol ve silahsız bir şekilde bu suikastçı kar-

şısında çaresiz sayılırdı. Biraz oyalayabilirse belki Giordino silahıyla gelebilirdi.

"Üzgünüm, Clay Zak hakkında bildiğim tek şey bitli bir hademe olduğu ve masum insanları katletmekten zevk aldığı."

"Zevki işime karıştırmam. Şuna iş mecburiyeti diyelim."

"Peki tam olarak hangi işin ne pahasına olursa olsun rutenyumu gerektiriyor?"

Zak'ın yüzünde birden espri anlayışından yoksun bir tebessüm belirdi. "Aslını ararsan benim için parlak bir madenden başka bir şey ifade etmiyor. Ama gel gör ki işverenim için çok daha fazla değeri var. Ayrıca besbelli ki ülkeniz için stratejik değerde. Şayet birisi yapay fotosentez tesislerinize bu madenin gitmesine engel olursa işverenim oldukça zengin bir adam olmaya devam eder. Ve eğer rutenyum stoklarını tamamen kontrolü altına almayı başarabilirse o zaman en zengin adam olur."

"Mitchell Goyette'in sahip olduğu parayı harcamaya ömür yetmez. Ama yine de patolojik vaka olan açgözlülüğü, olası kârının dünyadaki milyarlarca insandan daha ağır basmasına neden oluyor."

"Duygusal birisi ha?" dedi Zak gülerek. "Zayıflığın en büyük işareti."

Pitt, karşısındaki katilin söylediklerine kulak asmaktan çok zaman kazanma derdindeydi. Zak, üst güvertede silah seslerinin kesilmiş olmasını fark etmiş ya da umursamış gibi görünmüyordu. Belki de Giordino'nun öldüğünü sanıyordu.

"Ne yazık ki rutenyum sadece efsane," dedi Pitt. "Görünüşe göre ikimizin de uğraşları boşunaymış."

"Gemiyi aradın mı?"

Pitt başını salladı. "Burada hiçbir şey yok."

"Eskimo cevherinin gemiden geldiğini söyleyen zekice bir çıkarım. Bunu nereye dayandırdın? Ben adada maden ocağı arıyordum."

"Madenciler Birliği'nde çalmaya gerek görmediğin kayıtlar cevherden Kara Kobluna olarak bahsediyor. Ad ve tarihler Franklin'in gemisi *Erebus*'la eşleşiyordu; fakat bu da benim adıma yanlış bir varsayım oldu." Pitt hedef saptırmak için yalan söylüyordu.

"Ha, evet. Şu vadesi tükenmiş Madenciler Birliği. Görünüşe bakılırsa gemideki rutenyumun tamamını almışlar. Ama gemideydi," diye ekledi delici bakışlarla.

Zak cam plakalardan birini aldı ve masanın karşısına itti. Pitt plakayı eline alıp fener ışığı altında incelemeye başladı. Bu, görüntünün cilalı gümüş yüzeye kaydedilip sonra da muhafaza edilmek üzere camla kaplandığı eski bir fotoğraflama tekniğiyle elde edilen bir dagerreyotipiydi. Pitt, Perlmutter'ın, keşif seferleri sırasında Franklin'in yanına dagerreyotipi kamerasını aldığından söz ettiğini hatırladı. Levha, bir grup *Erebus* mürettebatını, içi taşla doluymuş gibi çıkıntılar yapan bir sürü ağır çuvalı gemiye çekerken gösteriyordu. Cevherin arktik bölgede bir yerden alınmış olduğunu ortaya koyan biçimde geminin arkasındaki ufukta bölgenin buzla kaplı olduğu görülüyordu.

"Varsayımında haklıymışsın," dedi Zak. "Cevher gemideydi. Ki bu da geriye madenin nereden çıkarıldığı sorusunu bırakıyor."

Elini uzatıp masanın ortasındaki deri kaplı kitaba hafifçe vurdu.

"Kaptan, seyir defterini bizler için gemide bırakma nezaketi göstermiş," dedi mağrur bir edayla. "Rutenyumun kaynağı içinde mutlaka yazılıdır. Sizce bu defterin değeri nedir Bay Pitt? Bir milyar dolar mı?"

Pitt başını iki yana salladı. "Bedelini çoktan ödemiş yaşamlar kadar değil."

"Öyleyse bedelini ödeyecek yaşamlar kadar," dedi çarpık bir gülümsemeyle.

Geminin kalın keresteli gövdesinin ötesinden birden otomatik silah sesleri yükselmeye başladı. Fakat ses tuhaf bir şekilde uzaklardan geliyordu. Uzaktan gemiye nişan alındığı belliydi, ancak üst güvertedeki Giordino karşı ateş açmamıştı. Ayrıca silah sesleri iki farklı tondaydı, bu da farklı tipte silahların kullanıldığı anlamına geliyordu. Dışarıdaki buz tabakasının üzerinde bir yerde bilinmeyen taraflar arasında şiddetli bir çatışma yaşanıyordu.

Kabindeki loş ışık altında Pitt, Zak'ın yüzünden zorlukla fark edilen endişeli bir ifade yayıldığını fark etti. Giordino'dan ses seda yoktu, fakat Pitt'in kafasındaki azim çarkları nihayet alternatif bir oyun planı oluşturmuştu. Kan kaybından ötürü güçsüz düşmüş olsa da artık harekete geçme zamanının geldiğini biliyordu. Karşısına bundan başka fırsat asla çıkmayabilirdi.

Geriye yaslandı, inceliyormuş gibi yaparak cam plakaya şöyle bir uzaktan baktı. Sonra da gelişigüzel bir şekilde Zak'a fırlattı ya da en azından gelişigüzel görünmesini sağlamaya çalışmıştı. Ne var ki doğruca masanın karşısına itmek yerine plakayı yüzeyin üç beş santim yukarısından fırlatmıştı. Ve ayrıca Zak'ı hedeflememiş, masanın tam ortasındaki kandile doğru savurmuştu.

Ağır cam plaka kolaylıkla kandili parçalamış, masanın her yanına cam parçaları saçmıştı. Fakat Pitt için daha da önemlisi plaka, parçaları fitilin üzerine devirmişti. Göz açıp kapayıncaya kadar kaptan köşkü zifiri karanlığa gömülmüştü.

Plaka kandile çarptığı anda Pitt çoktan harekete geçmişti. Hemen kendini yere, masanın arkasına attı. Fakat Zak da budala değildi. Profesyonel katil, kandilin ışığı titreşmeye başladığı anda silahını kapmıştı. Hemen silahını doğrultup masanın karşı tarafına ateşledi.

Mermi isabet etmeden Pitt'in başının üzerinden geçmişti. Pitt açılan ateşe aldırmadan elleriyle yanındaki masanın iki koca bacağını kavradı ve tüm gücüyle Zak'a doğru itti. Katil iki

el daha ateş etti, karanlık odada Pitt'in yerini belirlemek için namlu alevinden yayılan ışığı kullanıyordu. Pitt'in masayı kendisine doğru ittiğini fark edince bir yandan koltuğundan kalkmaya çalışırken diğer yandan da masanın üzerine doğru ateş etmeye başladı. Doğru noktaya nişan almıştı, fakat kalkma teşebbüsü çok yavaş kalmıştı.

Mermiler, Pitt'in kafasının birkaç santim yanına, masa üstüne boşalmıştı; fakat kalın maun yüzey tüm çekirdekleri içine hapsedercesine yalayıp yutmuş gibiydi. Sert tahtanın hayatını kurtardığı Pitt, giderek artan bir ivmeyle masayı itti. Ahşap bacaklara güç verirken kolundaki acıya da baş dönmesine de aldırmadan gücünü son zerresine dek kullanıyordu.

Masanın diğer kenarı tam ortadan Zak'a çarpıp ayağa kalkmasını engelliyordu. Yüzüne dökülen cam parçacıkları ateş etme çabalarına sekte vuruyordu.

Pitt dikdörtgen şeklindeki koçbaşını itmeye devam ederek Zak'ı sandalyesiyle geriye doğru itti. Sandalyenin tüm ayakları bir metre kadar zeminde kaydıktan sonra arka ayaklar pürüzlü bir döşeme tahtasına takıldı. Masanın verdiği güçle sandalye Zak'ı sırtüstü yere düşürmüştü. Zak elinden düşürmediği Glock'uyla düşerken hâlâ masanın üst kısmına gelişigüzel şekilde ateş etmeye devam ediyordu.

Pitt düşme sesini duydu, fakat yerdeki namlu alevini gördüğünde ancak Zak'ın düştüğünden emin oldu. Artık Zak'ın masa altından ateşine karşı savunmasızdı, fakat silahın şarjör değişme sesini duyduğu anda bir an olsun tereddüt etmedi. Omzunu masanın altına verip masanın bacaklarını kaldırdı ve kalan son gücüyle kocaman masayı Zak'ın üzerine devrilene dek kaldırıp itti. Pitt tam masayı devirmişti ki sol bacağının hissizleştiğini fark etti. Sandalyenin üzerinde sırtüstü uzanan Zak masanın altından üç el ateş etmişti. İki mermi Pitt'in yanından vınlayarak geçmiş, ancak üçüncüsü isabet etmişti. Kalçasına gelen mermi

yüzünden Pitt dengesini kaybederek ağırlığını hemen sağ bacağına verdi ve masaya yaslandı.

Geç kalmıştı. Zak dizleri üstüne doğrulmuş, masayı yan tarafa çevirerek Pitt'in ivmesinin yönünü değiştirmişti. Devasa masa yalpalamaya başladığında Zak tamamen doğrularak tüm gücüyle kenara döndürdü.

Tüm gücünü verdiği masanın aniden yön değiştirmesiyle boşa çıkan Pitt masanın yanına savrularak arka taraftaki kitap raflarına çarptı. Parçalanan cam sesleri zifiri karanlık odayı kaplarken Pitt kitaplık kapakları arasında debeleniyordu. Sonra yere düştü; hemen ardından devasa masa büyük bir gümbürtüyle üzerine devrildi. Masa devrilirken yarım düzine kadar kitap rafını da parçalamış; kitap, ahşap ve cam parçaları devrilen masanın üzerine çağlayan gibi akmaya başlamıştı.

Zak yan tarafta, silahı masaya doğrulmuş nefes nefese bir halde ayaktaydı. Ne kadar dikkat kesilirse kesilsin herhangi bir ses duymuyordu. Pitt'in kitap, cam ve ahşap parçaları arasında gömülü bedeninden hiçbir inilti duyulmuyordu. Gözleri yavaş yavaş karanlığa alışan Zak, Pitt'in masanın altından çıkan cansız bacaklarını zor da olsa seçebiliyordu. Kendi ayakları çevresindeki zemini elleriyle yoklayınca geminin ağır seyir defterini buldu. Defteri göğsüne yaslayarak aydınlık koridorun başında bir süre dikkat kesildi, sonra ardına bile bakmadan yavaşça yürüyerek gitti.

86

Bu arada Giordino üst güvertede kendi sorunlarıyla uğraşmakla meşguldü. Saldırıya verilen uzun aradan sonra üç silahlı adamın gizliden gizliye kanalın temelini delmeye çalıştıklarını fark etti. Küpeştenin yanına kadar sürünüp temiz bir atış yapabileceği bir nokta ararken buzuldan başka silah sesleri duyuldu. Bir yanı kalın sisle, diğer yanı vadi yamacıyla kapanan Giordino'nun ateşin kimler tarafından açıldığı hakkında en ufak bir fikri yoktu, ancak bu arada üç adamın gemiye doğru ilerlediği gözünden kaçmamıştı. Biraz daha yaklaşmalarına göz yumduktan sonra kafasını çıkarıp tüfeğiyle en yakındaki adama ateş etti. Adam gemideki düşmanı gördüğü anda yere kapaklandı; Giordino'nun atışı hedefi sıyırıp geçmiş, mermi adamın parkasını delmesine rağmen silahlı adama zarar vermemişti. Adamlar dersini alarak birbirlerine koruma ateşi sağlayarak sırayla ilerlemeye başladılar. Giordino, küpeşte boyunca sürünerek ilerliyor ve adamlara farklı noktalardan ateş ettikten sonra tekrar

çömeliyordu. Adamlardan birini bacağından yaralamış, ancak diğer ikisi karma ateş altında gemiye yaklaşmayı başarmışlardı. Dolu son silahını da boşalttıktan sonra Giordino'nun tekrar merdiven boşluğuna dönerek silahları doldurması gerekiyordu. Pitt'in işinin neden hâlâ bitmediği merakıyla merdivenlere gitti. Tüm dikkatini kendi mücadelesine verdiği için güvertenin altından gelen silah seslerini fark etmemişti bile.

"Dirk, tüfeklerin doldurulması gerekiyor," diye bağırdı merdivenlerden aşağı, fakat cevap yoktu. Çifteyi küpeşteye doğrulttu, iki tabancayı kucağına aldı. Şayet Pitt bir an önce gelmezse sadece birkaç atıştan sonra çaresiz kalacaktı.

Merdiven boşluğunun altında, uzun bir siluet güverteye dağılmış sayısız antika silah arasında zorlukla ilerlerken yukarıyı süzüyordu. Giordino ise üç metre yukarıda gözleri küpeşteye sabitlenmiş halde en üstteki basamakta oturuyordu. Aşağıya bakmış olsa dahi loş ışıklı alt güvertede Zak'ın dikkatle ona baktığını muhtemelen fark etmezdi. Zak ilkin güvenlik ekibine işini bitirmeleri için biraz zaman tanımayı düşündü, ancak sonra Giordino'yu bizzat kendisinin öldürmesinin çok daha kolay ve uygun olacağını hesap etti. Geminin seyir defterini sol koluna alıp adımlarını sıklaştırdı ve otomatik tabancasını Giordino'ya doğrulttu.

Koridorda bir yerde hemen arkasından güçlükle ilerleyen acı çeken adımların sesini fark etmemişti. Tam tetiği çekmek üzereyken birden koridorda yankılanan uyarı çığlığı irkilmesine neden olmuştu.

"Al!"

Zak dönüp koridora baktığında şaşkınlıktan küçükdilini yutacak gibi oldu. Ölü Dirk Pitt'in canlanmış hali altı metre kadar ileride kandilin altında dikiliyordu. Yüzü onlarca cam kesiği nedeniyle kan içindeydi ve alnında kocaman iğrenç bir şişkin-

lik parıldıyordu. Sağ kolu, sol bacağı gibi kızıla boyanmış, koridorda ardında kanlı bir çizgi bırakarak ilerlemişti. Silahsızdı ve çektiği tarifsiz ıstırapla yüzünü buruşturarak sağlam bacağına yaslanarak duruyordu. Hırpalanmış ve vurulmuş olmasına rağmen meydan okurcasına gözlerini ayırmadan Zak'a bakıyordu.

"Sırada sen varsın," dedi Zak burnundan soluyarak. Sonra tüm dikkatini, Pitt'in çığlığını duymasına rağmen hâlâ aşağıda olan bitenden habersiz halde olan Giordino'ya çevirdi. Zak ikinci kez silahını Giordino'ya doğrulttu; fakat bu defa da yüzüne tutulan parlak ışık dikkatini dağıtmıştı. Pitt'e döndüğünde yaralı adamın elindeki kandili kendisine savurduğunu gördü. Zayıf atıştı, dedi içinden kandil hedefinin uzağına düşerken. Pitt'e baktı, kandil ayağının yakınlarında dağılırken kıs kıs gülerek başını iki yana salladı.

Ne var ki atış hiç de zayıf değildi. Kandil tam olarak Pitt'in hedeflediği yere, tüfekleri doldurmak için kullandıkları kara barut sandığının birkaç santim ötesine düşmüştü. Az önce tüfekleri doldururken etrafa saçılan barut, merdiven boşluğunun zeminini cehenneme dönmeye hazır hale getirmişti. Dağılan kandil hemen barutu tutuşturmuş, o anda saçılan duman ve kıvılcımlar Zak'ın ayaklarını sarmıştı. Suikastçı içgüdüsel bir şekilde geri çekildi, ateşten uzaklaşırken kara barut sandığına daha da yaklaştığının farkında değildi. Göz açıp kapayıncaya kadar dökülen barut yanarak sandığa kadar ulaştı ve kulakları sağır eden bir patlamayla infilak etti.

Patlama gemiyi şiddetle sarsmıştı, çıkan alev ve duman merdiven boşluğundan çevreye yayılıyordu. Pitt kendisini korumak için güverteye kapaklanmış, başına yağan çoğu enkaz parçasının etkisini, kalın yün ceketi azaltmıştı. Kulakları çınlar halde birkaç dakika dumanın dağılmasını bekledikten sonra topallayarak merdiven boşluğuna ilerledi; havadaki asidik kalıntı

öksürmesine neden oluyordu. Yan bölmeler havaya uçmuş ve güvertede artık kontra tavlon güvertesine açılan koca bir delik oluşmuştu; bunun dışındaki hasar nispeten sınırlıydı.

Pitt, deliğin yanında yerde bir bot olduğunu fark etti, kopan ayağın hâlâ içinde olduğunu görünce dehşete düştü. Biraz daha yakından bakınca botun sahibinin de birkaç metre ötede olduğunu fark etti.

Clay Zak, patlamayla kısmen merdivene uçmuştu, parçalanmış bedeni basamaklar arasına gömülmüştü. Baş aşağı asılı duran cesedin hâlâ açık gözleri boşluğa bakıyordu. Pitt yanına yaklaştı, en ufak merhamet duymadan katilin cansız bedenine uzun uzun baktı.

"Sanırım senin de layığın patlamaymış," dedi cesede, sonra dönüp dumanlar içindeki merdiven boşluğunu aramaya başladı.

87

Kara barutun patlama şiddeti Giordino'yu merdiven boşluğundan fırlatmış, güvertenin iki metre kadar ötesine savurmuştu. Kıyafetleri yer yer hafifçe yanmıştı, her yana savrulan kıymıklar vücuduna saplanmıştı; ciğerleri sızlıyordu, ancak her şeye rağmen patlamadan tek parça olarak kurtulmayı başarmıştı. Patlamanın oluşturduğu kalın siyah duman bulutu yavaş yavaş gemiden uzaklaşırken hâlâ şaşkınlıktan kurtulmaya çabalıyordu. Acı içinde yana uzandığında başındaki zonklama ve kulağından eksik olmayan çınlama senfonisiyle mücadele ediyordu. Gözlerindeki toz parçalarını temizlemeye çalıştığı sırada siyah şapkalı silahlı bir adamın başını küpeşteden çıkarmasıyla ne yapacağını şaşırdı.

Giordino tüm silahlarını patlamayla kaybetmişti ve silahlı adamın bunu fark etmesi çok sürmemişti. Artık çekinmeden küpeştenin üstünden atlayan adam soğukkanlı bir şekilde makineli tüfeğinin namlusunu Giordino'nun yüzüne doğrulttu.

Seri ateş çok kısa, sadece beş altı saniye sürmüştü. Giordino çınlayan kulakları yüzünden sesi doğru düzgün duyamamıştı bile. Ne var ki sonucunu görmüştü. Mermiler ne bedenine ne de çevresindeki güverteye saplanmıştı. Aksine mermilerin hedefi olan silahlı adamın kendisiydi. Dudaklarından ağız dolusu kan akarken yavaşça küpeşteden aşağı kaydı ve buzla kaplı toprağa kapaklandı.

Giordino boş gözlerle olan biteni anlamaya çalışıyordu; silah sesleri devam ediyordu. Çok geçmeden küpeştenin üstünde başka birisi daha ortaya çıktı; diğeri gibi silahlıydı ve namlusu aynı noktaya çevriliydi. Sadece bu adam beyaz kamuflajlar giyinmişti ve fildişi rengi kar maskesi ve koruyucu gözlükleri tüm yüzünü örtüyordu. İkinci bir beyaz kıyafetli silahlı adamın katılmasıyla küpeşteyi aşarak Giordino'ya yaklaştılar; silahları ona çevrilmişti.

Giordino, yaklaşan iki adama öylesine dikkat kesilmişti ki artlarında beliren üçüncü adamı fark edemedi. Yeni gelen güvertenin diğer yanındaki Giordino'ya baktı, sonra diğer iki adama bağırarak bir şeyler söyledi. Giordino'nun çınlayan kulaklarının söylenilenleri anlaması bir iki saniye sürmüştü.

"Sakin ol teğmen," demişti üçüncü adam tanıdık bir Teksas aksanıyla. "Bu bizden biri."

Santa Fe'den gelen iki Donanma SEAL üyesi durdu, fakat Jack Dahlgren'in koşarak Giordino'nun yanına gitmesine dek silahlarını indirmemişlerdi. Giordino'nun antika yün ceketinin kolundan kavrayıp ayağa kalkmasına yardım eden Dahlgren, "Gidip de İngiliz Kraliyet Donanması'na mı katıldın?" diye sormaktan kendini alamamıştı.

"Bir şeyler içmek için bizi almaya gelmediğinizde biraz üşüdük de," dedi güçlükle. Dahlgren'in ortaya çıkışının şokunu hâlâ atlatamamıştı.

"Dirk nerede?"

Giordino'nun yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Alttaydı. Patlamanın kaynağı da orasıydı."

Acıyla kıvranır halde Dahlgren'in yanından sendeleyerek yürüdü ve merdiven boşluğunun başına gelip aşağıya baktı. Bir metre aşağıda basamaklara yayılmış, koyu saçlı bir adamın hafifçe yanmış, dumanlar tüten cesedini görünce gözlerini yumdu. Yaklaşık bir dakika gözlerini yeniden açmaya cesaret edememişti. Dahlgren ve SEAL timi üyeleri başına toplanınca tekrar aşağıya bakabildi; birden gözüne alt güvertede titreyen bir ışık çarptı. Feci hırpalanmış, kanlar içindeki Pitt yalpalayarak merdivenin altına gelmiş, yukarıdaki arkadaşlarına bakıyordu. Kollarının arasında sıkıca tuttuğu, kenarları hafifçe yanmış, büyük, deri bir defter vardı.

"Çakmağı olan var mı?" diye sordu acıyla tebessüm ederek.

Pitt ve Giordino hiç vakit kaybetmeden *Santa Fe*'ye taşınarak hemen denizaltının revirine götürüldüler. Çok kan kaybetmesine rağmen Pitt'in yaraları hayati değildi. Yaralar hemen temizlenip sargıya alındıktan sonra geminin doktoru katiyetle yataklarında kalmalarını söyledi. Buna rağmen Pitt bir yerlerden bulduğu sopayla bir saat geçmeden denizaltının içinde topallayarak *Narwhal* mürettebatıyla yeniden bir araya gelmişti. Giordino'yla birlikte aksaya aksaya subay yemekhanesine gittiklerinde üç kaptanı, Campbell, Murdock ve Stenseth, sandalyelerinde oturmuş buzkırandan bahsederlerken buldular.

"Sizin yatakta olmanız gerekmiyor muydu?" diye sordu Stenseth.

"Eve dönerken uyumak için fazlasıyla zamanımız olacak zaten," diye karşılık verdi Pitt. Stenseth oturmasına yardım eder-

ken Campbell ikisi için kahve almıştı. Hep birlikte çektikleri eziyetler ve bulduklarından bahsetmeye başladılar.

"Buzkıranı kimin kullandığını anlamak için yazı tura mı attınız baylar?" diye sordu Giordino bir süre sonra.

"Gemiye çıkış amacımız aslında sadece sizi aramaktı," diye cevap verdi Campbell. "Gemiye el koyma gibi bir niyetim yoktu; ama bu baylar bana buzkıranın *Polar Dawn* mürettebatının kaçırılması ve *Narwhal*'in batırılmasındaki rolünü ayrıntılarıyla anlatınca durum değişti."

"Onunla ilgili bilmeniz gereken bir şey daha var, öyle değil mi Al?"

Giordino, buzkıranın gövdesindeki gri astar boyasından ve kısmen görülen beyaz harflerle yazılmış 54 sayısından bahsetti.

"Her iddiasına varım ki donanma firkateyni kılığında Kanada araştırma kampını o gemi parçaladı," diye ekledi.

Campbell başını iki yana salladı. "Bu herifler cidden çıldırmış. Neredeyse Üçüncü Dünya Savaşı'nı başlatacaklardı. Galiba bu gemiyi olabildiğince çabuk Birleşik Devletler karasularında bir limana götürmekten başka şansımız yok."

"Kanada bandıralı bir gemi olarak biliniyor, yani geçitten geçerken herhangi bir sorun çıkmaması gerekiyor," dedi Pitt.

"Hem elinizde onu geri getirmeye hazır ve gönüllü iki kaptan var," dedi Stenseth, Murdock da başını sallayarak onayladı.

"O halde korsanlık zamanı." Campbell gülümsedi. "Rotamız Anchorage, ben de çıkabilecek olası bir soruna karşı su altında sizi takip edeceğim." Sonra yemekhanedeki sıkışıklığa baktı. "Açık konuşmak gerekirse burada zaten biraz kalabalık olmadık mı?"

"İkimiz de mürettebatımızı gemiye yerleştirelim," dedi Murdock. Stenseth'e dönerek başını salladı. "Yüzbaşı Roman buzkıranda fazlasıyla boş ranza olduğunu söylemişti."

"Al ve ben de buzkıranda olmaktan mutluluk duyarız. Al'da klostrofobi var, benim de okumam gereken birkaç yazı var," dedi Pitt.

Campbell söylenenleri onayladı. "Öyleyse yolculuk talimatlarımız belli. Güvenliğin sağlanmasına yardımcı olmaları için SEAL ekibimin yarısını sizin gemiye nakledeceğim; sonra da yola çıkarız."

Pitt ve Giordino kahvelerini bitirirken üç kaptan mürettebatı organize etmek için izin isteyerek ayrıldılar. Giordino arkasına yaslandı ve yüzüne yayılan tebessümle tavana bakmaya başladı.

"Bayağı bir neşeli görünüyorsun," dedi Pitt.

"Adamın ne dediğini duydun. Anchorage'a gidiyoruz. Anchorage, Alaska. Kuzey kutup dairesinin güneyi. Bundan daha sıcak ve cezp edici bir yer duydun mu?"

88

B-2 Spirit beş saati aşkın süredir havadaydı. Missouri'deki Whiteman Hava Üssü'nden kalkan radara yakalanmayan kama şeklinde bombardıman uçağı, normal eğitim uçuşu gibi görünen bir rotayla batıya uçmuştu. Buna karşın Pasifik üstünde beş yüz mil kadar açıkta, uçuş sırasında devasa bir vatoz balığını anımsatan siyah ve gri renkli uçak kuzeybatıya dönerek Washington Eyaleti kıyılarına yönelmişti.

"AC-016, sıfır-yedi-sekiz derece yönünde," dedi görev komutanı hafif Carolina aksanıyla. "Tam zamanında geliyor."

"Gördüm," diye cevapladı pilot.

Dört turbofan jet motoruna tam güç vererek uçağı yan yatırarak verilen uçuş koordinatlarına dönene dek çevirdi, kokpit camından küçük, beyaz hedef uzaktan görünmeye başladığında gerekli konuma ulaştığına kani olan pilot motorların gücünü azaltarak öndeki uçağın hızına eşitledi.

Çeyrek mil kadar ötede, bin mil aşağıda Toronto'dan Hong-Kong'a giden Air Canada'ya ait bir Boeing 777 vardı. Ticari uçak-

taki pilotlar Kanada hava sahasına girmek üzereyken hemen arkalarında bir milyar dolarlık bir bombardıman uçağının olduğunu bilmiş olsaydılar çoktan nefessizlikten ölmüş olurlardı.

Radar izinde neredeyse görünmez şekilde yol alan B-2 pilotları görevlerini tamamlamak için 777'nin gölgesine saklanma kaygısı taşımıyorlardı. Ne var ki sınırın her iki yanında askeri teyakkuzun en üst seviyeye çıkarılmış olması işi asla şansa bırakamayacakları anlamına geliyordu. Bombardıman uçağı, Vancouver'dan İngiliz Kolombiyası boyunca Alberta'ya kadar ticari jetin peşinden ayrılmadı. Calgary'nin yaklaşık elli mil batısında Kanada uçağı rotasında hafif bir değişiklik yaparak güneydoğuya yöneldi. B-2 bir süre konumunu sürdürdükten sonra keskin bir şekilde kuzeydoğuya döndü.

Hedefi, F-18 savaş uçaklarının olduğu iki hava üssünden biri olan Alberta, Cold Lake'teki Kanada Hava Kuvvetleri Üssü'ydü. En az can kaybıyla olabildiğince çok savaş uçağını tahrip ya da yok etme amacıyla havaalanına art arda her biri iki yüz yirmi beş kiloluk lazer güdümlü bombalar bırakılacaktı. Başkan, yirmi dört saatlik ihtarına Kanada hükümetinden cevap gelmemesi üzerine Pentagon'un ilk darbe önerisini kısmen kabul ederek saldırıya, sadece tek bir askeri taarruz şeklinde devam edilmesi emrini vermişti.

"Hedefe sekiz dakika," dedi görev komutanı. "Şu anda nihai silahlar devreye sokuluyor."

Bilgisayar üzerinden silah kontrol sistemlerinin son kez üzerinden geçtiği sırada birden telsizden yapılan acil çağrı kulaklığında duyuldu.

"Ecel-52, Ecel-52, burası Komuta Merkezi," diyordu Whiteman'dan gelen beklenmedik telsiz çağrısı. "Size görevi iptal etmenizi emrediyorum. Tekrar ediyorum, görev iptal. Lütfen çekilin ve onaylayın, tamam."

Görev komutanı son dakika emrini teyit ettikten sonra vakit kaybetmeden uçağın silah sistemlerini devre dışı bıraktı. Pilot yavaş yavaş rotasını değiştirip Pasifik'e doğru yöneldi.

Bir süre sonra, "Varmamıza çok az kala patron iptal etti," dedi.

"Bunu bana mı söylüyorsun?" diye karşılık verdi görev komutanı, sesinde derin bir ferahlık hissi vardı. "Bir görevin iptal edilmesine bu kadar sevindiğim olmamıştı."

Kanatların altında uzanan Kanada Rocky Dağları'na dalgın dalgın baktı. "Umarım işin sonunu getirmeye bu kadar yaklaştığımızı başkası öğrenmez."

89

Bill Stenseth buzkıranın muazzam gaz türbini motorlarının uğultusunu dinledi, sonra yanı başındaki *Narwhal* dümencisine koca gemiyi yola çıkarması için başını salladı. Gemi ağır ağır buzu dağıtarak ilerlemeye başladığında Stenseth donmuş köprü kanadına çıktı ve biraz ötede, hâlâ buz tabakasında sabit haldeki *Santa Fe*'yi gayet samimi şekilde selamladı. Denizaltının yelken kısmında Komutan Campbell kibar selama aynı şekilde karşılık verdi, sonra da gemisini derinliklere dönmeye hazırlamaya koyuldu.

Otok döndü, NUMA denizaltısına doğru buzları parçalayarak bir süre ilerledi, sualtı aracının yanına gelince durdu. İki mürettebat buza inerek çekme kablolarını *Bloodhound*'a bağladı. Sonra büyük döner vinç yardımıyla denizaltıyı gemiye çıkarıp kıç güvertesinde bir köşeye sıkıca yerleştirdiler. Bitişiğindeki soğuk depoda ise Clay Zak ve emrindeki paralı askerlerin cesetleri, kanvas çadır bezinden yapılmış eğreti ceset torbaları içinde uzanıyordu.

Uzakta, buzulun karşısında bir kutup ayısı sırtın üzerinden başını kaldırmış olan biteni izlemekteydi. Giordino'nun uyandırmaktan kıl payı paçasını kurtardığı ayı, rahatsız edilmenin verdiği öfkeyle bir süre dik dik buzkırana baktı, sonra dönerek yiyecek bulabilme umuduyla buzulu arşınlamaya başladı.

Bloodhound sağlama alınır alınmaz buzkıran tekrar yola koyuldu, açık sulara ulaşınca Stenseth kendini çok daha rahat hissetmeye başlamıştı. Gemi, Kraliçe Maud Körfezi'nden batıya, Beaufort Denizi'ne doğru yol almaktaydı. *Santa Fe* ise kısa sürede hazırlıklarını tamamlayıp suya inerek buzkıranı bir iki mil arkadan takip ediyordu. Stenseth, Kanada karasularından çıkana kadar en az üç Amerikan denizaltısının sessizce kendilerine refakat ettiğini ve uzun menzilli devriye uçağının başlarının üzerinde ilerleyişlerini gözlediklerini öğrendiğinde fazlasıyla şaşırmıştı.

Murdock gibi Stenseth de karşılarına çıkan yeni bir gemiye komuta etme fırsatının tadını çıkarıyorlardı. Kendi *Narwhal* ekibinin yanında *Polar Dawn*'ın mürettebatının büyük bölümünün gemide olması sayesinde her yanını işinin ehli yardımcılar sarmıştı. Buzkıranın önceki mürettebatı güvenli bir şekilde alt güvertelere yerleştirilmiş, *Santa Fe*'den gelen küçük SEAL birliği ve Rick Roman'ın komando timi başlarından bir an olsun ayrılmadan nöbet tutuyordu. Mürettebatın ellerinden çektikleri işkence dolu anların intikamı olarak gördükleri için komandoların neredeyse hepsi yuvalarına buzkıranda dönmeyi istemişlerdi.

Gemi nihayet bankizden kurtulduğunda Stenseth arkasındaki gürültücü topluluğa döndü. Harita masasının etrafında toplananlar arasında sargılı ayağını katlanır bir sandalyeye yaslamış, sıcak kahvesini yudumlayan Pitt vardı. Hemen yanında Giordino ve Dahlgren, masanın ortasına koydukları, deri kaplı,

kalın seyir defterinde yazılanlar hakkında bahse tutuşmaktaydılar.

"*Erebus*'un seyir defterinde ne yazıldığını bulacak mısınız yoksa amacınız bekleterek bana işkence etmeye devam etmek mi?" diye sordu üçlüye Stenseth.

Tıpkı Pitt gibi yüzünde her türlü sargı çeşidi olan Giordino, "Kaptan haklı," dedi ve defteri dikkatle Pitt'e itti.

"Bana kalırsa bu onur sana ait," dedi.

Pitt, heyecanla karışık bir umutla deftere baktı. *Erebus*'un seyir defteri, ön kapağında dünya kabartması olan el dikimi deriyle kaplıydı. Kara barut patlaması sırasında defter bir parça hasar görmüş, cilt yerlerinde birkaç küçük yanık oluşmuştu. Zak, patlama esnasında kendini korumak için defteri farkında olmadan barut kasasıyla arasında siper etmişti. Pitt defteri, Zak'ın parçalanmış cesedinin yanındaki merdiven basamağının arasına sıkışmış halde bulmuştu.

Pitt ağır hareketlerle kapağı açıp ilk resmi kaydı incelemeye başladı.

"İşkenceye devam ha?" dedi Stenseth.

Dahlgren de dayanamamıştı. "Patron, sadede gel lütfen."

"Haklısınız, bunu kendi kamaramda yapmam gerektiğini biliyordum," diye karşılık verdi Pitt.

Meraklı bakışlar ve bitmek bilmeyen sorular karşısında artık dayanamayıp defteri tarih sırasına göre iyice özümseme fikrini bir kenara bırakıp son kaydı okumaya başladı.

"21 Nisan 1848," diye başladı, etrafındakiler susmuştu. "Bugün büyük bir üzüntüyle *Erebus*'u terk etmeliyim. Müretebatın bir kısmı çıldırmış halde, subaylar ve diğer müretebat için ayrım gözetmeden tehdit oluşturuyorlar. Nasıl olduğunu bilmesem de sebebin o sert gümüş olduğundan şüpheleniyorum. Sağlam on bir adamla birlikte *Terror*'e gidip orada bahar-

da buzların erimesini bekleyeceğim. Yüce Tanrı bize merhamet edip yardım etsin ve geride kalan hasta adamlara. Kaptan James Fitzjames."

"Sert gümüş," dedi Giordino. "Rutenyumdan bahsediyor olmalı."

"Adamların çıldırmasına nasıl neden olmuş olabilir ki?" diye sordu Dahlgren.

"Olması için hiçbir makul neden yok," diye cevapladı Pitt. "Gerçi, karşılaştığım maden arayan yaşlı bir adam da delilikten rutenyumu sorumlu tutan benzer bir hikâye anlatmıştı. *Erebus* mürettebatı konserve yiyecekler nedeniyle kurşun zehirlenmesi ve botülizmle karşı karşıyaydılar, buna iskorbütü, soğuk ısırmasını ve buza saplanan bir gemide üç ay kapana kısılmanın getirdiği zorlukları ekleyin. Büyük ihtimalle tüm bu etkenlerin birikimidir sadece."

"Görünüşe göre gemiden ayrılmakla çok talihsiz bir seçim yapmış," dedi Giordino.

Pitt başını salladı. "Evet. *Terror* buza saplanmış ve muhtemelen *Erebus*'un da aynı durumda olduğunu hesap etmişler; yani karaya çıkma gerekçelerini anlamak çok kolay. Ne var ki *Erebus* nasıl olduysa buza sıkışmış halde kaldıktan bir süre sonra belli ki kıyıya sürüklenmiş."

Pitt seyir defterinin baştaki sayfalarına döndü, önceki haftalara ve aylara ait kayıtları yüksek sesle okumaya başladı. Günlük, köprüdeki heyecanlı topluluğu kısa sürede sessizliğe gömen huzursuz edici bir hikâye anlatıyordu. Trajik bir ayrıntıda Fitzjames, 1846 yazının son günlerinde, Franklin'in, Victoria Boğazı'nı bahtsız geçme teşebbüsünden bahsediyordu. Hava aniden değişmiş ve iki gemi de karadan oldukça uzakta açık denizde bankiz içinde kapana kısılmıştı. Arktik denizlerde ikinci kışları başlamış, bu dönemde Franklin hastalanıp ölmüş-

tü. Çıldırma belirtilerinin baş göstermesi ve mürettebatın bir kısmının yakasına yapışması da bu sırada gerçekleşmişti. Tuhaf olan, kayıtlarda bu tür davranışların kardeş gemi *Terror*'de yaşanmadığının bilhassa belirtilmesiydi. *Erebus* mürettebatındaki delilik ve saldırgan davranışlar Kaptan Fitzjames'i kalan sağlam adamlarıyla gemiden ayrılıp *Terror*'e gitmeye mecbur edecek kadar artmıştı.

Seyir defterinde daha öncesine ait kayıtlar rutin girişlerden ibaretti. Pitt, bu yüzden, sert gümüşten bahseden uzunca bir kayıt bulana dek sayfaları atlamaya başladı.

"Galiba burada," dedi kısık bir sesle; etrafındakiler iyice yanına sokulmuş, nefeslerini tutmuş ona bakıyorlardı.

"27 Ağustos 1845. Konum 74.36.212 kuzey, 92.17.432 batı. Devon Adası açıkları. Deniz sakin, buz durumu seyre engel değil, yeni oluşmaya başlamış küçük parçalar halinde; rüzgâr batı yönünden sekiz kilometre hızda. Gözlem noktası 0900'ken *Terror*'ün önünde Lancaster Körfezi'ni geçtik. 1100'de Kaptan Emlyn Brown'ın komutasındaki balina avı gemisi *Governess Sarah*, Capetown, Güney Afrika bize yaklaştı. Brown gemisinin buzdan hasar gördüğünü ve birkaç haftalığına körfeze sığınmak zorunda kaldığını bildirdi, fakat gemisi şu anda tamir edilmiş durumda. Mürettebatının çok az erzakı var. Onlara bir fıçı un, yirmi iki kilo domuz salamura, az miktarda konserve et ve çeyrek kasa rom verdik. *G.S.* mürettebatının çoğunda tuhaf davranışlar ve görgüsüz tavırlar gözlemlendi. Erzaka karşı minnettarlıklarını sunmak üzere Kaptan Brown bize on çuval 'sert gümüş' verdi. Bu olağandışı maden Güney Afrika'dan çıkarılmış ve Brown mükemmel ısı tutma özelliğinin olduğunu iddia etti. Geminin mürettebatı, mutfaktaki fırında ısıttıkları kova kova madeni geceleri ranzalarının altlarına koyarak ısınmaya başladı; gayet etkili sonuçlar elde ettiler. Yarın Barrow Geçidi'ne doğru yol alacağız."

Pitt, cümlesini bitirip yavaşça başını kaldırdı. Etrafını saran adamların yüzünü hayal kırıklığı ifadesi kaplamıştı. İlk konuşan Giordino oldu.

"Güney Afrika," diye tekrarladı kısık bir sesle. "Ambarda bulduğumuz çuvallar. Üzerlerinde Bushveld, Güney Afrika yazıyordu. Ne yazık ki anlatılanı destekliyor."

"Belki Afrika'da hâlâ bu madeni çıkarıyorlardır," dedi Dahlgren.

Pitt başını iki yana salladı. "Bu adı hatırlamam gerekirdi. Yaeger'ın gözden geçirdiği maden ocaklarından birisiydi. Yaklaşık kırk yıl kadar önce tamamen tükenmiş."

"O halde arktik bölgede rutenyum kaynağı hiç olmadı," dedi Stenseth.

"Hayır," diye karşılık verdi Pitt. Bozguna uğramışçasına seyir defterini kapattı. "Biz de Franklin gibi o buz gibi ve ölümcül sularda boşuna kürek çekmişiz."

SON BÖLÜM

TAŞ

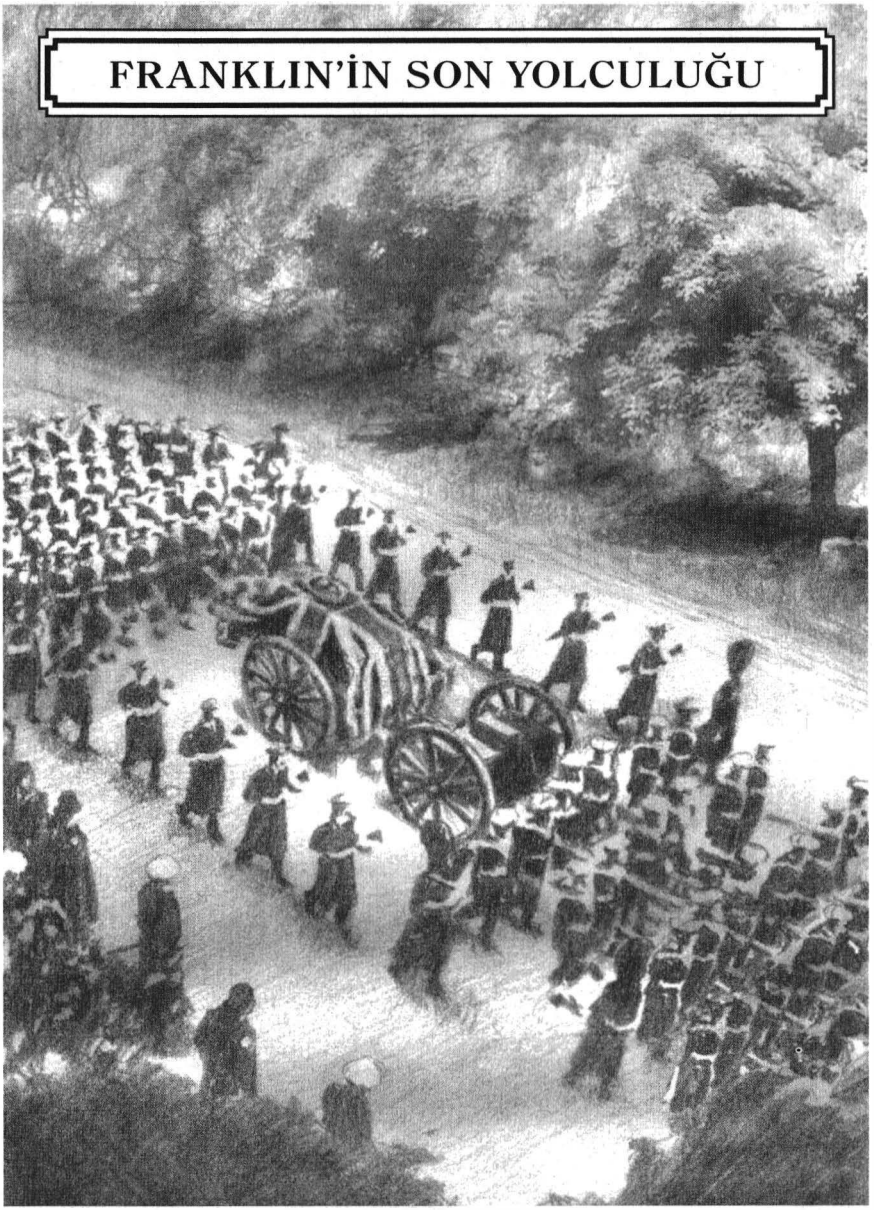
FRANKLIN'İN SON YOLCULUĞU

90

Alışkanlık insanı olmaktan çok uzak birisi olmasına karşın Mitchell Goyette'in de göze çarpan bir rutini vardı. Vancouver'dayken her cuma öğlen yemeğini Victoria Club'ta yerdi. Kentin kuzey tepelerinde yer alan oldukça şık, özel golf kulübünün gözlerden uzak mekânı, bilhassa on sekizinci golf sahasının yanındaki şaşaalı kulüp evi, Vancouver Limanı'nın muhteşem manzarasını gözler önüne seriyordu. Goyette'in gençken yaptığı üyelik başvurusu, kulübü yöneten kibirli, yüksek sosyete mensupları tarafından dikkate bile alınmadan reddedilmişti. Buna karşın yıllar sonra büyük bir arazi alımında kulübü ve golf sahasını elde edince intikamını almıştı. Derhal eski üyelerin tamamını kapı dışarı etmiş, özel kulübü bankacılar, politikacılar ve servetini artırmak için kullanabileceği diğer güç odaklarıyla doldurmuştu. İşle ilgilenmediği anlarda Goyette, köşedeki liman manzaralı çardağına kız arkadaşlarından birini alarak geçer, üç martini eşliğinde öğlen yemeğini yerdi.

Öğlene tam olarak beş dakika kalmışken Goyette'in, özel şoförünün kullandığı Maybach ön kapıya yanaştı, sonra hızla kulüp evinin girişine gitti. Yolun iki blok aşağısındaki beyaz minibüste bir adam Maybach'ın sahaya girmesini bekledi, sonra kendi aracını çalıştırdı. Yan tarafına yapıştırılmış mıknatıslı harflerle COLUMBIA TEMİZLİK HİZMETLERİ yazılı minibüs ön kapıdaki bekçi kulübesine yaklaştı. Şapkalı ve güneş gözlüklü şoför camı indirdi ve teslim belgesi çıktısının takılı olduğu klipsli altlığı uzattı.

"Victoria Club için teslimat var," dedi sıkkın bir ses tonuyla.

Kapıdaki güvenlik gözucuyla kâğıda baktı, sonra okumadan geri uzattı.

"Devam et," diye karşılık verdi. "Servis girişi sağ tarafta."

Trevor Miller, düzmece teslim belgesini yanındaki yolcu koltuğuna fırlatırken tebessüm etmemek için kendini zor tutuyordu.

Güvenlik görevlisine, "Kolay gelsin," dedi ve gaza basarak yoluna devam etti.

Trevor, günün birinde bir başkasının hayatını almak zorunda kalacağını aklının ucundan dahi geçirmemişti. Ne var ki Goyette'in açgözlülüğü yüzünden kardeşinin ve çok sayıda diğer kişinin ölümü cinayetle eşdeğerdi. Cinayetlerin arkası kesilmeyecekti, biliyordu ayrıca çevresel tahribatın artarak sürmesi de işin cabasıydı. Goyette'in varlıklarına ve de şahsına karşı kamuoyu hak ettiği cezayı verebilirdi, fakat adam yozlaşmış rüşvetçi politikacılar ve pahalı avukatların örtbaslarıyla daima korunacaktı. Buna bir dur demenin ve Goyette'e dur demenin tek yolu vardı. Trevor sistemin bu işi yapmaktan âciz olduğunu biliyordu; yani iş başa düşmüştü. Hem ayrıca çok az şüphe

uyandıran ve kaybedecek çok az şeyi olan alelade bir resmi görevliden başka kim bu görevi daha iyi yerine getirebilirdi ki?

Trevor, kulüp evi mutfağının arkasından dönüp minibüsü, taze organik sebze getirmiş kamyonun yanına park etti. Arka kapıyı açtı, el arabasını çıkardı; sonra dört ağır kutuyu el arabasına yükledi. Arka kapıya gidince karşısına kulübün şef aşçısı, sağ gözü seğiren tıknaz bir adam çıktı.

"Tuvalet ve temizlik malzemeleri," diyerek durumu açıklamak zorunda kaldı yolunu kapatan aşçıya karşı.

"Yanlış hatırlamıyorsam daha geçen hafta bir teslimat yapılmıştı," diye karşılık verdi aşçı şaşkın bakışlarla. Sonra Trevor'a mutfağın yanındaki sallanır kapılara gitmesini işaret etti.

"Tuvaletler o kapıdan geçince sol tarafta. Depo dolabı ise onun hemen yanında," dedi. "Genel müdür rezervasyon masasında olsa gerek. Ona gidip imzalatmayı unutma."

Trevor başını sallayıp mutfaktan ilerledikten sonra, sonunda bay ve bayan tuvaletleri olan kısa koridordan geçti. Penceresi olmayan erkekler bölümünden içeri başını uzattı, sonra geri çekilip altuni renkte polo gömlekli kulüp üyesinin çıkmasını bekledi. El arabasını içeri soktu ve kutuları son kabindeki klozetin üstüne koyduktan sonra kapıyı kapattı. Minibüse dönerek diğer dört kutuyu da aldı, kutuları arka duvara yaslayarak üst üste yığdı. Kutulardan birini açıp içinden taşınabilir ısıtıcıyı çıkardı, lavabonun altında prize taktı fakat ısıtıcıyı çalıştırmadı. Sonra kutulardan birini odanın ortasına çekerek basamak gibi kullanıp eline aldığı kâğıt havlu yardımıyla üst ampullerin yarısını çıkardı, tuvalet artık loş ışığa gömülmüştü. İçeriye açılan tek havalandırma kanalını buldu, kolu indirdikten sonra kanalın ağzını metal bandıyla kapattı.

O ana kadar çıkardığı işten tatmin olunca kabinlerden birine girdi, şapkasını ve işçi tulumunu çıkardı. Alttan ipek gömlek ve koyu renkli bol bir pantolon giyiyordu. Açılmış kutudan çıkardığı mavi blazer ceketi ve ayakkabıları vakit kaybetmeden giyindi. Aynada şöyle bir kendine bakınca dışarıdaki kalabalığın arasından üye ya da misafir gibi kolayca geçebileceğini düşündü. Sakallarını tıraş etmiş, saçını kısaltmıştı; geçici boyayla boyattığı saçları kuzguni siyahlıkta parlıyordu. Son olarak havalı gözlüklerini de takıp kulüp evinin barına gitmek üzere tuvaletten ayrıldı.

Bar ve hemen bitişiğindeki restoran öğlen yemeğini yemek üzere gelmiş işadamları ve züppe kıyafetli golfçülerle dolmaya başlamıştı. Köşedeki çardakta oturan Goyette'i görünce kodamanı rahatça gören bir bar sandalyesine oturdu.

"Size ne vermemi istersiniz?" diye sordu, kısa siyah saçlı çekici barmen kadın.

"Molson lütfen. Acaba bir tane de Bay Goyette'e gönderebilir misiniz?" diye sordu köşeyi işaret ederek.

"Elbette. Kimden olduğunu söyleyeyim?"

"Royal Bank of Canada'nın yaptığı çalışmaları fazlasıyla takdir ettiğini söylemeniz yeterli."

Trevor biranın götürülüşünü izledikten sonra Goyette'in teşekkür etmemesine, hatta bara bakma zahmetine dahi girmemiş olmasına içten içe sevinmişti. Goyette yemeği servis edilirken çoktan ikinci martinisini ve birayı bitirmişti. Trevor, Goyette ve kız arkadaşının yemeğe başlamalarını bekleyip tekrar tuvalete gitti.

Işığın zayıf olmasından dolayı homurdanan yaşlı adamın çıkması için kapıyı tuttu, sonra üzerine TAMİRAT NEDENİYLE

KAPALI - LÜTFEN KULÜP EVİNDEKİ TUVALETİ KULLANINIZ yazılı uyarı levhasını kapıya astı. İçeriye dönüp, pisuvarların arasına sarı uyarı şeridini çekti, sonra eldivenlerini giydi. Bir elinde çok amaçlı çakısı olduğu halde kutu kutu dolaşıp ağızlarını açtı ve içindekileri boşalttı. Her birinden, naylona sarılı, beş kiloluk dörder tane ticari sınıf donmuş karbon dioksit düşmüştü. Mukavva kutuları düzleştirip son kabine sakladıktan sonra donmuş karbon dioksitleri tuvaletin arka kısmına yığmaya başladı. Sonra sırayla naylon ambalajlarını yırtarak açtı. Dumanlar hemen yükselmeye başlamıştı; fakat Trevor erimelerini yavaşlatmak için düzleştirdiği mukavva kutuları karbon dioksit külçelerinin üzerine kapattı. Loş ışık altında dumanın zorlukla fark edildiğini görünce rahatladı.

Saatini kontrol edip aceleyle küçük alet sandığı, şapkası ve tulumunu kapının yanına koydu. Küçük el feneri yardımıyla tornavidayla içteki kapı kolunu yerinden düşmeyecek kadar gevşetti. Malzemeleri sandığa koyup dikkatle kapıyı açtı ve bara döndü.

Goyette, yemeğini neredeyse bitirmek üzereydi, fakat Trevor oturdu ve bir gözünü müstakbel kurbanından ayırmadan, hiçbir şey olmamış gibi yeni bir bira söyledi. Ortalığı inleten kahkahalar atan Goyette, tam olarak Trevor'ın aklındaki kodaman resmiyle örtüşüyordu. Kaba, bencil ve inanılmaz derecede küstah tavırlarıyla kökleşmiş korkuların psikiyatrik koğuşlarında dolaşıyor gibiydi. Trevor, bu adamın yüzüne bakınca içinde kabaran, yanına gidip kulağına meyve bıçağını geçirme arzusuyla savaşmak zorunda kalıyordu.

Goyette nihayet önündeki yemek tabağını bitirip masadan kalkmıştı. Trevor hemen hesap için barmene biraz bahşiş bıra-

karak hızla koridora yürüdü. KAPALI yazısını kapıdan çıkarıp kendini içeri attı; tulumunu giydi, Goyette içeri giydiğinde şapkasını henüz giyiyordu. İşçilerinden birisi gibi giyinen Trevor'la göz göze gelen sanayici kaşlarını çattı.

"Burası neden bu kadar karanlık?" diye bağırdı. "Hem şu duman da nereden geliyor?" Parmağıyla tuvaletin arkasında görülen alçak duman tabakasını gösteriyordu.

"Tesisat sızdırıyor," diye cevap verdi Trevor. "Yoğunlaşma duman oluşmasına neden oluyor. Sanırım sızıntı ampullerin bazılarına da kısa devre yaptırmış."

"Pekâlâ, tamir et öyleyse," diye bağırdı Goyette.

"Tamam efendim. Hemen ilgileniyorum."

Goyette gözucuyla kapalı pisuvarlara baktıktan sonra ilk kabine girdi. Kapı içeriden kilitlenir kilitlenmez Trevor diğer tarafa giderek taşınabilir ısıtıcıyı en yüksek sıcaklığa ayarladı. Sonra mukavva kolileri kaldırarak donmuş karbon dioksit külçelerinin üzerini açtı. Hızla ısınan odada dumanın daha da çabuk yükselmesini sağlamak için külçelerden bazılarının aralarını açtı.

Kapıya gidip alet sandığını açtı, içinden tornavida ve dar ucuna ip bağlı üçgen şeklinde bir takoz çıkardı. Kapıyı birkaç santim açıp sabitlemek için takozu sıkıştırdı. İçteki kapı kolunu tamamen çıkarıp alet çantasına attı.

Yüzünü iç tarafa döndüğünde ısıtıcı yüzünden sıcaklığın oldukça yükseldiğini hissedebiliyordu; artan sıcaklık karbon dioksit dumanının dalga dalga büyümesine yol açmıştı. Goyette'in pantolonunun fermuarını kapadığını duyunca seslendi.

"Bay Goyette?"

"Evet?" diye karşılık verdi kızgın bir ses. "Ne var?"

"Steve Miller size selamlarını gönderdi."

Trevor kapıya döndü, ışıkları kapatıp elektrik anahtarını alet sandığının altıyla paramparça etti. Kapıdan çıkınca dizlerinin üstüne çöktü, takozu ters çevirip tuvaletin içine koydu ve ipi kapının altından çekti. Sonra kapıyı kapatıp ipi dışarıdan çekti, plastik takoz kapıyı iyice sıkıştırmıştı.

KAPALI yazısını tekrar kapıya asarken Goyette'in içeride lanet okuyup küfürler savurduğunu duyabiliyordu. Başarmış olmanın verdiği tebessümle Trevor alet sandığını alıp mutfaktan çıktı. Birkaç dakika içinde kulüp sahasını arkasında bırakmış, Surrey yakınlarındaki araç kiralama şirketine doğru yol almaktaydı.

Süblimleşme ısısı eksi yüz yirmi üç derece olan donmuş karbon dioksit, oda sıcaklığında doğrudan gaz haline geçmişti. Tuvaletteki iki yüz yetmiş kilo ağırlığındaki donmuş karbon dioksit külçeleri, küçük odadaki sıcaklığı kısa sürede otuz derecenin üzerine çıkaran taşınabilir ısıtıcı sayesinde hızla buharlaşıyordu. Karanlık odada gözleri bir şey görmez halde sıkışıp kalan Goyette, aldığı her nefeste soğuk nemi ciğerlerinde hissedebiliyordu. Giderek artan baş dönmesine karşın sol eliyle elektrik anahtarını, sağ eliyle de kapı kolunu yoklayarak bulmaya çalışıyordu. Bir anda iliklerine kadar hissettiği dehşetle ikisinin de olmadığını anladı. Bir süre parmak uçlarıyla kapıyı açmaya çalışıp başarısız olunca sonunda kalın tahta kapıya yumruk atıp yardım için çığlık atmaya başladı. Hava ağırlaşıp soğudukça öksürmeye başlamıştı; dehşet dolu panik hissiyle bu durumda korkunç derecede terslik olduğunu anladı.

Bir kominin çığlıkları duyması ve kapının içeriden sıkıştığını anlaması birkaç dakika sürmüştü. Bakım görevlisinin çağrılıp kapının menteşelerinden sökülmesi ise yirmi dakika

daha. Toplanan kalabalık, tuvaletten yükselen beyaz bulut ve sonrasında kapının yanında uzanan Goyette'in cansız bedeni karşısında donakalmıştı.

Bir hafta sonra Vancouver Bölge Adli Tabipliği'nin açıkladığı otopsi raporu, milyarder işadamının aşırı düzeyde karbon diokside maruz kalmaya bağlı boğulma yüzünden öldüğünü ortaya koyuyordu.

"Eskiden buna Şeytanın Nefesi denilirdi," diyordu yılların adli tıp uzmanı basın toplantısında karşısına toplanan çok sayıda gazeteciye. "Yıllardan beri böyle bir olayla karşılaşmamıştım."

91

Yarısından fazlası Kanadalı olmak üzere yüz civarında basın mensubu, *Otok* limanda görülmeye başlandığında Anchorage'daki sahil güvenlik iskelesinde itişip kakışmaya başlamıştı. Devasa buzkıran, ezilmiş pruva kısmının ve üst üste birkaç kat boyanın görüldüğü bölümlerin bol bol fotoğrafının çekilmesine fırsat vermek istercesine rıhtıma ağır ağır yaklaşıp *Mustang* adlı sahil koruma kotrasının arkasında iskeleye bağlandı.

Beyaz Saray ve Pentagon hiç vakit kaybetmeden, Kanada ve Birleşik Devletler arasındaki tansiyonu düşürmek için diplomatik kanalları baypas ederek doğrudan kamuoyuna durumu açıklamaya başlamıştı. Kanada buz araştırma kampının yok edilmesinde *Otok*'un, Amerikan savaş gemisi görünümüne bürünerek oynadığı rolü belgeleyen basın bültenleri çoktan yayımlanmıştı. *Santa Fe* tarafından çekilmiş, buzkıranın gövdesine ait büyütülmüş fotoğraflarda gri astar boyası ve kırmızı boya altına gizlenen *Ford*'a ait 54 numarası açıkça görülüyordu.

Hatta gri bir geminin, Kugluktuk'ta Goyette'e ait kuru havuza gece karanlığında girdiğini ve birkaç gün sonra kırmızıya boyanmış haliyle tekrar görüldüğüne şahitlik eden tanıklar dahi türetilmişti.

Basın, buzkıran kaptanının ve mürettebatının, silahlı muhafızlar eşliğinde götürülmesini ve Kanada Kraliyet Atlı Polisi'ne iade edilmelerine dek hemen nezarete atılmalarını fotoğraflarken adeta mest olmuş gibiydi. Çok geçmeden mürettebatın, araştırma kampının yok edilişinin yanında *Polar Dawn* mürettebatının da kaçırılmasını üstlendiklerine dair bilgiler kulaktan kulağa yayılmaya başlamıştı.

Kaptan Murdock ve ekibi, Kugluktuk'ta kaçırılmalarını ve mavnadaki ecel sırtında işkencelerini hayretler içinde öğrenen basının gözbebeği haline gelmişlerdi. Roman ve Stenseth, şaşkına dönmüş gazeteci ve televizyoncuların hikâyelerini aktarmaya başlamasıyla soruların hedefi olmuşlardı. Birkaç saat içinde araştırmacı-gazeteci ordusu Terra Green Endüstrileri'ne saldırmaya, Mitchell Goyette'in arktik bölgedeki ahlaksız faaliyetlerini incelemeye başlamıştı.

Pitt, kolunun altında bir değnekle gemiden çıktığında basın çoktan gitmişti. İki küçük spor çanta ve *Erebus*'tan aldıkları seyir defterini taşıyan Giordino da hemen yanında yürüyordu. Rıhtımın sonuna vardıklarında siyah camlı, barut renginde bir Lincoln Navigator önlerinde durdu. Yarıya kadar açılan şoför camından asker tıraşlı, kalın kafalı bir adam gözlerini kırpmadan kendilerine bakıyordu.

"Başkan yardımcısı arkaya binmenizi rica ediyor," dedi şoför soğuk bir sesle.

Pitt ve Giordino kaygıyla birbirlerine baktılar, Pitt arka kapıyı açıp değneğini içeri koydu ve koltuğa oturdu. Giordino da

karşı kapıdan binmişti. Dudaklarının arasına sıkıştırdığı kalın puroyla Sandecker ön koltuktan onları şöyle bir süzdü.

"Amiral, bu ne hoş sürpriz," dedi Giordino her zamanki alaycılığıyla. "Gerçi havaalanına taksiyle de gidebilirdik."

Sandacker, Giordino'ya baktı, "Siz çocukları canlı gördüğüm için ne kadar sevindiğimi söyleyecektim, ama bunu yeniden düşünmeye başlayabilirim," diye karşılık verdi.

"Sizi görmek çok güzel amiral," dedi Pitt. "Açıkçası sizi burada bulmayı beklemiyorduk."

"Hem Loren'a hem de başkana sizi tek parça halinde eve götüreceğime söz verdim."

Sahil güvenlik karakolundan çıkan şoföre başıyla işaret edince Anchorage Uluslararası Havalimanı'na doğru yola koyuldular.

Giordino dayanamamıştı. "Başkana mı söz verdiniz?"

"Evet. *Narwhal*'in, hem de NUMA direktörü içindeyken, Kuzeybatı Geçidi'nin ortasında dümdüz edildiğini öğrenince küplere bindi."

"Lafı açılmışken, durumu öğrenince *Santa Fe*'yi gönderdiğiniz için teşekkürler," dedi Pitt. "Paçamızı onlar kurtardı."

"Şansımıza tesadüfen o sırada Kuzey Arktika'daydılar çabucak o bölgeye ulaşabildiler. Bununla birlikte başkan, o tehlikeli yolculuğa çıkmamış olsaydınız *Polar Dawn* mürettebatını kaybetmiş olacağımızın farkında."

"*Polar Dawn* mürettebatı için teşekkürü hak edenler Stenseth ve Dahlgren," diye karşılık verdi Pitt.

"Daha da önemlisi şu buzkıranın üçkâğıdını ortaya çıkarmanız. Kanadalılarla sıcak bir çatışmaya ne kadar yaklaştığımızı size anlatamam. Başkan haklı olarak büyük bir krizin sayenizde önlendiğini düşünüyor."

"Öyleyse en azından *Narwhal*'in yerine başka bir gemi almak için bize kaynak aktarabilir," diye araya girdi Giordino.

Lincoln, yağmurun kayganlaştırdığı sokaklardan ilerleyerek şehrin ilk havaalanı olan çimenlik ve ağaçlık geniş bir şerit şeklindeki Delaney Park'tan döndü. Anchorage Uluslararası Havalimanı daha sonra şehrin güneybatısındaki düzlüğe kurulmuştu.

"Basın brifingleri nasıl gidiyor?" diye sordu Pitt.

"Tam umduğumuz gibi. Kanada basını hikâyenin üzerine atladı. Kuzey Buz Denizi'ndeki hadiseler hakkındaki yanlış iddiaları yüzünden başbakanı fazlasıyla terletiyorlar. Ne onun ne de partisinin bize karşı önceki suçlamalarından vazgeçip yaptıkları hataları kabul etmekten başka seçenekleri var."

"Tüm bunların ucunun Mitchell Goyette'e çıkacağından hiç kuşkum yok," dedi Giordino.

"Maalesef onun için artık çok geç," diye karşılık verdi Sandecker.

"Çok mu geç?"

"Goyette, dün Vancouver'da ölü bulundu. Görünüşe göre esrarengiz koşullar altında ölmüş."

"Adalet sağlandı," dedi Pitt sessizce.

"CIA bu işte çok hızlı hareket etmiş galiba?"

Sandecker, Giordino'ya dik dik baktı. "Bu konuyla hiçbir ilgimiz yok."

Başkan yardımcısı sonra endişeli şekilde Pitt'e döndü. "Rutenyumu bulabildiniz mi?"

Pitt başını iki yana salladı. "*Erebus*'un seyir defteri şimdi Al'da. Franklin rutenyumu doğruymuş, ama Güney Afrikalı bir balina avcısından takasla madeni almışlar. Arktik bölgede her-

hangi bir rutenyum kaynağı yok ve Güney Afrika'daki madenler de yıllar önce tükenmiş. Maalesef elimiz boş döndük."

Uzun süre hiçbiri konuşmadı.

"Her neyse, o halde başka bir yol bulmamız gerekecek," dedi sonunda Sandecker sessizce. "En azından Franklin'i buldunuz," diye ekledi. "Ve yüz altmış beş yıllık bir gizemi çözdünüz."

"Umarım sonunda evine döner," dedi Pitt hüzünlü bir şekilde. Chugach Dağları'nın uzaktaki doruklarına dalgın gözlerle bakarken Lincoln, Başkanlık uçağı Air Force Two'nun yanında durdu.

92

Mitchell Goyette'in ölümü, medyanın, kurduğu imparatorluk üzerinde fırtınalar koparmasını çok az etkilemişti. Birkaç çevreci gazeteci, hiç vakit kaybetmeden Kitimat sekestrasyon tesisiyle ve Alaska yolcu gemisiyle karbon dioksit boşaltımı arasındaki ilişkiyi açığa çıkarmıştı. Kanada Çevre Bakanlığı müfettişleri tesiste cirit atmaya başlamış, hemen sonrasında da kapatarak işçilerini görevden uzaklaştırarak Terra Green hakkında adli ve sivil soruşturmalar açılmıştı. Birkaç hafta sürse de karbon dioksit boşaltımından sorumlu LNG tankerinin izi sürülerek nihayet Singapur'daki bir tersanede bulunmuştu. Yerel yetkililer Goyette'in sahibi olduğu gemiye derhal el koymuştu.

Enerji imparatorunun yasadışı faaliyetleri hem Kanada hem de Birleşik Devletler'de manşetlerden düşmüyordu. Polis soruşturmasıyla, Goyette'in yıllar boyu petrol, doğalgaz ve madencilik imtiyazlarını rüşvetle elde ettiğinin açığa çıkması uzun sürmedi. Doğal Kaynaklar Bakanı Jameson'la yapılan dokunulmazlık anlaşması sayesinde suç imparatorluğunun çalışma

şekli ayrıntılarıyla ortaya dökülmüştü. Başbakana yapılan yüksek meblağlı banka havalelerinin öğrenilmesiyle Goyette'in, Kanada'nın dört bir yanında kurulacak sekestrasyon tesisleri için başbakana dahi rüşvet verdiği anlaşılmıştı. Paranın izi sürülünce Goyette ve Başbakan Barrett'ın birlikte ülkenin doğal kaynaklarını kendi çıkarları için kullandıklarını gösteren başka onlarca el altından yapılmış anlaşma daha olduğu belirlendi.

Muhalefet liderleri, gazete haberlerinin ve soruşturmaların adeta üzerine atlayarak başbakana karşı tam bir cadı avı başlatılmasını sağlamışlardı. Arktik hadiselerdeki yanlış suçlamaları nedeniyle zaten her yandan kuşatılan Barrett'ın sabıkalı mazeretleri çorap söküğü gibi boşa çıkmıştı. Tüm desteğini kaybeden başbakan, çoğu kabine üyesiyle bir hafta geçmeden görevlerinden istifa etmek zorunda kalmışlardı. Herkesin karşısında küçük düşen eski başbakan yıllar boyu adli suçlamalara karşı mücadele edecek ve sonunda suçlanmaması ricasıyla tüm talepleri kabul etmek zorunda kalacaktı. İtibarı yerle bir olan Barrett sessizce kayıplara karışacaktı.

Goyette'e ait Terra Green Endüstrileri'ni de benzer bir akıbet bekliyordu. Müfettişlerin parçaları bir araya getirmesiyle arktik kaynaklara hükmetme stratejisinin Amerikan varlığını kapı dışarı etmeye, yerel nakliyatı tekeline almaya ve kontrol haklarını elde etmek için rüşvet vermeye dayandığı ortaya çıkmıştı. Her yandan yüzlerce milyon dolara ulaşan rüşvet cezaları ve çevreye karşı suçlardan dolayı alınan cezalar nedeniyle özel şirket sessiz sedasız tasfiye sürecine girmek zorunda kalmıştı. Aralarında LNG tankeri, Victoria Club ve Goyette'in şahsi yatı da olmak üzere şirkete ait malvarlıklarının pek çoğu açık artırma yoluyla satıldı. Enerji varlıkları ve deniz filosu hükümete kalarak maliyet fiyatına işletilmeye başlanmıştı. Bir buzkıran ve mavna filosu ise kâr amacı gütmeyen bir yardım kuruluşuna

senede bir dolarlık sembolik bir fiyata kiralanmıştı. Hudson Körfezi'ndeki yeni yerlerine taşınan mavnalar, ihtiyaç fazlası *Manitoba* buğdayını, Doğu Afrika'da açlık çeken bölgelere götürmek için kullanılıyorlardı.

Analistler, Terra Green iştirakleri arasında *Alberta* adında küçük bir konteyner gemisi ortaya çıkarmışlardı. Açıkgöz bir polis ekibi, bu geminin, Lancaster Boğazı'nda sahil güvenlik devriye teknesi *Harp*'e çarpan gemi olduğunu ve tanınmamak için adının birkaç harfini değiştirip Atlanta şeklinde yazdırdığını belirlemişlerdi. *Otok* mürettebatı gibi Alberta'da çalışan adamlar da mahkemenin merhametiyle, doğrudan Mitchell Goyette'in emirlerine göre davrandıklarını seve seve kabul eden bir ifade vermişlerdi.

Ilımlı güçlerin yeniden Kanada hükümeti içerisinde güç kazanmasıyla Birleşik Devletler'le ilişkiler kısa sürede eski sağlığına kavuşmuştu. *Polar Dawn*, mürettebatına yapılan küçük bir ödemeyle birlikte sessiz sedasız Amerika'ya teslim edilmiş; Birleşik Devletler bandıralı gemilere uygulanan Kuzeybatı Geçidi'ni kullanma yasağı kaldırılmış ve kısa süre sonra da iki ülke arasında stratejik güvenlik antlaşması imzalanmıştı. Antlaşma uyarınca, karşılıklı savunma amaçları doğrultusunda Kanada, Amerikan askeri gemilerinin geçitten hiçbir sınırlama olmadan geçişini sağlayacağını garanti ediyordu. Başkan için daha da önemli olan Kanada hükümetinin, Melville Körfezi doğalgaz sahasına erişimlerine izin vermiş olmasıydı. Birkaç ay içinde Birleşik Devletler'e büyük miktarda gaz akışının sağlanmasıyla, petrol fiyatlarındaki patlamanın neden olduğu ekonomik kriz kısa sürede dizginlenmişti.

FBI ve Kanada Kraliyet Atlı Polisi perde arkasında birlikte Clay Zak'la ilgili dosyalarını yeniden açmışlardı. George Washington Üniversitesi laboratuvarındaki patlama ve Kuzey Buz

Denizi'ndeki çinko madeninin bombalanması kolayca ona bağlanmıştı; buna karşılık diğer suçları böylesine kolay belirlenememişti. Yeterince şüphe oluşmasına karşın Elizabeth Finlay'in ölümünde rolü olduğu tam olarak hiçbir zaman ispatlanamadı. Bununla birlikte aralarında Mitchell Goyette'in tanınmış rakiplerinin de olduğu onlarca başka çözülmemiş cinayetten de sorumlu tutulmuştu. Kuzey Vancouver'da kimsesizler mezarlığına gömülmesine rağmen ölüm saçan faaliyetleri yıllar boyu müfettişleri meşgul etmeye devam etmişti.

Hukuk ve medya araştırmalarında en büyük kaynak Doğal Kaynaklar Bakanı Arthur Jameson olmuştu. İliklerine kadar yozlaşmaya bulaşmış olmasına rağmen Jameson bu zorlu süreci garip bir halk desteği sayesinde ardında bırakmayı başarmıştı. Goyette'e, ölüsüne dahi duyulan nefret öylesine büyüktü ki Jameson'ın işlediği suçlar, sağladığı kanıtlar ve tüm davayı ortaya çıkarması sayesinde göz ardı edilmişti.

Bakanlık görevinden istifa eden Jameson'a, Ontario'da saygın bir özel okulda müdürlük teklif edilmiş, eski bakandan burada ahlak dersi vermesi istenilmişti. Eski suçları nihayet unutuldukça itibar kazanmaya başlamıştı. Jameson çok geçmeden bilimsel yaşama kendisini kaptırarak eski yaşam tarzını alçakgönüllü bir şekilde değiştirmeyi seçmişti. Sadece dört çocuğu şiddetle eski hatalarını hatırlatmış, otuz beş yaşına geldiklerinde her birine Cayman Adaları'ndaki banka hesaplarında onar milyon dolar değerinde bir miras kalmıştı.

Goyette'e gelince, ölümüne bile çok az kişi üzülmüştü. Amaçlarının çevresel etkilerinin önemsenmesinin yanı sıra rüşvetçiliği, ahlaksızlığı ve açgözlülüğü evrensel çapta kin kazanmasına neden olmuştu. Bu bakış açısı Kanada Kraliyet Atlı Polisi'ne dahi sirayet etmiş, ölümünü üstünkörü şekilde araştırmışlardı. Yetkililer katilin bulunması halinde büyük bir itibar

kazanacağını bildikleri için ölüm nedenini olası kaza şeklinde önemsizleştirmişlerdi. Kamuoyunun cinayete ilgisi kısa sürede tükenmiş; polisin yaptığı iç araştırmada elde edilen ipuçlarının yetersiz olması ve düşman listesi suçun açıklığa kavuşmasını engellemişti. En başta oluşan tantanadan sonra Mitchell Goyette'in ölümü, çok geçmeden kimsenin çözmek istemediği faili meçhul bir cinayet halini almıştı.

93

Seçkin kraliyet sancak muhafız birliği, koyu renkli ahşap tabutu neo klasik Anglikan kilisesinin merdivenlerinden ağır ağır indirdikten sonra on dokuzuncu yüzyıl top arabasına dikkatle yerleştirdiler. Diğer saygın kişilerin yanı sıra başbakan ve Galler prensinin açıklamalarıyla methiye kısmı, tüm kraliyet cenaze merasimlerinin genel kuralı olarak, fazlasıyla uzun sürmüştü. Esen duygu fırtınası ve vatanseverlik dalgası kişisel değildi; çünkü orada olanlar arasında onu tanıyan bir kişi dahi yoktu.

Sir Alexander Franklin'in cenaze töreni, muhteşem ve asil olduğu kadar aynı zamanda ruhları tazeleyen de bir olaydı. Franklin'in naaşının *Erebus*'ta bulunması, İngiliz halkına, karalara Wellington'ın denizlere ise Nelson'ın hükmettiği eski ihtişam günlerini tekrar anımsatarak nostaljik bir romantizmin yükselmesine neden olmuştu; Franklin'in arktik bölgede ortaya koyduğu olağanüstü kahramanlıkların, günümüz nesillerine büyük oranda unutulan tarihi bir dipnot olmaktan öte aktarıla-

mamış olmasının acısı, aniden herkesi büyüleyerek tüm ayrıntılarıyla ortaya çıkarılarak telafi edilmişti.

Halkın giderek artan hayranlığı, naaşı getirmek için arkeologlardan ve adli tıp uzmanlarından oluşan büyük ekip üzerinde inanılmaz bir baskı oluşturmuştu. Gece gündüz çalışan ekip, Franklin'in naaşının Londra'ya getirilip Westminster Abbey'de sergilenmeye başlanmasına dek iki önemli gizemi açıklığa kavuşturmuştu.

Ölümünde çok çeşitli hastalıkların etkisi olmasına karşın, bilim adamları, kara saplanmış bir geminin daracık iç mekânında kolaylıkla bulaşabilen tüberküloz hastalığının sonunu asıl getiren hastalık olduğunu belirlemişlerdi. Daha şaşırtıcı olan ise *Erebus* mürettebatının büyük bölümünün çıldırma nedeniydi. Pitt'in İngiliz yetkililere gönderdiği seyir defterinde anlatılanlardan hareketle bilimadamları kaptanın kamarasında bulunan bir rutenyum örneği üzerinde bazı testler yaptılar. Test sonuçları, Güney Afrika cevherinde yüksek miktarda cıva olduğunu ortaya koymaktaydı. Cevher, kovalarla ve lazımlıklarla gemideki fırınlarda ısıtıldığında zehirli gazlar salmış, bu gazlar gemi mutfağında ve mürettebat yatakhanesinde birikmişti. Aylarca bu gaza maruz kaldıktan sonra cıva zehirlenmesi nörolojik hasara ve psikotik travmalara neden olmuştu.

Sayısız trajik olay hikâyenin büyüsünü daha da artırmış ve insanlar akın akın Franklin'e olan saygılarını göstermeye gelmişlerdi. Forest Lawn'a benzeyen, Londra'nın batısındaki tarihi mezarlık Kensal Green kapılarında, her yanında tarih yatan topraklarda otuz bin insan toplanmıştı.

Öldüğü arktik hava koşullarıyla en ufak bir benzerliği olmayan sıcak ve nemli bir yaz günüydü. Atların çektiği top arabası, küçük kiliseden ağır ağır uzaklaşıp parke yolda tıkırtılar çıkararak ilerliyor, siyah kısrakların attıkları her adımda çelik

nallı toynakları çınlıyordu. Ardından yürüyen yüzlerce kişinin refakatinde tahta tabut, ağır ağır mezarlığın kestane ağaçlarıyla çevrili, tenha bölgesine götürüldü. Sürücü, kapısı açık aile kabristanına geldiğinde aracı durdurdu. Yeni kazılmış mezarın yanı başındaki mezarın üzerinde LADY JANE FRANKLIN, 1792-1875 yazıyordu.

Franklin'in herkesten çok sevdiği karısı, tüm hayatını kaybolan keşif seferini bulmaya adamıştı. Ardı arkası kesilmeyen müracaatlara ve harcanan onca paraya rağmen en az beş kurtarma seferini kendi imkânlarıyla finanse etmişti. Kocasını ve gemilerini arama göreviyle Kuzey Buz Denizi'nin her yanını araştırması için gönderdiği ilk kurtarma seferleri tıpkı İngiliz hükümetinin gönderdikleri gibi sonuçsuz kalmıştı. Franklin'in makûs talihini nihayet ortaya çıkaran da diğer bir arktik kâşif olan Francis McClintock'tu. Leydi Franklin namına buharlı yelkenlisi Fox'la yola çıktığında birkaç önemli kalıntı, Kral William Adası'nda, Franklin'in 1847'de öldüğünü ve sonuçta mürettebatın buza saplanan gemiyi terk ettiğini gösteren bir not bulmuştu.

Thames kıyısında hoşça kal öpücüğü vermesinin üzerinden tam yüz altmış sekiz yıl geçmişti; fakat Franklin yeniden karısıyla bir araya gelmişti.

Sevgili Jane'inin yanı başında uzanmasından başka ruhu bir sebepten daha huzura kavuşmuştu. Kraliyet donanma firkateyni naaşını ***Erebus***'tan alıp İngiltere'ye getirirken Bering Boğazı'ndan geçerek Pasifik'ten Panama Kanalı'na gitmişti.

Hayattayken olmasa bile cenazesiyle Sir Franklin nihayet Kuzeybatı Geçidi'nden geçmişti.

94

Pitt, ofis penceresinden aşağıda akan Potomac Nehri'ne dalıp gitmişti; aklından nehrin akıntısı gibi amaçsız düşünceler akıp gidiyordu.

Arktika'dan döndüğünden bu yana keyifsizdi, hafif bir pişmanlıkla karışık hayal kırıklığı yaşıyordu. Aldığı yaraların bir sonucuydu, biliyordu. Bacağındaki ve kolundaki yaralar iyileşmişti ve doktorlar kısa sürede eski sağlığına kavuşacağını söylüyorlardı. Artık hiç ağrısı olmasa da rahatça hareket edememekten nefret ediyordu. Koltuk değneklerinden kurtulmasının üzerinden uzun zaman geçmişti, ancak hâlâ zaman zaman baston kullanmak zorunda kalıyordu. Gerçi Giordino bastonun içine gizli bir tekila şişesi yerleştirerek işe eğlence katmayı başarmıştı. Loren da fırsatını bulduğunda en iyi Florence Nightingale uygulamalarını gerçekleştirerek ona bakıyordu. Ne var ki yine de boğazında düğümlenen bir şey vardı.

Bu başarısızlıktı, farkındaydı. Sadece bu duyguya alışkın değildi. Rutenyum arayışı hayati derecede mühimdi; ancak

eli boş dönmüştü. Sanki sadece Lisa Lane'i değil gezegendeki herkesi yüzüstü bırakmış gibi hissediyordu kendini. Elbette bu onun hatası değildi. Bulduğu her ipucunu takip etmişti ve olayların daha farklı sonuçlanması mümkün değildi. Ülkenin en iyi jeologları çoktan yeni rutenyum kaynakları aramaya başlamıştı; fakat kısa vadede sonuçlar hiç de iç açıcı değildi. Gereken miktarda maden bulunamamıştı ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

İçgüdüleri bu defa yanlış çıkmıştı; bu yüzden artık kendinden kuşku duymaya başlamıştı. Belki çok uzun süre oyunda kalmıştı. Belki de artık yerini genç kuşaklara bırakmanın zamanı gelmişti. Kim bilir belki Loren'la Hawaii'ye döner ve günlerini zıpkınla balık avlayarak geçirirdi.

Kapı çaldığında içinde kabaran melankoli fırtınasını gizlemeye çalıştı, ziyaretçisini içeri çağırdı.

Hızla açılan kapıdan Giordino, Gunn ve Dahlgren sanki kendi ofisleriymiş gibi içeri dalmışlardı. Her birinin yüzünde zapt etmeye çalıştıkları bir gülümseme vardı; Pitt hepsinin kendinden bir şey gizlemeye çalıştıklarını anladı.

"Pekâlâ, bu üç bilge adamın aynı anda ofisime gelmesini neye borçluyuz?"

"Bir dakikan var mı?" diye sordu Gunn. "Sana söylemeyi çok istediğimiz bir şey var."

Pitt masaya tutunarak koltuğuna geçti. "Tüm zamanım sizindir." Karşısındakilere kuşkulu gözlerle baktı. "Ağzınızdaki bakla nedir çıkarın bakalım?"

Dahlgren yanında getirdiği küçük plastik bardakları gösterdi.

"Sadece bir şeyler içeriz diye düşünmüştük."

Giordino tıknaz kollarının arkasına gizlediği şampanya şişesini masanın üzerine koydu.

"Ben fena halde susadım."

"Size federal bir binada alkol içilmesiyle ilgili kuralları söyleyen olmadı mı?" dedi Pitt.

"O zaman sanırım bunlar yanlış yerde," diye karşılık verdi Giordino. "Jack, bu konu hakkında bir şey biliyor musun?"

Dahlgren safa yatarak başını iki yana salladı.

Pitt'in bu acayipliklere artık sabrı kalmamıştı. "Pekâlâ, tüm bunlar da ne demek oluyor?"

"Hepsi Jack'in eseri. Bir nevi günü kurtardı," diye karşılık verdi Gunn.

"Aslında senin kıçını kurtardı demek istedin herhalde?" dedi Giordino, Gunn'a doğru gülerek. Şampanya şişesinin üst kısmındaki folyoyu açtı, sonra şişeyi patlatarak açtı. Dahlgren'den bardakları alıp herkese birer tane doldurdu.

"Her şey o taşla başladı," diye açıklamaya başladı Gunn.

"Taş..." diye tekrarladı Pitt giderek artan bir şüpheyle.

Giordino, lafa girdi. "Alaska açıklarındaki termal hava deliğinden aldığımız numunelerden biri. Şu Kanada araştırma kampı meselesinden hemen önce. Tüm taş örneklerini bir çantaya koymuştuk. Rudi'nin onları analiz için buraya getirmesi gerekiyordu. Fakat Tuktoyaktuk'ta gemiden ayrılırken çantayı *Narwhal*'de bırakmış."

"O çantayı hatırladım," dedi Pitt. "Neredeyse köprüye her girişimde ona takılıp düşme tehlikesi atlatıyordum."

"İkimiz de," dedi Dahlgren söylenerek.

"O köprüde kalmamış mıydı?" diye sordu Pitt.

"Evet, oradaydı ve hâlâ da orada. Şu anda *Narwhal*'le birlikte Victoria Geçidi'nin dibinde," diye karşılık verdi Giordino.

"Bu durum şampanyanın sebebini hâlâ cevapsız bırakıyor."

"Şey, görünüşe göre sıkı dostumuz eve döndüğünde cebinde bir taş parçası bulmuş."

"Aslında kleptoman değilim, yemin ederim. Ben de o çantaya takıldım ve şans eseri dökülen taşlardan birini alıp cebime atmışım. *Santa Fe*'de üstümü değiştirene dek tamamen aklımdan çıkmıştı, bulunca da atmam gerektiğini düşündüm."

"Çok akıllıca bir karar," dedi Gunn.

"Analiz için geçen hafta laboratuvara vermiştim ve bu sabah arayıp sonuçların çıktığını söylediler."

Gunn taşı çıkarıp masanın karşısındaki Pitt'e uzattı. Pitt taşı aldı, şöyle bir inceledi; ağırdı ve mat gümüşi renkteydi. Madenciler Birliği'ndeki yaşlı jeoloğun ona verdiği cevher örneğiyle benzer özelliklerde olduğunu fark ettiğinde kalbi deli gibi atmaya başlamıştı.

Tepkilerini ölçmek için üçlüye, "Bana pek altın gibi gelmedi," dedi.

Üç adam birbirlerine bakıp gülümsemeye başladılar. Nihayet konuşan Giordino olmuştu.

"Rutenyumu hesaba kattın mı peki?"

Pitt birden oturduğu yerden fırladı, gözleri parıldıyordu. Taşı bir kez daha dikkatle inceledi, sonra Gunn'a baktı.

"Doğru mu bu?" diye sordu sessizce.

Gunn başını salladı. "Hem de yüksek kaliteli. Fazlası var eksiği yok."

"Ne kadar olduğunu öğrenmemiz mümkün mü?"

"*Bloodhound*'un sensör kayıtlarını çıkardık ve ikinci defa inceledik. Rutenyumu algılayacak şekilde programlanmamış olmasına rağmen madeni platin tabanlı sınıf olarak belirleyebiliyor. Ve *Bloodhound*'a göre o termal hava deliğinde Fort Knox'taki altından daha fazla platin ve platin türevi yatıyor. Hava deliği çevresindeki platin tabanlı madenin önemli bir kısmının rutenyum olduğu kesin."

Pitt duyduğu habere inanamıyordu. Sanki adrenalin iğnesi yapılmış gibiydi. Birden canlanmış, zekâ dolu yeşil gözleri yeniden parıldamaya başlamıştı.

"Tebrikler patron," dedi Gunn. "Denizin üç yüz metre altında sana ait bir rutenyum madeni var artık."

Pitt adamlara bakıp gülümsedi, sonra şampanyalardan birini aldı.

"Sanırım bunu içeceğim," dedi. Bardağını kaldırıp diğerleriyle kadeh kaldırdı.

Her biri ilk yudumunu alınca Dahlgren elindeki bardağa baktı ve başını salladı.

"Farkında mısınız," dedi ağır Teksas aksanıyla. "Bu şey Lone Star kadar iyi."

95

ON AY SONRA

Kitimat'taki bulutsuz ender yaz günlerinden birisiydi. Sular, gök mavisi renge bürünmüş, taze hava saf oksijen tadındaydı. Eski Terra Green sekestrasyon tesisinin olduğu alanda tanınmış simalar ve medya mensupları kurdele kesme töreni için toplanmıştı. Kanada'nın yeni atanan doğal kaynaklar bakanı olan çocuk yüzlü, bej takım elbiseli bir adam sandalyeler önündeki kürsüye çıktı.

"Bayanlar baylar, türünün dünyadaki ilk örneği olan, Kitimat Fotosentez İstasyonu'nu resmen açmak üzere olduğumuzu ilan etmek benim için tarifsiz bir mutluluk. Hepinizin bildiği gibi Doğal Kaynaklar Bakanlığı, karbon sekestrasyon alanı olarak inşa edilmiş bu tesisi geçen yıl arzu edilmeyen şartlar neticesinde devraldı. Bununla birlikte tesisin dünyadaki ilk yapay fotosentez dönüştürme tesisi olarak başarıyla yeniden planlandığını bildirmekten büyük bir mutluluk duyuyorum. Kitimat Fotosentez İstasyonu, karbon dioksidi çevreye en ufak bir zarar

vermeden güvenle ve etkin bir şekilde suya ve hidrojene dönüştürecek. Tesisin mevcut Athabasca boruhattını kullanarak petrol kumu rafinerilerinde ortaya çıkan karbon dioksidin yaklaşık yüzde onunu dönüştürebilecek olması ayrı bir haz vesilesi. Bugün burada atmosfer kirleticilerine ve nihayetinde küresel ısınmaya karşı yepyeni bir silahın prototipine bakıyoruz."

Çoğu Kitimat sakini olan kalabalık coşkuyla alkışlamaya başladı. Bakan gülümseyerek sözlerine devam etti.

"Tüm tarihi teşebbüsler gibi bu dönüştürme tesisi de birçok yüce insanın büyük çabalarıyla başarıldı. Bu aynı zamanda benim şu ana dek tanık olduğum en verimli müşterek çabanın da sonucudur. Doğal Kaynaklar Bakanlığı, Amerika Birleşik Devletleri Enerji Bakanlığı ve George Washington Üniversitesi'nin ortak girişimi, kamu yararı hedefi koyulduğunda muhteşem şeylerin başarılabileceğinin en büyük kanıtı olarak karşınızdadır. Burada, bu tesisin ortaya çıkışının temelinde inancı yatan Sayın Lisa Lane'in başarısını bilhassa takdir etmek istiyorum."

İlk sırada oturan Lisa yüzü kıpkırmızı olmuş halde kalabalığı başıyla selamladı.

"Bugün burada tüm insanlık için çok önemli değişiklikler görüyorum ve burada, Kitimat'ta yaptığımız mütevazı başlangıçtan, yeni bir dünyanın ilk ışıklarını görmek için sabırsızlanıyorum. Hepinize teşekkür ederim."

Kalabalık tekrar alkışladı. Birkaç politikacının yaptığı konuşmadan sonra kameralar önünde büyük bir törenle kurdele kesildi. Konuşmalardan sonra doğal kaynaklar bakanı, Lisa'nın hemen yanında oturan Pitt ve Loren'ın olduğu yere geldi.

"Bayan Lane, sizi tekrar görmek çok güzel," diyerek sıcak bir şekilde selamladı. "Bugün sizin için oldukça heyecan verici olmalı."

"Kesinlikle öyle. Yapay fotosentez tesisinin bu kadar kısa sürede hizmete gireceğini hiç düşünmemiştim."

"Başkanınız ve başbakanımız her şeyin süratle yapılması için müthiş bir irade gösterdiler."

"Sayın bakan, size çok sevgili arkadaşım, kongre üyesi Loren Smith ve eşi Dirk Pitt'i tanıştırmak isterim."

"İkinizle de tanışmak benim için büyük mutluluk. Bay Pitt, sekestrasyon tesisinin dönüştürülmesi sizin fikrinizdi, değil mi?"

"Aslında çocuklarımın fikriydi," dedi o sırada bara giden Dirk ve Summer'ı işaret ederek. "Hepimiz Mitchell Goyette'in eski günahlarından birinin üzerinde olumlu bir ışığın parıldamasının iyi olacağını düşündük."

Bakan, Goyette'in adını duyunca omuz silkti, ancak çok geçmeden yine gülümsemeye başladı.

"Keşfiniz birçok açıdan ne büyük bir lütuf olduğunu ortaya koydu Bayan Lane. Artık sera gazı salınımlarını işleyecek yeni fotosentez tesisleri kurulmaya devam ettikçe Athabasca'daki petrol kumu faaliyetlerimizi genişletebiliriz. İki ülkedeki petrol kısıtlamalarını kaldırmak için yine de kat etmemiz gereken çok mesafe var. Başbakanı yirmi tesis için kaynak sağlaması konusunda sıkıştırıyorum. Birleşik Devletler'de işler nasıl gidiyor?"

"Loren'ın ve başkan yardımcısının gayretleri sayesinde otuz tesis için kaynak ayrıldı, ayrıca üç yıl içinde elli tesisin daha hizmete girmesi planlanıyor. Şu an için en fazla sera gazı salan termik güç santralleriyle başlıyoruz. Gelecek on yıllar boyu fenni ve sıhhi tesislerimizi çalıştıran kömürü nihayet güvenli bir şekilde yakıyor olmak oldukça heyecan verici."

"Belki de en mühimi Çinlilerle de anlaşma imzalamış olmamız," dedi Loren. "Önümüzdeki sekiz yıl içinde yetmiş beş tesis kuracaklarına dair güvence verdiler."

"Vay be! Bu gerçekten mükemmel bir haber, çünkü şu anda Çin, en çok sera gazı salınımının olduğu ülke," dedi bakan.

"Ve sürecin çalışması için elimizde bol miktarda katalizör var," diye ekledi Lisa. "Pitt ve NUMA ekibi Alaska kıyısı açıklarında rutenyumu bulamasaydı bunların hiçbiri mümkün olmazdı."

"Şansımız yaver gitti," dedi Pitt. "Sualtı madencilik faaliyetlerimiz devam ediyor, şimdiye kadarki sonuçlar bayağı cesaret verici. Dünyanın dört bir yanında buna benzer binlerce tesise yetecek kadar maden çıkarabilmeyi umuyoruz."

"O halde küresel ısınmanın sona erme olasılığı çok da uzak değil. Fevkalade bir başarı," dedi bakan, yaveri tarafından kenara çekilip kulağına bir şeyler söylenmesinden önce.

"Görünüşe göre artık bayağı ünlü birisin," diye takıldı Loren, Lisa'ya.

"Her şey öylesine heyecan verici ki; ama işin aslı bir an önce laboratuvarıma dönmek için can atıyorum. Arıtma gayet sorunsuz çalışıyor, ancak hidrojen dönüşümünde hâlâ istediğimiz sonuçları elde edebilmiş değiliz. Tanrıya şükür üniversite bana yeni ve çok daha iyi bir laboratuvar verdi. Şimdi tek ihtiyacım olan yeni bir laboratuvar asistanı bulmak."

"Bob resmi olarak suçlanmış mıydı?"

"Evet. İzleri Goyette'e uzanan değişik hesaplarda iki yüz bin doları aşkın parası varmış. Kendi arkadaşımın bile beni sattığına hâlâ inanamıyorum."

"Goyette'in kanıtladığı gibi, dizginlenemeyen açgözlülük eninde sonunda adamı avucuna alır."

Aniden Lisa'nın çevresini saran gazeteci ordusu, tesis ve bilimsel keşfi konusunda onu soru yağmuruna tuttular. Pitt ve Loren, hemen oradan kaçıp alanı gezmeye başladılar. Pitt'in ya-

raları tamamen iyileşmiş, açık havada bacaklarını esnetmenin keyfine varıyordu.

"Burası çok güzelmiş," dedi Loren. "Bence birkaç gün daha kalmalıyız."

"Galiba haftaya kongre oturumun olduğunu unuttun. Ayrıca benim de Washington'a dönüp Al ve Jack'e göz açtırmamam gerekiyor. Yeni sualtı aracımızın önümüzdeki ay Akdeniz'de yapacağımız testlerine hazırlanmamız lazım."

"Sanırım çoktan sıradaki projene başlamış gibisin."

Pitt sadece başını sallayıp göz kırpmakla yetindi. "Adamın birinin dediği gibi, bu kanımda var."

Tesisin yanından geçerek sahile ulaşmışlardı.

"Biliyorsun, bu teknolojinin olası götürüleri de olacak," dedi Lisa. "Şayet günün birinde küresel ısınma tersine çevrilebilirse, Kuzeybatı Geçidi yine eskisi gibi daimi olarak buzlar altında kalacaktır."

Pitt yanında uzanan kanala baktı.

"Sanırım Franklin de bana hak verirdi; nasıl olması gerekiyorsa."

Binaların karşı tarafında beyaz bir tekne kanalın ön rıhtımına yanaşıp kiralık basın teknesinin arkasına bağlandı. Trevor Miller iskeleye indiğinde alanı kaplayan büyük kalabalığı dikkatle süzdü; nihayet dalgalı kızıl saçlı uzun boylu kadını görmüştü. Yolda bir bira aldı ve eski güvenlik kulübesine gülerek bakan Dirk ve Summer'a doğru yürüdü.

"Kız kardeşini çalmamın bir mahzuru var mı acaba?"

Summer ferahlamış bir ifadeyle ona döndü ve sarılıp dudaklarından öptü. "Geç kaldın," dedi.

"Yeni tekneme yakıt koymam gerekiyordu."

Dirk gülerek Trevor'a baktı. "Git, al kardeşimi. İstediğin kadar seninle kalsın."

Trevor, Summer'la teknesine dönüp halatı çözdü. Gazı sonuna kadar itip limandan son hızla Douglas Kanalı'na doğru süzülmeye başladı. Hecate Boğazı'na girdikten sonra motoru durdurup kararmaya başlayan gökyüzü altında tekneyi akıntıya bıraktı. Kolunu Summer'a dolayıp teknenin arka tarafına doğru ilerlediler. Gil Adası tam karşılarındaydı. Durgun sulara bir süre gözlerini ayırmadan baktılar.

"Tesadüfe bak, hayatımın en güzel anlarını da en berbat anlarını da burada yaşadım," diye fısıldadı Summer'ın kulağına.

Summer kolunu Trevor'ın beline doladı ve sıkıca sardı; birlikte ağır ağır ufuk çizgisinin altında kaybolan kızıl güneşi izlemeye başladılar.

SON